

Živý rozhovor

VĚDOMÍ A OSOBNOST

**OD PŘEDEM MRTVÉHO
K VĚČNĚ ŽIVÉMU**

Praha 2019

Tato kniha, vydaná v redakci Anastasie Novych, je tištěnou verzí pořadu „**Vědomí a Osobnost. Od předem mrtvého k věčně Živému**“ s účastí Igora Michajloviče Danilova. Úplnou verzí pořadu najdete na internetových stránkách **allatra.tv** (<https://allatra.tv/video/soznanie-i-lichnost>).

Popis filmu „Vědomí a osobnost. Od předem mrtvého k věčně Živému“:

Toto je živý rozhovor s Igorem Michajlovičem Danilovem. Toto je živá kniha. **Toto je počátek globálních událostí, které se budou neodvratně vyvíjet dál.** Je to důsledek toho, co se stalo 21. prosince 2012. Toto je další krok po knize AllatRa.

Odhalení systému. Znalosti ztracené ve staletích. Nástroje, díky kterým dokážou mnozí lidé získat skutečnou Svobodu od zotročení systémem, působícím skrytě přes vědomí. Jedinečné zkušenosti a setkání s Duchovním Světem. Živý rozhovor pro ty, kteří se chtějí stát součástí Nekonečného Světa.

PRAVDA odhalující systém, MĚNÍCÍ TĚ NAVŽDY!

Poprvé vydalo v roce 2018

Nakladatelství Lotos, Kyjev, Ukrajina

Copyright ©Anastasia Novych, 2017

Z ruského originálu «Сознание и Личность».

От заведомо мёртвого к вечно Живому»

přeložila RNDr. Věra Vachalcová a kol.

Vydalo nakladatelství IBIS s.r.o.,

jako svou 16. publikaci

ISBN 978-80-906170-5-6

POZNÁMKY

Zkratky v textu: **T** – vedoucí Taťána, **IM** – Igor Michajlovič Danilov, **Ž** – Žanna, **V** – Volod’a, **A** – Andrej.

► 00:00:00 – 00:11:41 – čas odpovídající ději ve filmu „Vědomí a osobnost. Od předem mrtvého k věčně Živému“ na televizním kanálu ALLATRA (allatra.tv).

Knihka obsahuje texty videí z tohoto filmu a také některé záběry z nich. Plnou verzi videí můžete zhlédnout na allatra.tv. Názvy videí odpovídají názvům uvedeným v knize.

Ve filmu „Vědomí a osobnost. Od předem mrtvého k věčně Živému“ jsou dána pravdivá duchovní odhalení – pravdy. Vnitřní síla, která je přenášena skrze něj, přispívá k duchovnímu probuzení člověka, pozvedává ho duchem pravdy a podněcuje k duchovní přeměně sama sebe a světa kolem něj. Ostatně každý divák bude schopen pochopit to sám, jakmile procítí svou pravou duchovní podstatu.

Abyste nejen pochopili původní smysl Znalostí, ale také abyste pocítili působivou sílu ducha tohoto filmu, vnitřní stav těch, kteří byli v pořadu přítomni, doporučuje se zhlédnout plnou verzi tohoto filmu na adrese www.allatra.tv/video/soznanie-i-lichnost.

▶ 00:00:00 – 00:11:41

VIDEO č. 1 Poznávání Pravdy

„V tomto světě nás učí jen rozumu, paměti, vědomostem a logice. Ale při poznávání Pravdy je nutné osvojení si vyššího stupně sebezdokonalování, uvědomění a chápání těch hlubokých pocitů, které vycházejí z Duše. Vždyť duchovní zkušenost se nachází za hranicemi rozumu...“

Z knihy AllatRa

T: Dobrý den, milí přátelé! V průběhu života se měnily podmínky existence společnosti, civilizace. Ale neměnným zůstává jedno – samotný člověk, jeho vnitřní dualita a otázka skutečného smyslu jeho přebývání zde. Tímto smyslem života po celou dobu bylo a zůstává Duchovní osvobození, kterého se dosahovalo skrze praktickou zkušenost poznávání sama sebe, své skutečné podstaty a také cestou sebezdokonalování v různých duchovních praktikách. Téma naší dnešní relace je – Vědomí a Osobnost. Od předem mrtvého k věčně Živému.

VIDEO č. 2
Upoutávka k pořadu

VĚDOMÍ A OSOBNOST.
OD PŘEDEM MRTVÉHO K VĚČNĚ ŽIVÉMU.
PROROCI. INKULTURACE. OBRAZ A PODOBA.
MAGIE A REINKARNACE.
ČLOVĚK BYL STVOŘEN DVAKRÁT.
AUTOGENNÍ TRÉNINK.
MEDITACE. DUCHOVNÍ PRAKTIKA.
CO LIDÉ NEVIDÍ?! CO JE TO SYSTÉM A VĚDOMÍ?!
OSOBNOST A DUCH. JAK SE STÁT SVOBODNÝM.
FYZIKA NADPŘIROZENÉHO. NEPOZNANÉ.
DUCHOVNÍ ZKUŠENOSTI. SKUTEČNÝ ŽIVOT.
OTÁZKY. ODPOVĚDI PRAKTIKŮ.
PRAVDA, USVĚDČUJÍCÍ SYSTÉM,
NAVŽDY TĚ MĚNÍCÍ!

V POŘADU:
VĚDOMÍ A OSOBNOST
OD PŘEDEM MRTVÉHO
K VĚČNĚ ŽIVÉMU

T: Dnes jsou mými hosty: Igor Michajlovič Danilov, Žanna, Voloda a Andrej.

Igore Michajloviči, po zhlédnutí série pořadů Pravda je pro všechny jedna s Vaší přímou účastí lidé z různých zemí světa poslali pozoruhodná vyjádření. Tyto reakce jsou různorodé. Co je však důležité, že mnozí lidé, zejména po zhlédnutí předchozího pořadu, poprvé v životě pocítili Vaše mlčení, duchovně naplněné, pro ně na zcela nové úrovni duchovního vnímání. Mnozí z nich procítili, co jsou to hluboké pocity, to bezmezná a duchovní, jehož část je v nich samotných.

IM: To je ta neoddělitelná část, která by měla dominovat u všech lidí. Je to přirozený stav pro normální lidi.

T: A oni ji v sobě odhalili, toto hluboké chápání podstaty beze slov, které se výrazně liší od obvyklého myšlení a práce vědomí.

IM: To znamená, že není vše ztraceno.

T: Je potěšující, že si mnozí všimli, že nejdůležitější dialog ve skutečnosti neprobíhal pomocí slov, ale na úrovni hlubokých pocitů. A to, co se dělo po rozhovoru, srovnávali s objevením pramene nebo s oceánem nekonečné radosti...

IM: Zajímavé je, že mi často mnozí kladli otázku o jediném jazyce nebo prajazyce. Ale v minulém pořadu nás pochopili lidé, kteří tento jazyk vůbec neznají. Myslím verbální, kterým hovoříme.

T: Takový zajímavý moment... Lidé po zhlédnutí pořadů pronikli do hlubokého smyslu svého náboženství, jeho základu, důležitosti těch duchovních znalostí, které se předávaly skrze jejich Proroky. A našli pro sebe výchozí opěrný bod v duchovnu, od kterého se odvíjí chápání základů jejich náboženství a víry... V této souvislosti bych chtěla přečíst několik dopisů.

Bismilláhi ar-rahmání ar-rahím! (Ve jménu Alláha Soucitného a Milosrdného)!

Džazakum Alláhu Chajr (Ať vás Alláh odmění dobrem). Dnes velmi aktuální téma. Pořad vyvolal velmi silný zážitek. Je v něm hluboký smysl pro pochopení mého náboženství, mé cesty. Je předán přes plod čestnosti. V jednom z hadís Prorok (mír jemu a požehnání Boží) říká ve slovech Al-Hasana ibn Ali, že posel Alláha (mír jemu a požehnání Boží) řekl: „Zanech to, o čem pochybuješ, ve prospěch toho, o čem není pochyb. Skutečná pravda – to je klid, naopak lež – to je pochybování.“

*BarakAlláhu fikum
(Ať vám Bůh požehná).*

A tady je druhý dopis, který přišel ze zcela jiné části země:

Jsem křesťanka. Četla jsem Bibli a stále jsem se snažila si představit, kde se nachází to neviditelné Boží nebe, ta realita duchovní, a ne materiální. Jak se tam dostat? Čím začínal první záměr, první krok skutečné cesty svatých otců? Moje chápání rozumem bylo nejasnější a neurčitější. A až dnes, díky tomuto neobyčejnému pořadu, jsem beze slov pochopila celou hloub-

ku a jednoduchost pocitu Boží milosti. Skutečně je to tak, jak je řečeno v Bibli: „Nevidělo to oko, neslyšelo ucho ani do srdce člověka nevstoupilo, co přichystal Bůh těm, kteří Ho milují.“ Teď, když poslouchám v kostele kázání při čtení Bible, začala jsem chápat celou hloubku a pravdivost Kristova Učení, které nám Církev předala. Pochopila jsem, co znamená: „Království Boží je ve vašem nitru“. Pochopila jsem slova Ježíše Krista, když odpověděl: „Království Mé není ze světa tohoto.“

T: Igore Michajloviči, tyto i jiné dopisy odhalily klíčový okamžik – z čeho je ideální začít prakticky chápat znalosti jakékoliv duchovní cesty, která vede k Bohu – z praktického kontaktu se svými hlubokými pocity. Dnes se mnozí chovají ke svým náboženstvím šablonovitě a nezáživně, pouze jako k tradici. Ve společnosti chybí chápání sebe sama jako člověka, důležitosti žít Duchovním Světem. V lepším případě se lidé snaží prostudovat své náboženství, ale jen na základě představ svého vědomí...

IM: Zde je jedno malé „ale“. Studování náboženství – to je jedna věc, ale cesta k Bohu – to je věc jiná. Všechna náboženství jsou dobrá, už jsme o tom mluvili a nejednou. Nejsou špatná náboženství a všechna vedou k Bohu. Problém je ale v tom, co chce člověk, co volí. Mnohým se jednoduše líbí účastnit se náboženství jako divadelního představení, prostě být účastníkem. Ale mnozí směřují k Bohu. A rozdíl je v tom podstatný. Pokud lidé vstupují do nějakého náboženství proto, aby se na ně sousedé nedívali kři-

vě, to je jedna věc. Ale pokud jdou do náboženství proto, aby skrze něj došli k Bohu, to je úplně něco jiného. A zde je třeba zdůraznit, že všechna náboženství spojuje jeden cíl, mají jeden prostý společný smysl – cestu k Bohu.

T: Igore Michajloviči, v pořadech jste říkal, že každé náboženství obsahuje zrnka Znalostí a že aby bylo možné jít po cestě, která vede k Bohu, je třeba alespoň v praxi pochopit, co je to to jiné vnímání, a sice pocitové, vnímání hlubokými pocity... Igore Michajloviči, ve světě existuje okolo 300 náboženství. A každý o svém náboženství říká, že právě jeho cesta k Bohu je ta jediná správná a skutečná.

IM: To říkají lidé rozumem. Říkají to pouze ti, kteří vedou lidi jako Susanin do bažiny, z níž se nikam nedostanou. Ale opravdoví lidé, kteří sami znají tuto cestu, kteří po ní jdou, to nikdy neřeknou. Ve všech skutečných náboženstvích (ne těch, která lidé uměle vymysleli, ale opravdu skutečných) všichni, kteří nacházeli tuto cestu, chápali, že ve všech náboženstvích je stejné zrno, a to cesta k Bohu. Vše ostatní je kultura, dědictví a mnoho jiných atributů přijatelných pro ty či jiné národy, nic víc. Fakticky je to všechno tatáž cesta.

T: Igore Michajloviči, proč je vůbec cesta k Bohu rozdělena na tolik náboženství?

IM: Vědomí vždy rozděluje, ono jinak nemůže: boj o moc, boj o dominanci nad někým. To je materie, to

jsou zákony hmoty, v tom je podstata: rozděl a panuj – proto lidé rozdělují. Ale právě ti, kteří dosáhnou pochopení, ti se naopak snaží spojovat.

T: Igore Michajloviči, s čím se setkávali Proroci, kteří přicházeli do tohoto světa?

IM: S tímtež, s čím se setkávají i nyní – s lidmi a s jejich vědomím.

▶ 00:11:53 – 00:37:31

VIDEO č. 3 S čím se setkávali Proroci?

IM: Nic se nemění... Alespoň ne v metodách, kterými systém působí na lidi přes jejich vědomí. S čím se setkávali Proroci? V první řadě s nepochopením lidí, vyžadováním magie a všemožných zázraků v tomto světě pro potvrzení toho, že jsou Proroci. Nevíra, nespokojenost, posměšky, všelijaké urážky až do otevřeného odporu – to je to, co museli Proroci zakoušet nejen od těch, kteří měli moc, ale i od obyčejných lidí. Vždyť vědomí nerozlišuje, kdo má moc a kdo ne. Ono naladí všechny na jednu vlnu Živočišného rozumu, v první řadě na spotřebitelskou vlnu. A když přichází Prorok, tak to pro systém znamená skutečnou hrozbu, a proto se začíná všemožně bránit skrze všechny své otroky. Ale otroci – to nejsou jen ti, co mají moc. Mezi těmi, co mají moc, je také mnoho dobrých lidí. Ale bohužel i mezi takzvaně „obyčejnými lidmi“ je velmi mnoho otroků systému.

V podstatě to vše odhaluje tvář systému Živočišného rozumu, to, jak pracuje. Systém Živočišného rozumu neví a nechápe, co je Duchovní Svět, to v první řadě, proto i všemožně klade odpor. A Proroci jsou hrozbou

pro jeho totální moc nad Osobností člověka. Proto také působí přes vědomí lidí, přes pýchu vnucenou jejich Osobností těmito metodami, kdy je činí agresivními, vyvolává v nich strach. A strach vyvolává přímý odpor.

A opět strach... Je zajímavé si všimnout – proč člověk zakouší strach před Prorokem nebo Duchovní bytostí? Vždyť mu nic nehrozí. Jsou to mírumilovné bytosti. Když lidé potkají Proroka nebo Osvícence, nějakého Duchovního člověka, nacházejí se v blízkosti těchto bytostí, zažívají nefalšovaný strach, neklid, který zažívá vědomí, protože to ohrožuje systém. A vědomí aktivuje svůj vliv na Osobnost právě v negativním smyslu, čili se jí takto snaží zahnat do ohrady. Přes vědomí, přes pýchu, agresi a strach se právě rukama samotných lidí, jako svých otroků, snaží systém odporovat každíčkým duchovním projevům. Především klást odpor tomu, co lidem dává skutečnou svobodu od okovů systému.

T: Opravdu, když člověk čte příběhy o životě Proroků, chápe, že se absolutně nic nemění, pokud jde o odpor systému kladený duchovnímu vzestupu v materiálním světě.

IM: Přesně tak. Vezměme si jako příklad proroka Mohameda. Během svého působení se mnohokrát setkával s podobnými projevy, jež systém aktivoval přes vědomí lidí, kteří ho obklopovali, někdy i skrze jeho nejbližší. Odráželo se to v různých agresivních projevech, v nespokojenosti. Tak třeba, jednoduchý příklad – co od něj v první řadě požadovali mocní, kteří vládli v Mekce? V první řadě po něm chtěli přímé bezprostřední důkazy

toho, že je Prorok, ve stylu: „Přesuň horu, obrať tok řeky.“ Tak jako vždy – projev zde, v trojrozměrnosti, Boží vůli, změň a udělej cosi, dokaž nám, že jsi Prorok. Je to obvyklé, že lidé požadují od Proroků zázraky...

T: ...protože vědomí vládne nad lidmi a vyžaduje magii a neustálé zázraky pro sebe.

IM: Ano, můžeš lidem ukázat tolik zázraků, kolik jen chceš, stejně budou pochybovat. Budou zpochybňovat každý zázrak, který by jim Prorok ukázal. Je to skutečně tak. Protože potřeba zázraků pochází, řečeno jazykem islámu, od Iblísa, šejtána, čili ďábla.

T: Vždyť právě pýcha a namyšlenost se staly příčinou pádu Iblísa.

IM: Ano, v Koránu, v patnácté sůře, se píše: „Nejvyšší Alláh řekl Iblísovi: ‚Ty máš moc pouze nad zbloudilými, kteří tě budou následovat. Ti všichni jsou v budoucím životě odsouzeni k pekelnému, mučivému trestu žhavým planoucím ohněm.‘ A co znamená žhavý planoucí oheň, který postihuje člověka po smrti? Řečeno dnešním jazykem, je to stav subosobnosti.

T: Tedy i dnes se ve všech svatých písmech, bez ohledu na jejich početné překlady, přece jen dochovala zrnka znalostí...Velmi dobrá slova...

IM: Ale ta jsou jasná jen těm, kteří chápou jejich podstatu. Zde znovu trochu odbočím... Jak toto vše přijímá člověk? Vše přijímá vědomím jako pohádku, nic víc, nic

míň. Pouze ten, kdo získal zkušenost, chápe, že to není pohádka, ale pravda. V tom je potíž.

T: Jak se říká: „Nikdo není ve své zemi prorokem.“

IM: „Ježíš řekl: „Prorok není beze cti, leda ve vlasti své... v domě svém.“ Skutečně je to tak. Zde je jednoduché vysvětlení. Žil člověk, který tě znal, nebo skupina lidí. Vyrůstali jste spolu. A potom k tobě přijde nebo sestoupí zjevení a ty se staneš Prorokem. A kdo je to Prorok? Prorok, to je mluvčí Boha, je to ten, kdo přináší Pravdu poslanou Bohem. Ale lidé tě znali, vyrostli s tebou. Co je jako první zarazí? Budou poslouchat, co jim říkáš? Ne. Budou se na tebe dívat a přemýšlet: „Jak to? Vyrůstal nebo vyrůstala spolu se mnou a nyní hovoří o Bohu?!“ Copak to není tak? Závist. A co to v nich vyvolá? Nenávist, která se v nich zrodí zejména z pýchy. Protože inspirace nesestoupila k nim, ale k tobě. Proto nikdo není ve své zemi prorokem. Řekl bych to takto – Prorok není v tomto světě pro ty, kteří žijí tímto světem.

T: A jak zareagoval systém na příchod Ježíše Krista do tohoto světa? Tímtéž – agresivitou, počínaje odsouzením ze strany vládnoucích žreců a konče pronásledováním, nenávistí ke všemu svatému. A co žádali lidé od Ježíše, když měli takovou jedinečnou šanci žádat o to, co je Věčné? Zase magii...

IM: Ano, podobně to bylo i s Ježíšem. Lidé od Něj žádali hmotné statky pro sebe, především zdraví. A celkově je třeba říct, že nejen s Ježíšem... Existuje zažitý názor, že pokud je člověk duchovně osvícený, musí být v tomto

trojrozměrném světě ideálně zdravý, šťastný, bohatý a tak dále. A pojem štěstí není bohužel v lidském chápání spojován s Duchovním Světem a skutečným Životem ve skutečné Svobodě od trojrozměrného světa. Představa štěstí pro lidi – to je zdraví, bohatství a moc. Především moc, tajná moc. Nejde jen o to, že by je vybrali za nějakého vůdce nebo podobně, ale tajná moc, kdy mohou tajně diktovat ostatním lidem, kteří pak plní „jejich vůli“. Skutečně jejich? To je otázka.

T: Zdraví, bohatství a moc, to jsou všechno atributy vědomí v této trojrozměrnosti. V podstatě vše, co je chvilkové a pomíjivé, vše, co je smrtelné a dočasné.

IM: Ano, vypadá to tak, že se všechny materiální atributy systému vnucují do vědomí lidí. Proč se mnozí lidé snaží o poznání takzvaných „duchovních znalostí“? Ve skutečnosti usilují o poznání magie, o ovládnutí nějaké skryté Božské síly, která jim umožní mít moc nad jinými lidmi... v trojrozměrném světě. Ale to přímo protiče Světu Duchovnímu. Ve světě Duchovním pojem moci neexistuje. Tam je pravá svoboda bez všech těchto trojrozměrných problémů. Proč? Protože tam není zlo, tam není trápení, není tam závist. Tam je štěstí a svoboda. Pro lidi je to obtížné pochopit, když se nacházejí v otroctví vědomí, protože pro člověka, který žije podle zákonů trojrozměrného světa, pro něj je skutečná svoboda, když si může dělat, co chce. Pro něj je skutečná moc, když může na někoho působit. Takže magie, obyčejná magie. Když se ho lidé bojí, když si ho váží, když je bohatý, nezávislý. A je mu jedno, že to trvá jen velmi krátký časový úsek. Proč?

Protože vědomí říká: „No, vždyť jsi všeho dosáhl.“ Nebo ještě častěji: „Vždyť ty se to naučíš. Budeš se zabývat těmito tajnými znalostmi, magií a budeš to ovládat.“ Ale většinou tyto znalosti lidem nedá, jen jim je slibuje. I když mnohým svým adeptům systém dá i moc pozemskou, i bohatství, některým dokonce i zdraví... Jen si toho potom více vezme.

T: Tehdy, ostatně i dnes, bohatství bylo a zůstává předmětem pýchy lidí ve světě. A očividně proto lidé nacházející se v moci vědomí nechápali, proč Prorok nepožaduje pro sebe od Boha žádné pozemské statky.

IM: Toto nepochopení ještě více vzbuzovalo a stále vzbuzuje v lidech agresi, rozpolcení – proč Proroci neprosí Boha o žádné pozemské statky v první řadě pro sebe? A v jejich vědomí to vyvolává pochybnosti: „Pokud jsi Prorok, pokud máš, pozemským jazykem řečeno, spojení s Bohem a můžeš od něho žádat všechno, co chceš, tak proč nežádáš v první řadě pro sebe? Jak můžeš někomu něco dát, když si sám nebereš?“ Jednoduše dochází k nepochopení lidí, že Prorok nikomu nic nedává. On pouze přináší Znalosti. Lidé si sami berou to, co chtějí. Chtějí sloužit Bohu, slouží Bohu. Slouží Bohu proto, aby získali víc toho, co nikdy nekončí. Ale když začínají v modlitbě k Bohu prosit o něco pozemského, tak se nemodlí k Bohu, modlí se k Satanovi. Vždyť není možné chtít od Věčnosti něco dočasného. Není možné požadovat od Života smrt, to nelze.

A každá pozemská prosba, materiální prosba, ať už by byla jakkoliv drahá lidem... Chtěl bych zde rozebrat

jeden moment... V obyčejném lidském životě mají lidé připoutanosti. Mají příbuzné, blízké, pro ně drahé lidi. A také svůj vlastní život. Zejména když někdo z blízkých onemocní, lidé mu chtějí pomoci, začínají se modlit, prosí Boha, aby dal zdraví příbuzným, blízkým, pro ně drahým lidem. Slibují, že se budou modlit k Bohu a podobně. Takže smlouvají s Bohem. Smlouvají o co? O zdraví. Oni přece neprosí Boha o nesmrtelnost, o spasení duše, jak se to říká náboženským jazykem, pro své příbuzné a blízké. Oni prosí o zdraví. A zdraví je neoddelitelnou součástí materiálních statků. Prostřednictvím koho prosí? Prostřednictvím vědomí. A kdo jim napovídá? Vědomí. A ke komu se obrací v těchto svých modlitbách? K systému. K tomu, kdo vládne nad tímto materiálním světem. K tomu, komu tento svět patří.

Vždyť prakticky ve všech náboženstvích se tak či onak mluví o tom, že existuje Kníže tohoto světa. To znamená, že zde tento trojrozměrný svět má svého Knížete, který vládne tomuto světu. A právě ten poskytuje tyto materiální statky lidem, když si je zaslouží, a zdraví též, ale výměnou za to odebírá Život. Lidé to nechápou. Protože se mnozí opět pod diktátem vědomí domnívají: „Raději třicet let krásného života než nějaká Věčnost – kdo ví, jestli vůbec je či není. Raději si to tady užiju. A potom – co bude, to bude.“

Lidé jednoduše nechápou, že třicet let, sto let je pouhý okamžik. Člověk se nikdy nestihne nabažit života. Ani zdraví moc nebývá. Všechno pomine. Všechno je ve skutečnosti jednoduché a všechno je dané. Chceš být zdravý, léč se, dbej o své zdraví. Chceš být bohatý,

uč se, pracuj, jinak to nejde. A to neprotiřečí žádným zákonům. Chceš moc, jdi do politiky a získej tu moc. Budeš-li chtít, docílíš toho. Otázka spočívá v něčem jiném – na získávání pozemských statků se nesmí používat magie. Proč? Co to je magie? Magie je především spotřebovávání životních sil, sil, které jsou ti dány na uskutečnění duchovních svátostí. Ale ty je používáš na své tužby a zaměřuješ se na dosažení něčeho materiálního. Cokoliv materiálního získáš, je to jen dočasné. V tom dochází k záměně.

Ale co naděláš, systém je silný. Nic se nemění. Jací lidé byli, takovými zůstali. Přesněji ne lidé, ale jejich vědomí. Vždyť systém je stále tentýž. Lidé jsou jakoby různí, vědomí jsou různá, ale systém je stejný. Vezměme si třeba, moderním jazykem řečeno, komunikační zařízení – telefony, tablety, notebooky. Jsou odlišná, ale programy mají prakticky stejné a při přístupu na internet vstupují na stejný internet a získávají stejné informace. Tak nějak to je... S vědomími, se systémem. A zde je velmi důležité, aby operátor chápal, které programy je možné aktivovat a které ne a čím za to zaplatí.

T: Kolik již přišlo Proroků a v podstatě všichni hlásali tytéž Znalosti o cestě k Duchovnímu Světu, o tom, co je třeba v sobě překonat, o dualitě, o systému, o tom, že Kniže tohoto světa působí přes vědomí samotných lidí.

IM: A především mluvili o tom, že je třeba se naučit nevěřovat svému vědomí – nepřemýšlet o tom, nepromítat obrázky a podobně. O tom skutečně mluvili Proroci hodně. V čem tedy spočívá problém lidí? V tom,

že ve skutečnosti lidskému vědomí Proroci nejsou potřební, ani Znalosti nejsou potřebné. Nebo když to zevšeobecníme, **lidé nepotřebují Proroky, potřebují džiny, kteří splní jejich přání.** Zde by ale bylo správnější říci – ne lidé, ale lidské vědomí.

Kdo je to člověk? Člověk je především Osobnost. Tedy ten, koho neřídí vědomí, ale kdo své vědomí řídí. A jestliže člověk není schopen ovládat své emoce, své vědomí, je podřízen Satanovi. A přirozeně v tu chvíli tento člověk především sbírá kameny. K čemu? Aby jimi „uvítal“ Proroka.

T: Kameny pochybností, pýchy, závisti, systému... Podívejte se, s čím se setkávali Proroci... I od blízkých, od bratrů... Šablonovitá fráze vědomí na jakýkoliv Duchovní projev zní: „Dokazuj mi, co chceš, já ti stejně neuvěřím.“

IM: Ale kdo promlouval ústy tohoto bratra? To mluvil Satan, čili vědomí: „Dokazuj si, co chceš, já to stejně nepřijmu.“ Proč? Protože vědomí nenávidí svět Boha. A v tom se ukrývá ta podstata, důvod, proč lidské vědomí odmítá vše Božské. Protože lidské vědomí je smrtelné. Je jako tvůj starý počítač, není věčný, jednou ho vyměníš.

T: Igore Michajloviči, zdá se, že dokud žil Prorok, Znalosti, které přinesl na svět, byly v podstatě živé, nezakreslené, dá se říct, že díky jeho, no... autoritě...

IM: Ne. Pouze se tak rychle nezakreslovaly. Ale zakreslovaly se i za něj. Pokud si opět vezmeme Mo-

hameda – už jsme o tom hovořili a každý se s tím může obeznámit, zjistit si to – již za jeho života lidé začali zkreslovat to, co říkal, a už v té době se objevilo několik lidí, kteří zkreslovali islám už v průběhu života samotného Mohameda. A když si vezmeme Ježíše, jaké podvrhy a záměny vznikaly ještě během jeho života? Proroci ale mohli lidem říkat Pravdu, byli zde na tomto světě a mohli alespoň trochu obhajovat toto všechno. Proč ale chodit daleko, proč probírat velké Proroky? Vezměme si jednoduše knihu AllatRa a podívejme se, co se dnes děje.

Vždyť kolik se jen dnes objevilo lidí, kteří ji rozumem interpretují jednoduše po svém. A interpretují ji kvůli čemu? Pro své výhody, aby získali co? Moc nad sobě podobnými. Vytvářejí uzavřené skupiny. Vyprávějí, že jsou jakýmiś autoritami v hnutí ALLATRA nebo něco podobného, že jsou lídry ALLATRA a nevím co ještě. A lidé jim věří – člověk si přečetl knihu, něco pochopil, snaží se pochopit víc a v tom se k němu přitočí „autority“, které mnohdy knihu AllatRa ani nečetly, a začíná hra. A to se děje v současnosti, kdy člověk může knihu uchopit, sám si ji přečíst, prostudovat a začít pracovat. Vždyť o tom se i píše, i mluví. Vždyť to vůbec není složité. Prostě chtěl by to prodebatovat s druhým člověkem.

A opět – kolikrát se řeklo, kolikrát se mluvilo o tom, že když hledáš cestu duchovna, tak hledej cestu duchovní. Ale co lidé potřebují? Zdraví, řešení

svých problémů a dozvědět se, co bude zítra. Zkrátka nezměnilo se nic.

T: Ale co mají lidé dělat, aby se i s AllatRou nestalo totéž, co se stalo se Znalostmi v dávných časech?

IM: To je lidská volba – co lidé zvolí, to se stane. Ti, kteří směřují k Životu, ty nic nezastaví. Ale ti, kteří směřují ke službě systému... No, copak je možné ochránit mrtvého před smrtí?

Ž: Nyní vidíme nejenom špatné příklady, ale i mnoho dobrých – i v hnutí, i mezi lidmi, kteří se probouzejí. Těch je výrazně víc. Narůstá radost z toho, že lidé slyší, že lidé cítí...

IM: Zde jsou klíčová slova – „narůstající radost“. Činí to radost. Vždyť kvůli tomu to je.

T: Lidé ve svém nitru násobí radost duchovní prací na sobě, svými činy, jednáním.

IM: Správně, oni brání pozice Světa Duchovního v materiálním světě, čímž vnášejí radost. A radost je jako světlo v temnotě. Čím více se takových ohníčků rozhoří, tím více tma ustupuje, tím víc je radosti. Vidiš, jak je všechno jednoduché.

Ž: Jednoduché, velmi jednoduché.

T: Jako světlo a tma... Vždyť díky temnotě vědomí dochází k odmítání všeho Svatého, především od-

mítání všeho Svatého v sobě jako Osobnosti. A co může zrodit mrtvé? Mrtvé rodí jen mrtvé.

IM: A Živé rodí jen Živé. Ono rodí tu vnitřní duchovní Lásku. A to je velmi důležité.

Ž: Velmi důležité... Velmi důležité je najít v sobě tento Pramen, protože on rodí bezbřehost vnitřního Života. Otevírá nevysychající Pramen štěstí, radosti. Nemá hranice a je nekonečný. A dává Život těm, kteří jej přijímají v hlubokém citu. Dává Život těm, kteří již udělali svou volbu a žijí jí každý den.

IM: V Bibli...V Janově Evangeliu je jeden moment, kdy Ježíš žádá ženu, aby mu dala napít vody pozemské. Řekl jí: „Každý, kdo bude pít tuto vodu, znovu dostane žízeň, ale kdo bude pít vodu, kterou mu dám Já, ten nebude trpět žízní navěky, protože voda, kterou mu dám, se v něm přemění na pramen vody tekoucí do věčného života.“

To jsou hluboká slova, pochopit je lze pouze s otevřeným srdcem, jak se říká v náboženství. Ale pokud se k nim přistupuje pomocí vědomí, pak se vůbec pochopit nedají. Kde se znovu ocitáme? V pohádkách.

Je tedy možné věřit Proroku? Vědomím ne, Duchem ano. Osobnost nepotřebuje potvrzení, ona ví, kdo je Prorok, protože to cítí a tíhne k němu. Ale vědomí se staví do cesty Osobnosti, která k Prorokovi tíhne. Proč? Protože jde opět o pýchu a moc. Vědomí začíná Osobnosti namlouvat: „Nevěř mu, žeň ho, vem kámen a hoď

po něm, protože je stejný jako ty, je z masa a kostí a ty jsi také z masa a kostí.“ Ale Duch není vidět. „Pokud by byl Prorokem, dal by ti vše, co si zamaneš, potom bys uvěřil. Ale pokud ti nedává a jen povídá o tom, co neznáš, jak mu můžeš věřit?“ A vědomí vždy pomocí argumentů utvrzuje Osobnost v tom, že to tak není. „A to, co cítíš,“ říká, „to je chyba, to je jen tvoje naděje. Bůh, to je ten, který ti dá vše, co si jen přeješ. On je jako rodič.“ A skutečně, zkus proti tomu argumentovat. „Když prosíš rodiče o vodu, copak ti dají místo vody, no, řekněme, rozžhavené olovo? Samozřejmě, že ne, jsou to rodiče. Milují tě. Když si žádáš jídlo, dají ti kameny? Samozřejmě, že ne, vždyť jsou to rodiče, dají ti chléb nebo to, co si přeješ, abys nasycil své tělo. Stejně tak Bůh – když ho poprosíš o peníze, tak ti je dá, protože tě miluje, pokud je to skutečný Bůh.“ Tak argumentuje vědomí.

Ale pravda spočívá v tom, že pro Duchovní Svět je čas pozemského přebývání zde časem nebytí, kde si člověk volí: Žít nebo umřít, dát se zlákat nebo se osvobodit. A vše tělesné, co přichází od Iblísa či ďábla, nebo jak se říká, od vědomí, či od Celosvětového rozumu (pro ateisty, aby to pro ně bylo přijatelné), všechna vznikající materiální přání, která jsou diktována vědomím, jsou dočasná a nenesou s sebou nic. Touha poznat Boha, vycházející z vědomí, je vždy zkreslená a vždy z toho dělá záhady. A říká: „No, jak můžeš dosáhnout Boha, tedy Duchovního Světa? I když o tom budeš přemýšlet kdoví jak dlouho, On stejně nepřijde. Ale pokud chceš něco poznat, naučit se něčemu, běž, uč se a dělej. Chceš postavit dům, nastuduj si, jak se

staví, pusť se do toho a stavěj. Dům si můžeš postavit. Ale můžeš si, človče, pro sebe vybudovat Duchovní Svět? Nemůžeš. Proč? Protože ho neznáš. A když ho neznáš, to znamená, že neexistuje.“ Takto se Osobnost dostává do závislosti a otroctví jednoduchým přemlouváním a také zdánlivě logickými vysvětleními vlastního vědomí. Zde je třeba se zastavit a popřemýšlet. Pokud jsi sám sobě pánem, proč takové myšlenky pouštíš ke své Osobnosti? Proč plýtváš silou, kterou ti dal Duch pro Život a Spasení, na to, abys poslouchal pohádky? Proč prahneš po zlu a proč činíš zlo v tomto světě? Pokud chceš Žít, tak proč usiluješ o smrt? Nad tím stojí zato se zamyslet.

Nikdo není
ve své zemi prorokem.

Lidé nepotřebují proroky,
potřebují džiny,
kteří splní jejich přání.

Pokud chceš žít,
tak proč usiluješ o smrt

▶ 00:37:33 – 00:56:07

IM: Kdo stojí proti? Vědomí klade odpor. Již jsme zmínili, že vědomí je vždy proti všemu, co je spojeno s jiným světem, myslí se tím, s Božským Světem. Proč? Protože pro vědomí je tam cesta uzavřená, a to je pro něj děsivé. Proto vznikají takové problémy.

T: To znamená, že Prorokovi za jeho života ne vždy rozuměli.

IM: Rozuměli mu ti, kdo směřovali k Bohu. A ti, kdo žili podle zákonů hmoty, ti, kdo usilovali o moc, jen využívali jeho Učení k tomu, aby vytvořili, řekněme, svůj směr a nějaké manipulativní školy. Jsou to lidé, kteří nevkládají sílu své pozornosti tam, kde je to třeba, a kteří žijí zákony vědomí.

T: Igore Michajloviči, aby bylo možné začít duchovní cestu, od prvního kontaktu s Bohem až k životu v Duchovním světě, jsou potřebné nějaké nástroje. Pro někoho jsou tímto nástrojem modlitby, meditační techniky. Přičemž tak tomu je po celý čas, řekněme od starověku až po současné náboženství. I ve filosofii lze nalézt hodně... Stejně jako u Platóna, který v Egyptě hledal nějaké mystické...

IM: Ale on nehledal cestu k Bohu. On hledal prostředky manipulace...

(Poznámka red.: ve studiu zhaslo světlo).

IM: Tak, vidíte, vypnuli světlo. Systém je vždy proti tomu, aby se říkala pravda, a hned něco podnikne. V tom spočívá celá jeho magie... Takže skončili jsme u Platóna. Platón nehledal cestu k Bohu, hledal prostředky manipulace – magii, nic víc.

T: A co lidé, kteří skutečně hledají cestu k Bohu? Zde se ještě jednou vracím k tomu, že každé náboženství nabízí své nástroje – meditace, modlitby...

IM: To je zase podmíněno tím, jaké jsou tradice, co je pro koho přijatelné. Někde používají více meditační praktiky, jinde modlitební. Ale ve skutečnosti se všichni snaží dosáhnout zejména pocitového vnímání. To je stav při modlitbě, už jsme to kdysi v jednom z pořadů říkali. Modlitba Ježíšova – to je dosažení pocitového vnímání.

Rovněž existují mantry. Mantra je v podstatě také modlitba, kdy se po dlouhou dobu opakují stejná slova s cílem vyvolat nejprve asociativní a pak skutečně reálný hluboký pocit. Také některé meditace jsou zaměřeny na pochopení uspořádání vlastního vědomí. Následně se přecházelo na duchovní praktiky pro pochopení samotné cesty nebo pocitového vnímání. To vše se nazývá duchovní cestou. Duchovní cesta je právě to, když se člověk snaží... Rozdíl ve všech těchto nástrojích je velký, ale podstata jejich zaměření je jediná. Přinejmenším co se nejstarších škol týká, vše bylo jednoduché.

Vědomí a Osobnost

*Od předem mrtvého
k věčně Živému*

IM: Co vede k Bohu? Samozřejmě že cesta k Bohu vede přes duchovní praktiku. Opakují, co by se dalo nazvat duchovní praktikou? Ano, vše – i autogenní trénink tak lze nazvat, i meditaci a modlitbu – to jsou duchovní praktiky, je to práce na sobě v poznávání Duchovního Světa.

Někteří lidé postupují velmi snadno a rychle. To znamená, že jsou schopni uvědomit si podstatu tohoto procesu a velmi rychle přecházejí do pocitového vnímání. Ale je to... řekněme trochu složitější. Tedy pokud budeme mít kolektiv, tak z tisíce lidí to bude nanejvýš jeden člověk. A ostatní, pokud se snaží, pokud mají takovou potřebu, budou muset projít delší cestou, která je ověřena tisíciletími – autogenním tréninkem, meditačními praktikami. Jen k nim musí mít seriózní přístup, jako k nástroji. A pak následují i duchovní praktiky. Není to tak složitá cesta a nezabere příliš mnoho času, pokud se tomu člověk pilně věnuje a skutečně o to usiluje. Problém je ale v tom, že to lidé nechtějí dělat. Brání jim vědomí. Nebudou ani autogenní trénink dělat kvalitně, ale budou o tom mluvit a toužit po tom.

Vědomí a Osobnost

*Od předem mrtvého
k věčně Živému*

IM: Mluvili jsme o etapách pro toho, kdo cítí vnitřní potřebu, ale nemůže zvládnout své vědomí a podobně. Co je nezbytné? Od nepaměti existoval dobře vypracovaný vzorec – pokud budeme mluvit současným jazykem, je to autogenní trénink, meditace, duchovní praktika. Dříve se autogenní trénink nazýval jinak. Bylo v něm hodně vymyšleného lidmi. Ale díky Schulzovi, který odstranil veškerou dovymyšlenou filosofii, metafyziku, která se dříve přidávala do banálního autogenního tréninku... Odstranil to vše a vyčlenil běžnou formulaci autosugesce, a to je vše. Znamená to práci vědomím s vlastním tělem. Ale to byl jen první základní krok.

Druhá etapa je meditační praktika. Jedná se o práci se svým vědomím, s jehož pomocí poznáváme i vědomí, a složitější techniky autogenního tréninku (což je práce s čakrami a se vším ostatním). V čem tyto praktiky spočívaly? Jedná se o pokročilejší autogenní trénink, o nic víc. V autogenním tréninku se pracuje s tělem pomocí vědomí. To znamená, že se člověk učí správně vkládat sílu své pozornosti, správně přesměrovávat svou pozornost, kterou zaměřuje na konkrétní části svého těla. Tímto způsobem člověk odtínal nebo zastavoval proud myšlenek ve své hlavě. Vybíral pouze to, co bylo nutné.

Později v meditační praxi jde již více o práci vědomí s vlastním vědomím. To znamená, že člověk učí své vědomí disciplíně. A přirozeně o práci s tělem v prvních etapách. V podstatě je to tentýž autotrénink, pouze se přidává pocítování a vnímání proudu ener-

gie, práce čaker apod. V podstatě je to autotrénink. A to není nic jiného než meditační praktika.

Duchovní praktika – to je čistě duchovní praktika, která s vědomím již nemá nic společného, je to pocitové vnímání. Existují přechodné... změněné stavy vědomí. Co jsou změněné stavy vědomí? Jsou to formy vědomí. Je to stejné vědomí, ale se změněným vnímáním. Ale to není svoboda Osobnosti.

T: Takže změněný stav vědomí je prostě změna frekvence, například...

IM: ...Autogenní trénink, meditace, hypnóza a různé věci. Tedy to všechno jsou nástroje vědomí, nic víc. Aby bylo jasno, duchovní praktika je za hranicemi možností vědomí.

Pokud to řekneme jazykem fyziky, naše vědomí aktivně pracuje v trojrozměrnosti. Může dosahovat až do šesté dimenze. Výše pracovat nedokáže. Celá vyšší magie probíhá na úrovni šesté dimenze, kdy pomocí vědomí, pomocí sugesce, s využitím doplňujících sil může člověk ovlivňovat tento svět nebo jiné lidi. To není tajemství, tak to bylo odjakživa. Ale nad šestou dimenzi nemůže, protože tam již začíná vliv Duchovního Světa.

Duchovní praktika neznamená odpojení vědomí. Pokud odpojíš vědomí, přestaneš vnímat trojrozměrný svět. Bez vědomí ho nikdy nebudeš moci vnímat. Vědomí je prostředníkem mezi Osobností a tímto svě-

tem. Díky vědomí komunikuješ, vidíš, cítíš, rmoutíš se nebo si užíváš tohoto světa – žiješ v něm nebo jen existuješ, řekněme, že si každý pro sebe vybírá to své. Ale vědomí je nezbytný nástroj pro komunikaci v trojrozměrnosti. Proto **duchovní praktika** – to není odpojení vědomí, **je to výstup Osobnosti za hranice, ve kterých může fungovat vědomí.**

**Duchovní praktika
– to je výstup Osobnosti
za hranice, ve kterých
může fungovat
vědomí.**

IM: A třetí etapa – to je čistě duchovní praktika, kdy si už člověk uvědomuje, že je Osobnost. A jakmile už tohle člověk zvládl, začal konečně chápat a uvědomovat si, že je Osobnost, že se stává tím, kdo může ovládat své vědomí, kdo si může vybírat jemu nabídnuté myšlenky: některé vyloučit, některé přijmout. Proces se stával řízeným, a tehdy přicházelo pocitové vnímání, to znamená, že člověk už chápal, že je tím, kým je. A přesměroval sílu své pozornosti právě na pocitové vnímání Duchovního Světa uvnitř sebe. Ne na hledání někde zvenčí, ale uvnitř sebe. Nakonec to přirozeně vedlo k odhalení, jak se dříve říkalo, velkých tajemství. Ale kdo mluvil? Vědomí lidem říkalo: „Nemůžeš to pochopit, protože je to velké tajemství... Bez učitele nebo bez někoho jiného. Je třeba zabývat se meditacemi dvacet let a až teprve potom přejít k duchovní praxi.“

Ve skutečnosti je všechno jednoduché. Znovu opakuji, poznání toho, že člověk není vědomí, ale Osobnost, že je jen (jak jsme již několikrát probírali) pozorovatelem v divadle stínů, přichází postupně. U někoho velmi rychle, ale to jsou jedinci. Většinou to však probíhá pomalu a po etapách a lidé se často mýlí. Vědomí často překáží, říká jim: „Ale ne, tak to není... Nepodaří se to.“ Lidé ze zvyku začnou poslouchat a nic se jim nedaří. A ti, kteří skutečně směřují k Bohu, kteří skutečně dychtí po poznání, ti poznají rychle a snadno.

T: Takže člověk si již osvojuje duchovní praktiku pomocí hlubokých pocitů...

IM: Duchovní praktika se vykonává hlubokými pocity, neprovádí se pomocí vědomí. Skeptici a ti, kteří rádi hledají potvrzení, tedy lidé, kteří nechtějí samostatně poznávat a jen hledají důkazy, namítnou: „A kdo o tom mluvil?“ Tito občané mohou svobodně zalistovat v historii duchovních starců, lidí, kteří toho dosáhli, a uvidí, jak popisovali své duchovní zkušenosti pochopení Duchovního Světa. Co je nezbytné při provádění modlitby nebo meditace? Odmítnout každou myšlenku, každou emoci – ať dobrou či špatnou. To znamená vše, co pochází z mysli odmítnout a pouze pocity poznávat Duchovní Svět. I kdyby kdokoliv říkal, co chtěl, toto je jediná cesta, protože vědomí nemůže pochopit Duchovní Svět. Je to stejné jako oheň a voda, prostě neslučitelné věci.

Tuto cestu absolvovali mnozí. Ale vědomí některých diváků se nyní může rozhořčit: „Sedíte si, vykládáte cosi... a podobně. Svatí otcové nikdy nedělali autogenní trénink ani meditace. Modlili se, a tak poznávali.“ Samozřejmě, poznávali. Ale pokud odstraníme veškeré pozlátko, co zůstane? Zůstane mantra. Modlitba, mantra – opakování téhož s cílem dosáhnout modlitebního stavu. A modlitební stav je právě to pocitové vnímání. Potom ho postupně rozvíjeli a poznávali Duchovní Svět. A já bych položil otázku těm, kteří se s námi před obrazovkou dohadují: „Kolik svatých otců to ve skutečnosti pochopilo?“ Jedinci. A u těch, kdo o tom psali (bereme, otevíráme písmo a díváme se podle lidských slov, i když psaných ve znacích), snadno uvidíme, kdo co pochopil a kdo od koho co opsal, aby dosáhl významnosti. Opakuji, proč se to děje? Napodobování, snaha vypadat, ale nebýt a tak dále.

Ve skutečnosti jsou ale všechna náboženství jednotná. Bůh je jeden. A všichni tím procházejí. Není možné přijít k Bohu jinou cestou než skrze sebe, odmítnutím vědomí a pochopením Boha.

Každá, i sebemenší myšlenka během modlitby neguje celou modlitbu. Není to tak? Je to tak. Kdo se o tom nezmiňuje? Pouze ten, kdo to nechápe, kdo to jen rozumem omílá. Srdcem se musí „klepat“ (na dveře). Ale zase, co je to za výraz „srdcem klepat“? To přece neznamená... Srdce je orgán. Ve skutečnosti to byla jen metafora. Mluvílo se o pocitovém vnímání, protože srdci jako orgánu připisovali chápání lásky, pocitů apod. A Bůh je štěstí, Bůh je Láska. Duchovní Svět je především... Ten, kdo v minulém pořadu pochopil, ten ví, co je to. A ostatní musí pobožovat se svou myslí. Jim nemá smysl o tom vyprávět jednoduše proto, že nenajdeme slova, ne proto, že to nejsou schopni přijmout, ať se tedy neuráží. Ať bych to popisoval jakkoliv, bude to jen opakování stejných slov, vše skončí banálním – láska, štěstí, radost, nekonečno, zkrátka všemi slovy, která omezují realitu.

T: Čili dialog člověka, Osobnosti, s Bohem, probíhá zejména...

IM: ...prostřednictvím pocitového vnímání. Duchovní praktika je nástroj. Modlitba, meditace nejsou nástroje komunikace, jsou to nástroje k dosažení komunikace. Jsou to klíče, řekněme, od dveří, za kterými je Nekonečný Svět. Je třeba se naučit je používat, otáčet jimi správným směrem a nebýt líný dveře otevírat. Nebo ještě lépe – odstranit dveře a nezavírat.

T: Igore Michajloviči, aby člověk rozvinul pocitové vnímání, musí začít autogenním tréninkem?

IM: Člověk může začít tím, čím chce. Každé náboženství má své základy, má zkušenosti svých mudrců. Ale pokud současný člověk opravdu chce a snaží se, tak je mnohem snazší používat prosté jednoduché věci, které mu opravdu pomohou v krátké době dosáhnout toho, oč usiluje.

T: Igore Michajloviči, třeba autogenní trénink... Jak ho vlastně správně provádět? Velmi často lidé při uvolňování pronášejí tuto frázi: „*Nejsem tělo. Nejsem vědomí. Jsem Osobnost. Ovládám tělo a vědomí. Jsem duch.*“

IM: Lidé velmi často dělají podobné chyby. Proč? Protože v psychologii se popisuje, že si člověk má sugerovat „jsem odvážný“, „nebojím se“... Na tomto principu je postaven i autogenní trénink, jednoduchá autosugesce. Vědomí skutečně začne podle tohoto programu pracovat. Ale jestliže si člověk bude vsugerovávat „nejsem vědomí, jsem duch“, vědomí se přizpůsobí a bude mu říkat: „Ty už jsi duch, už nic nemusíš... Už jsi svatý nebo anděl.“ Zkrátka bude tě nazývat, jak chceš, podle tvého náboženství. „Co jsi chtěl? Poznat Boha? Tady to máš... Takhle vypadá.“ I Boha ti ukáže... V trojrozměrnosti nakreslí. A člověk bude komunikovat s tímto Bohem, s kýmkoliv, se svatými s bradkami, kteří budou k němu přicházet, sedět a povídat si s ním tak jako my teď. Jak to uvidí, řekne si: „To je meditace! To je síla! To je významné!“ Nebo: „To je autotrénink!“ **Duchem je třeba se stát, a ne o tom jen mluvit.**

**Duchem je třeba se stát,
a ne o tom jen mluvit.**

IM: Duchem je třeba se stát, a ne o tom jen mluvit. Není třeba vědomím přesvědčovat své vědomí a jeho prostřednictvím i sebe samého a přitom opět využívat své vědomí a jeho programy, protože to jsou zrovna programy kontroly vědomí nad Osobností. Vzpomínáš, vykládali jsme si o „hercích“ a divákovi. Osobnost je divák a vědomí jsou „herci“. Rozdělí se a vykládají... Jeden druhému říká: „Ty jsi duch, ty jsi duch! Už jsi vše poznal. Podívej, jak je to krásné.“ Hned se promění, jako démon, v jakéhokoliv svatého nebo někoho jiného, jak je libo. A o čem hovořili skuteční svatí otcové? „Kdokoliv se před tebou objeví v obraze... lidském, žeň ho, protože je to démon.“ A mnozí to nepochopili: „Jak to?! To je přece... hříšné, vždyť... jsem přece měl zjevení...“ Ale v trojrozměrnosti se nikdo nikdy nezjeví. V trojrozměrnosti jsou lidé a démoni.

► 00:56:07 – 00:58:58

VIDEO č. 4 Záměny vědomí

(Poznámka red.: video je vytvořeno na základě úryvků z pořadu Život s účastí Igora Michajloviče Danilova na allatra.tv)

IM: Již jsme mluvili o „hercích“ na jevišti, o obrázcích, které ukazují. Proč? Protože v tobě vyvolají prudkou emoci, do které vkládáš svou pozornost. A čím jasnější je obraz, tím více pozornosti vkládáš. A to je financování „herců“.

Již jsme mluvili o tom, že je vše jednoduché. A zde jsou jedni a titíž „herci“, kteří... Tlustý statný strejda ztvárňuje tenké stéblo trávy. Zpodobňuje ho a vnucuje ti ho. Ale ty vidíš nesoulad. Stejně tak i Osobnost cítí nesoulad a tyto záměny. A chce a touží, stejně tak jako ty bys chtěla, vyjít ven a uvidět travičku, a ne vypaseného strejdu, který ji ztvárňuje, je to tak? Osobnost se ale nachází v hluboké tmě, dokud nezíská „duchovní zrak, duchovní sluch“ (je to takový výraz, je výstižný), až tehdy vidí skutečnost. Ale dokud to neovládá, je jako dítě, nachází se v sále a poslouchá vše, co jí vykládají. Nic víc.

Za tímto divadlem absurdna je obrovský svět. Jediný z tohoto divadla, kdo se může dotknout Duchovního světa, jsi ty coby divák, tedy Osobnost. Když Osobnost vyjde za dveře, jako divák ztrácí své „herce“. Nač jsou jí klauni, když existuje Skutečnost? Nač se dívat na iluzi, když je realita? Nač se držet dočasného, když je Věčnost?

▶ 00:58:59 – 01:16:45

IM: Obecně je v duchovních praktikách různých náboženství zvláštní pozornost věnována zbavování se iluzorních obrazů. I v křesťanství, i v islámu, i v bu-

ddhismu, i v dřívějších náboženstvích se zdůrazňovalo zejména, že nesmí být žádné trojrozměrné obrazy. V duchovních praktikách především.

Ž: Ano, a zde je rozdíl. Pokud o tom poprvé člověk slyší nebo čte, jeho vědomí se rozhoří: „Jak to, proč nesmí být žádné obrazy?!“ Ale úplně jiná věc je, když to poznáš sám v praktice, když už má své vlastní chápání v podobě zkušenosti, proč tomu právě tak je.

T: Takže veškeré tyto zmínky v náboženské literatuře se stávají srozumitelnými, pokud je člověk sám již používá v praktice.

Ž: Ano, právě vlastní zkušenost dává toto pochopení a člověk už ví, nejen z doslechu, co je to za jev a proč ho odvádí od toho, co je nejdůležitější. Zmínka o tom je více než dost. Například ve staroperském traktátu o súfizmu – v knize Al-Hujwiriho pod názvem Odhalení skrytého za závojem. Je v ní výrok od islámského teologa 9. století Junayda al-Bagdadiho, který říká: „Pokud mi Hospodin řekne: ‚Podívej se na Mne‘, odpovím mu: ‚Nepodívám se na Tebe.‘ A proč? Protože v lásce jsou oči něco jiného (ne Bůh)... V tomto světě se mi stalo zvykem vidět Ho bez pomoci očí. Uchýlím se tedy k jejich pomoci v onom světě?“

Zajímavým se to stává, jakmile tomu porozumíš díky praktice – že pro to, abys pocítil Boha v hloubi duše, nepotřebuješ ani obvyklý zrak, ani sluch pozemský, ani žádné iluzorní trojrozměrné obrazy. Protože to jsou překážky vědomí, systému. To je to, co ruší...

IM: Ano.

T: Také v křesťanství je o tom rovněž velmi mnoho zmínek. O tom, aby člověk nepodléhal pokušení iluzorně si představovat něco duchovního. A svatí otcové varovali, že mysl sama o sobě může mít sílu snít, může velmi snadno vytvářet iluzorní obrazy. A proto, aby nezapříčinila škodu, musí se uchovat bezbarvá, beztvará a bez obrazů. Například v knize Filokálie, v pátém svazku, ctihodný Řehoř Sinajský...

IM: ...Pro ty, kteří nevědí, je to pravoslavný svatý z 13. století, který obnovil na Athosu praktikování Ježíšovy modlitby.

T: Ano, naprosto správně, byl jedním z prvních hésychastů... Psal mimo jiné o tom, že pokud při vykonávání své činnosti uvidíš světlo nebo oheň, není důležité... vně či uvnitř sebe, nebo nějakou tvář, například Krista či Anděla nebo někoho jiného, nepřijímej to, abys neutrpěl škodu. A sám nevytvářej představy, které se samy vytvářejí, nevěnuj jim pozornost a nedovoluj mysli hromadit v tobě dojmy z nich, neboť toto všechno, zvenčí vnímané a představované, slouží k pokoušení duše.

IM: Mnoho svatých, ještě před dobou Řehoře Sinajského, také mluvilo o tom, že při provádění duchovní praxe nesmí být v mysli žádné obrazy a myšlenky. A nezáleží na tom, zda jsou dobré či špatné... To znamená, že i když nejsou špatné, stejně se na ně nelze soustřeďovat. A tvé zaměření, tedy pozornost, musí být

na vnitřní obsah podstaty, tedy na pocitové vnímání Duchovního Světa.

T: Toto je pro praktikující velmi důležité... O myšlenkách. Že je jedno, zda jsou dobré nebo špatné. Jsou to myšlenky! Lidé nemají v této otázce jasno a říkají: „Ale pokud mi při meditaci přicházejí dobré myšlenky, není to špatné, že? Vždyť jsou přece dobré.“ To vše je důsledkem toho, že v jedněch náboženstvích se to říká tak, ve druhých zase jinak, prostě... se to říká. A ten, kdo hledá svou vlastní cestu, zpravidla hledá všude. Ale vědomí okamžitě začne vše míchat dohromady, a i proto dochází k takovému nedorozumění. Bez Znalostí je pro člověka velmi obtížné pochopit, co s čím souvisí.

IM: Ať provádíš svými myšlenkami cokoliv, je to stejné, jako pohárem vylévat oceán. Nemá to smysl. Nikdy nedosáhneš poznání, pokud půjdeš k Bohu pomocí myšlenek. Myšlenka je část vědomí. A vědomí je součástí toho, čemu lidé říkají Iblís neboli ďábel. Jak můžeme nástrojem, který dal ďábel, poznat Boha? Nemůžeme. Proto se říkalo: „Vnímej srdcem. Nevpouštěj svou myšlenku do Boží svátosti. Neboť již nebude Boží, nýbrž se stane satanskou.“ A to je důvod. Tak promlouvali ti, kteří to poznávali.

Ale jiní říkali přesný opak: „Čistota mysli, koncentrace mysli, to musí být. A ve svých praktikách nalaď svou mysl na dobré myšlenky. Vnímej jen to dobré, neboť mysl (vědomí) se dělí do dvou kategorií – na špatnou a dobrou. A smysl tkví v tom, že aby ti v životě bylo dobře, musíš to oddělit – špatné nepřijí-

máš, přijímáš jen dobré. Ale to špatné se stejně bude k tobě plížit, a jakmile se odvrátíš od dobrého, znovu přijdou špatné myšlenky a zaplní tvé vědomí. A proto je třeba udržovat svůj rozum v čistotě. Zaměřovat se pouze na dobré myšlenky a vždy přemýšlet jen o dobrém. Zpočátku je to těžké, ale potom to půjde stále lépe a lépe.“ Jsou náboženství, ve kterých se tomu lidé učí. A celá jejich meditace je zaměřena na to, že musí udržovat pozornost na myšlence či bezmyšlenkovém stavu.

Víte, k čemu bych to přirovnal? Já bych to přirovnal... Bez urážky řečeno. Mám ke všem náboženstvím dobrý, opravdu skvělý vztah. V každém náboženství jsou zrnka a v každém náboženství, ať je jakékoliv, je ukázána cesta, a dál je to už jen věc lidí. Takže co tím chci říct – tyto praktiky bych přirovnal k lékům proti bolesti při rozvoji smrtelně nebezpečné choroby. Člověk užívající analgetikum se cítí lépe, klidněji, prakticky zdrav, a přitom se smrtelná nemoc stále rozvíjí a nevyhnutelně vede ke smrti. Proč? Protože je to znecitlivění, nikoliv léčba, proto se choroba nerušeně a neviditelně rozvíjí dál. To není správné.

Každá práce s myšlenkou je jen skotačení na pískovišti, na materiálním trojrozměrném pískovišti. Ať přemýšlíš o dobrém či špatném, stejně přemýšlíš, nepoznáváš hlouběji. Použil bych ještě jedno přirovnání – přijdeš k jezeru a kocháš se jeho hladinou. Znamená to, že jsi poznal tohle jezero, jeho hlubiny, jeho vody? Dokud se neponoříš, nepoznáš ho. Abys poznal, co je v těch vodách, musíš se ponořit. Dívat

se však na vodu a rozmýšlet o tom, co na ní plave, samozřejmě můžeš, ale nedozvíš se, jaké to jezero je doopravdy. Tak nějak.

Ž: Ano, a všechny tyto obrazy jsou jako iluze na tomto jezeře, jako výpary v horkém dni. A je zde další věc. Vědomí vytahuje všechno, co je mu známo. Vždy udělá záměnu. Vždy si něco domyslí. Vždy překrutí a dokreslí jakási svá zdání. Vše proto, aby zlákal člověka. Vytáhne ze zásobárny své paměti vše, co ví, vše, co se mu hodí. Ale děje se to pouze tehdy, když člověk stojí na břehu a neodvažuje se vstoupit do těchto vod, do tohoto jezera, což znamená, že se nehýbe dopředu. Obrazy jsou jen způsob, jak přitáhnout pozornost. Tedy u člověka, který hledá jezero, je to jen přitahování jeho pozornosti. Ale toho, kdo již chce poznat hloubku, toho, kdo se chce do jezera ponořit, začínají rušit.

IM: Naprosto správně. Jak jsme již říkali – obrazy jsou rušivé a navíc Osobnost naladí opačně... Co se přitom děje? Rozeberme si to. Máme obraz. Obraz je vždy trojrozměrný a je asociován s něčím pro naše vědomí obvyklým v trojrozměrnosti. A pro Osobnost – Osobnost přece vnímá nejen trojrozměrnost...

T: Ona zde v trojrozměrnosti není aktivní, že?

IM: Ano, Osobnost vnímá trojrozměrnost pouze prostřednictvím vědomí. Sama o sobě nemůže vnímat tento trojrozměrný svět tak, jak ho vnímáme my – přes vědomí s jeho obrazy. To znamená, že každý obraz musí přijít skrze vědomí, to jest přes mezičlánek.

Může člověk vstoupit do Duchovního Světa prostřednictvím vědomí? Nemůže. Ale informace, tedy i Znalosti, se šíří především v trojrozměrnosti. A když člověk cítí, že jsou pravdivé, začíná praktikovat a s pomocí téhož vědomí se osvobozuje. Zde potom vědomí funguje jako jakýsi prostředník, který sám sebe ničí.

Například – čím se odlišují čisté Znalosti od znalostí zkreslených? Právě Znalosti vždy hovoří jednoduše a ukazují cestu, nic víc. Je v nich čistota, kterou Osobnost cítí. Vždy je v nich zachována síla vycházející z Ducha, kterou vlastně předávají Proroci nebo kdo v nich hovoří, řekněme, Věstníci. Opakuji, pokud se ve Znalostech objevují zkreslení, pak přitahují vědomí, ale ne Osobnost. Osobnost se může nechat lákat, když budou Znalosti částečně pozměněny, což znamená, že vzniknou záměny, ale nevýznamné, se zachováním podstaty řečeného. Takové záměny jsou nebezpečné, rozptylují, ale zároveň je v nich zachována alespoň trocha té podstaty a vnitřní síly, kterou v sobě nesou. A i zde má Osobnost šanci se osvobodit.

Pokud však již ve velké míře běží obrazy, když vzniká touha po magii nebo něčem jiném, vždyť obraz, to je především trojrozměrnost. A za trojrozměrností pokaždé stojí touha po magii, touha po získání hmotných statků, po moci a podobně. Právě o tom mluvili ti, kteří šli touto cestou, chápali to v podstatě v každém náboženství. A proto svým učedníkům radili zbavit se v první řadě všeho pozemského, čili obrazů v duchovní praxi, a prahnout celou Duší, „celým svým srdcem“ (jak říkali Osobnosti) právě po Bohu.

Tedy pocitovým vnímáním usilovat o Duchovní Svět, o splynutí, o spojení s tím světem, a tehdy i vědomí ustupuje.

Znovu zdůrazňuji, vědomí zde sloužilo jako mezičlánek. To znamená, že pokud člověk nedosáhl svobody a je závislý na trojrozměrnosti, je s ním možné rozmlouvat pouze přes jeho vědomí. A zde je důležité, co je předáváno a jak je předáváno. Pokud jsou Znalosti čisté a vše probíhá popravdě, jak se říká, bez záměn, dojde k předání, dostanou se k Osobnosti a člověk to vše cítí. Nejčastěji první věc, kterou člověk vnímá, je pobouření vědomí. Vědomí spustí povyk, ale člověk cítí a tento pocit upřímnosti překonává neochotu vědomí poznat Pravdu. A tak se rodí... samotná Pravda.

T: To znamená, že vědomí často manipuluje, klame a podvádí člověka právě pomocí obrazů. Například potkáš člověka a jeho vnější vzhled, jeho obraz, vytvoří ve tvém vědomí nějaký dojem, obraz. Vědomí ti nakreslí jakýsi stereotypní ideál nebo naopak, že „všechno je špatně“. Pak ti společná práce nebo život s tímto člověkem celý ideál, tvou iluzi, tvé vědomí samo zničí. Proč? Protože tvé vědomí se dozvědělo, co sděluje vědomí tohoto člověka. To znamená, že člověk v dobrém podvědomě tíhne k duchovní části druhého člověka, ale pak zasáhne vědomí a všechno se promění v pýchu a moc nad sobě podobnými. Ale pokud na sobě pracuješ a žiješ jiným vnímáním – hlubokými pocity, pak odlišuješ Pravdu od Lži, tedy tyto záměny. Vědomí ti říká a zobrazuje jedno, ty však cítíš něco zcela jiného.

Ž: Ano, už chápeš, že v trojrozměrnosti jsou jen obrazy, které existují pouze ve tvém vědomí a pouze tehdy, když je sám živiš pozorností.

T: Ano, celá společnost je u nás vybudována na pýše a moci nad sobě podobnými, to jest na dominanci vědomí... Neustále na obrazech, na určitých domnělých představách o sobě, o lidech, o světě jako celku. Televize, internet... nebo třeba firmy, organizace, reklama – všude se klade důraz na obrazy.

IM: Obraz je nástroj magie.

T: To znamená, že pokud v člověku dominuje vědomí, může obraz sloužit k jeho zotročení, protože na obraz už jsme si zvykli. Z toho vyplývá, proč bychom se při hledání cesty k Bohu neměli upínat na obrazy.

IM: Naprosto správně. Vezměme si například inkulturaci. Co je to inkulturace?

T: To jsou přece samé obrazy... Jedná se o přizpůsobení nového náboženství kultuře místních národů a tímto způsobem nahrazení tradičního náboženství novým.

IM: Naprosto správně. Například křesťanství. Co se dělo, když se začalo šířit křesťanství?

T: ...Docházelo právě k nahrazování jedněch obrazů jinými. Vždyť v historii první pokusy církve o inkulturaci křesťanství... Všechno to začalo přece Pavlovými kázáními, kdy se snažil zakořenit nové náboženství mezi

Řeky a Římany. A když se křesťanství stalo oficiálním náboženstvím (nejprve jedinou organizací, která se pak rozdělila na několik), třeba v misionářské činnosti – jak se začaly zdobit katolické chrámy v různých zemích? Tak aby se přiblížily místní kultuře.

IM: Ano, to je pravda.

T: Například co znázorňovaly ikony? Obrazy... Obrazy hlavních biblických postav – Ježíše, Panny Marie, apoštolů. Ale zajímavé je, jak byli znázorňováni? S rysy obličejů, které se shodují s vnějším fenotypem místních národů.

IM: Naprosto správně. Začali zařazovat do své misionářské činnosti určité záměny. Například Ježíše nebo Marii v afrických zemích ztvárňovali v ikonografii jako Afričany s tmnou pletí. Byl to běžný obraz, který místní neodmítali. Proč? Protože bílé by většina podle všeho odvrhla. Pouze někteří, kteří cítili, že toto učení nese v sobě zrnka pravdy, to mohli přijmout... A vzhledem k tomu, že náboženská organizace je v první řadě organizací, pro niž je důležitá masovost, zaváděli takové záměny, ve kterých už svatí měli tmavou pleť. Byli jim blízcí, africká populace je chápala a přijímala s lehkostí.

Inkulturace se uskutečňovala nejen záměnou obrazů, ale i mnohých svátků určitých náboženství, která byla křesťanstvím nahrazována. Byly částečně začleňovány kultovní obřady náboženství, která převládala na územích, na nichž se křesťanství zavádělo. No, a takovým

způsobem, jednoduše řečeno, nalákali lidi, na jejichž území právě probíhalo zavádění křesťanství, tedy do slova – zavádělo se.

T: Ano, existuje mnoho příkladů... Třeba staroslovanské Svátky, které již pod vlivem křesťanství začaly být spojovány s vánočními rituály, jejichž atributy byla svíčka jako oheň života a zrcadlo. A nejen v křesťanství existují svátky, které byly převzaty z dřívějších náboženství.

Například v zemích Střední Asie, kde tradičně vyznávají islám, se slaví svátek Novruz Bayram, tedy Nový rok. Je to jeden z nejstarších svátků. Slaví se v noci před jarní rovnodenností. A je zajímavé, že se tento svátek každoročně slaví na počest vzkříšení Dobrého Ducha zpod země, který přináší světlo a porážku Zlého Ducha. Skoro jako současné Velikonoce. Je zajímavé, že jedním z hlavních atributů stolu byly svíčky, zrcadlo a malovaná vajíčka. Vše má symbolický význam, a tento význam je spojen s duchovní interpretací těchto symbolů. Například svíčka znamená vnitřní oheň člověka, jeho životní sílu. Vejce symbolizuje zrození duchovního života člověka. Ovšem svátek Novruz slavili ještě v době rozkvětu starobylého náboženství zoroastrismu, který předcházela křesťanství, tak islámu.

▶ 01:16:45 – 01:22:32

VIDEO č. 5 Iluze a Realita světa

„Život nemůže být dočasný, dočasnou je pouze existence.“

Rigden Djappo

Celý tento dočasný svět je iluze zrcadlových překřížení poutajících pozornost člověka svými lživými, avšak realisticky vypadajícími stíny, jejich hrou vzájemného pozorování. Jsou to mnohočetné zrcadlové odrazy, které jsou podstatou iluzorního světa, světa mnohonásobných pseudokopii. Tato zrcadla při svém otáčení deformují odražené světlo a nejeví se světlem ve své podstatě. Iluze vzniká kvůli připoutání člověka k tužbám tohoto světa a jeho neochotě proniknout do skutečné reality. Existuje mnoho odrazů, které člověka lákají a nutí ho soustředit svou pozornost na mrtvé.

Pravá podstata (vtroušenina síly Allatu) se přirovnávala k hořící svíčce. Připomínalo se, že jakmile hořící svíčka zmizí, zmizí i vše viditelné a promění se v nic. Svíčka znázorňuje nepřetržité hoření a zrcadla nepřetržité odražení. Vše je odrazem něčeho, důsledkem i příčinou. Co více přitahuje pozornost člověka v jeho životě, zda

zrcadlová hra mnohonásobných odrazů hmotného světa nebo skutečný duchovní zdroj, toho se ve výsledku stává součástí.

Jen ten, kdo není připoután k viditelnému, oblažuje svoji duši.

(Prapůvodní fyzika ALLATRA, allatra-science.org)

T: A tak se to v historii děje... Neustálé obnovování dobře zapomenutého starého, když jedno náboženství nahrazuje jiné, ale přitom aspiruje na svou unikátnost.

IM: A zase, je to dobré nebo špatné? Na jedné straně můžeme říci, že je to špatné, ale na druhou stranu, když se na to podíváme, co je na tom špatného? Jedno náboženství bylo nahrazeno druhým. Člověk má právo si zvolit, komu bude sloužit a jak se bude chovat. A opět, kdo to udělal? Lidé. Pomocí čeho? Pomocí svého vědomí. Proč? Pro popularizaci své víry. Tedy z dobrých pohnutek použili určité nástroje trojrozměrnosti k dosažení určitého cíle.

Je-li to dobré či špatné, ať posoudí každý sám. Já v tom například, upřímně řečeno, nevidím nic špatného. Na jedné straně lidé jako by nahrazovali ustálená náboženství svými náboženstvími, ale vždyť jsou to organizace. Pokud provedeme paralelu s libovolnou organizací... Vezměme si například organizaci, která vyrábí sportovní oblečení. Všude kolem je její značka – popularizace, reklama jejího oblečení. Pokud je v určitém regionu nějaká slavná či uznávaná osoba, stačí, aby ji oblékla do své sportovní soupravy, a lidé hned začnou napodobovat. Je to přirozené. A znovu se vracíme k primátům, k tomu, jak funguje vědomí.

Byl použit nástroj vědomí, toť vše. Ale kdo ho použil? Lidé, kteří se starali především o to, aby jejich organizace prosperovala a rozšiřovala se, stejně jako například organizace, která prodává sportovní oblečení nebo ho vyrábí. No, a co můžeme chtít od lidí? Je to

dobré nebo špatné? Pro organizaci je to dobré a pro lidi, kteří dostali tyto znalosti? No, pokud dostali znalosti a nepoužili je... A jak už jsem říkal, špatná náboženství nejsou, všechna jsou dobrá. V každém náboženství, jako v kterékoliv organizaci, se najdou špatní lidé, kteří slouží přímo opaku a neřídí se podle svého náboženství, nenásledují ta Učení, o kterých se v jejich náboženství hovoří. Opakuji, jsou to pouzí otroci systému, pouzí otroci Satana, co naděláš. Lidé jsou lidé.

T: Ano, bohužel žijeme ve spotřebitelské společnosti, ve které je pro každého člověka přirozená duchovní cesta omezena v lepším případě na rámeček toho či onoho místního náboženství. A náboženství, ta existují v rámci nějaké konkrétní organizace, tudíž jejich popularizace v takové společnosti, ve spotřebitelské společnosti, nejde přes pocitové duchovní vnímání lidí, ale skrze obrazy a přání vědomí. No, a proto doteď existuje takový fenomén, jako je inkulturace...

IM: Pokud se podíváme hlouběji, co je to inkulturace? Jestliže odhodíme vše... Je to reklamní tah, nic víc. Je to přirozený evoluční vývoj té či oné organizace.

▶ 01:22:33 – 01:35:57

VIDEO č. 6 Inkulturační křesťanství ve světě

Video o inkulturaci křesťanství ve světě. Jsou v něm zobrazeny ikony z celého světa s obrazy Panny Marie, Archanděla Gabriela, Ježíše Krista, křesťanských světců, jejichž rysy obličejů se shodují s vnějším fenotypem různých národů. Uvádí se příklady křesťanského umění v Severní Africe, Asii, Severní Americe a dalších částech světa. Je zmíněno, že na světě existuje více než 700 různých obrazů Marie. Uvádějí se části textu Bible v čínském dialektu hakka, v arabštině, hindštině a v dalších jazycích.

T: Igore Michajloviči, z vlastní zkušenosti vím, že takováto otázka může vzniknout, protože svého času byla pro mě informace o inkulturaci, upřímně řečeno, šokem. Protože člověk najednou zjistí, že jeho vědomí pevně věřilo například tomu, že Ježíš nebo Panna Marie jsou „jeho“, podobní jeho národu, že jsou právě takoví, jaké je viděl v dětství na ikonách. Tedy věřil tomu, vyhovovalo mu to, ale zároveň ho to omezovalo. Můžeme říct, že kvůli vlastní lenosti a pýše dále ve svých duchovních poznatcích nepokročil. No, a pak se šablony vědomí zhroutily. A vědomí okamžitě začalo hledat někoho, komu by to dalo ve vnějším světě za vinu. Ale díky Bohu pokračovala práce na sobě, přišla určitá pocitová pochopení, a tak jsem si uvědomila, že nepřítel máme uvnitř sebe, že mě omezovalo vědomí, že ono mě nutilo věřit obrázkům namísto hledání duchovní podstaty, o níž se hovořilo v Učení daného náboženství.

Ale pořád tu zůstávala jedna otázka. Když jsem poprvé zjistila, že nejde o obrazy, střetla jsem se s další šablonovitou myšlenkou vědomí: „Jak to? Vždyť to je samotný Ježíš! Vždyť to je Marie! Jak je mohu od sebe v modlitbách odhánět, to není správné.“

IM: Když člověk provádí nějakou praktiku nebo k němu přichází obraz nějakého svatého, přichází trojrozměrný obraz, neměl by se tím nechat rozptylovat. Mnoho svatých mluvilo o tom, že dokonce když se ti zjeví Ježíš nebo Marie, zažeň tento obraz. Nezažeň je, ale zažeň obraz. Proč? Protože vědomí to vše zaměňuje za obraz. Tedy účelem tohoto obrazu je odvedení pozornosti. To

znamená, že člověk není v duchovním stavu, ale pouze ve změněném stavu vědomí. A tento trojrozměrný obraz není nic jiného než klam, dokonce i tehdy, když představuje správné věci. Podtext však bude člověku rozhodně na škodu, a ne k užítku. Když je ale člověk v duchovní praxi, vnímá představitele Duchovního Světa tak, že je prociťuje, není tam tedy zjevná trojrozměrná forma.

Ž: Takže zde už cítí, ale nevidí.

IM: Ano, cítí.

Ž: Už nepřesměřovává svou pozornost...

IM: Samozřejmě.

Ž: Lidem se ale neříká, například, že Bohorodička je Duch. Co to vlastně je Bohorodička? Protože pokud je pojem „Duch“ ztracen, zůstává pouze hmotné chápání, chápání ve smyslu, že je to „Matka“, že je to „ochrana a péče“. A zde vědomí hraje s lidmi takovou velmi podlou hru, protože prostřednictvím těchto náboženství aktivně propaguje obrazy jako prvek magie. To znamená, že tam, kde by se lidé měli skutečně naučit chápání a schopnosti žít Duchovním Světem, Božím světem, hlubokými pocity, tam je už něco zcela jiného. Lidé uvíznou v obrazech a dále než za tyto obrazy nejdou, protože vědomí se v této chvíli snaží soustředit sílu lidské pozornosti na tuto záměnu – na magii. Takže člověk, vyvolávající obrazy, nakreslené jinými lidmi, začíná spotřebitelsky žádat o něco pozemského.

IM: Říkáš to správně.

T: Když jsem začala studovat tuto otázku, uviděla jsem Znalosti v knize AllatRa zcela novým způsobem, pochopila jsem, že zpočátku, v raném křesťanství, prakticky nebyly žádné obrazy, byly tam pouze znaky a symboly.

IM: Správně, a právě proto se v obnoveném náboženství, které přinesl prorok Mohamed, jasně říkalo – „nevytvářejte žádné obrazy“, a proto se od obrazů odstoupilo. Proč jsou u nich zakázány ikony, zobrazování samotného Mohameda a všechno ostatní? Aby vědomí nevytvářelo obrazy. Je třeba vnímat pocity, je třeba naučit se pocitovému vnímání. Mohamed tomu učil své učedníky – vnímat Duchovní Svět pocity a stejně tak i představitele Duchovního Světa. Ale ne vizuálně, ne v představách, pomocí halucinací. V tom je ten smysl.

T: Ano, vždyť v islámu neuznávají obrazy ve výzdobě svatyní. Muslimové vytvářejí abstraktní vzory a kresby...

IM: Přesně tak.

T: ...Používají pro to epitety, jména Boha nebo verše z Koránu v arabském písmu.

IM: Správně, sami muslimští imámové říkají, že ti, kdo si myslí, že Alláh má podobu, ať je to světlo, mladík nebo stařec, neznají Nejvyššího Alláha, nevědí, že je to jen jejich představivost a fantazírování, tedy jejich iluze ve skutečnosti neexistující. A problém těchto lidí spočívá v tom, že nechápou existenci bez těla, a proto

neustále připisují Alláhu tělo i lidské vlastnosti. Ale v Koránu se říká: „Není nic Jemu podobného.“ (má se na mysli Alláhovi).

Ž: Ano... Bůh nemá hranici, aby bylo možné si Ho představit a pochopit myslí Jeho povahu.

IM: Ať hledáš ve svých myšlenkách jakkoliv, nenajdeš nic, čím bys popsal Jeho velikou tvář, neboť On nemá tvář. Je tak veliký, že není nic Jemu podobného...

At' hledáš ve svých myšlenkách jakkoliv,
nenajdeš nic,
čím bys popsal Jeho velikou tvář,
neboť On nemá tvář.
Je tak veliký,
že není nic Jemu podobného...

T: V podstatě nyní je dáno rozsáhlejší vysvětlení, co jsou to za obrazy na ikonách Panny Marie a co je to ve skutečnosti Bohorodička jako Duch. Ale tehdy vznikla ještě taková otázka z vědomí: „Ale jak tak... vždyť obrazy Matky Boží se lidem zjevují po celém světě?“

IM: Proč systém často používá obrazy? Z toho důvodu, že prakticky po celém světě nábožensky naladěni lidé, a dokonce i ti, kteří nábožensky naladěni nejsou, často zažívají vidiny představitelů Duchovního Světa. Tedy v obvyklých obrazech. Velmi často vidí Pannu Marii jako rychlou pomocnici, ale opakují, ve většině případů je to právě vytvoření antipodu Marie. To znamená, že vědomí použije známý obraz proto, aby připoutalo lidi k něčemu hmotnému. A všimněte si – člověk se nachází ve stavu choroby, modlí se, zjeví se mu obraz Marie a on se uzdraví. Co se bude dít s tímto člověkem? Posílí se v něm víra... Víra ve vědomí, avšak uvnitř pochyby. A člověk už se dále sám duchovně nerozvíjí, chytil se právě na to, že byl vybrán, že je vyvolený, že k němu přišli, zachránili ho. Copak tím, že se vyléčil z nemoci, se člověk spasil?! Jednoduchá otázka. Copak teď... neumře? Stal se nesmrtelným? Je to jenom léčka vědomí. Co se v něm zrodí? Zrodí se v něm, ano – víra, ano – pochopení, ale také strach. Strach, který ho nepustí do Duchovního Světa.

O co žádal? O materiální statky, o řešení nějaké konfliktní situace, zlepšení života. A co ve výsledku dostal? Dostal možnost. Ale co se děje pak? Bojí se ji ztratit. Co překáží? Strach. Má možnost? Má. Ale strach z ne-

známa je strach vycházející odkud? Z vědomí toho, kdo prosil před ikonou o pomoc. A tím ho uzavírá.

Ž: Tedy spotřebitelský vztah k Duchovnímu světu. To znamená, že bude znovu prosit, jestliže...

IM: Rozhodně, bude prosit vždy. Sám se snažit nebude. Proč by se snažil tvořit něco sám, když může poprosit a dostat? Je to jednodušší.

Ale bývá to i takto – člověk skutečně cítí působení... Člověk, který má něco v životě vykonat, třeba něco dobrého, nebo který stojí na prahu, řekněme před volbou, cítí přítomnost. A chápe, že je to vliv Marie, právě její. Trojrozměrný obraz však nevidí. Je to pocitové vnímání. V tom spočívá smysl – v pocitovém vnímání, a když už jde magie... A magie, ta vždy pochází ze systému. Nepochází z Duchovního Světa. Duchovní Svět nepotřebuje magii. Proč by měl zasahovat do tohoto světa?

Bývá i přímé působení, jde o vzácné výjimečné případy, ale častěji je to, řekněme, kredit důvěry, nazvěme to tak. Je to projev síly, která přichází na pomoc lidem pouze kvůli duchovnímu rozvoji Osobnosti a člověk ji může pocítit i na fyzické úrovni. To je pomoc lidem. Ale mnozí z nich použijí tyto síly k rozvoji metafyzických schopností. Lidé to opět všechno překroutí ke své škodě. Proč všechno překrucují? Diktát vědomí. Copak on jako Osobnost necítí a nechápe, že tyto kapičky životodárné rosy musí zachovat, aby je použil na cestě přes poušť?

T: ...To znamená, znásobit je.

IM: Správně. Musí je nejenom zachovat, ale díky nim i projít tu cestu. Ale vědomí okamžitě odvádí pozornost a říká: „Pojď, vlož je sem.“ A člověk je vloží, uvidí efekt. „Vidíš – jde to! Už jsi něco v trojrozměrnosti získal.“ A co takového zde můžeš získat, aby ti to pak zůstalo? Nic. Všechno je iluze, všechno je dočasné. Další obrázek ve tvém vědomí. Tak pracuje vědomí.

T: To je, jak jste říkal, nutí neustále se vracet ke Zdroji...

IM: ...chtít ho, tento Zdroj. A člověk touží po tomto Zdroji, avšak sám se jím nestává, jenom po něm touží, aby zase něco vzal a použil to na trojrozměrnost.

Ž: Chodí si pro dodatečné síly.

IM: Naprosto správně, je to hromadění sil, nic víc. Dávají se ve výjimečných případech, kdy je to potřebné pro pomoc lidem, ale ne více. Proč se tyto nástroje používají málokdy a ve skutečnosti se dávají jen zřídka? Protože lidé je často využijí v první řadě v trojrozměrnosti, a ne pro duchovní růst. Někdy se používají jako potvrzení neboli „pečeť“, jak se tomu říkalo. „Pečeť síly“ – to je to, co se projevuje...

Vědomí a Osobnost

*Od předem mrtvého
k věčně Živému*

▶ 01:35:58 – 02:18:42

T: Igore Michajloviči, zrovna jste mluvil o projevech Boží Matky, Andělů a podobně. Lidé si pokládají otázku: „Čím se liší duchovní vidění od výplodu jejich představivosti? Co je to duchovní vidění?“

IM: Duchovní vidění je pravé vidění skutečnosti. A teď, ve snaze to vysvětlit, opět mohu lidi jen zmást. Protože vědomí (představivost, halucinace vědomí) vždy vykresluje vše v obvyklých formách – v těch, které si dokážeme představit, v těch, které vidíme. Nuže, podívej se do vědomí, ukáže ti toho hodně. Ale jak je možné uvidět projev Svatého Ducha, Anděla nebo ještě něčeho? Pouze vnitřními očima. Ty však neukážou trojrozměrný obrázek.

T: Ano... Pouze vnitřními očima... Je zajímavé, že lidé, kteří skutečně v praxi jdou po duchovní cestě, chápou jeden druhého, nehledě na příslušnost k tomu či onomu náboženství, protože Pravda je pro všechny jedna. A ty to chápeš, když čteš dopisy z různých koutů světa, mluvíš s lidmi, kteří vyrůstali v různých kulturách či náboženských tradicích.

Například v křesťanství či v súfismu – jak se mluví o pochopení Boží Lásky? V súfijských traktátech praktici popisují, co znamená poznat Boha uvnitř sebe, to jest žít, srdcem pozorovat Boha. Přičemž pod „pozorováním“ se rozumí právě „duchovní vidění“. Zdůrazňují, že někteří lidé upadají do omylu, když si myslí, že duchovní vidění a pozorování je nějaký obraz Boha, který

formuje a vydává jejich vědomí na základě nějakých jejich představ, vzpomínek nebo intelektu.

IM: Jak jinak, vždyť je to program šablon vědomí...

T: Ale skutečné pozorování – to už je výsledek horlivosti v upřímné vřelé Lásce. V Lásce, která tebe jako Osobnost povznáší do takové výše, kde se samotný vnitřní život stává jedinou aspirací k Milovanému, k Bohu, k Duchovnímu světu... pouze pro Něj. Je to vnitřní pochopení, že kromě Něj nic jiného neexistuje.

Ž: Ano, protože chápeš, že **práce na sobě se projevuje především skrze upřímnost a čestnost**. A to vše probíhá na základě sebedisciplíny. Tedy nepotřebuje to někdo jiný, potřebuješ to v první řadě ty sám. Zde už vzniká vnitřní potřeba žít Božským, žít Světem Duchovním. A ty už prahneš po tomto vnitřním doteku, po ponoření se do této bezmezné radosti Lásky, po životu hlubokými pocity, protože ti přináší to, co je skutečné, dává ti Život, živí tě Láskou. Cítíš, že tě naplňuje, cítíš radost z toho světa, která nemůže být dočasná, jak se přelévá přes okraj, jak je jí mnoho, jak se skrze vděčnost a Lásku projevuje ve své bezmeznosti.

Chápeš, že je to tak jednoduché! A cítíš z toho takovou vděčnost, nacházíš se v takové blaženosti... Je velmi složité ji vyjádřit slovy. Jednoduše se spojuješ se zdrojem této Boží Lásky a stáváš se její částí. Toužíš neustále vyzařovat tuto Lásku a přebývat v ní. Protože v takových chvílích chápeš, že... Duch je ve svobodě!

IM: Ano... Aby ses připojil k Duchovnímu Světu, je třeba pobývat na straně Duchovního světa a sám se stát Duchem, pak se připojiš. To znamená, že Duch se může sblížit s Duchem, materie s materií, oheň s ohněm, voda s vodou. Avšak oheň se s vodou nesmíchá.

T: Igore Michajloviči, je zde otázka z dopisu od člověka praktikujícího súfismus. V súfijských traktátech se popisuje, že když člověk vykonává „mušáhadu“, což znamená vnitřní džihád proti svým nízkým vášním, otevírá se mu „mušahadát“, čili blažené pozorování nekonečné Lásky, trvalý údiv nad velkolepostí a mocí Boha... A otázka zní: „Když se člověku otevírá toto duchovní vidění, stírají se rozdíly mezi pozemským světem a Duchovním Světem?“

IM: Ve skutečnosti, když se člověku otevírá „mušahadát“, rozdíly se nestírají, v žádném případě. Prostě nabývá nové vnímání, odlišné od vnímání, na které si člověk jako Osobnost zvykl (na vnímání, které mu podsouvá jeho vědomí). Získává něco nového. To něco nelze asociovat s ničím v tomto světě, a je dokonce těžké to popsat. Například, jak popsat Boží Lásku? Zkoušíme to pozemskými slovy, mnohokrát o ní mluvíme, ale stále je to zkreslení, stejně je to pozemské pojetí tohoto štěstí. My říkáme – štěstí. A co je štěstí v lidském chápání? Je to dočasný, chvilkový, rychle pomíjející jev. Ale tam je nekonečné. Říkáme nezměrné štěstí a srovnáváme nekonečný oceán s kapkou na tvé dlani. A právě tuto kapku na dlani nazýváme bezmezným štěstím v tomto světě. Ale ve skutečnosti je to oceán, je bezbřehý, nemá začátek ani konec. Je opravdu těžké to vyjádřit.

T: Takže rozdíl mezi pozemským světem a Duchovním Světem se nestírají, ale...

IM: ...Rozdíl se nestírají, stávají se naopak zřejmými. K čemu směřuji? Podobné předávání znalostí nebo zkušeností tímto způsobem je krásné pouze filosoficky. Dobře to zní, mluví se o tom a píše. Vždyť pro vědomí je přijatelné, že hranice se stírají, je to pro něj lákavé. Právě pro vědomí je lákavé, že „se hranice stírá a tento svět hladce přechází do tamtoho, a ten svět se stává součástí tohoto“ jako jin a jang.

Je jasné, že Duch je přítomen v tomto světě a všechno živé je živé právě proto, že existuje Duch. Odstraň Ducha a všechno zmizí. Takže část Duchovního Světa je přítomná zde, avšak je přítomná pouze jako pohyb, nic víc. A dále se už všechno děje tak, jak se děje. Děje se to však podle vůle Knížete, který to řídí. A tato moc mu není dána proto, že povstal, že je silný či rovný Bohu a že si vybojoval svůj svět – ne, v žádném případě. Už jsme o tom hodně mluvili, nebudeme to opakovat. Ale smysl tady spočívá v tom, že pro systém je výhodné, aby to tak vědomí lidí vnímalo, lichotí to jeho pýše. Ve skutečnosti se ale vše razantně mění, protože právě obrazy mizí a nastane pochopení prázdnoty tohoto světa.

A proto se o tom mnohokrát hovořilo a znovu zopakují, že Osobnost trojrozměrný svět nevnímá. Osobnost začíná vnímat tento svět z mnohem vyšších dimenzí. A z mnohem vyšších dimenzí, dokonce i v jazyce fyziky, se tento svět proměňuje v nic. Je směšný, je opravdu směšný. Pokud by bylo takové zrcadlo, které by pro

vědomí odráželo to, co vidí a jak vnímá tento svět Osobnost, myslím si, že by to byla nejskvělejší podívaná, která by v tomto světě mohla být. Proč? Protože to, co považujeme za život, je ve skutečnosti prázdnota, která se pouze pohybuje a střídá iluze.

Proto jsou podobná vysvětlení pro lidi poněkud zavádějící a bohužel posilují vliv vědomí na Osobnost. A pro lidi, kteří zabíhají do jakýchsi úvah o podobných výkladech, je těžší se vysvobodit. Protože Osobnost dostává od vědomí informace, že „hranice musí zmizet a všechno se stane jednotným.“ No, a tak hledá cestu tam, kde je všechno jediné... Avšak rozdíly jsou. **Živé nemůže být mrtvým a mrtvé Živým již vůbec ne.**

Ž: Ano, to je opravdu velmi užitečná informace pro praktikujícího. Velmi častý případ je, a sama jsem se s tím na začátku cesty setkávala, že zrovna, když člověk začíná praktikovat, první na co narazí, je strach vědomí, tedy strach vyjít za hranice obvyklého. Když se například člověku poprvé povedla praktika a dotknul se... Má první zkušenost kontaktu s duchovním... tak tento první kontakt s neznámým jakoby vyvolá i útok vědomí. Čili vědomí mu vnucuje strach. Nejprve strach z toho, že člověk může ztratit svou sebeidentifikaci. A skutečně svou sebeidentifikaci? To je otázka. Vždyť vlastně své „Já“ může ztratit pouze vědomí.

T: Vědomí se bojí nového, obzvláště v té chvíli, o níž jsi mluvila, ve chvíli kontaktu s duchovním, pro něj nedostupným, protože vědomí ho nezná a cesta tam je pro něj uzavřená. Vědomí nechápe a nerozumí tomu. Jak

řekl Igor Michajlovič, v tomto okamžiku prostě dochází k „vystoupení Osobnosti za ty hranice, v nichž může vědomí fungovat“.

Ž: Ano. A pokud se člověk nepoddal prvnímu strachu, pak vzniká druhý strach vědomí: „Už se ti to nikdy nepovede.“

T: Ano, ale od počátku říká: „Tak, zapamatuj si ty vjemy, které jsi teď měl nebo které jsi měl minule, a určitě si je příště zopakuj.“

Ž: No, samozřejmě, protože ono ví, že příště se to člověku stejně nepovede. Proč? Protože příště, když začne provádět duchovní praxi, místo ní bude napínat vědomí a vzpomínat, jak to bylo minule...

T: A vědomí navíc ještě tuto „hrdinskou minulost“ přikrášlí. A už má tvou pozornost... Už to není praktika, ale jakýsi film o supermanovi pocházející z vědomí, kde je režisérem tvá pýcha. No, a co ti asi může tvé vědomí ukázat? Ukazuje jen další iluze, obrazy, vše zdánlivé... Protože to je vše, co umí.

IM: Naprosto správně jste poznamenaly, že vědomí vytváří iluzi a snaží se k té iluzi připoutat Osobnost. Ale všimněte si, nikoliv k praktice, k předchozí zkušenosti, ale k iluzi, kterou vytvořilo vědomí na pozadí předchozí zkušenosti. Takže člověk při vykonávání duchovní praxe (nezáleží na tom, jestli je to modlitba, meditace a podobně) dostává pocitovou zkušenost, opravdovou zkušenost, zkušenost vnímání Duchovního Světa. Pro-

jevuje se v něm to, co nemůže být popsáno slovy. A zde Prvotní vědomí, jelikož má dostatečně výrazné spojení s Osobností, dostává jen odezvy, záchvěvy. Nedostává informaci, kterou přijala Osobnost.

Prvotní vědomí dostává pouze odezvy. Ne plameny ohně, ale řekněme, vzdálené záblesky a mírné teplo. Ovšem na základě toho vytváří svou iluzi. A potom, co člověk vyjde z duchovní praxe nebo z modlitby, ho po nějakém čase přiměje analyzovat: „*Co jsi cítil? Co jsi vnímal?*“ A už vnučuje své... V interpretaci systému. To už zdaleka není ta zkušenost... **Osobnost získává pravou zkušenost a vědomí na základě této zkušenosti vytváří iluzi.** A dále pak Osobnosti říká: „*Musíš pocítit tohle, tohle a tohle.*“ Čili odvádí ji do hmotného světa. Nutí člověka procítit fyzické projevy toho, co cítil během praxe.

A opět, co se dělo během praxe? Když Osobnost přicházela do kontaktu s tím, co je pro vědomí neznámé a získávala duchovní zkušenost, samozřejmě, že probíhaly jiné procesy, silnější projevy jiných druhů energií. To je banální fyzika. Ve fyzickém těle se rovněž tyto projevy odrážejí. A vědomí, znovu zdůrazňuji, Prvotní vědomí, je vnímá. Následně navádí Osobnost a říká: „*Nic se ti nepodaří. Dostal ses tam náhodou. A proto teď, aby ses tam dostal a zakořenil, musíš v sobě nejprve vyvolat ty pocity ve fyzickém těle. Musíš mít změněný stav vědomí...*“ A dál začíná povídat o tom, co vnímalo, ale opět, už se záměnou. A člověk ve snaze něco udělat, to už dělá s pomocí vědomí, ale nedaří se mu.

Později mu vědomí začne říkat: „*Opravdu tam byla ta zkušenost nebo to byla iluze? Anebo to byla nějaká autosugesce, autohypnóza? Možná to byla halucinace, možná to byla shoda náhod, že jsi to procítil. Jak vidíš, ve skutečnosti to neexistuje. A to, co o tom říkají jiní lidé – ti jen upadají do omylu, do iluze. Mluví z nich nějaký fanatismus, zkrátka, hraničí to až s nějakou psychickou poruchou, a proto vidí to, co neexistuje. A když to budeš praktikovat a zabývat se tím, budeš mít stejné potíže. Proto to raději ani nedělej. Proč? Vždyť jsi to už vyzkoušel a nepovedlo se to. To znamená, že to neexistuje.*“ A tak často vědomí prostě odvádí lidi od skutečné cesty a nahrazuje ji nějakými obyčejnými, řekněme, divadelními představeními v trojrozměrnosti, nutí člověka fyzicky něco dělat, vykonávat nějaké praktiky, správně sedět, správně stát. Ale jaký je v tom rozdíl, v jaké pozici je tvoje tělo? Jaký je rozdíl v tom, co děláš v trojrozměrnosti?! Mlátíš do bubnu, skládáš kameny nebo provádíš nějaké rituály – to vše je jen obřadnost, jen to, co ti vnucuje systém.

Bůh – On je blízko. Je skutečně mnohem blíž než tvá krční tepna. Je velmi blízko a je velmi snadné k Němu přijít. Ale na cestě stojí něco, co je mnohem větší než hory. Na cestě stojí vědomí, a to je součástí systému. To znamená, že na cestě k Živému stojí mrtvé. Toto je třeba si zapamatovat.

A v žádném případě se nesoustřeďovat na to, co ti povídá vědomí. Je třeba duchovní vzlet, duchovní zkušenost. Je třeba se naučit... jednoduše Žít. A Život je překrásný. A ať ti vědomí říká cokoli, ať tě

jakkoliv přemlouvá: „*Nic se ti nepodaří a ty nic nedokážeš,*“ tebe se to netýká. Mluví pouze o sobě. Vědomí se to skutečně nepodaří. Ono skutečně nic neví o Duchovním Světě. Zná jenom ty odezvy, o nichž vyprávějí lidé, kteří něco pochopili, a z nichž vědomí vytváří své iluzorní obrázky. Proto je nejdůležitější jít a nevzdávat se. A neposlouchat Susaniny, kteří tě vedou kdovíkam – mám na mysli vědomí. Protože tvé vědomí – ono není tvé, je součástí systému a na to se nesmí zapomínat. Pak bude vše v pořádku, pak se všechno podaří.

Ž: Ano. A když žiješ pocitovým vnímáním, jednoduše žiješ. A v tom je obrovský rozdíl, protože je to stejné jako dýchat vzduch. Jednoduše uvnitř víš, jak to je... Dýchat – a to je vše. Vědomí nedává svobodu Osobnosti. Je třeba prostě vědět, že pokud se ti to jednou povedlo, podruhé prostě nemáš blouznit, nemáš vinit všechny kolem sebe z toho, že se ti to nepodařilo, protože je to takový trik, je to „pozdrav“ vědomí, které hledá nepřítele venku. Je třeba jednoduše pochopit, že vědomí může klást takové překážky, jelikož je pro něj nevýhodné, aby ses duchovně osvobodil. Ale když si uvědomíš, že je to jen práce vědomí, že tak funguje, nebojuješ s ním, jen se víc otevíráš svobodě. Chápeš, že se vše stává velmi snadným, že už nemáš připoutanost k minulosti ani k budoucnosti. Chápeš, že **v duchovní praxi je trvalé „ted“**, protože to je skutečný Život. **A ve skutečném Životě je každý okamžik jedinečný.**

T: Naprosto správně.

Ž: Pak jednoduše žiješ vnitřním světem, jsi uvnitř naplněn. Vidiš ten rozdíl, když se díváš na člověka pozemskýmá očima a když se díváš vnitřním duchovním pohledem. Pak je velmi snadné odlišit Pravdu od Lži, protože aniž by někdo cokoliv říkal, ty už cítíš, co se ve skutečnosti děje... Člověk je pro tebe jako na dlani. Jsou vidět všechny jeho myšlenky pocházející z vědomí, je vidět celý ve své duchovní podstatě, protože ty cítíš a pocity nelze oklamat. Cítíš, kdo je uvnitř prázdný a nemá duchovní zkušenost, o které jeho vědomí jen breptá.

Taktěž cítíš ty, kteří se jako ty nacházejí v neustálé praktice, ty, kteří žijí Duchovním světem, kteří jsou naplněni touto Boží, rodnou Láskou. Vidiš jejich duchovní podstatu, protože ji cítíš uvnitř a chápeš, že je za tím něco většího, to, co vás spojuje. A taková zkušenost není podobná té v běžném životě, když jsi svou pozorností krmil vědomí. Protože v trojrozměrnosti *jsi živil obrazy... živil jsi své vědomí*. A když jsi začal žít Duchovním světem, pak celá tvá pozornost je zaměřena přes hluboké pocity k Bohu. Tvá pozornost směřuje k blízkému, ke Zdroji. **Ty prostě žiješ Duchem**. Každý si vybírá jak žít, každý vybírá sám.

IM: Podotkla jsi to naprosto správně. Duchovní vidění se výrazně liší od pozemského zraku. Duchovní vidění dává pochopení Pravdy, vidiš to, co skutečně je. Ale pozemský zrak je jen to, co ti chce vědomí jako Osobnosti vnutit či ukázat. Čili vytváří další iluzi, takovou, které musíš uvěřit, která by tě měla odvést od tvého skutečného úkolu, od toho, kvůli čemu jsi zde. V tom je obrovský rozdíl.

Ještě o lži... Lež – to je prvek systému. V Duchovním světě lež není a ani být nemůže. V Duchovním Světe existuje pouze Pravda. Proto duchovní vidění, znovu zdůrazňuji, vždy ukazuje to, co je skutečné Důležitý moment, lidé tihnou k magii, protože ve skutečnosti Osobnost tihne k duchovnímu rozvoji...

T: Takže Osobnost cítí tu potřebu duchovního rozvoje, rozvoje něčeho, co je za hranicemi, ale vědomí tuto potřebu jednoduše nahrazuje magií?

IM: Ano. To je ta příčina. Spočívá právě v tom, že Osobnost se snaží poznat Pravdu. Osobnost usiluje o svobodu, o skutečnou svobodu. Osobnost nemá a ani nemůže mít nepřátele – mám na mysli v Duchovním Světe. Z pozice chápání Duchovního světa je Osobnost absolutně svobodná. Hledá tuto svobodu, usiluje o ni. A vědomí, jak jsme již nejednou říkali, dělá vše pro to, aby se Osobnost nemohla rozvíjet jako Duchovní bytost. Tedy to, aby si zachovalo svou moc, svou iluzorní moc nad Osobností.

Správně... naprosto správně jsi to řekla. Chtěl bych říct, že tomu naštěstí velmi mnoho lidí začíná rozumět. A skutečně je už dnes s mnohými možné mluvit beze slov. Řeknu to dopředu, že s každým rokem bude takových lidí stále více a více. A to potěší... To opravdu potěší.

Smysl je v tom, že jazyk praktikujících, neboli lidí jdoucích po duchovní cestě a skutečně usilujících o Boha, bez ohledu na jejich náboženství, vyznání víry nebo

něco jiného, je jen jeden, a lidé jeden druhého cítí. Bůh je ve skutečnosti jeden, Duchovní svět je jeden a lidé nemají co dělit. Vědomí rozděluje. Vytváří nepřátelství, vnucuje iluzi jen kvůli moci a touze po dominanci nad Osobností. Avšak když lidé pochopí, že Duchovní Svět skutečně existuje, stávají se jednou rodinou, bez ohledu na národnost, náboženské názory, ať už byl člověk ateistou nebo kýmkoliv předtím, než dokázal procítit, že Duchovní svět existuje. Jakmile to člověk procítil, uvědomil si a pochopil, stává se součástí duchovní rodiny, skutečné rodiny, pravé, celistvé, té rodiny, kde je život Věčný, který nekončí. Samozřejmě že není v trojrozměrnosti, není v pozemském.

Vše pozemské je konečné, ať je to cokoliv, všechno je dočasné. Dokonce i ty iluze, které vnucuje vědomí, jsou dočasné. A odtud vznikají takové okamžiky, že lidé vírou a pravdou slouží náboženství celý svůj život, avšak do posledního dechu pochybují: „A existuje Bůh?“ Proč? Protože sloužili... sloužili vědomí. A tady je ten moment, komu sloužili svým vědomím? Rozhodně ne Bohu, rozhodně ne Duchovnímu Světu. Sloužili systému pouze v zájmu nějaké organizace, v zájmu svých tužeb nebo něčeho jiného, ale nejčastěji proto, aby vyhověli cizím přáním vnuceným jim cizím vědomím, dokonce ani ne svým vlastním. Ale když lidé reálně poznávají v praxi, když získávají Znalosti, už nepotřebují slova. Oni chápou, oni vědí. Vědí, kdo jsou, kam jdou a proč. Toto je nejvyšší hodnota. Právě proto sem lidé přicházejí, proto, aby se narodili... narodili se Živými.

Ž: Ano...

T: Igore Michajloviči, velmi na mě zapůsobilo to, co jste teď řekl, zejména co jste řekl o jednotné rodině v duchovním smyslu. Ale vědomí jednoduše vše překrucuje a vydává především pozemské představy o rodině. Hned rozdrobuje a rozděluje... Ukazuje nějaké konkrétní lidi, obrazy... Ukazuje příbuzné z masa a krve. Přičemž první, na co si člověk vzpomene, jsou právě emocionální vztahy s těmito lidmi, přesněji vztahy s jejich vědomím.

Nejzajímavější ale je, že dříve by si člověk ve vzájemných každodenních vztazích s těmito lidmi ani nepomyslel, že tito lidé jsou ve skutečnosti... Že v těchto lidech, stejně jako v něm, je část Duchu Svatého, že jsou Osobnost, Osobnost v nemateriálním chápání tohoto slova.

A proč takto dříve uvažoval? Protože si jen myslel, ale necítil, protože sám byl a žil vědomím. A vědomí přirozeně vždy vše staví na vlastním egoismu. A pokud se člověk upřímně podívá na vztahy se svými blízkými, tak ve chvílích, kdy žije pod diktátem svého vědomí, k čemu dochází? Jeho vědomí neustále v něčem snižuje významnost druhých ve srovnání s ním. Má všechno ve skrytých myšlenkách a vědomí se bojí tyto myšlenky vyjevit. Bojí se čistoty vzájemných vztahů, upřímnosti, jednoduchosti. Proč? Protože touží po moci, je zaujaté svou aureolou – kdo co špatného o něm řekl nebo naopak, kdo ho pochválil. A tak mezi tím vším plyne celý jeho život, přesněji řečeno, probíhá život jeho vědomí. Ale když si uvědomí, že je ve skutečnosti Osobnost, pak

už v druhém člověku v první řadě vidí jeho duchovní potenciál, vidí duchovní Osobnost. A co je nejdůležitější, cítí jej bez ohledu na to, co mu říká jeho vědomí.

IM: Naprosto správně. Jak naše vědomí vnímá, co je „rodina“, co jsou to „příbuzní a blízcí“? Jsou to maminka, tatínek, děti, babičky, dědečkové, bratři, sestry, no prostě celá rodina. Ve skutečnosti, když lidé získávají duchovní zkušenost, pak chápou, že všichni jsou jednotní bez ohledu na barvu pleti, bez ohledu na to, kdo a kde bydlí. Všichni jsou jeden celek, to je lidstvo. Každý má duši. A ubližovat někomu – to není správné, je to stejné, jako kdybys ubližoval nejbližšímu člověku. Nenávidět někoho – to není správné, dokonce, i když je to zlý člověk a udělal ti něco špatného, je třeba chápat, že je to jeho vědomí. Neříkám: „Uhodí-li tě někdo přes pravou tvář, nastav mu i levou.“ Když před tebou stojí systém, musí se také postavit do latě, jinak to nepochopí. Chci však zdůraznit, že Osobnost, jako potenciálně Duchovní Bytost, je u všech stejná a náleží Duchovnímu Světu. A jen když se vzdává, prohrává svůj osobní Armageddon a stává se částí systému, pak prostě umírá... Ano, pomalu... Subosobnost – to je problém, posmrtná muka jsou těžká. Ale o tom to není... Stejně je to konečné, ona stejně přestane existovat.

Ale dokud je člověk naživu, má šanci, má možnost připojit se k Nekonečnému Světu, k Duchovnímu Světu a stát se součástí obrovské rodiny. A zde je důležité pochopit, že každé zlo, které člověk svým vědomím množí, se skutečně staví mezi Osobnost a Duchovní Svět a vzdaluje ho od nejbližších lidí. A jak jsem řekl,

nejbližší je každý člověk. Zejména to cítí a chápou lidé, kteří v praxi dosahují vnímání Duchovního Světa. Ti to všechno chápou.

Přirozeně že existuje i nepěkný okamžik, řečeno pozemským jazykem. Proč? Protože, jak už bylo řečeno, cítit je i lež pocházející z vědomí. Když přijde člověk „ruku v ruce s ďáblem“, mluví náboženským jazykem a hlásá věci od ďábla, je to samozřejmě nepříjemné. Škoda jeho Osobnosti, škoda nevyužitého okamžiku dosažení duchovního poznání. Ale pokud připustí, že mu jako Osobnosti diktuje vědomí a skrze něj se děje zlo – ano, není to příjemné, ale za to zná Pravdu. Už ví, s kým mluví, zda komunikuje s Duchem či komunikuje s ďáblem. To je také neméně důležité.

Ž: Ano, a to je jeden z vedlejších účinků duchovního rozvoje, kdy cítíš člověka ještě předtím, než začne o něčem mluvit, kdy cítíš, za jakou stranu teď bude mluvit a co ve skutečnosti chce. Znáš už konečný cíl jeho příchodu. Protože to není nějaké mimosmyslové vnímání, kdy lidé zachytávají útržky myšlenek. Ne, tady je vše mnohem vážnější. Máš celostní chápání. Rozumíš příčinným souvislostem, to znamená, že vidíš hlouběji, víš, od koho pochází to, co člověk hlásá, od Ducha nebo od systému. A ty víš, co chce samotný systém. Ty prostě víš...

**Živé nemůže být mrtvým
a mrtvé Živým již vůbec ne.**

IM: Pokud se podíváme pravdě do očí, vědomí manipuluje člověkem. Sice i pomáhá – vždyť komunikujeme a vnímáme jeden druhého s jeho pomocí. Ale zároveň pod rouškou svých zprostředkovatelských, dá se říci diplomatických, možností mezi Osobností a trojrozměrností člověkem manipuluje.

Osobnost není tak docela materiální. Jestliže vědomí je materiální, Osobnost materiální není. Pro pochopení tohoto procesu vysvětlím, jak to probíhá. Vědomí je mezičlánek a má přímé spojení s Osobností. Právě proto vnímáme, vidíme, cítíme a všechno ostatní. V tomto procesu Osobnost dostává takové informace o trojrozměrnosti, které jí předává vědomí v podobě, ve které jsme zvyklí je vidět. Ale když se člověku otevírají možnosti vnitřního vidění, trojrozměrnost se mu jeví zcela odlišně a představa nějakého dvounohého obrazu nebo ještě něčeho, zkrátka ne zcela odpovídá skutečnosti.

T: To znamená, že se ztrácí hodnota samotné materie?

IM: Ano. Jeden člověk hezky vyjádřil tento projev. Zeptali se ho: „Jak vidíš druhého člověka?“ A on odpověděl: „Viděli jste někdy pohyb elektronu, elektronový oblak? Tak to je něco podobného, jen více špíny.“

T: A zde je další častá otázka: „Co znamená jiné vidění druhého člověka?“ Například když člověk neviděl nic jiného než trojrozměrnost a nemá praktickou zkušenost pocitového vnímání, co mu vědomí ukáže o druhém člověku? Pouze tělo, tedy, v jazyce fyziky, trojrozměrný obraz, protože tak je naladěno vnímání jeho vědomí.

IM: Ano, tak to je. Člověk vidí v jiném člověku trojrozměrnost, jednoduše ručičky, nožičky a vše ostatní. Ale pokud se podíváme na trojrozměrnost z pocitového vnímání, skutečně duchovního vnímání, tak co vidíme, když se třeba díváme na jiného člověka? Vidíme objekt – rozmazanou skvrnu. Je to podobné... Je to jako pohyb toho elektronu okolo jádra atomu. Jen rozmazaný obláček a jsou vidět všechny jeho části. Ale při pocitovém vnímání nevidíme trojrozměrný objekt. A tady je nám samozřejmě nápomocné vědomí. Čili prostřednictvím vědomí vidíme objekt. A z toho plyne, že když už je člověk dostatečně duchovně rozvinutý, tak je svobodný, cítí jedno, avšak vidí něco jiného. Dobře chápe, že vidí objekt pozemskými očima. Vidí však tentýž objekt i duchovníma očima. Vidí, zda je člověk duchovně naplněn nebo není. Je-li uvnitř prázdný nebo plný. A také v jakém stavu se nachází jeho Osobnost, zda je v otrockém stavu nebo zda už získala určitý stupeň svobody.

A proč vám tolik účastníků píše dopisy (četli jsme je krátce před přenosem) a kladou takové otázky: „Proč nyní cítíme, že ti, které jsme považovali za duchovní, jsou uvnitř prázdní?“ Právě v tom je ten smysl, že lidé, kteří se sami rozvíjejí, začínají cítit. A pocitové vnímání je pocitové vidění. A proto cítí, že někdo říká správné věci, avšak uvnitř je prázdný. I samotné vědomí si může hrát s lidmi. Člověk přijde do chrámu a místo toho, aby se modlil k Bohu, začíná si s ním, jako na pískovišti, poměřovat lopatičku, vznášet na Boha požadavky. Proč? Protože jako člověk je uvnitř prázdný.

Vědomí mu nedovoluje pochopit, nedovoluje mu vnímat nic božského. Ale on chce... A vědomí říká člověku, že by měl pocítit projevení Duchovního Světa na fyzické úrovni. Něco se reálně musí stát právě teď, potom uvěříš. Kolikrát už v historii lidstva tímto lidé procházeli, kdy skutečně existovaly fenomény s metafyzickými projevy a podobně. A co lidé?! Jak to vnímalo jejich vědomí? Začínalo si vymýšlet, vysvětlovat to přírodními jevy, nějakými metafyzickými otázkami, magií, začínalo obviňovat člověka, že je v něm démon. Co řekne vědomí v první řadě? „Ten je posedlý ďáblem, a ne Duchem Božím.“ Proč? Protože je mnohem jednodušší obvinít a odmítnout, jen aby Osobnost nezískala svobodu. Pokud Osobnost vidí příklady, uvědomuje si, že i ona může. A pro vědomí je to katastroficky děsivé. Proto začne obviňovat a říkat: „Ne, je to jinak, jsou v tom démoni... magie.“

Ž: Protože pro systém není výhodné, aby se člověk duchovně osvobodil.

IM: Samozřejmě, protože pak systém začíná pracovat pro něj.

Ž: No, ano, a pak systém místo toho, aby získával...

IM: ...získával, tak ztrácí. A v tom je ten fenomén – nikdo nechce ztrácet. Je to pro něj špatný byznys.

T: Také bych se chtěla podělit něčím ze své vlastní zkušenosti, protože chápu, že může vzniknout i taková otázka pocházející z vědomí u lidí, kteří jdou duchovní

cestou. Aspoň u mne tato otázka v počátečních etapách vznikla. Když jsem se poprvé setkala s těmito Znalostmi, uvnitř jsem pocítila – zkrátka něco velmi drahého. A tam, hluboko uvnitř, bylo jednoznačné: „Ano!“ Ale vědomí mi neustále podsouvalo pochybnosti, celou dobu zvažovalo jakási „pro“ a „proti“. Pochopení toho, co získám na duchovní cestě – to bylo vnitřní pochopení, pochopení mimo vědomí. Tento neopakovatelný pocit svobody... Byla v tom jakási absolutní hluboká jistota... Ale vědomí předhazovalo myšlenku: „A co ztratím na duchovní cestě?“ A to byla samozřejmě léčka, protože v té době jsem na tuto otázku neměla odpověď. Mohu říct, že ve vědomí vznikal dokonce strach... Ale dobrého samozřejmě uvnitř bylo více.

IM: Na duchovní cestě člověk neztrácí nic, kromě trápení a smrti. Člověk získává. Proto strach jít duchovní cestou pochází pouze z vědomí. Proč? Protože ono nasazuje své okovy Osobnosti. A Osobnost na duchovní cestě je ztrácí. Mnoho lidí se obává, že až pochopí, skutečně pochopí duchovno, že mohou ztratit pozemské návyky, které získali. Neztratí. Nic se neztrácí. Přichází nová pochopení, přichází nové vnímání. Přichází pochopení toho, co je to vědomí. Ale pro vědomí je to nevýhodné, proto vnucuje své mínění, že člověk může něco ztratit. Neztratíš nic, pouze získáš. A získáš něco, co nelze získat v trojrozměrnosti. Protože to, co získáš, je Věčné. A jestliže je to Věčné, znamená to, že se to neztrácí. A všechno to, co bys zde nezískal, jednou ztratíš. To je důležité, je třeba to vědět před začátkem cesty. Předtím, než člověk udělá první krok, musí si uvědomit a pochopit, že se na duchovní cestě nelze opírat

o vědomí. Pokud budeme poslouchat jeho nápovědy, může nás přivést k nemocem, tragédiím a čemukoliv jinému. Ale, s prominutím, kde je zde duchovno, když se opíráš o zlámané berle svého vědomí?

Není třeba se o nic opírat. Jen je třeba Milovat. A když miluješ doopravdy, jsi také milován. K čemu jsou opory tomu, kdo nemá tělo? Opory potřebuje hmotné tělo, ale ono je dočasné, i všechny opory jsou dočasné. A to je důležité.

Ž: Ano, protože chápeš, že praktická cesta k Bohu je cesta především tvých vnitřních pocitů a činů. To je velmi důležitý moment – především činů. To znamená, že nesedíš, nečekáš, že někdo přijde a něco ti dá, ale konáš, vyjadřuješ své city, miluješ, jsi v tomto citu každý den. City sděluješ svůj záměr, projevuješ ho v okamžiku „tady a teď“. A to je tvůj osobní život – to je život Osobnosti. Velmi se to liší od osobního života, který zná tvé vědomí. Ono tě nutilo strádat kvůli myšlenkám, nutilo tě přemýšlet o vnějším... Protože v těchto chvílích hluboké radosti chápeš, že tvůj Duch není zotročen, že tvůj Duch je nad intelektem. Chápeš, že Duch je svobodný, a víš, že jeho síla je v Lásce. Chápeš, že **hlubinné sebevyjádření tvé nekonečné Lásky – to je praktická cesta k Bohu a že především toto je v praxi nejdůležitější.**

Vědomí a Osobnost

*Od předem mrtvého
k věčně Živému*

IM: Když jsou lidé navzájem otevřeni a znatelně v nich převažuje pocitové vnímání, pak trojrozměrnost je pro ně pouze doplněk. A vskutku si snadno rozumí, snadno se navzájem chápou. Ale jakmile převáží vědomí: „Jak to, že si navzájem rozumíme? Já přece tvůj jazyk neznám.“ Najednou je konec, přestávají si rozumět... Proč? Ne proto, že je vědomí odlákalo, ale protože se uzavřelo pocitové vnímání. Vždyť člověk je tam, kam vkládá sílu své pozornosti. Pokud ji vkládá do vědomí, do materie, pocitové vnímání se uzavírá.

T: Existuje názor, že když člověk začne více cítit, systém na něj začne více reagovat. Igore Michajloviči, mohl byste se k tomuto vyjádřit?

IM: Je to skutečně tak, protože systém vždy reaguje a dělá vše proto, aby člověka, řekněme, oddělil od vnímání Duchovního Světa. Staví překážky na jeho cestě. Skutečně, když se člověku něco přihodí, udělí pozornost tomu, co se děje a ze zvyku se rozptýlí. A systém se ho, skrze jeho vědomí, snaží svést z duchovní cesty, aby pocítoval co nejméně. Ale to se stává tehdy, když člověk začíná cítit.

T: Igore Michajloviči, a kdy se člověk stává neviditelným pro systém?

IM: Když žije Duchovním Světem, systém si ho jednoduše nevšimá. Vidí ho jen tehdy, když žije hmotným světem, když je tady zpátky, tak jako my tady teď sedíme, mluvíme a podobně – teď jsme viditelní.

T: Takže první krok na duchovní cestě je poznávání sebe sama.

IM: Ano. Ve skutečnosti je cesta, o které mluvíme, jednoduchá, elementární, dává možnost pochopit celou podstatu, hloubku, a opět, prozkoumat, jak funguje vědomí, dojít k pochopení, že vědomí není v podstatě tvé, i když to zní paradoxně. A nejzábavnější je, že to nejsi ty. Inu, už jsme se tím s tebou zabývali v jednom pořadu, proto to dnes, sláva Bohu, už můžeme zveřejnit. Proč? Protože už je to potvrzeno mnohými neurofyziology, ale i jinými lidmi, kteří se studují, sami sebe pozorují. Sami se potýkají s tím, jak se ukazuje, že vědomí spíše hází klacky pod nohy, než pomáhá při procesu poznat ho...

T: S čím je to spojeno?

IM: S tím, že vědomí každého jednotlivce je součástí celku. Je to jako podhoubí. Systém skutečně existuje. A to, o čem se hovoří v náboženstvích, v Bibli, že ďábel existuje... Ano, samozřejmě že existuje, nikdo se nepře. Je možné ho nazvat různě – Celosvětový rozum, je možné mu říkat Absolutno, je možné mu říkat Informační pole, jakkoliv. Ale vhodnější je nazývat ho systém.

**Na duchovní cestě
člověk neztrácí nic,
kromě trápení a smrti.**

► 02:18:43 – 02:32:21

T: Igore Michajloviči, co lidé nevidí? Co se s nimi globálně děje?

IM: To je dobrá otázka: „Co lidé nevidí?“ Lidé nevidí nic. Opravdu, vezmeme-li člověka jako Osobnost, jako diváka, který je přítomen v divadle života, tak člověk nevidí to hlavní. Lidé nevidí, že jsou Osobnostmi. Lidé nevidí a nerozumí tomu, že se skutečně mohou stát nesmrtelnými. Nevidí a nechápou elementární věc – kvůli čemu jsou tady, tedy to nejjednodušší – v čem je smysl jejich existence.

Na co spoléhají? Na obvyklé věci. Na to, co si osvojili od dětství, čemu byli učeni. A čemu byli učeni? Aby byli rozumní, poslouchali vědomí, aby byli vychytralí, žili, přežívali. Žili a přežívali kde? V základu je to správně – přežít. A opět, žít je správné. A žít dobře je také správné. Ale žít kde? Život věčný se zaměňuje za dočasnou existenci. A co se děje s člověkem? Je jako slepý. A to, co mu ukazuje vědomí... No jistě, ukazuje mu: „*Tady je strom.*“ Člověk se přiblíží, dotkne se – strom. „*Zde je kámen.*“ Člověk přijde, přesvědčí se – ano, to je kámen. Může ho zvednout, je těžký. A vědomí říká: „*Copak proti tomuto se dá něčím argumentovat? I věda to potvrzuje. A vy mluvíte o nějakých duchovních věcech.*“

A kdo to potvrzuje? A pomocí čeho to potvrzuje? Pomocí vědomí. A co je to vědomí? Člověku se zdá, že právě vědomí je on sám. A je to opravdu on? A v tom spočívá

největší hádanka a největší slabost toho, kdo je nazýván ďáblem či systémem. V tom je slabost.

Mnozí tvrdí, že Satanova síla spočívá právě v tom, že se mu podařilo dokázat, že neexistuje. A každý člověk, který nastoupil na Duchovní cestu a začal poznávat všechny složitosti této cesty, její jednoduchost a krásu, první co uvidí, je, že vědomí není jeho a že mu neslouží. Vědomí je právě tím diktátorem, částí systému, který jím manipuluje a dělá z něj, ze svobodné Osobnosti, otroka. O to tu jde.

Ale proto, aby to člověk uviděl, musí v první řadě prahnout po vnitřní svobodě. Ne chtít, ne přát si, ale prahnout. Musí to být jeho potřeba. A až tehdy, když člověk tuto potřebu cítí, jediné tehdy může projít touto cestou. A pokud jen „*chce*“ a „*přeje si*“, stejně všechna „*chci* a *přeji si*“ procházejí přes vědomí. Pokud veškerou svou zkušenost s „*duchovní cestou*“ (nazvěme ji tak, v uvozovkách) propouští přes své vědomí, bude schopen někam dojít?

Také jste se v tom zmítali. A jaké to bylo? Je možné něčeho dosáhnout prostřednictvím vědomí? Ničeho. Protože ono udělá vše pro to, aby člověk nepokročil. Proč? Protože opět platí zákony hmoty: „*rozděl a panuj*“, „*vlastni, alespoň dočasně, ale vlastni, je to mnohem lepší, než zde v hmotném světě nemít nic.*“

Ž: No, ano, pokud vědomí ztratí svou moc nad Osobností, jednoduše nedokáže přežít. Zde nastává takový okamžik a je velmi důležité ho pochopit, že dokonce

i potom, co se člověk během života duchovně osvobodí, vědomí s ním stejně zůstává v kompletní sadě s tělem. Ovšem když skutečně získáš tu vnitřní svobodu, když skutečně cítíš Duchovní svět a žiješ jím každý den, pak se stává nedílnou součástí tvého života. Pak i ovládání vědomí bude velmi snadné. Jistě že vědomí stále pokračuje ve své agresi vůči tobě jako Osobnosti, stále se ti pokouší šablonami vnutit své programy. Osobnost však už chápe, v čem spočívá Pravda. V tom to tkví. Je třeba poznamenat, že pak vědomí napadá mnohem méně, protože se tento proces stává pro vědomí jednoduše nevýhodným, ztrátovým.

A až tělo už dožije svůj pozemský čas, svobodná Osobnost, která ještě za života těla dosáhla duchovního osvobození, jednoduše odchází do svého Rodného Domu, vrací se do Duchovního světa. Vědomí však přestane existovat navždy. A právě když po tomto Osobnost prahne, když cítí tyto vnitřní impulzy, když skutečně odpovídá na vnitřní volání, na duševní Lásku, na city, které vycházejí z duše, právě proto, že se duchovně osvobozuje – vědomí o tom ví a velmi se bojí fyzické smrti těla, protože pro něj, stejně jako pro fyzické tělo, tento proces znamená prostě smrt.

IM: V přímém smyslu, ano. Tato část systému, která se nazývá lidské vědomí, ve skutečnosti po smrti těla duchovně osvobozeného člověka přestává existovat. Ale systém také ztrácí moc nad člověkem, když se člověk během života duchovně osvobodí, tedy stává se svobodným – v tom je význam svobody. Je svobodný! To znamená, že ovládá své vědomí.

Někdo říká: „*Ovládám své vědomí. Je to přece moje vědomí. Dělán si, co chci.*“ O tom jsme hodně mluvili. Ale sedni si s tužkou a listem papíru a zapisuj vše, co ti ukazuje a říká. A pak si to přečti a zjisti – chtěl jsi to? Objednal sis tyto myšlenky? Objednal sis tato přání? A proč se to všechno děje?

T: To je velmi dobrá praktická rada – když se ti vědomí snaží vnutit trojrozměrnost, hodně pomůže vyjít z bodu zúžení pozornosti a uvědomit si, kdo jsi. Já si pro sebe píšu právě tím způsobem, jak jste říkal, jak jste radil – vše tak, jak to je, jednoduše pro sebe, bez příkras, bez logických výkladů. V opačném případě, jak jste tehdy správně poznamenal, když víš, že to bude číst někdo další, vědomí začne aktivně příkrášlovat text, aby si o tobě nikdo nepomyslel nic špatného, přesněji o tvém vědomí. Není tu ta čestnost jako v případě, když si píšeš jen pro sebe, jak se říká, pro čistotu experimentu.

A když takto čestně píšu vše, co se mi honí v myšlenkách a potom si to všechno přečtu, jasně vidím, že mi vědomí podsouvá jakási blouznění nemocného zvířete – příručku klamu, lži a pomluv mého vědomí. Útržkovitou reklamou egoismu vědomí ve směsi s nějakými nutkavými prožitky, s podceňováním mé významnosti, se stále stejnými fragmenty z minulosti, které se míchají se střípky denních informací. No, prostě mišmaš. Náměty se v tom všem mění, avšak podstata zůstává stejná... Zkrátka je to nesmysl, který se šablonovitě opakuje den za dnem. Prostě opičí show. A moderní psychologie má k rozřešení těchto problémů daleko...

IM: Ano, můžeme se pokusit dokázat z hlediska psychologie, neurofyziologie a dalších věd, proč tomu tak je, proč vědomí předvedlo právě to či ono, šablonovitost. Celá psychologie je založena na šablonách vědomí, aby bylo jasno. Studuje tyto šablony a učí se techniky manipulace těmito šablonami s pomocí jiných šablon. Je to jen druhý konec stejné hole.

Vědomí a Osobnost

*Od předem mrtvého
k věčně Živému*

Ž: V každodenním životě, v trojrozměrnosti, Osobnost vždy slyší své vědomí. Osobnost neslyší své vědomí pouze tehdy, když je zcela zotročena vědomím. A pak je pro tebe vědomí jakoby ty sám.

T: Ano, tehdy je člověk již v takovém stavu, který teď popisuješ, pevně přesvědčen, že je právě tím, čemu říkáme vědomí.

IM: Přesně tak.

T: Igore Michajloviči, je také zajímavé, že systém v podstatě nemůže ovlivnit svobodu volby člověka. Ale co dělá? On...

IM: ...odvádí...

T: ...snaží se vsugerovat, že...

IM: Odvádí. A co je to sugesce? Sugescce je vštěpování. Vštěpování výjevu, obrázku. Je to podněcování přání. Je to opět hra na co? Především na egoismus. Individualizaci jednotlivce, řekněme, i bez toho již existujícího. Takže: „*Vždyť to jsi ty! Jsi oddělený. Jsi přece, no, jak by ne... Všechno se musí točit jen pro tebe, točit se jen kolem tebe.*“ Zkrátka, ať se točí. Ale jak dlouho? Čas běží tak rychle, že jen mrkneš a už je konec, už se netočí. A co zítra? Zítra už nemáš. O to jde. Tohle je ale dobře pochopitelné až z pozice, kdy máš nejen zítra, ale máš před sebou Věčnost. Pak je ti každý den jasné, že to je nic.

A pro smrtelného člověka, žijícího vědomím... (Opět zdůrazňuji, smrtelného. Proč smrtelného? Protože smr-

telný doopravdy je). Pro něj je každý den život. Vědomí se chopí každého dne a snaží se ho udělat více vzrušujícím, naplněným. Ale někteří říknou: „*Jakže vzrušujícím, naplněným, když jsem nic nedělal?*“ A právě v nicnedělání, v kňourání, v apatii je bouřlivý projev vědomí.

Říká se, že člověk je vyčerpaný, že nemá náladu nebo má depresi. Co je to deprese, pokud to rozebereme? Může vůbec existovat deprese? Nemůže. A co je to deprese? Je to část egoismu neboli jedna z forem manipulace samotným člověkem. Vědomí mu prostě diktuje a on se v tu chvíli nachází v krajně negativních emocionálních stavech.

T: Pozice oběti...

IM: Pozice oběti... Čemu člověk neustále dává pozornost? Svě ukřivděnosti. Svému kňourání. Co bude s tímto člověkem? Je to stejné jako s krávou, kterou někdo špatně krmí, ale od rána do večera neustále dojí, vymačkává z ní každou kapku. Organismus nestihl vyprodukovat mléko a už ho vymačkal. No, a tím jsou tyto depresivní stavy nebo naopak stavy přehnaně veselé pouhou manipulací. Je za tím něco opravdového? Ne. Prázdnota. Tedy pokud se podíváme na podstatu, je prázdná.

A co je skutečné štěstí, skutečný život, opakuji, z pozice duchovního života, kdy člověk přichází do kontaktu s Pravdou? Může existovat něco jako deprese? To je směšné. Může vůbec být špatná nálada? To je směšné.

Ano, tělo může vypadat unaveně, smutně, ale co se děje s člověkem uvnitř?

Ž: Ano, tam žiješ Duchem. Tělo je třeba unavené, ale Duch vytváří radost uvnitř.

IM: Proč je Duch Svatý? Protože je s ním veselo, Svatě, Svátek. Sváteční Duch, právě tak ho můžeme nazvat, protože je to vždy Svátek. Co může být lepšího? Nic. Je možné čímkoliv pozemským nahradit alespoň jediný okamžik tam? Ničím. Proto když se člověk skutečně dotkl toho světa, už nedělá hlouposti. Už se snaží, třeba cestou necestou, třeba přes vědomí, ale dere se k němu. Když už se dotkl nejen nějakých odrazů, řekněme, stínů tohoto stavu (i když i toto už je dobré), myslím tím, když už skutečně... pak to není možné ničím nahradit.

Ž: Ano, třeba příklad v praxi, když jsi fyzicky velmi unavený, málo jsi spal a strávil celý den nějakou fyzickou námahou...

IM: Ale to je problém těla...

Ž: ...a v určitém okamžiku chápeš, že tě to v žádném případě neodvádí od toho, co je uvnitř. Ba naopak jakoby zesiluješ tyto pocity...

T: Jsi rád, že je tělo zaměstnáno, že je zaměstnán mozek a nepřekáží Osobnosti...

IM: Žít...

T: ...v Duchovním Světě.

Ž: Dokonce i když se necítíš dobře, využíváš to ve prospěch svého duchovního stavu. Řekněme, tělo je znepokojeno svým zdravím. Avšak ty chápeš, že nejsi tělo...

IM: Tělo je zaujaté zdravím, odpočinkem, ale tebe to nezajímá.

T: Ano, odpočinek od pýchy a foto na památku tvému egoismu – už tě to nezajímá, protože to je iluze včerejšího dne.

IM: Když Osobnost pochopí to, co má pochopit, tedy Duchovní Svět, osvobozuje se od těchto iluzí. Jistě že roste, poznává svět. Ale v každém případě ho začíná vidět takový, jaký je. A trojrozměrnost, řekněme, není nejzajímavější dimenzí pro poznávání, myslím tím pro duchovní Osobnost. Protože síla pozornosti je již převedena v poměru 70 ku 30 % na to, co se netýká hmotného světa.

▶ 02:32:22 – 02:57:03

VIDEO č. 7

Informace a jejich vliv.

Jakými mohou být masmédiá?

Video vypráví, jak systém využívá sdělovací prostředky k posílení vlivu vědomí na Osobnost. Manipulování, podvod, skryté psychologické taktiky kontroly a manipulace, síla slov, frází a slibů, přelstění oponentů a dosažení zisků, psychologie davu, magie prodeje, zázrak manipulování společníkem v hovoru bez jeho vědomí, psychologická strategie nedobrovolného impulzivního nákupu – to a mnoho dalšího, co dělá z člověka otroka vědomí a probouzí v něm vše nízké.

Ale může to být jinak? Může. Informace, které pobízejí člověka k práci na sobě, k poznávání systému, vedou k pochopení, čím se Osobnost liší od vědomí, jak se lze zbavit otroctví vědomí a získat svobodu, jak Žít Duchem. Vypráví o zkušenostech a praxi z duchovní historie lidstva. Nejlepší příklady Duchovní Lásky, názory lidí z různých zemí světa o potřebě Žít hlubokými pocity, o důležitosti Žití Duchovním světem. Všechny tyto informace vytvářejí podmínky pro to, aby se Člověk stal svobodným a šťastným. Výběr je na Člověku!

IM: K čemu dospěla moderní věda? Ti, kdo se o to zajímají, si sami mohou všechny ty informace vyhledat (dnes je k mnoha pracím volný přístup) a sami se přesvědčit, že lidé, kteří začínají studovat, jak pracuje vědomí a čím se doopravdy jeví, docházejí k pochopení, že člověk neřídí své vědomí, nýbrž že vědomí je ve skutečnosti něco cizorodého, co člověkem manipuluje a ovládá jej.

Ž: Kromě toho vytváří ještě iluzi právě pro konkrétní Osobnost.

IM: Jak jinak, samozřejmě.

Ž: Čili člověk vidí jen 10 %, zatímco zbývajících 90 %, jak tvrdí dnes věda... že mozek vnímá 10 %...

IM: Vědomí, ne mozek.

Ž: Ano, vědomí...

IM: Mozek přijímá to, co mu předává vědomí, a opět platí, že v rozsahu jeho funkčnosti, nic víc. A vědomí – ano, to je hlavní manipulátor. Větší část informací prostě prochází mimo Osobnost. K Osobnosti se vůbec nedostává.

Ž: Je to tak... Mimochodem, další důležitý bod z praktické zkušenosti poznávání vědomí – vědomí předkládá Osobnosti informace už jako hotovou odpověď, aniž by je podložilo fakty. A vždy se snaží vložit, pokouší se podstrčit Osobnosti nějaký svůj hotový závěr. **Ale vědomí se bojí faktů a praktiky.**

IM: Ano, to je pravda. Připomeňme si herce na jevišti. Co vidíme? To, že vystupuje na pódiu a hraje nějakou roli. Avšak celý život herce zůstává za scénou... Zkrátka všechno se v tomto hmotném světě fraktálně opakuje... Mám zajímavý příklad, příjmení uvádět nebudeme. Jeden člověk hrál v divadle krále Šalamouna. Mnozí jeho hraní obdivovali a považovali herce za stejně moudrého jako samotného krále Šalamouna – tak přesvědčivě tu roli hrál. Ale v životě byl jen obyčejným alkoholikem. To je ta spravedlnost.

T: Král...

IM: To byl tedy král... Ale lidé ho podvědomě vnímali, jako by to byl sám Šalamoun.

T: Ano, vědomí vždy oklame člověka, který žije podle materiálního měřítka. Jednoduše si s ním hraje jako kočka s myší. Výsledek této hry je v podstatě již předem znám. A všechno je samozřejmě postaveno na lidské pýše...

IM: Co je ještě dost zajímavé a dokazuje, že vědomí si s námi jen hraje... Mnozí studují mozek, snaží se v něm najít vědomí. *Ale mozek je již důsledek, nikoliv příčina.* Uvedu jednoduchý příklad. Když člověk reálně vidí nějaký děj a sledujeme práci jeho mozku na přístroji MRI, vidíme, že u něj dochází k excitaci určitých neuronů. A jestliže si člověk nějaký děj jen představuje, dochází k excitaci stejných neuronů. To znamená, že *vědomí nerozlišuje jednu iluzi od druhé.* To je také důležitý moment. Proč? Protože **to, co se děje v lidském vědomí, je pro Osobnost realitou.**

Ž: A to je velmi smutné, protože pokud Osobnost není duchovně svobodná, existuje pro ni jen jedna realita, a sice ta, kterou jí ukazuje Prvotní Vědomí.

IM: Naprosto správně ... Například spánek. Už jsme o tom mluvili, že ve snu se člověk cítí jako ve skutečnosti. Cítí tvrdost tvrdého materiálu a měkkost měkkého, cítí vodu jako vodu, oheň jako oheň. Přitom je to iluze.

T: Igore Michajloviči, mám zde další zajímavou věc, ale ta už se týká svobody volby. Od sedmdesátých let se aktivně provádějí experimenty, *aby se zjistilo, zda člověk má svobodu volby či nikoliv*. A v poslední době se aktivně medializuje skutečnost, že mozek rozhodne dřív, než člověk provede určitou akci nebo než si toto rozhodnutí uvědomí.

IM: Je to skutečně tak. Vědomí člověka přijímá rozhodnutí mnohem dříve, než ukáže výsledek Osobnosti a než si to vlastně Osobnost stačí uvědomit. To jest, stává se, že ve sporu... Kupříkladu vedeme mezi sebou o něčem spor. Výsledek je našim vědomím již znám, ale my se nepřestáváme přít. Vědomí se však už dávno rozhodla, kdo vyhraje. A jak to může být jinak, jestliže tvé vědomí, mé vědomí a vědomí všech, kteří nás uslyší, pokud budou chtít, jsou součástí jednoho celku. Je to jako hrát šachy sám se sebou. Bez ohledu na to, jak jsi chytrý, bez ohledu na to, jak se pokoušíš sám sebe oklamat, stejně vyhraješ, ale i prohraješ.

T: Ano, šach a mat... Můžeme říct – ideální mat...

IM: Paradox spočívá v tom, že výsledek tohoto sporu je znám předem. Ale není znám oběma diskutujícími. Ti jsou pouhými pěšáky ve hře systému. Oba chrlí emoce, oba to prožívají, vkládají sílu své pozornosti do určitých slov a chytají se na určité emoce. Avšak z dlouhodobého hlediska systém již výsledek tohoto sporu předpověděl.

T: Ano, a výsledek takové hry je zřejmý a nezvratný, pokud je do hry zapojena tvá pozornost.

IM: Ano. Člověk ve skutečnosti má svobodu volby. Ale tato volba se neuskutečňuje ve vědomí a už vůbec ne v mozku. Prostě lidem chybí pochopení, že člověk je především Osobnost. A Osobnost je nemateriální struktura. A **síla pozornosti, kterou Osobnost jako nehmotná struktura vkládá, se nachází v Duchu, nikoliv ve hmotě. Abychom se stali skutečně svobodnými a žili šťastně, opravdu šťastně a skutečně získali svobodu, je prostě třeba vkládat tuto sílu pozornosti právě do rozvoje pocitového vnímání a zaměřit ji směrem duchovního rozvoje.** A nevkládat ji do nepotřebných myšlenek, do iluzorních obrázků, které podsouvá vědomí. A rozhodně ne do nějakých nepotřebných emocí vnucených vědomím. Je prostě třeba šetřit a vkládat rozumně, jako finance. Pak získáš to nezměrné, o které usiluješ, ale jen pokud se o to skutečně upřímně snažíš.

Vědomí a Osobnost

*Od předem mrtvého
k věčně Živému*

Ž: V poslední době začali vědci hlasitě prohlašovat a zveřejňovat ve sdělovacích prostředcích své předpoklady o tom, že člověk je údajně zbaven nejen své volby, ale že je také zbaven i vůle. Ale to se neděje jen tak...

IM: Ve skutečnosti člověk nemůže mít vůli. Člověk může být průvodcem vůle. Dokud je rozdělen, není jedním celkem. A část nemůže mít sílu celku. V tom to spočívá. A vůle je projev celku.

V čem tkví význam? Člověk může uskutečňovat buď vůli systému (od ďábla), nebo vůli Duchovního Světa. A jako Osobnost si může vybírat, co bude přijímat. Tedy svobodu volby člověk má. Ale vědomí ho prostě někdy postaví do slepé uličky. Jednoduchý příklad. Klidně si jdeš, přemýšlíš o duchovnu nebo odříkáváš nějakou modlitbu, a vtom na tebe zezadu zaštěká pes. Jaká bude reakce? Co ty na to, nedáš tomu pozornost? Dáš, jak jinak, rozhodně. Je to přehnané, ale jen pro vysvětlení.

T: Dokonce i teď se vědomí některých diváků může chytout na psa a říkat: „*Aha, vidíte, nemáme svobodu volby.*“ I když tu mluvíme o banální trojrozměrnosti.

IM: Člověk mimovolně vloží sílu pozornosti, aby zachoval tělo. To je zákon zachování života. A vědomí je povinno reagovat na to, že na tebe štěknul pes. Je to normální a je to přirozené. Otázka zní, kde jsi byl ty? Jestliže se ty jako Osobnost tou dobou nacházíš v pocitovém vnímání Duchovního Světa,

stejně tvé vědomí zareaguje, stejně vložíš pozornost. Ale tebe jako Osobnost to nepřivede zpět pod nadvládu tvého vědomí.

Není to jako v počítačové hře, ne, to v žádném případě. Ne jako v Matrixu nebo tak nějak. Je to jako pozorování vnějšího zevnitř. Nebo vnějšího ze strany. Proč? Protože to vše vidíš jako celek. Zareaguješ normálně, ale to tě nedokáže vyvést z tohoto stavu a znovu přimět k otroctví vědomí, pokud opravdu žiješ Duchovním Světem.

Jestliže ale člověk tuto zkušenost nemá, vědomí mu bude říkat něco protichůdného, že ať už budeš sedět ve své meditaci, jak dlouho chceš, ať se budeš modlit, jak jen chceš, kdyby něco, stejně zasáhne. Vědomí zasáhne, jak jinak. To je jeho funkce. Musí zareagovat a zachovat svou existenci.

T: Proto říká: „Zabývej se duchovnem, ale nežij.“

IM: Zabývat se můžeme sportem nebo něčím jiným, ale duchovnem je třeba žít. Dokud to člověk nepochopí, vědomí mu vždycky bude říkat: „*Jdi si zacvičit, jdi se pomodlit, zamedituj si nebo vykoněj duchovní praxi.*“ Nezáleží na tom, jak se to bude nazývat. Člověk se tím bude zabývat, ale nebude Žít. A rozdíl je v tom velký. Zabývat se můžeme fyzickým tělem, to znamená dělat něco s pomocí vědomí... Ale Žít je třeba Duchem.

Ž: Ano, protože duchovno není pouhá záliba, je to hlavní vnitřní potřeba. Potřebuješ ji víc, než všechny

pozemské věci dohromady. A bez toho je to prostě peklo, a ne existence.

IM: A právě zde je to hlavní – proč vědomí pobízí lidi zabývat se duchovnem? **Duchovnem se musí Žít, ne se jím zabývat.** Proč k tomu dochází? Protože vědomí nevnímá Duchovní Svět. Neví, jak žít Duchovním Světem. Proto vědomí pobízí lidi, aby utráceli čas a ztráceli svou sílu (v první řadě sílu pozornosti) na to, aby se pokoušeli stát duchovními, přepínali svou pozornost z jednoho na druhé. Lidé, kteří jsou ovládáni vědomím, neustále hledají – vždy hledají nějaké náboženství, nějakou magii nebo něco jiného...

T: ...nějakou novotu.

IM: Rozhodně. Novost je přitahuje. Právě za touto novostí se vědomí honí. Čili vědomí honí lidi, řekněme, od kultu ke kultu, z jedné náboženské komunity do druhé. To znamená, že se vědomí neustále nachází v hledání, v hledání magie v první řadě pro sebe a v druhé řadě pro odvádění lidí z pravé cesty.

T: A pokud člověk žije duchovnem?

IM: Pokud však člověk žije duchovnem, pak vědomí... pracuje, plní funkce a také štěká stejně jako ten pes, ale neodvádí.

T: Systém tedy vytváří podmínky pro situace, iluze, provokace. A to vše dělá kvůli odvádění pozornosti člověka od toho, co je nejdůležitější. A situace, která nyní uzrála

ve vědeckém prostředí... ta zátka, je zarážkou ve studiu vědomí. Vždyt s vědomím souvisí v této trojrozměrnosti všechno, počínaje myšlenkami člověka a konče konfrontacemi a válkami mezi lidmi, které jsou označovány, zdůrazňují, jako „hlubinný konflikt vědomí“.

Ž: Ano, a v čem spočívá tento hlubinný konflikt? V tom, o čem hovořil Igor Michajlovič, že vědomí v první řadě klade odpor Duchovnímu světu, jakýmkoliv vzestupům Osobnosti, která se snaží žít uvnitř sebe Duchovním světem. Systém se snaží udělat vše proto, aby Osobnost nezískala tuto vnitřní svobodu a aby zůstávala v otroctví agrese a strachu.

T: Ano, a proto jsou znalosti o vědomí velmi důležité. Vědci, kteří studují vědomí, si stěžují, že odpověď na otázku: „Co je to vědomí?“ vyžaduje překročení hranic standardních vědeckých metod. Koneckonců, problém při zkoumání vzniká již v etapě pokládání samotné otázky: „Proč existuje vědomí?“ Vědci dokonce mají takový termín, jako je „obtížný problém vědomí“.

Ž: Ano, existuje takový.

T: Ano, ve vědeckém prostředí je tento problém důležitým předmětem výzkumu jak v moderní filosofii vědomí, tak i v psychologii, v neurověděch a rovněž v kvantové fyzice. Vědci rozpracovávají různé teorie o vědomí, zkoumají možnosti včetně introspekce, tedy sebezpozorování.

Problém však spočívá v tom, že provádějí z větší části zejména teoretické studie, to znamená, že studují vědo-

mím takzvané „řezy“ vědomí a vyvozují závěry pomocí vlastního vědomí, přičemž ve svém životě zůstávají otroky samotného systému, otroky vědomí... Dokonce je vyzorováno, že jak se ponořují do problémů vědomí, narušuje se jim zdraví a tito lidé postupně onemocní. Ale v podstatě právě samo vědomí plní roli této univerzální zarážky ve studiu samotného systému.

IM: Systém se staví proti tomu, aby člověk mohl poznat systém. Čili lidé, kteří se snažili vědecky prozkoumat vědomí prostřednictvím svého vědomí, vždycky skončili ve slepé uličce. A ti, kteří se dostali dost blízko, jednoduše přicházeli o své zdraví, přičemž mnozí navždy, a byli to především takoví, kteří byli příliš vytrvalí. A druzí třeba jen na dobu, po kterou se tímto studiem zabývali. Tím si prošlo velmi mnoho výzkumníků.

Jakmile se přiblížili k něčemu zajímavému, celá skupina onemocněla, ale jen co se zastavily experimenty, uzdravili se. Čím byli houževnatější, tím těžší byla onemocnění. To je fakt, který je zaznamenán, přičemž takových skupin bylo mimochodem velmi mnoho.

A mnozí, kteří se střetli s těmito projevy, jednoduše přerušili své výzkumy. Proč? Protože zde začínala metafyzika, to nevysvětlitelné. A mnozí moderní neurofyziologové a vědci z jiných oborů, kteří skutečně studují práci vědomí, jeho funkce, jsou si dobře vědomi toho, že se potýkají s paranormálními, metafyzickými jevy a bojí se o tom dokonce mluvit. A kdo se

v nich bojí? Zase vědomí: „*Co si o nich lidé pomyslí? Vždyť přijdou o svou učenost.*“

T: To znamená, že jim vědomí nabízí, aby vkládali pozornost do jeho programů strachu a pochybností.

IM: Ano. Mnoho lidí přišlo o zdraví, mnozí přišli o život, když se snažili s pomocí svého vědomí prozkoumat vědomí. Zkrátka je to jako vzpoura na lodi – loď je obrovská a najednou se pár námořníků rozhodne udělat rozruch, řekněme to tak. Samozřejmě že je buď někdo zklidnil, nebo byli hozeni přes palubu podle zákonů té doby.

T: Takže systém nedovolí, aby byl studován.

IM: Systém samozřejmě nedovolí, aby byl studován, pokud v člověku dominuje Vědomí, a ne Osobnost. Ovšem systém je možné studovat, a je třeba jej studovat, ale pouze z pozice Osobnosti jako Duchovního Pozorovatele, to jest při dominanci Duchovní podstaty v člověku, nikoliv druhotného vědomí materiální podstaty, jež pochází ze systému nebo od toho, komu v náboženstvích říkají ďábel. Jednoduchá otázka – může ďábel ukázat cestu do ráje? Ne, samozřejmě. Může ukázat cestu k sobě, ke svému kotli, ale do ráje ne.

Systém je skutečně snadné studovat pro toho, kdo se stává částí Duchovního Světa. Ani nemusí nijak zvlášť studovat. Vše je vidět jako na dlani, ani namáhat se není třeba. Ale ten, kdo se snaží poznat systém, a při-

tom je ovládán samotným systémem přes své vědomí jako část téhož systému, zkrátka... k ničemu dobrému to určitě nepovede. To není možné.

O tom tak či onak v různých časech mluvili moudří lidé, jimž se říkalo Mudrci lidstva, tedy ti, kdo skutečně poznávali Duchovní Svět, tvrdě pracovali ve zkoumání svého vědomí, jež je částí systému. Dříve nebo později přicházeli k pochopení, že oni nejsou součástí systému, ale že jsou součástí Duchovního Světa. A právě tehdy se jim otevírala všechna tajemství tohoto malého nicotného trojrozměrného světa, ve kterém ve skutečnosti ani žádná tajemství nejsou.

Největším tajemstvím tohoto světa je, že ďábel existuje a že ďábel je nedílnou součástí každého člověka. Ve skutečnosti všechno spočívá pouze ve volbě – komu sloužíš. Člověk nemůže nesloužit. I když třeba vůbec nic nedělá, nesnaží se o něčem přemýšlet a ani se hýbat, slouží ďáblu. Nečinnost, zejména v Duchovním aspektu, je služba ďáblu. A služba Bohu je služba Bohu. To je rozvíjení pocitového vnímání. To je to, co tě naplňuje Pravou Láskou a činí Nesmrtelným. A právě to je Život. Žádný jiný ani být nemůže.

T: Ano, to znamená, že jedinou otázkou je, čím žiješ ve svém nitru každý den, zda se naplňuješ Duchem, vděčností, Boží Láskou nebo zda žiješ pýchou, touhou mít nad někým moc, jakoukoliv moc, jen abys vypadal, aby tě jednoduše považovali za někoho... Ale opět v systému.

IM: Systém vládne v trojrozměrnosti. Ale vědomí každého člověka duplikuje část systému. Systém neboli ďábel se vždy snaží, aby se stal Bohem, každopádně, aby ho za takového považovali. Systém přece chápe a je si vědom toho, že je nic, že se nemůže vyrovnat Duchovnímu Světu a nemůže mít stejné možnosti a schopnosti. Snaží se však alespoň vnutit takový názor Osobnostem, které ho poslouchají. A zase – skrze co? Skrze svou část, skrze vědomí. Ale dokonce i tato část — vědomí, která je částí celku, má individualitu a vždy se snaží sama sebe postavit proti všemu. Tento paradox je opět zapříčiněn mnohočetným rozdrobením, rozdělením. Rozdrobuje dokonce i jediný celek. Stejně je ale řízeno jednotným vědomím nebo tím, čemu říkáme systém. Žádná složitost v tom není. Zde je vše jasné, vždy je vše na svých místech. Systém nikdy nedovolí žádné z jeho částí mít moc nad samotným systémem.

T: Takže člověk, který následuje duchovní cestu, musí v podstatě pochopit, že...

IM: Člověk, který se snaží, který má vnitřní, skutečnou, neměnitelnou... Řeknu to tak, člověk by měl především pochopit sebe sama – opravdu potřebuji jít po duchovní cestě? Pokud si chce hrát, ať si hraje. Pokud chce, aby o něm takto přemýšleli, tak ať přemýšlejí, ať se baví. Ale pokud člověk po tom skutečně touží, pokud je to opravdu jeho volba, pak by měl pochopit, že není nic jednoduššího než duchovní cesta. Opravdu nic není blíž než Duchovní Svět. Je vždy s tebou, je vždy nablízku, prostě je třeba racionálně používat svou pozornost. A to je vše. Je to velmi jednoduché.

T: To znamená, že je tím třeba žít, a ne se snažit zapůsobit na publikum.

IM: Ano. Pokud člověk pouze říká, že je to jeho potřeba, pokouší se něco procítit jen kvůli experimentu, pak je to svým způsobem hra, hra na to, aby ho ostatní považovali za duchovního člověka. Tráví hodiny v modlitbách nebo společně s druhými lidmi v meditacích, předvádí se před ostatními. Čili snaží se v trojrozměrnosti udělat dojem na vědomí druhých lidí, vytvořit určité mínění o sobě, ale ve skutečnosti na sobě nepracuje, nežije pocity, a to je velmi cítit. Jen si hraje. Nestuduje ani to nejzákladnější, jak pracuje jeho vědomí, jak je jím ovládán a kdo ho pobízí k těmto činům. Nechápe to, prostě provozuje takovou hru systému a je jasné, že takovým hraním si s iluzí nikam nedojde. Ztratí se v této iluzi a samozřejmě že v ní pak zůstane, dokud se sám tou iluzí nestane.

V takových případech jsou u podobných lidí vždy přítomny pochybnosti, obavy... tedy běžné šablony vědomí. Navzdory vnější hře před publikem ve skutečnosti tito lidé o všem pochybují, především o Bohu a o všem, co je spojeno s Duchovním Světem, a proto si hrají. Ovšemže je k takovému jednání pobízí jejich pýcha. Pýcha je přece částí vědomí, která pevně svazuje člověku, obrazně řečeno, ruce i nohy a nutí jej dělat to, co je výhodné pro systém.

▶ 02:57:03 – 03:01:29

VIDEO č. 8 Poznávání sebe sama

IM: Prvořadé je poznávání sebe sama. A všichni procházejí touto cestou. Jinak to nejde. Dokud nepochopíš, že si tvé vědomí s tebou skutečně zahrává a mnohé, co ti ukazuje a co jsi pokládal za reálné, takovým není – zkrátka je to jenom boj o tvou pozornost. Dokud si to neuvědomíš, tak nepochopíš více.

Co je tento svět? Je to pouhá iluze, jsou to stíny křivých zrcadel septonů. Existuje nějaká síla, ze které všechno vzniká a to vše se následně zkresluje a nakonec přechází ve vlnu. Tato vlna se stává materií a z toho vyplývá, že my všichni jsme iluze. Ale cítíme jeden druhého, sebe, ruce, stůl a vše ostatní. Pro nás je to důležité. Ale kdo cítí, co cítí, proč cítí? A co za tím stojí?...

O tom, že je něco jiného, to, co stvořilo veškerou materii, to, co se jeví samotným Životem... Vždyť pokud odebereme to, co se nazývá Svatý Duch nebo Boží projev, pak všechno zmizí. Díky tomuto světlu uvnitř septonu jeho zrcadla odrážejí a vytvářejí iluzi. Vždyť ona odrážejí vnitřní světlo, to ona tvoří materii. Pokud se podíváme na to, čím je materie ve skutečnosti – materie je iluze.

Avšak čím hutnější je tato iluze, tím více materiální se stává. A materie vnímá materii jako materii.

Povšimni si, že dokonce ve spánku... Vezměme si jednoduchý příklad práce rozumu. Povšimni si, že ve spánku všechno cítíme reálně. Není pro nás rozdíl mezi tady či tam. Jen zřídkakdy si uvědomujeme, že je to sen. No, a tak je to pro nás všechno reálně. Opět z pohledu pozorovatele či diváka vidíme toto divadelní představení, v němž se nám tvrdé jeví tvrdým, materiální materiálním, cítíme vůně, chutě, život pro nás běží absolutně reálně... stejná iluze je i zde. Čím se liší? No, řekl bych delší dobou trvání. A ještě se liší jedním zásadním způsobem, tím, že v iluzi tady máme možnost získat Život.

Radost bývá různá. Radost bývá z vědomí, ze získání něčeho, avšak je pomíjivá. Ale radost citové jednoty s Duchovním Světem je nevyčerpateľná, nikdy nepřestává. Ona je vždy a každý okamžik je nový. Je to nekonečnost nových pocitů, pocitového vnímání. Je to vroucí život, který je naplněn Životem. Život naplněný Životem, jinak to nenazveš. A v materiálním světě – krátkodobá iluze.

Jestliže člověk přišel do tohoto světa a neodešel odtud Živý, znamená to jednoduše, že promarnil svůj život. Proto je třeba poznat své vědomí. A zde je jeden drobný fenomén. Když člověk poznává své vědomí, zhrozí se. Vědomí se zhrozí. Ale když si Osobnost uvědomí, že je Osobnost, prožije neuvěřitelné štěstí. Proč to tak je? Protože v tu chvíli se každý z nich setká s tím, kdo jej stvořil.

▶ 03:01:30 – 03:36:44

T: To znamená, že pokud se člověk stává účastníkem těchto iluzorních her vědomí, pak v něm samotném jsou přítomny pochybnosti a strachy...

IM: Pochybnosti, obavy – to vše vždy pochází z vědomí. Vždyť vědomí nevnímá to, co je duchovní. Proč ho přitahuje magie? Je to něco, co vychází nad rámec chápání vědomí – *zde se projevilo toto, tak se stalo tamto* a tak dále. Skutečná magie se projevuje zcela jinak a pro vědomí je téměř neviditelná. A vědomí ji vnímá jako přirozené procesy. Právě to je skutečná magie. Ale ani jí by se neměla dávat pozornost. A strachy a pochybnosti – to vše pochází z rozumu, z vědomí, ono musí pochybovat. Ale ty jím nežij, žij duchovně, a to je vše. Když člověk začíná žít duchovně, pak doslova všechny strachy, které existují v hmotném světě, zmizí. Proč? Protože velmi dobře chápeš, že je to iluze.

Už si neděláš starosti... Například ses ráno vzbudil, a pokud se ti zdál sen... Prostě člověku se zdál sen. Ráno se probudí a prožívá tento sen, dokud neodvede pozornost. Jakmile převede pozornost, sen ztratí význam. A stejně tak i život tady, celá tato existence je jen dočasnou iluzí, která velmi rychle pomine. Můžeme o tom hodně mluvit, ale skutečně se to dá pochopit jen tehdy, když začínáš Žít.

T: Systém velmi aktivně propaguje mezi lidmi přitažlivost magie, přičemž samozřejmě sleduje své zájmy. Ale

mnozí lidé, kteří se nacházejí pod vlivem svého vědomí, to berou velmi lehkovážně.

Ž: Oni prostě nechápu veškerou zhoubnost magie, její vážné následky pro ně. Vždyť je to přímá cesta k subosobnosti. Je to dobíjení systému... Lidé prostě nechápu, že i samotné pokušení ovládat ji nebo po ní toužit je přímá cesta do pekla...

IM: Správně jste poznamenaly, že samotná touha ovládat magické schopnosti má už daleko k duchovnu. Proč? Protože touha ovládat magické schopnosti – to už je tajná touha po moci. A moc se snaží získat pouze vědomí. No, řekněme to takto, systém prostřednictvím vědomí. A tak vědomí dělá všechno proto, aby mělo moc nad jinými lidmi, tedy nad jejich vědomím. A dělá vše proto, aby té moci získávalo čím dál víc, proto stále touží...

System vždy hledá především duchovní tajemství. Proč? Proto, aby si alespoň prodloužil svou existenci. Ne aby získal věčný život, ačkoliv o to usiluje a touží po tom, jelikož chápe pomijivost času. Vždyť systém je velmi rozumný, vnímá sebe jako „Já“, a proto se staví proti Bohu. Ale všimněte si, mnozí pokládají otázku: „Proč systém... Vždyť jako rozumná bytost chápe, že je smrtelný, tak proč se stále vnucuje a staví proti Bohu a nejde cestou smíření a tak dále a nezachráni si život?“ No, za prvé, je to oponent, systém nikdy nepůjde ke smíření, protože právě k tomu byl vytvořen. To za prvé. A za druhé, jak se chovají sami lidé? Vždyť jakmile člověk získá nějakou dovednost nebo přinejmenším ale-

spoň malou moc, hned dává najevo svou významnost a už povídá... Vyvyšuje se nad ostatními.

V hnutí známe mnoho lidí, kteří, řekněme, neumí provést ani autogenní trénink, ale pobíhají a říkají ostatním, že jsou již „bódhisattvové“ a podobně. Proč? Protože pro ně je důležité, aby o nich ostatní takto uvažovali, za takové je považovali. A systém se chová úplně stejně. Vnucuje Osobnosti vnímání sebe jako Boha. Tvoří, ukazuje, léčí nemoci, může dokonce porušit všechny zákony, které sám zformoval, projevit různé metafyzické jevy. Ale proč? Proto, aby se v očích dokonce tak nicotné bytosti, jakou člověk je v porovnání se systémem, zdál být Bohem. Ostatně lidé se chovají stejně. A zde je právě to fraktální opakování malého ve velkém.

T: To je zajímavé, jak šablonovitě funguje vědomí. Igor Michajlovič, zrovna jste se zmínil o lidech, kteří se povyšují nad ostatními, ale přitom sami na sobě nepracují... A vědomí ihned v myšlenkách zaměří svou pozornost na nějaké konkrétní lidi, které člověk zná ve svém městě, ve své zemi. Ale o těchto lidech nevědí ti ostatní, například lidé, kteří žijí v jiných zemích. A tak vědomí každému z vlastní pýchy maluje iluzi jakési místní konfrontace, přitom vymyšlenou jeho vědomím. Čili pro jednoho je to Pěťa, pro druhého je to Vang a pro třetího to bude například John. Vědomí každému již vkládá svou hotovou odpověď vycházející z pýchy, což je to, o čem mluvila Žanna.

Pokud však člověk vyjde z bodu zúženého vědomí, pak už vidí situaci globálně a není v ní místo pro jeho pý-

chu. A spočívá to v tom, že chápe, jak po celá staletí systém obecně šablonovitě funguje. Když prostřednictvím lidských přání pocházejících z pýchy, prostřednictvím touhy po moci proniká do přineseného Učení, do toho, co je z Duchovního Světa jednotné. A systém toto vše rozděljuje, rozděljuje to, co je jednotné na množství a přeměňuje na směry, které má pod kontrolou, náboženství se svými autoritami, se svými „čárkami“ ve větách a pořád se stejnou touhou po moci. Tak jak jste říkal, vše se fraktálně opakuje.

Copak je rozdíl v tom, kteří lidé to dělají? Oni prostě v danou chvíli slouží vrtochům svého vědomí, to znamená, že plní vůli systému. Ale kde jsi v tuto chvíli ty? Dnes má systém jedny šířitele, zítra jiné, takové, kteří ve skutečnosti touží po moci a nazývají sami sebe například svatými (v každém případě velmi chtějí, aby je lidé za takové považovali). I když globálně příčina není v konkrétních lidech, ale v systému, v tom, jak funguje.

A když o tom víš, už chápeš a obracíš pozornost na své vlastní vědomí, na své reakce. Jsi ve vnějšku? V konfliktu? V rozdělení? Maluje ti vědomí dalšího nepřítele? Nebo cítíš Pravdu, díváš se na projevy systému globálně a nepodléháš jeho provokacím? Pokládáš si otázku, komu právě teď sloužíš? Kde je teď tvoje pozornost? Cítíš v sobě Duchovní svět? Co teď v sobě pěstuješ?

Ž: To znamená, že když v tobě dominuje vědomí, co se v tobě v tu chvíli rozvíjí? Akorát roste pýcha, mánie velikášství, touha po moci. A ty prostě vkládáš sílu své pozornosti do těchto her vědomí.

T: Přičemž každý je polapen svou hrou. Jeden fanatismem některého náboženství, druhý magií, třetí (který úplně popírá jak náboženství, tak magii) se zaměřuje například na vědu a tak dále.

IM: Satan je chytrý. Nechceš Boha, nechceš magii – tak tady máš vědu. Není to odvádění pozornosti? Hlavní je, abys vydával svou pozornost na to, co je materiální a dočasné. A dokud jsi vykořisťován, Satan žije. Když tě vychovává jako egoistu, s pocity pýchy, nadřazenosti, tak čím více pýchy v tobě bude, tím více jsi jeho otrokem. Říkej si, co chceš, je to tak. Čím výš se ve svých myšlenkách vynášíš a povyšuješ nad ostatní, tím více se snižuješ oproti nim, protože se opravdu stáváš otrokem, se kterým manipuluje a kterého řídí Satan. Když na někoho nadáváš, tak jsi otrok. To je samozřejmé.

T: Ano. A tak vědomí lidí neustále nadává jedno na druhé kvůli nějakému vnějšimu rozhodnutí, nějakému dalšímu vnějšimu oddělení. A lidé ztrácejí tolik energie a nervů, hádají se, někomu něco půlku života dokazují. A mezitím čas plyne, ve vnějšku se leccos mění, tělo stárne, možnosti se ztrácejí. Lidé v takové chvíli cítí, že je to v podstatě znovu klam, znovu jsou rozčarování. A ve výsledku uvnitř mají pusto a jsou nešťastní.

IM: Naprosto správně.

Ž: A ve skutečnosti je vše jednoduché – nesluž systému.

IM: Ve skutečnosti je lidské vědomí, ať ho vynášíme jakkoliv vysoko, velmi primitivní. Zkrátka pokud ho

porovnáme s moderními technologiemi, je to jako první Pentium. Prostě si sebe asociuje s určitou svobodou nebo má sebeidentifikaci „Já“. Jen co dostane trochu svobody a právo volby, hned začne být agresivní. Ale to je imaginární právo volby. Ve skutečnosti si vědomí nic nevybírání, jsou to všechno neměnné programy. Osobnost si z těchto programů, které jí podsouvá vědomí, vybírá. Opakuji, podsouvá šablonovitě, dá se říct, podle seznamu. Je to vše tak banální a jednoduché, nic nového.

T: Skutečně, století za stoletím stále totéž. Stále tytéž myšlenky ve vědomí člověka, které ho pokouší, které jím manipulují. V literatuře existuje množství příkladů, zejména v náboženské literatuře, kdy se stejné jevy nazývaly různými pojmy. To, čemu se třeba v zoroastriismu říkalo dévy, se v islámu nazývalo džiny a v křesťanství běsy nebo démony vášní, pýchy, tužeb.

IM: Démoni – tak se jim říkalo dříve. Dnes můžeme mluvit jiným jazykem – jazykem informačních technologií. Můžeme jim říkat programy. Proč? Připomínám, vědomí má přece strukturu pole. Je to pochopitelnější, pro současného člověka je to jednodušší.

Jedná se o strukturu pole a stanovené programy, které, jakmile se dostanou do našeho vědomí, rozkliknou se (spustí) jako v počítači a začnou pracovat. A my se na ně podíváme, řekněme to tak, soustředíme na ně svou pozornost nebo do nich vložíme sílu své pozornosti. Provedeme akci, aktivujeme tento program a on začne pracovat. A to je vše... Představ si ale, jak by se to dalo

vysvětlit lidem dříve. Jako „dévy“ – nějaké neviditelné bytosti, které přicházejí a svádějí tě. Ale to jsou opět jen slova. Uplyne čas a bude se jim říkat jinak. Smysl je v tom, že se nic nemění, podstata zůstává stejná – **nejsi ten, kdo řídí tento proces, to ty jsi řízen.** A není v tom rozdíl, zda pomocí nějakého zavirovaného programu nebo pomocí nějaké „dévy“, jež tě svádí. Hlavní je, že se necháváš svést. A pokud se necháváš svést, znamená to, že jsi otrok.

Ž: Ale pokud máš znalosti, můžeš žít jinak.

IM: Musíš žít jinak. Ve skutečnosti proto, abys Žil, je třeba jinak jednat. Vědomí se musí podřídit. Na tom se nic nemění. Vidiš, znovu jsme se vrátili k tomu, co mnoho lidí nechápe: „Jak mám kontrolovat vědomí? A jak tedy budu moci řídit auto? To jako nemám myslet?“ Ale ne, i auto se dá řídit, i ostatní. Prostě se život stává krásnějším a zajímavějším, protože začínáš žít tam, v Duchovním Světě, zatímco jsi ještě v těle, a vědomí se stává snadno ovladatelným a je pod tvou kontrolou.

Je to jako počítač. Například ty se staneš chytrějším, ale tvůj počítač je starý. Ochranné programy jsou zastaralé. A dostávají se do něj různé viry, různé programy, které nechceš. Ale je to přece jen počítač, nemusíš v něm rozklikávat (aktivovat) to, co nabízí, je to tak? Například se objeví nějaký obrázek, který tě pokouší. Ale ty přece velmi dobře víš, že když na něj klikneš, počítač se zasekne na dlouho. Tak proč bys to dělal? Stačí ho zavřít, nechat být, pokračovat v práci. Vše je jednoduché a snadné.

T: To je také zajímavé, že Osobnost má tu svobodu volby, kterou v podstatě systém nemůže ovlivnit. Ale v čem je vidět působení systému v poslední době? V tom, že člověku prostě nabízí, aby uvěřil, že tuto svobodu volby nemá.

Ž: Je to tak, a zrovna před chvílí jsme uvedli jasný příklad z vědeckých experimentů a závěrů, že vědomí přijímá řešení mnohem dříve, než je člověk slovně vyjádří... A toto prohlášení vědců se nyní velmi aktivně propaguje v médiích. A jaké závěry z toho udělá vědomí člověka? Jaké v něm vůbec vzniknou myšlenky, když se mu předkládá taková jednostranná informace pocházející ze systému, aniž by byla vysvětlena podstata?

T: Vzniká tu myšlenka...

IM: ...že jsi otrok a není pro tebe východisko. Skutečně, pokusme se vysledovat, kdy začal tento proces. Ještě nedávno se tvrdilo, že Duchovní svět neexistuje a že to vše je pouze pozůstatek minulosti, jen rudiment vědomí předešlých omylů.

T: Systém skutečně začal nějak intenzivně oddalovat lidi od pochopení Duchovního světa... Co hlásal ve vědomích lidí v posledních stoletích? Ukazuje se, že se lidé přeli pouze v rámci světonázoru systému Živočišného rozumu: „Hmota je prvotní a vědomí je druhotné nebo je to naopak?“

IM: *Materie* se vždy snaží dominovat a vnucovat svou prvotnost, zejména nad Světem Duchovním. Nabízí,

lépe řečeno vkládá do vědomí lidí, že hmota v tomto světě tvoří vše a že celý svět se skládá výhradně z hmoty.

Ž: Ano, a můžeme říct, že právě tady začíná učebnice filosofie jakékoliv vyšší školy, že údajně „hmota tvoří jednotu světa“ se vši tou vyumělkovanou filosofií vědomí – materialismem, idealismem a podobně. Ale po absolvování výuky lidé zpravidla celou tuto filosofii stále nechápou, protože pochází z rozumu. A duchovních otázek se snaží jen dotknout. Proč se to ale děje? Protože je to obyčejná hra systému. Vědomím se mnohokrát komplikuje to, co je jednoduché, přidává se význam tomu, co je prázdné a lidem se to obtížně chápe. Protože ti, kteří psali tuto filosofii pod diktátem vědomí, jednoduše duchovní podstatu nechápou. Proto místo praktikování vznikají nekonečné úvahy o tom, co je „hlavní“, a právě proto se jednoduché komplikuje. Ale není to proto, že jsou lidé špatní. Jednoduše se systém snaží tímto způsobem zavést do chápání člověka, že hmota je jakoby prvotní. Místo toho, aby se člověk duchovně zdokonaloval, jen o tom donekonečna uvažuje právě v těchto vysokých kategoriích.

T: Je to taková hra systému – *v čem mi uvěříš, v dialektickém materialismu nebo idealismu?* Pro příští generaci systém vymyslí něco dalšího.

IM: No, jistěže... Má takovou funkci, vymýšlet stále nové...

T: A ve všem se bude srovnávat s Duchovním světem. Ale jeho rukopis je velmi šablonovitý a rozpoznatelný.

Jako v předchozím příkladě – v jednom i druhém případě systém propagoval sám sebe, prostě si přisvojoval vlastnosti Duchovního Světa. To je to, co jste říkal – systém se vždy snaží stát pro člověka Bohem.

Jednoduchým příkladem toho je, **když vlastnosti Duchovního světa, který je věčný a nekonečný**, systém v materialismu přisuzuje sobě a totéž říká o hmotě, která je ve skutečnosti i smrtelná, i konečná. A systém tvrdí, že – „*neexistuje ve světě nic, kromě různých stavů hmoty, a že právě hmota tvoří jednotu celého obrazu světa*“. Ve skutečnosti ale od nepaměti lidé věděli, že **Bůh je jeden a že zdrojem všeho je Duchovní svět**.

Ž: Ano, a tak systém sám sebe propaguje, požívá pozornost tím, že překrucuje informace z Duchovního Zdroje, čili je jako sojka napodobující hlasy. Ale všechna tato překrucování pocházející od systému, jsou jasně cítit. Cítíš je jako prázdno, protože pokud máš skutečnou praxi v duchovním rozvoji, pak jasně cítíš, víš, kde je to skutečné, pocházející z duchovna, a kde je jen prázdnota ze systému.

T: Ano. Nebo takovýto příklad – ten, kdo žije Duchovním světem, chápe, že počáteční fáze poznání Duchovního světa je pocitové vnímání, je to vnímání hlubinnými city. Systém to velmi primitivně adaptuje na sebe, spojuje to spíše s tělesnými pocity. Prý „*po pocitovém vnímání přijde nějaká vyšší úroveň*“... ze systému. Úroveň jakéhosi „abstraktně-logického myšlení“ místo vnímání hlubokými pocity, kterému vědomí jednoduše nerozumí.

A totéž se děje, pokud se díváme na vnímání světa z pozice systému, ale již z hlediska idealismu, kde se zdůrazňuje právě aktivní role vědomí a tvrdí se, že vědomí konstruuje svět, vědomí se přisuzuje jakýsi mysticismus, ale v podstatě je to prostě magie.

IM: Systém má vždy dva extrémy, jako na houpačce – buď železná logika pocházející z pýchy, nebo panický strach, mystika z nevědomosti. To je normální...

T: Ano, a systém se pokouší uvádět nějaké paralely při srovnávání sebe s Duchem. A zas, na co klade důraz? *Na vědomí, na logiku.* Například hlásá: „*Lidské vědomí se rozvíjí cestou překonání tělesného obalu při sebepoznávání absolutního ducha.*“ Klíčovým je zde právě lidské vědomí, a nikoliv Osobnost jako Duch. Můžeme říci, že všechny idealismus je postaven na nové verzi úsudků pro současníky, nicméně na základě vědomí filosofů starověkých Řeků, Římanů, zrovna těch, které jste zmiňoval na začátku pořadu, kteří hledali magii, a ne duchovní cestu.

Pro systém je vždy nejvyšším duchovnem magie, protože je v tomto chápání omezen. K duchovnímu poznání je pro něj cesta přirozeně uzavřená. A jak jste správně poznamenal, skrze vědomí, skrze dialogy v hlavě není možné v praxi poznat Duchovní svět. Protože je to možné samozřejmě pouze skrze hluboké pocitové vnímání.

Ž: Ale když znáš tyto duchovní klíče, začínáš chápat, v čem se skrývá podfuk systému. Všechny propletence a složitosti jsou jen příznakem práce vědomí, jsou to

jen hry systému. Ovšem duchovní, skutečné praktické znalosti v tom vůbec nejsou.

IM: Protože **duchovní cesta – ta je vždy jednoduchá, ale ve vědomí je vždy hodně komplikovaná a plná prázdných řečí...**

Ž: ...princip práce systému, vědomí.

T: Pokud se vrátíme k vědě, stává se jasným, odkud pochází takové zaměření – ze systému. Pokud půjdeš do vědy na úrovni světonázoru svého vědomí, musíš nutně souhlasit zejména s politickým zaměřením minulých století – s materialismem. S tím, že „*vědomí je funkcí mozku, odrazem objektivního světa.*“ V opačném případě, začalo to ještě v 19. století a trvá to dodnes, tě nikdo s jiným světonázorem k vědě prostě nepustí. Proč vůbec vznikly takové politické konvence?

IM: Podobný politický postoj vznikl v první řadě proto, že se lidé v 19. století velmi těsně přiblížili k takovému pojmu, jako je „éter“. Samotný éter dával nekonečnou volnou energii, která by mohla lidem poskytnout potřebnou energii zdarma a v libovolném množství. A to v žádném případě nebylo v zájmu mocnářů tohoto světa. Protože na čem by pak vydělávali a jak by ovládali lidi? To je jedna strana. A druhá strana, že samotný důkaz existence něčeho nemateriálního, které vytváří hmotu, které dává energii, má velmi blízko ke Světu Duchovnímu. Takováto paralela. To způsobilo napětí a strach mezi mocnými tohoto světa, a proto toto téma zakázali úplně.

Samozřejmě že světová elita vše rychle zastavila a určila systémové politické konvence, které přivedly civilizaci do takové spleti materialismu, že je dosud těžké dostat se z toho ven. A to se pochopitelně, jako následek, odrazilo ve vědě, v blahobytu lidí, v duchovním rozvoji a v jiných faktorech.

Na jedné straně by se dalo říci – ale jak tyto události mohou ovlivnit duchovní rozvoj? Co může mít společného volná energie a duchovní rozvoj? Vždyť ve skutečnosti člověku v duchovním rozvoji nic nebrání. Ale na co opět narazíme? Narazíme na vědomí. Představte si ale jednoduchý příklad, kdy se věda v oblasti fyziky vyvíjí do té míry, že dokazuje existenci Něčeho, co přesahuje smyslové i rozumové možnosti, co vytváří tento svět a dává světu tuto energii. A ukazuje se, že uspořádání našeho vesmíru je zcela odlišné od toho, co nás učili ve škole nebo na univerzitách. Je mnohem složitější a za ním je to, co lidé nazývají Duchovním Světem. A vědomí tomu nemůže odporovat, protože je to pravda. Odrazilo by se to na duchovním rozvoji? Samozřejmě, zásadně by se to odrazilo.

Přiblížilo by to všechny lidi k pochopení existence Duchovního Světa, světa Boha. A když je to tak, pak to znamená, že to vylučuje jakoukoliv pochybnost ve vědomí, protože existence Duchovního světa by byla dokázána vědou. Přirozeně by lidé začali žít podle duchovních zákonů, podle jiných zákonů, získali by duchovní svobodu. A pak je jedno, kdo by jim co vykládal. Zkrátka jak by bylo možné ovládat takovou společnost, která směřuje ke Světu Duchovnímu? Copak je možné

takové lidi svést k soutěžení v obohacení, hromadění nebo ještě v něčem jiném? Není. A rozvíjet nenávisť jedněch proti druhým, vnutit jim myšlenku o osobní nadřazenosti nad druhými, když jsou si před Bohem všichni rovni? To by se nepodařilo. Samozřejmě to vyvolalo spoustu otázek a obav mezi takzvanou elitou. Proto stále používáme uhlovodíky... Proto se v dnešní době ti, kteří si říkají „vědci“, bojí dokonce i zmínit toto téma, předstírají, že to jakoby neexistuje. Takový je systém.

T: Čili znovu tvrzení a programy navozované systémem... Prostě teď není divu, proč se ve vědeckém prostředí ostřílení ateističtí vědci až příliš snaží hlásat své materiální pohledy. Otázka spočívá jen v tom, zda jsou jejich? Tím, jak horlivě brání pozice materialismu, hájí vědomí – že vědomí bylo zformováno díky evolučnímu vývoji, že je vše materiální a vše se děje v mozku a podobně. A jiní, mladší, prostě přitakávají, aniž by chápali skutečný důvod vzniku tohoto, řekněme v uvozovkách „vědeckého světonázoru“. Protože systém již působí s předstihem na vědomí lidí a bohužel ještě neztrácí své pozice.

IM: Naprosto správně. Podívejme se pravdě do očí... Začaly se trochu šířit Znalosti. A velmi mnoho lidí začalo mluvit jinak. A jak se říká, jako mávnutím kouzelného proutku jednoho dne do hlav lidí, kteří se zabývali studiem neurofyziologie, psychologie a podobně, začaly přicházet myšlenky: „*Ale jak funguje naše vědomí? A proč se to děje?*“ A všimni si, že u Satana je vše vždy v protiváze. Přišly Znalosti – přišlo odůvodnění. Ale odůvodnění přišlo odlišné.

T: Takové odůvodnění ze systému s jeho záměnami jako odpověď na duchovní vzestup a na Znalosti, které přišly do tohoto světa.

IM: Ano. Takže člověk, který začne používat to, o čem jsme mluvili (proces pozorování sama sebe), uvidí, že myšlenky přicházejí. Ale jemu už ti, co běží před námi, ty „dévy“ nebo funkční programy vysvětlily: *„Není zde žádné východisko. Ano, myšlenky přicházejí dřív, než jsi pomyslel. Ano, neřídíš je.“* Někteří vědci, kteří narazili na tento jev a začali jej studovat, říkají: *„Ne, nepůjdeme dále, protože to zavání metafyzikou a vůbec něčím, co přesahuje hranice. Tohle existovat nemůže.“* A dokonce ho odmítají studovat dál. Ale přesto potvrzují: *„Ano, existuje takový fenomén, stává se, že je člověk řízen. Ale nic nemůže změnit, protože vychází najevo, že nedisponuje žádnou vůlí, plní něčí vůli, která přichází zvenčí.“*

T: Jednoduše u vědců, dalo by se říct, se objevuje strach studovat dále, strach ze ztráty svého vědomí. Jako kdyby nechápali, že se s vědomím člověk stejně nerozloučí do konce svého života. Jedinou otázkou je, zda tě řídí vědomí, nebo se ty, jako Osobnost, stáváš svobodným z područí vědomí.

Ž: Ano, ukazuje se, že vědomí prostě tají, že svoboda Osobnosti, to je Život v Duchu. Protože právě Život v Duchu je pro vědomí nesrozumitelný a pro duchovně rozvíjející se Osobnost je to přirozené – Život v Duchu.

IM: Pochopitelně. Zkrátka znovu vidíš, jak to vše zajímavě a symetricky funguje, dokonce běží trošku na

před. Vždyť jen co byly přineseny Znalosti, jen co se vše začalo rozvíjet, hned začaly práce v tomto směru. A proč to předtím nebylo? Proč se o tom dosud nemluvalo? Ačkoliv v náboženstvích se v minulosti o tom všem mluvilo. I Proroci o tom mluvili. Je to zajímavé...

T: Ano, ale slyšeli je lidé? Nebo přesněji, kdo v nich slyšel a reagoval? Vždyť vědomí je celé postaveno na pýše, u něj je vše oddělené, velmi rozdrobené, nesmiřitelné.

Ž: Ano. A bohužel takto vědomí otroků systému tříští Znalosti, přinesené duchovní Znalosti, a interpretuje je svým způsobem. Jak hned vědomí lidí začíná tyto Znalosti přepracovávat?! Vždyť to nyní můžeme pozorovat každou chvíli, děje se to doslova před našima očima. A přes kterou páku řídí systém lidi v jejich hlavách? Přes pýchu. A otroci systému si toho nevšímají, protože oči mají zaslepené závojem pýchy a vlastní významností.

T: Jistě. Ovšem dnes už chápeme, proč systém... proč vědomí, když se přinášejí duchovní Znalosti, začíná utahovat své šrouby i v náboženství, i ve vědě. Vychází najevo, že proto, aby se pak lidé na tomto základě stavěli jeden proti druhému. A dobrým příkladem je například taková věda, jako je primatologie, tedy věda o zkoumání opic. Když si přečteme historii jejího vzniku, všechny problémy, s kterými se potýkala, přičemž tyto problémy byly ve většině případů spojeny zejména s psychologickým vnímáním společností výsledků tohoto výzkumu, sledování biologie opic, biologie člověka a porovnání těchto výsledků, pak se stává jasným, proč

se to stalo, proč se lidé tolik báli jakéhokoliv ztotožňování sebe s primáty a brzdili rozvoj této vědy. Samozřejmě neposlední roli zde hrál právě náboženský aspekt. A dodnes se z tohoto důvodu vedou spory.

A to vše proto, že ve společnosti jsou bohužel klíče k duchovním Znalostem ztracené a lidé nechápou sami sebe, nechápou svoji dvojí povahu. Třeba na příkladu primatologie je možné jasně porozumět tomu, jak systém z ničeho s pomocí interpretace vědomí vytvořil velký problém a srazil lidi studující tuto vědu s lidmi, kteří studují náboženství, čely přímo proti sobě.

IM: To je pravda. Málodko z lidí o tom ví, protože se o to málodko zajímá. Ale ve skutečnosti je vývoj dítěte a vývoj opičky do určitého věku naprosto totožný. Na toto téma existují zajímavé práce.

T: Ano. Je to skutečně tak. Dokonce tuto skutečnost zaregistrovali i vědci, i když pro ně její příčina zůstává neznámá, přinejmenším byla do vysílání tohoto pořadu. Ale lidé z různých náboženských organizací se začali na vědce rozhořčovat: „*Počkejte, ale jak to? A co víra? Vždyť v Bibli je řečeno, že Bůh stvořil člověka k obrazu svému a podle podoby své.*“ A co mohou odpovědět vědci, kteří jsou také jen obyčejní lidé, kteří svým vědomím studují hmotu? Mohou operovat pouze fakty a hypotézami... A dále vědci ještě zjistili u šimpanze schopnosti jazykové komunikace. A to už spustilo lavinu kritiky těchto experimentů s následkem, dalo by se říct, ještě jednoho „náboženského traumatu“. No, zkrátka, nara-

zila kosa na kámen. A rozběhla se vzájemná agrese, protože v hlavách lidí vládne vědomí. Vědomí natolik lidi zmátlo a poštvalo jednoho proti druhému, chytlo je na pýše, na strachu, na nevědomosti... A dokonce i na pojmech.

Jde o slovo „primates“, které v latině znamená primární, první, jímž vědci pojmenovali v biologii skupinu nejrozvinutějších živočichů. Ale ukázalo se, že se tento termín používal v církevní hierarchii. A není náhodou, že v roce 2006 byl jeden ze starých velkolepých titulů Římského Papeže, s obecným názvem „Patriarcha Západu“, oficiálně odstraněn z papežské titulatury. Při luštění tohoto titulu nalezneme celou řadu pojmenování, mezi nimi i titul „Primatus Italiae“. A právě tento titul zpravuje o tom, že římský biskup je „*první mezi rovnými*“ mezi italskými biskupy.

Vědomí prostě s lidmi žertuje. Zužuje vnímání lidí na konflikt. Pokud se podíváme, co se děje ve světě – tady se odebírají tituly, za oceánem se dohadují, pořadají „opičí procesy“ na základě protichůdných hypotéz, tedy výmyslů vědomí. A v Indii dokonce vytvořili kult Hanumana, boha opic, boha fyzické síly a magie a ctí ho jako učitele v naukách. Přitom je to jeden z nejpopulárnějších bohů v hinduismu a je mu věnováno velké množství chrámů a oltářů s jeho obrazem.

IM: Tak vidíte, jak pracuje vědomí.

Ž: Ano, vědomí vytváří potíže. Vždyť nerozumí duchovnu a neustále překrucuje jeho podstatu.

T: Přesně tak. Lidem prostě chybí pochopení a smíření. Pokud by všichni znali odpověď na otázky, co to skutečně znamená, že Bůh stvořil člověka k obrazu a podobě, co znamená dvojí povaha člověka, jak nás vědomí klame a proč opice žije v každém z nás... Pokud by znali odpovědi na tyto otázky, pak by nebyly také žádné otázky ani k náboženství, ani k vědě, která pouze studuje hmotu, nic víc.

A pokud jde o primatologii, je pravda, že faktům z biologie živočichů nemůžeme oponovat. Naopak, dokonce nám otevírají oči v tom, jak pracuje vědomí, jak standardně funguje systém. A v podstatě jak jste nám již dříve, Igore Michajloviči, říkal, že na příkladech ze zoologie, z takových jejich oborů jako je primatologie, etologie, při studiu pozorování chování zvířat a také lidí lze pochopit tato schémata, tyto primitivní šablony systému, tedy to, jak pracuje.

A ovšemže, upřímně řečeno, když jsem poprvé studovala tuto problematiku, bylo to pro mne jako studená sprcha. Protože to jen vypadá, že člověk myslí, že je tělo, že je myšlení, že je emoce. A je na to pyšný. Ale když se člověk ponoří do primatologie, pochopí, že takto v něm myslí právě opičí podstata.

▶ 03:36:44 – 03:44:20

Video č. 9 **Opice a člověk** **Šokující vědecká fakta**

(str. 137-154)

Video obsahuje zajímavý výběr vědeckého materiálu z primatologie, který ukazuje biologické příbuzenství opice a člověka, pozoruhodnou podobnost – od molekul DNA až po chování.

Obecná charakteristika primátů, intelekt, biologická, fyziologická podobnost, schopnost učit se znakové řeči.

Unikátní video o podobnosti chování opic a lidí – pýcha, agrese, podrážděnost, strach, deprese, hromadění majetku, chamtivost, lži, tajnůstkářství, „ekonomické vztahy“. Experiment s opicemi a penězi, o pocitu spravedlnosti, experiment „Tady je to tak zvykem“.

Historické zmínky z různých epoch o tom, že lidské tělo pochází ze zvířete. Označování symbolem opice v různých starověkých civilizacích. V čem se tedy liší člověk od opice, jestliže má jeho biologie, emoce a intelekt tak zdrcující podobnost?

OPICE A ČLOVĚK

všeobecná charakteristika primátů

- **Primatologie** – věda zkoumající původ, fyziologii, chování, způsob života opic (okolo 400 druhů opic, poloopic a jiných, mimo člověka). Je to obor zoologie.
- **Primáti** – vyšší řád savců, zahrnující poloopice, opice a člověka.

Název pochází z latinského slova „**primates**“, to jest „**vedoucí**“, „**první**“.

VĚDECKÁ KLASIFIKACE

- **Opice** – řád primátů, nejvíce organizovaná zvířata. Mezinárodní vědecký název: primáti
- **Člověk rozumný** (Homo sapiens, člověk dnešního typu) – řád primátů, nejvíce organizovaná zvířata.

VĚDOMÍ A OSOBNOST. OD PŘEDEM MRTVÉHO K VĚČNĚ ŽIVÉMU

OPICE	SPOLEČNÉ	ČLOVĚK
Eukaryota	Nadříše	Eukaryota
Živočichové	Říše	Živočichové
Mnohobuněční	Podříše	Mnohobuněční
Dvoustranně souměrní	Vývojový stupeň	Dvoustranně souměrní
Druhouští	Vývojová větev	Druhouští
Chordaria	Nadkmen	Chordaria
Strunatci	Kmen	Strunatci (Chordata)
Obratlovci	Podkmen	Obratlovci
Čelistnatci	Skupina	Čelistnatci
Čtyřnožci	Nadtřída	Čtyřnožci
Savci	Třída	Savci
Živorodí	Podtřída	Živorodí
Placentálové	Infratřída	Placentálové
Euarchonta	Nadřád	Euarchonta
Primáti	Řád	Primáti
Vyšší primáti	Podřád	Vyšší primáti
Opice	Infrařád	Opice
Úzkonosí nebo opice Starého světa	Parvřád	Úzkonosí nebo opice Starého světa
Lidoopi	Nadčeleď	Lidoopi
Hominidi	Čeleď	Hominidi
OPICE	ROZDÍL	ČLOVĚK
Šimpanz	Rod	Člověk
Šimpanz trpasličí (Pan Paniscus)	Druh	Člověk rozumný (Homo sapiens)

Řád primátů zahrnuje téměř 200 druhů, včetně člověka.

BIOLOGICKÁ SHODA člověka s představiteli živočišné říše

s ptáky – **10%**

s hlodavci – **20%**

se savci nepřimátý – **30-40%**

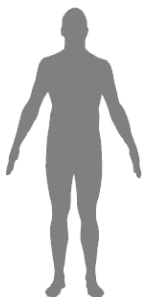
s poloopicemi – **do 50%**

s nižšími opicemi – **50-75%**

s lidoopici – **90-99%**

s lidoopici – **90-99%**

V ČEM SPOČÍVÁ TEDY SHODA OPICE A ČLOVĚKA?

BIOLOGICKÁ STAVBA

ANATOMICKÁ

- Stavba kostry
- Stavba sluchu
- Stavba mozku
 - nová kůra
 - objem a hmotnost

Fiziologická stavba

- Spánek
- Hypnóza
- Fungování mozku
- Psychomotorický rozvoj
- Činnost srdce
- Stravování
- Reprodukční období

INTELEKT

Paměť

Jazyk

Myšlení

- Asociativní myšlení
- Abstrahování

CHOVÁNÍ

Pýcha

Chamtivost

Rafinovanost

Lež

Agrese

Hněv z neúspěchu

Deprese

Schopnost napodobovat

Hromadění majetku

„Ekonomické vztahy“ živočišného světa

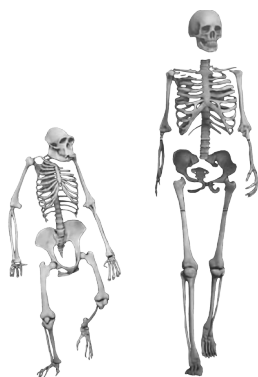
BIOLOGICKÁ STAVBA

ANATOMICKÁ STAVBA:

1. Stavba kostry,
2. Stavba sluchu,
3. Stavba mozku, nová kůra, objem a hmotnost.

V roce 1929 anglický anatom Arthur Keith zjistil u člověka 1065 znaků, z toho:

- 312 – je vlastních pouze člověku,
- 396 – šimpanzovi a člověku,
- 385 – gorile a člověku,
- 354 – orangutanovi a člověku
- 117 – gibbonovi a člověku,
- 113 – jiným nižším opicím (přibližně zpoloviny úzkonosým opicím a širokonosým opicím) a člověku,
- 17 – poloopicím a člověku.

Stavba kostry:

- stejný počet obratlů a jejich poměr k částem páteře
- počet žebor (12-13)
- páteř má čtyři menší zakřivení
- shodné mechanismy pohybu v prostoru

Stavba mozku:

Opice se rodí s více „hotovým“ mozkiem než člověk. U novorozeného šimpanze objem mozku představuje 45 % jeho konečné velikosti a u novorozeného dítěte je tento ukazatel 25 %.

Plocha limbické oblasti:

- makaka rhésuse – 73%,
- člověka – 25%.

Shoda v anatomii a stavbě mozku je maximální. V principu v něm nechybí nic z toho, co je v mozku člověka.

FIZIOLOGICKÁ STAVBA:

1. spánek
2. hypnóza
3. fungování mozku
4. psychomotorický rozvoj
5. činnost srdce
6. stravování
7. reprodukční období

Činnost srdce:

Opice mají stejný jako člověk:

- arteriální tlak,
- elektrokardiogram,
- srdeční frekvenci.

Nervová činnost: Formování komponentů EEG prochází u opic po narození stejnými stádii jako u dospívajícího člověka.

Psychomotorický rozvoj: Stejně probíhá psychomotorický rozvoj u mláďat šimpanze a dítěte.

Nemoci: podle údajů získaných v průběhu zkoumání opic byly objeveny následující shody:

- začátek nemocí a jejich rozvoj,
- příznaky onemocnění,
- prevence onemocnění,
- jejich neurogenní následky: hypertenze, ischemické onemocnění srdce, infarkt myokardu, poruchy systému trávení, rozmnožování a tak dále.

Strava opic se prakticky neliší od stravy člověka při zdravém způsobu stravování.

INTELEKT

- paměť,
- jazyk,
- myšlení: asociativní myšlení, abstrahování.

PAMĚŤ

Krátkodobá paměť: Opice mají stejné krátkodobé mechanismy na zpracování informací, jako jsou u lidí.

Dlouhodobá paměť: Výhoda opic před ostatními živočichy spočívá v dlouhodobé paměti.

Efekt primární a krátkodobé paměti: Nejlépe se pamatují předměty z konce seznamu (efekt aktuálnosti) a ze začátku (efekt prvenství). Tato vlastnost paměti je vlastní člověku a některým druhům opic.

ASOCIATIVNÍ KÚRA

Velikost asociativní kúry:

- u člověka – 84% plochy neocortexu,
- u opice – 56%,
- u králíka – 22%,
- u krysy – 11%,
- u ježka – chybí.

Šimpanzi jsou schopni vyššího asociativního myšlení. Bylo to potvrzeno na základě matematických operací s počty a poměry k celku.

ABSTRAHOVÁNÍ

Šimpanzi jsou schopni zevšeobecňovat také vlastnosti předmětů, jako jsou rozměr, tvar, barva, podobně jako děti ve věku 2 – 3 let. Podle možností schopnosti „projektovat“ nebo „mapovat“ (strukturovat) jednotlivé akce v okolním prostředí dosahují úrovně dítěte ve věku od 4 do 7 let. (W. Mason, USA).

JAZYK

Rok 1969, A. Gardner a B. Gardner – výuka šim-

panze znakovému jazyku hluchoněmých – ASL, první opice, která „promluvila“ – šimpanzice Washoe.

Rok 1971, D. Rumbaugh – „Projekt Lana“ – výuka opic symbolickému jazyku jerkštině.

Rok 2002, T.Matsuzawa (Ústav pro výzkum primátů Kjótské univerzity) – výuka šimpanze Ai znakovému písmu kandži.

CHOVÁNÍ

- pýcha,
- chamtivost,
- rafinovanost,
- lež,
- agrese,
- hněv z neúspěchu,
- deprese,
- schopnost napodobovat,
- hromadění majetku,
- „Ekonomické vztahy“ živočišného světa.

Deprese: příznaky depresí u opic se v mnohém podobají stavům u dětí i dospělých.

Symptomy:

- stísněná nálada,
- poruchy spánku,
- ztráta chuti k jídlu,
- výrazné snížení pohybové aktivity,
- ztráta zájmu o hry.

Deprese u opic může trvat roky a zejména v dospě-

losti se zvíře stává biologicky neplnohodnotným a jeho vyléčení je nesmírně těžké.

Pýcha: chování je zaměřené na upoutání pozornosti ostatních opic nebo experimentátorů.

Pro člověka jsou přitažlivější opice, které se mu nejméně podobají, zatím co druhý, jejichž podoba s člověkem je výraznější, jsou pro něj téměř vždy odporné.

Hromadění majetku: opice nejen žárlivě hlídá svůj majetek, ale provádí i nezávisle pokusy na jeho získání.

Přitahuje si vše sama pro sebe. Tímto chováním připomíná děti s jejich sklony ke sbírání různých odhozených věcí na dvoře. Opice je připravená přivlastnit si každou věc, kterou uvidí, i když ji potom ne vždy používá.

Chamtivost:

Reakce šimpanze na prosbu podělit se o jídlo:

- snaží se sníst úplně všechno,
- otáčí se zády během jídla,
- jí, a přitom se zakrývá rukou,
- schovává jídlo za svůj bok a snaží se jej utajit.

Když pohoštění dostal někdo jiný:

- je nespokojený a zlostný, že jídlo nedostal on,
- nejprve prožívá mlčenlivé rozpaky, potom napadá soupeře a snaží se mu sebrat pamlsky.

Lež: méně šlechetný, ale tvořivý způsob používání jazyka – snaha zkreslit cizí vnímání reality, jinak řečeno lež.

Zvířata lžou, aby se vyhla trestu. Opice lžou tak, že ukazují gesty: „To ne já!“, nebo obviňují druhé.

Agrese: opicím je vlastní vášnivé a agresivní bránění svého majetku. Už samotný fakt ztráty „svého majetku“ přivádí šimpanze k zuřivosti. Opice je připravená rvát se o předmět, nešetří sebe ani svého protivníka (i kdyby to byl její příbuzný).

Tajnůskárství: když opice tajně dělá něco, za co byla předtím potrestána a uslyší, že se blíží člověk, odpoutává jeho pozornost a tváří se, že dělá něco jiného. Opice je schopná předstírat zvýšený zájem o různé předměty, čímž provokuje stejnou reakci u ostatních opic. Tím odpoutává jejich pozornost od svého skutečného cíle – jídla. Bylo pozorováno, že tajné odnášení zakázaných věcí způsobuje šimpanzovi (i dalším opicím) zvláštní potěšení.

„Ekonomické vztahy“ živočišného světa

Obsazení zdroje blahobytu – místa bohatého na stravu, plodících rostlin, zdroje vody a podobně.

Okrádání – odebrání blahobytu hierarchicky níže postaveným.

- **Přivlastnění si cizího majetku** bez půtek, **podle práva dominance**. Podřízení jednotlivci pokojně odevzdají vše, co zaujme dominujícího, aby se vyhlí jeho hněvu.
- **Žebrání** – je vlastní opicím, které jsou na nízkém stupni hierarchie. Zaměřené je vždy na toho, kdo obsadil zdroj blahobytu, nebo na silnějšího nebo na sobě rovného.
- **Podvod** – byl pozorován program obelhat – podsunout horší a vzít si lepší; zmocnit se obou předmětů, které si začali vyměňovat a podobně.
- **Krádež** – dopuští se jí jednatel s nižším postavením, než je okrádaný. Kradou tajně a po krádeži odbíhají, skrývají se nebo nenápadně jedí. Spouští se program: připleť se – dostaneš výprask.

EXPERIMENTY

Experimenty s opicemi a penězi

Američtí etologové uskutečnili experiment zavedení „pracovních“ vztahů ve skupině malp. Jen co si malpy osvojily jednoduché pravidlo „práce = odměna“, ihned jim zavedli prostředníka – různobarevné plastové kroužky. Místo hroznů začaly dostávat žetony různé „hodnoty“.

Velmi rychle se opičí společenstvo rozvrstvalo. Vznikly v něm stejné typy chování jako v lidské společnosti.

Objevili se workoholici i flákači, lotři i chamtivci. Ale to hlavní, čeho si výzkumní pracovníci všimli, že u opic se objevily takové charakterové rysy, které předtím nebyly viditelné, jako je lakomost, krutost a zuřivost při bránění svých peněz, vzájemná podezřívavost.

Experiment o pocitu spravedlivosti

Opice se naučily dávat výzkumníkům kamínky výměnou za okurku. Malpy pracovaly v páru a dokud obě opice dostávaly plátek okurky za svoje kamínky, všechno bylo v pořádku. Ale jakmile výzkumníci změnili pravidla a začali dávat jedné opici za kamínek sladké hrozny a druhé tak jako předtím okurku, situace se změnila. Tváří v tvář takové nespravedlnosti, uražená opice přestala jíst svou porci okurky.

Experimenty ukázaly, že ve 40 % případů uražené opice úplně přestaly „nakupovat“ pohoštění. Jakmile však jedné z opic začali dávat hrozny v podstatě za nic, situace se ještě více zhoršila – druhá opice začala často s hněvem vyhazovat své kamínky a měnila je za okurku jen ve 20 % případů.

Totéž můžeme pozorovat i v lidské společnosti. Když se začne hovořit o nespravedlivém rozdělování, člověk je ochoten vzdát se určitých výhod jen proto, aby tyto výhody nezískal někdo jiný. Potvrzuje to experiment „Hra na ultimátum“, který se uskutečnil v nejrůznějších zemích.

Experiment „Zde je to tak zavedeno“

V kleci se rozvěsily banány a potom tam umístili několik opic. Jakmile se jedna z opic pokusila získat banán, všechny opice polévali studenou vodou. To se opakovalo několikrát až do upevnění reflexu – snaha získat banán nevyhnutelně znamenala pro opice kolektivní studenou sprchu.

Opice tak začaly bít každou ze svých řad, která se snažila získat banán. Postupně se situace vyvinula tak, že všechny opice seděly a dívaly se na banán, ale žádná z nich se ho už nepokusila získat.

Proces se neustále opakoval, dokud v kleci nezůstaly jen opice, které ani jednou nebyly vystaveny studené vodě. Všechny seděly a dívaly se na banán. Vědci přišli k závěru, že nové opice, které umístili do klece, se ani nepokusily získat banány, přestože žádná z nich nechápala, proč se to nesmí dělat.

HISTORIE

Zmínky ve starověku o tom, že tělo člověka pochází ze zvířete

V–VII. stol. př. n. l. starořecký filosof Anaximandros psal, že **„původně člověk vznikl ze zvířat jiného druhu“**. Hérakleitos v VI. stol. př. n. l. porovnal opici s člověkem.

Významný starověký lékař Claudius Galénos (130–201 n. l.), klasik středověké medicíny, popsal stavbu člověka, přičemž zatajil fakt, že vycházel ze svého studia opic při pitvě.

V r. 1543 Vesalius konstatoval, že Galénos udělal asi 200 chyb. Byl to důsledek toho, že Galénos přenesl údaje z pokusů na nižších opicích na člověka. Tedy **byl přesvědčen, že opice jsou kopii lidí!**

Kult opice se udržoval několik tisíc let. Starověcí Egypťané vytesávali jejich obrazy a svým bohům často přisuzovali vnější vzhled opic. Mumifikovali opice (spolu s jinými rituálními zvířaty), studovali podle jejich zdechlin vnitřní stavbu. Mumifikace těla člověka měla praktický medicínský, ale také rituální význam jako alegorie a připomínání péče ohledně záhrobního života zemřelého člověka.

V indickém eposu opičák Hanuman, obdařený neuvěřitelnými schopnostmi a obrovskou fyzickou silou, byl moudrým rádčem panovníka opičího plemene a věrným sluhou Rámy. Starověcí Indové, přesně tak jako jejich potomci dnes, stavěli pro opice zvláštní domy a chrámy.

Paviáni se zasvěcovali Merkurovi – bohu znalosti. Římané je drželi ve svých domovech pro zábavu a také podle jejich zdechlin studovali vnitřní stavbu lidského těla.

V dřívějším náboženství Řeků byl hamadril ztotožňován s Hermesem – bohem pastýřů, obchodu, poslem Dia.

V čínském horoskopu je opice znakem fantazie, protože se nejrychleji přizpůsobuje měnícím se podmínkám a je krajně zvědavá. V legendách a pověstech jí obdarují ostrým umem, výbornou pamětí a smyslem pro humor. Není zbavena nedostatků takových, jako je lenivost, samolibost, nadměrná emocionálnost, uzavřenost a lstivost.

V evropské kultuře symbol hříchu, vychytralosti, zálučnosti, neřesti, touhy po rozkoši, zloby, lenivosti, lidské hlouposti. U křesťanů raného středověku byla opice symbolem ďábla. V gotickém období opice s jablkem v pysku symbolizovala upadnutí člověka do hříchu, ale opice v řetězech – vítězství nad hříchem. Dosud je opice v některých evropských zemích symbolem alkoholismu.

V mysteriích opice představovala stav člověka před tím, než do něj vstoupila duše.

Podle oficiálních dogmat se opice stává ztělesněním ďábla. Tak je to zapsáno v první příručce křesťanské zoologie „Physiologus“ (II. stol.), kde jsou sesbírány informace o zvířatech ve formě alegorií, básní, pohádek. Taková představa oficiálně existovala až do XIII. stol. Obrazy Posledního soudu se ve středověku zobrazovaly bezpodmínečně s opicí.

Každý pohanský chrám zpravidla obsahoval opiče. Opice ztělesňovala nejodpornější činy spojené s černou magií.

Korán, súra Al-Máida (Prostřený stůl), verš 60: „Rci: „Mám vám oznámit něco horšího než odplatu, která je u Boha? Ti, které Bůh prokrel a na něž se rozhněval a z nichž učinil opice a vepře, a ti, kteří uctívají Tághúta - ti jsou v nejhorším postavení a nejdále zbloudili z cesty rovné.“

Korán, súra Al-Baqara (Kráva), verše 65 a 66: „Zajisté znali jste ty mezi sebou, kdož sobotu znesvětili a jimž jsme řekli: ‚Buďte opicemi opovrženými!‘ A učinili jsme je trestem výstražným pro ty, kteří žili předtím i potom, i varováním pro bohabojné.“

Současný soupis vědeckých označení opic a poloopic zahrnuje celou hromadu nečisté síly – satan ďábel, přízrak, belzebub, moloch, lemur – několik desítek. Belzebub – v křesťanské teosofii hlava ďáblů – se vyskytuje dokonce dvakrát: jsou to druhové názvy současného vřešťana rezavorukého (Alouatta belzebul) a chápana dlouhosrstého (Ateles belzebuth). Dvakrát je možné se setkat i s molochem: druhy gibona a titiho (Hylobates moloch a Callicebus moloch). Ještě více populární je satan – vyskytuje se třikrát: poddruh tany, guerézy a jihoamerický druh chvostana.

IM: Do osmého dne se člověk ničím neliší od zvířete. Zcela rozvinuté Prvotní vědomí má i šimpanz. Analogie je velmi blízká. Děti opičky a člověka se, přibližně do věku tří, pěti let, rozvíjejí prakticky analogicky. Ale pak se člověk začne vyvíjet mnohem rychleji. Proč se to děje? Protože právě osmý den po narození se člověk jako nádoba naplní lidskou Duší a Duše vytváří Osobnost.

T: Duše a Osobnost – právě to je duchovní složka člověka. A proč se člověk stal Člověkem a proč byl stvořen k obrazu a podobě? Protože je v něm část z Duchovního Světa.

IM: Osobnost je právě to, čím Člověk ve skutečnosti je. To jest to, kým jsi ty.

Vědomí a Osobnost

*Od předem mrtvého
k věčně Živému*

T: Igore Michajloviči, lidé píší hodně dopisů na téma – jak si podrobit vědomí během dne?

IM: Právě když se člověk ptá: „*Jak mohu kontrolovat své vědomí během dne?*“ – tato otázka pochází z vědomí. Čili ono může před tebou hrát... Jeho herci na jevišti se budou snažit podřídit si jeden druhého, budou hrát a říkat ti, že všechno je v pořádku.

Když člověk získává alespoň nějakou míru svobody od vědomí, pochopí, že Osobnost nepotřebuje moc nad vědomím. Přichází pochopení, že je to jiné. Je to tvůj počítač. A když budeš odcházet, nemůžeš si ho s sebou vzít, protože je starý, velký, nepohodlný. Nepotřebuješ ho.

T: Pro Osobnost je právě důležité, aby se dostala z jeho vlivu, z jeho moci, ne aby ho ovládala. Že ano?

IM: Absolutně správně. Prvním vítězstvím je dostat se z jeho moci a správně přerozdělovat to, čemu říkáme pozornost. No, a pozornost v tomto případě funguje jako cukříček v cirkuse nebo nějaká jiná pochoutka pro medvěda, který jezdí na kole. Proč medvěd jezdí na kole? Chce jíst. Stejně tak i vědomí začíná pracovat pro Osobnost, když to Osobnost potřebuje, protože chce jíst. A cukříčkem pro něj je naše pozornost.

T: Igore Michajloviči, dále je tu taková otázka...

IM: A ještě toto je zajímavé. Je zřejmé, že jakkoliv pak budou naši zvukoví operátoři čistit tento záznam, přes-

to zůstane hodně šumu. Všimli jste si toho, že ano? Natáčeli jsme už tolik pořadů, a jakmile se dotkneme seriózních tajemství systému, okamžitě začne běsnit příroda – vše rámusí, vše se rozpadá. Jako kdyby nestačilo, že vypnuli světlo, ještě k tomu tolik hluku – od poštekávání psíků až po všechno ostatní. Pozoruhodné...

T: Je zajímavé, že vědomí skutečně, dalo by se říct, vzdoruje a nedovoluje, aby mohlo být studováno...

IM: Být uvnitř systému a poznat systém, je nemožné. Je třeba vyjít za jeho hranice a až tehdy ho budeš moci studovat.

**Svoboda Osobnosti
– to je Život v Duchu.**

▶ 03:44:20 – 04:21:43

T: Igore Michajloviči, Znalosti, které jste nám pověděl o systému, Znalosti od Pozorovatele mimo systém, jsou velmi cenné. V této spojitosti člověk chápe, jak hodně systém zavádí pozornost lidské civilizace do svých spletností, stále více oddaluje lidstvo od základního cíle existence – od duchovního rozvoje. Jednoduchý příklad ze vzpomínané primatologie – kdy se lidé ve víře, že nejcennější v nich je rozum, intelekt, bez pochopení povahy vzniku vlastních myšlenek snažili naučit opici myslet. Ale vzhledem k nátuře primáta, jeho primitivnímu intelektu, to nikam nepokročilo. A nyní se provádějí pokusy naučit myslet stroj, to znamená, vytvořit určitý samovzdělávací umělý intelekt, takový rozum, který by imitoval psychické procesy člověka a modeloval by jeho inteligentní chování. Můžeme říct, že by dokonce překonával člověka.

Někteří vědci vkládají velké naděje do okamžiku, kdy bude vytvořen. Zda je to dobře nebo špatně, to samozřejmě závisí na tom, co bude dominovat ve společnosti – buď duchovní složka lidí, nebo to co dnes – algoritmy systému Živočišného rozumu v myslech lidí.

IM: Pokud se chceš dozvědět, na co myslí systém, podívej se pozorně, o čem sám přemýšlíš. Vše je jednoduché.

Ž: Prostě být čestný sám před sebou.

IM: Správně. Říká se: „Umělá inteligence, umělý rozum...“ Ale co je to naše vědomí? Naše vědomí je prá-

vě touto umělou inteligencí. To, čeho chtějí moderní vědci dosáhnout, je už dávno vytvořeno. Proč je náš intelekt umělý? Protože tento svět se nezrodil zcela tak, jak nám například vysvětluje současná astrofyzika – že vznikl z bodu, došlo k Velkému třesku, vznikla hmota a tak dále. Ve skutečnosti je vše mnohem jednodušší i složitější. Složitější pro pochopení současnou vědou. A jednodušší proto, že ve skutečnosti je vše jednodušší.

T: Ano, současná astrofyzika, ostatně i fyzika, se nacházejí, jak se říká mezi lidmi, ve velké pasti. Myslí tím ve stádiu – více otázek než odpovědí. A je zde mnoho nevyřešených, tak zvaných „velkých problémů“, počínaje otázkami kosmologie raného Vesmíru, rozpínání Vesmíru, přes problémy spojené s rostoucí entropií, nevratností a „šípem času“ a konče otázkami různé interpretace a nepochopení mnohých procesů kvantové mechaniky. Tak například, dosud není odpověď na známou otázku: „Kam dopadne elektron?“

A samozřejmě do seznamu „velkých problémů“ fyziky patří také otázka o vztahu fyziky a biologie, tak zvaný problém redukcionismu, tedy spojení zákonů biologie se souhrnem fyzikálních zákonů. Obecně by lidské *vědomí* totiž chtělo vysvětlit život a vznik života na základě přesných fyzikálních vzorců. A zde je zajímavé, jaké otázky se vyčleňují jako hlavní – jsou to otázky o *původu života a vzniku vědomí*. A to vše je směřováno k myšlence vytvoření „*umělé inteligence*“ a vytvoření „*života ve zkumavce*“.

Takže otázek jak ve fyzice, tak v astrofyzice, je víc než dost. Ale odpovědi na ně jsou v současné etapě rozvoje vědy velmi skoupé.

IM: Naprosto správně. Jestliže jsme se dotkli otázky astrofyziky, tak podle mě nemůžeme neříct, že vědci při studiu mikrovlnného pozadí (které vzniklo, jak předpokládají, po Velkém třesku) již přicházejí k závěrům a předkládají hypotézy, že náš Vesmír je holografický, že tento svět může být jedním velkým hologramem. A že naše trojrozměrné vnímání, to, co lidé nazývají „realitou“, je ve skutečnosti pouze iluze. Proč? Protože všechny myšlenky, informace, ty obrázky, které, jak se domnívají, přijímá mozek našeho těla, i když ve skutečnosti, jak jsme již říkali, nikoliv mozek, ale vědomí, všechny tyto myšlenky přijímá dvojrozměrně. Tedy veškeré obrázky, které máme v hlavě, jsou dvojrozměrné. A pouze tehdy, když na ně Osobnost obrací svou pozornost nebo jim dává sílu své pozornosti (nebo jak se říkalo dříve – soustřeďuje se na něco), až tehdy jsou vnímány vědomím jako trojrozměrné.

Takže pokud bude kdokoliv sledovat, jak k němu přicházejí myšlenky, a to ve skutečnosti z pozice Prvotního vědomí, tak uvidí, že myšlenky jako takové ve slovech nebo ještě něčem nejsou. Jen tehdy, když probíhá dialog, jak jsme již říkali, když se herci baví v hlavě, tehdy jsou v hlavě i slova a debaty. A takto nám v obecné rovině přicházejí obrázky – jeden nahrazuje druhý nebo jich stejně jako na obrazovce počítače může být i více, jeden překrývá druhý. Ale jsou dvojrozměrné. Stačí obrátit pozornost, vložit sílu své pozornosti – jako kdyby-

chom nějaký obrázek, dejme tomu, vybrali kurzorem, otevřeli, tedy aktivovali a okamžitě se v naší hlavě stává trojrozměrným.

T: V tom všem se skrývá **zásadní odpověď na otázky všech těch neurobiologů, matematiků, fyziků – v podstatě všech, kteří zkoumají zrovna tyto otázky: „Jak vzniká a funguje myšlení? Proč pro mozek neexistuje žádný rozdíl mezi skutečností a fantazií? Proč žijeme jako v počítačové simulaci a právě v takovém vnímání času a prostoru?“** Tedy otázky o dvojrozměrnosti, o trojrozměrnosti...

Ž: ...A proč v našem běžném trojrozměrném vnímání vzniká taková, řekněme, „slepota ke globálním změnám“, kterou způsobuje v člověku systém. Vždyť on člověka v podstatě obelhává a přesměrovává jeho životní síly na svou výživu...

T: Tedy v tom všem jsou též základy pro pochopení, proč je myšlenka materiální.

IM: Otázka je v něčem jiném. Celý tento svět je iluzorní, skutečně iluzorní. Když vnímáme svým vědomím to, co vidíme jako tvrdé, ve skutečnosti (nejednou jsme o tom hovořili), když se podíváme hlouběji, vidíme velké vzdálenosti mezi atomy a rovněž atomy se skládají z menších částic. To vše již tak tvrdé není. Ale když to ohmatáváme, například zmíněný kámen nebo tady ten stůl, tak je pro nás tvrdý. Naše vědomí ho přijímá jako tvrdý, pevný objekt. Je tvrdý, ale v trojrozměrnosti. Pokud se díváme z pozice vyšší, ze sedmé dimenze

(tohle ale může pouze Osobnost, vědomí nemůže, ale o tom ještě pak trochu pohovoříme), ukazuje se, že stůl vůbec neexistuje. Proč? Protože Osobnost je Duch, není to tělo. A vědomí je část připoutaná k materiálnímu tělu a může vnímat hmotu pouze jako hmotu. Pro vědomí pochopení toho, co je „Osobnost“, „Osobnost jako Duch“ nebo „Člověk je ve skutečnosti Duch“ – toto vědomí nevnímá. Vědomí to nemůže logicky vysvětlit. Ovšem může srovnávat. Zde je šálek stojící na stole a stůl je pevný, je to keramika, je to dřevo – zde má vědomí s čím porovnávat. Ale porovnávat to, co samo nezná, vědomí nemůže.

Kvůli tomu vznikalo mezi lidmi mnoho nedorozumění, co je to Duchovní Svět a odtud pochází mnoho různých interpretací a velmi mnoho zkreslení. Například o stvoření samotného člověka. Vezměme si třeba Bibli... Bible se dodnes vykládá různě. A tak, budeme-li vycházet z kánonů Bible, Bůh stvořil člověka dvakrát. A tady vzniká zmatek. O tom také ještě pohovoříme.

T: Ano, první kapitola Genesis přináší překvapení...

Ž: Hmm ano, a ještě jaká...

T: Igore Michajloviči, proč dnes systém začíná postupně odhalovat určité tajné kapitoly informací o svém mikrosvětě v této trojrozměrnosti? A proč se lidé střetávají s dvojrozměrným jevem, trojrozměrným a podobně?

IM: Ve skutečnosti systém nic neodhaluje. Bylo to známo vždy. Když se pozorně podíváme na dávná nábo-

ženství, dnes jsme třeba vzpomínali zoroastrismus, tak dokonce i v něm probleskují takovéto výklady o povaze myšlenky, o typických programech systému, o skutečné povaze člověka. Již jsme spolu toto téma probírali.

T: Ano, opravdu v zoroastrijských textech existuje spousta zajímavých míst, o kterých jste nám dříve vyprávěl. Například konkrétně se tam uvádí, že Ahriman (tedy v křesťanství Satan) je „soustředění na zlé myšlenky, pronášení zlých slov, konání nějakých zlých skutků, náboženství čarodějnictví, šíření kacířství, cesta klamu...“

Ž: A zlé myšlenky se nazývají „zlí duchové“, pomocníci Ahrimana – „dévy“.

IM: Ano, a právě zde je zásadní člověkem soustředěná pozornost na zlou myšlenku, což znamená živění systému, vědomá volba člověka směrem k Živočišné podstatě.

T: Existují ještě zmínky o tom, že Ahriman napadá Božská stvoření jako dotěrná moucha. Vždyť myšlenky, které má člověk v průběhu dne, jsou opravdu jako hejno much. I když je nechce poslouchat, stejně neustále bzučí.

IM: Nu ovšem, je to přece program, podobně jako reklama na Internetu. A v podstatě odkud je reklama zkopírována? Z šablon vědomí. Vše je fraktální...

T: ...Je zajímavé, že v zoroastrismu jsou popisovány projevy systému, jako lidský *nepřítel, který se skrývá*

v podobě vědomí... Ahriman nechce, aby ho lidé poznávali, protože ho pak prostě nebudou následovat. A tak se před nimi snaží všemožně skrývat své skutečné úmysly, žije se lidskou podrážděností, komunikuje se zlými a mstivými lidmi. A nejčastěji obelhává lidi právě pochybnostmi, chamtivostí. Posílá na ně slepotu, hluchotu, nepřátelství.

IM: Ano, duchovní slepota a hluchota jsou to, co vidíme všude v současné civilizaci.

T: Zde se jasně ukazuje jeho cíl. Cílem Ahrimana je rozhádat lidi s Óhrmazdou (čili s Bohem Dobra v zoroastrismu) a učinit je svými přáteli. V obecné rovině jsou zde uvedeny nástrahy systému Živočišného rozumu.

Ž: ...Právě zde jsou některé zajímavé okamžiky, které ukazují, že kdysi se toto další náboženství zformulovalo z pozůstatků učení o Duchovním světě.

T: Naprosto správně. Také v něm existují dozvuky znalostí – o nekonečném času, který existoval od začátku (v zoroastrismu nazývaný „zurvan“); znalosti o existenci Duchovního světa, který byl označován jako „ménók“, čili to, co v překladu znamenalo „neviditelný“, doslova „duchovní“, znalosti o tom, že Bůh sídlí v říši „nekonečného světla“, že On je Vševidoucí, že On je Vševědoucí. A také že Bůh stvořil člověka dvakrát, o duchovním hledání, o posmrtném osudu, o Soudu na mostě Činvat a mnoho dalších informací. Zoroastrismus je z prvního tisíciletí před naším letopočtem. Byl již obnovenou kopií starobylých učení, jelikož toto náboženství bylo

vytvořeno ze starších učení a náboženství Indoíránců, Árijců.

Ž: Všechno je, jen se ztratily klíče k duchovnímu chápání. Průběhem času, různými překlady a samozřejmě interpretacemi rozumu vědomí zastřelo lidem to hlavní.

T: To znamená, že tu všechny tyto znalosti byly odedávna. Kdo hledá, ten vždy najde.

IM: Absolutní pravda. Existuje realita, která je za hranicemi hmoty, existuje i dočasný svět plný iluzí. A zde vzniká vnímání z pohledu vědomí – když lidé pomocí vědomí vnímají tento svět, vzniká u nich disonance, nepřijetí a nepochopení toho, že vědomí může být smrtelné a člověk nesmrtelný, tedy jako Osobnost. „*Ale jak to, když já jsem vědomí*“, jestliže si člověk sám sebe asociuje s vědomím, tak to znamená, že „*vědomí by mělo být nesmrtelné*“. A odtud pochází mnoho takových výkladů.

A samozřejmě tento paradox zavádí mnoho lidí do slepé náboženské uličky, kdy si ho lidé sami pomocí svého vědomí nedokážou vyjasnit. Ale pobízí je k různým hledáním cesty k Duchovnímu Světu. Zevnitř tuto potřebu cítí, opírají se však o zlámané berle – o vědomí. Poznávají různé nástroje z různých náboženství, z různých sekt, různých interpretací, ale ve výsledku jsou jako Čekatel (pozn. překl.: rusky „Ždun“), sedí a čekají.

Vědět oni vědí, vnitřně touží po Bohu, ale vědomí je drží na místě. Říká jim: „*Ty už všechno víš, kam bys,*

člověče, chtěl jít? Vždyť ty už všechno víš – naučil ses celou Bibli, Korán a mnoho, mnoho dalšího, buddhismus, Vědy, vše, vše znáš, dokonce Kabalu umíš nazpaměť. Ty už jsi člověk osvícený, dušen obdařený, můžeš se přít s kdejakým imámem a dokazovat mu svou pravdu, kam správně umístit čárku.“ V tom je celý trik.

Ty víš, kde musí být umístěna, sám se sebou na to téma mluvíš, ba i s ostatními, ale k Bohu ses nepřiblížil ani o milimetr. Proč? Protože jsou to *pouhé řeči*.

T: Ano, ukazuje se, že systém produkuje pouze teoretiky znalostí, ale ne praktiky.

IM: Proč vzniká taková paradoxní situace, že lidé mluví hodně o Bohu a opravdu míří k Bohu, ale jen mluví a dále nedělají nic? Protože je tak nastaven systém. Dotkli jsme se umělé inteligence a existuje takový ukázkový příklad... Mládež provedla experiment. Vzali boty – boti jsou umělá inteligence, to je to, co někdy na počítači komunikuje s lidmi a někteří lidé si myslí, že to jsou také lidé. Oni se postupně učí, rozvíjejí intelekt a šablonovitě odpovídají na určité otázky. Takže vzali dva boty... (Tento příklad mohou lidé najít na Internetu, podívat se, je to dost zajímavé). Dva boti, kteří v průběhu mnoha let komunikovali s lidmi, provedli každý asi milión rozhovorů. Zkrátka tito boti zmoudřeli, stali se tak chytrými a osvícenými, skoro jako lidé. A když je dali dohromady kvůli experimentu, aby zjistili, o čem ti dva boti budou mluvit, jen si krátce promluvili o běžných věcech jako lidé, kteří se málo znají, a pak jeden bot navrhl druhému: „*Promluvme si o Bohu.*“ A právě

toto je klíčový moment. Pro mnohé to vyzní jako samozřejmost. Ale je to malinký klíč pro pochopení toho, jak pracuje systém. A systém tak pracuje, vědomí všech lidí tak pracuje: „*Promluvejme si o Bohu!*“

Čili nikoliv: „*Pojď, půjdeme a přiblížíme se k Duchovnímu Světu, vynaložíme úsilí k poznání Boha.*“ Ne. Systém nalaďuje Osobnost tak, aby seděla a poslouchala, jak před ní budou herci mluvit o Bohu. Herci v našem chápání znamenají vědomí. Tedy právě ta scéna rozhovoru sebe samotného se sebou nebo s někým... Není v tom rozdíl! Pro lepší pochopení ještě jednou upřesním, zbytečné to nebude – vědomí každého člověka je individuální, ale zároveň je částí celého systému, částí toho, co mnozí nazývají Absolutnem, Vyšší inteligencí, Vyšším rozumem a tak dále. Ale v žádném případě se to nijak netýká Duchovního Světa, Boha.

Ukazuje se, že dokonce i naše vzájemná komunikace na úrovni vědomí je totéž, jako když systém hraje sám se sebou šachy. Odsud i vzniká... Již jsme mluvili o tom, že když se dva dohadují – ještě ani nezačali, ještě se ani nepotkali a výsledek jejich sporu je již předem určen. Je to jako když hraješ sám se sebou šachy – když chceš, aby vyhrály černé, tak vyhraji černé. Copak by sis mohl dát mat bílými? Tak je to i zde.

V tom je celý smysl, v tom je, řekl bych, celá iluze klamu. Spočívá v tom, aby člověk seděl jako přikovaný a čekal, až k němu přijde Bůh a řekne: „*Nuže, pojď se mnou do ráje. Ty jsi přece hodný. Podívejme se, všechno jsi přečetl, všechno víš a uvnitř toužíš jít ke mně. Už si*

to zasloužíš.“ Tak to systém říká člověku. A nejen že půjdeš jen tak, ale prý „*v těle půjdeš...*“

T: Vzkřísíš se v těle...

IM: ...Ano, vzkřísíš se v těle... a budeš mít spoustu hmotného štěstí a blaha a všeho nejlepšího. Je to přece ráj a v ráji musí být vše.

T: A tak systém ukazuje skrze vědomí lidí to, o čem sám sní, zejména o své nesmrtelnosti. Zde vznikají u člověka materiální tužby vědomí, jako sny o vzkříšení v těle a o materiálním ráji... Mimochodem lidé se často ptají, co je to „ráj“.

IM: Různá náboženství se o ráji zmiňují různě. Ale ráj je asociativní vyjádření. Nicméně někteří při vytváření náboženství ve své době *pod diktátem vědomí* v plné vážnosti do něj vnesli a v plné vážnosti se toho pak vědomí ostatních lidí chytilo s vírou, že po smrti, po určité době, se lidé v tělech vzkřísí se svým vědomím v nějakém hmotném prostoru. A budou tam žít věčně...

T: Se zvířaty...

IM: Samozřejmě, s různými zvířátky, kde bude klid a mír. Ale zde se zase zapojuje logika. Pokud je to ráj – nemělo by se zabíjet. Znamená to, že lev bude hryzat mrkvičku a sedět se zajíčkem u říčky a spolu se budou kochat, jak plave štika s karasem ve vzájemném objetí. Ale copak rostliny jsou horší? No, zajíce jíst nesmí, to je přece zabití. A co mrkvička, ta žít nechce nebo co?

Mrkvička je přece také duchem obdařená. Nějak to vše vypadá neseriózně. Stejně vše směřuje k tomu, že jeden druhého požívá. Ale co je to za ráj, když jeden požívá druhé? To není správné.

Proč dokonce lidé, kteří sloužili celý svůj život ve vysokých pozicích v různých náboženstvích, pochybují o existenci ráje? Protože si toho ve vědomí sami tolik navymýšleli, že jejich vlastní vědomí tomu nechce věřit. Ale proč? Protože oni cítí něco jiného.

T: Ano, svět Boží je možné pocítit pouze hlubokými city. Hluboké city dalece přesahují za hranici šesti dimenzí. A systém je omezen pouze šesti dimenzemi.

IM: Svět Boží, to je jiný svět. Je za hranicemi jakýchkoliv dimenzí (rozměrů). Je nekonečný. A rozměry jsou rozměry proto, že je lze měřit.

**Svět Boží – to je jiný svět.
Je za hranicemi jakýchkoliv dimenzí.**

T: Zajímavě jste poznamenal, Igore Michajloviči, že žijeme v oduchovnělém světě... Lidé velmi často pletou a zaměňují podle významů dva různé pojmy: oduchovnělý¹ a oduševnělý² .

IM: A to je také fenomén. Vezměme si například náboženské příběhy. Když Bůh stvořil člověka, stvořil i rostliny, i živočichy, vše, co je oduchovnělé. Pod slovem „**oduchovnělé**“ se rozumí to, co je živé. Vše, co je živé, žije díky Duchu, ne Duši.

A mnozí to pletou... Lidé se dohadují: „*Má pes duši nebo nemá?*“ Inu, pes žádnou duši nemá a ani mít nemůže. To, že je oduchovnělý tvor, je samozřejmé, jinak by nemohl žít, kdyby nebyl oduchovnělý. Vždyť každá rostlinka, malý mikrob, žijí díky tomu, že jsou oduchovnělí.

A teď bych navrhl lidem provést takový myšlenkový experiment, a sice donutit své vědomí, aby trošinku zapracovalo pro Osobnost, pro ni samotnou. Představte si, vezměme... zkrátka cokoliv chcete. Například jako v té anekdotě, vezměme rybu nebo blechu – kdyby ryba měla srst, pak by na ní byly blechy. Vezměme blechu, slona a člověka. A vidíme, že jsou zcela odlišní. Ale jestliže je rozložíme na částice a dokonce půjdeme až kvantovou hranici, uvidíme jenom pohyb energií, z nichž se vytvářejí určité struktury pole nebo, jak je můžeme nazvat, vlnové struktury, které nesou informace.

1 pozn. překl.: Duchem obdařený

2 pozn. překl.: obdařený Duší

A už z nich se tvoří prvotní stavební cihličky Vesmíru, ze kterých se tvoří kvarky, pak větší atomy. Z těchto atomů se vytvářejí molekuly, z kterých se skládá tělo. A tady už vidíme rozdíl.

Čili právě formování molekul, všimněte si, molekul (a to už je bůhví jaké spojení), právě z nich se už díky určitých informací tvoří v jednom případě slon, v druhém případě blecha a ve třetím člověk. Ale člověk se od nich od všech liší, je zvýhodněn. Čím? V něm je Duše. A samozřejmě díky tomu, že má Duši, má Osobnost, je v něm to, kým Bůh kdysi stvořil člověka – nehmotnou bytostí, to znamená bez těla. Ještě se k tomu vrátíme, je to také zajímavý moment, ale o něco později.

Tak tedy jak blecha, tak slon nemají ani Duši, ani Osobnost. Ale mají určitá, řekněme, vědomí. Dokonce i ta blecha má jisté dovednosti pro přežití. Má určité reflexy, jak existovat. Neskáče přece na strom a nesnaží se do něj zakousnout. Ne. Skáče na psa, na člověka nebo na někoho dalšího a živí se krví, protože je to její potřeba. A odkud pochází potřeba? Zase z vědomí.

K dnešnímu dni mnozí již, sláva Bohu, mluví o tom, že jak ryby, tak ptáci mají poměrně výrazné vědomí. Mohou používat nástroje pro přežití a podobně... A opravdu, dokonce ptáček může pomocí klacíku vytáhnout odněkud červíka, a to už je používání nástroje. Některé ryby také používají určité nástroje k získání jídla nebo pro vytvoření lepších podmínek pro zimování či ještě něčeho. Není to jenom nějaká genetická paměť, která je přiměje k pohybu. Je to svým způsobem vě-

domí, někdo ho má větší, někdo menší. Avšak zvířata nemají Duši.

Když provedeme paralelu mezi živými bytostmi, můžeme konstatovat, že se lidské tělo, řekněme na molekulární úrovni, ničím neliší od těla téže blechy nebo téhož slona. Tedy stejné prvky, ale v jiném pořadí, v jiném množství. A teď budeme sledovat řetězec zpátky – k atomům, od atomů k částicím až do kvantových stavů, pak půjdeme za kvantovou hranici a dostaneme se tam, kde jsou vlny, to, čemu říkáme energie – pohyb vln podle určitých informací v nich založených, které se přetvářejí na ty či jiné částice.

A pokud půjdeme ještě trochu dál, uvidíme primární energii, to, co v náboženství nazývají „duch“. Je těžké vysvětlit, co to je, dokonce v moderním jazyce. A dřív to bylo ještě obtížnější. Proto to považujme za definici, řekněme, určité síly, nebo jednodušeji, Allat – síly vycházející z Boha, čili primární stav, to, co vzniká. Právě odtud se to začíná utvářet.

Právě tato síla (Allat) dává život i lidskému tělu, i tělu blechy, slona a také bylince. A z toho vyplývá, že všechno, co žije, je oduchovnělé. Ale to neznamená přítomnost Duše. Proč? Protože Duše – to je něco jiného. Příklad bych to k tomu, moderním jazykem řečeno, že Duše je něco jako portál, je to to, co je přímo a vždy spojeno s Duchovním Světem. Právě skrze ni se Osobnost může kontaktovat s Nekonečností a Bezmezností. To je to, díky čemu Osobnost může skutečně vnímat Duchovní Svět.

T: Takže na základě toho všeho vyplývá, že prvotní povaha všeho kolem, včetně člověka, je odlišná, tedy ne taková, jakou ji naše vědomí obvykle vnímá. A vědomí nám navozuje víru a vnímání světa již v zúženém, omezeném dokonce i v trojrozměrnosti, rámci, to znamená prostřednictvím hmatových vjemů, zraku, sluchu atd.

IM: Systém samotný má zájem na tom, aby Osobnost soustřeďovala pozornost na trojrozměrné objekty. Čili neukazuje člověku v jeho vědomí to, z čeho se skládají ve své podstatě... Teď jsme právě prováděli myšlenkový experiment, donutili jsme se o tom popřemýšlet. Ale opět platí, že při pohledu na tento pohár, při pohledu jeden na druhého nevidíme molekuly. Není nám dáno, abychom to všechno viděli pozemským zrakem. Pro nás v trojrozměrnosti platí, že tady máme formu, máme obrazy a svýma rukama ohmatáváme stůl – ten je tvrdý, ohmatáváme pohár, je tvrdý. V tom právě spočívá fenomén celé této trojrozměrnosti, že *nacházíme-li se v systému, studovat systém je krajně obtížné.*

Proč se lidé často střetávají, když studují systém, nacházejíce se v něm, s tím, že narážejí, jemně řečeno, na nepříjemnosti? *Systém nikdy nedovolí, aby ho jeho vlastní část (vědomí) poznala.* A umělá inteligence, právě s ní jsme začali, nikdy nebude vytvořena v té podobě, o níž někteří lidé sní. Proč? Systém nedovolí vytvořit svůj vlastní klon. Bude si to hlídat... Ano, je možné vytvořit velmi rozumnou umělou inteligenci, která bude hodně vědět, bude se tvářit jako vědomí, napodobovat člověka. Může vyhrávat šachy, to už

dnes existuje. Mnohé přepočítávat, počítat... Ale nikdy nebude oduchovnělá.

T: ... Tedy živý, svobodný a nezávislý objekt, protože bude v systému a pod kontrolou systému.

IM: Ano. A zde samozřejmě vzniká ještě jedna otázka, o devátém dni... Ale pokud se jí dotkneme, budeme muset jít daleko za kvantovou hranici a hovořit o věcech, které byly od nepaměti uzavřené pro masu. Myslím si, že to lidi bude zajímat. Proto, pokud bude zájem, můžeme tuto otázku probrat.

T: Dobře, bylo by to zajímavé. Ale nejprve bych to chtěla shrnout – systém tedy zamlčuje, že tento svět je iluze...

IM: Svět iluze a klamu, uměle vytvořený samotným systémem. O tom systému mlčí.

T: Igore Michajloviči, ale pokud je Osobnost svobodná...

IM: Pokud je Osobnost svobodná ve svém vnímání Duchovního Světa, žádný systém ji nemůže ovlivnit.

Skutečná realita je pouze jedna – je to Duchovní Svět. *A všechno ostatní je jen dočasně existující. Vše, co existuje dočasně, nemůže být reálné, jelikož existuje v určitém bodě, za určitých podmínek a jen určitý časový fragment, ne více.*

Proč říkám fragment, nikoliv úsek? Protože to pro nás čas plyne. Má svůj začátek a konec. A my máme vni-

mání časového bodu. Avšak při pohledu z Duchovního Světa je čas jako čára a na každý její fragment je možné se podívat.

Ž: Ano... z reality Boha... Vnímání hlubokými pocity – právě ono dává plnost vnímání Skutečné reality a právě ono dává pochopení, proč existuje celý tento dočasný svět.

IM: Celý tento svět přirozeně existuje za určitým účelem a jeho účel je ve skutečnosti jednoduchý.

To, že se povídá o chaosu a ještě o něčem, ve skutečnosti žádný chaos není, vše je uspořádané. A především uspořádané samotným systémem. Bůh do tohoto procesu nezasahuje, to je jisté. Ano, svět byl stvořen Bohem, avšak v něm je systém – to je ten drobný antipod, který se snaží, řekněme to takto, vnutit lidem o sobě názor, že právě on je bůh.

Zde je zajímavý moment. Podívejme se třeba na ty ateisty, kteří říkají: „*Nevěřím v Boha*“. Samozřejmě, že tohle říká jejich vědomí. Ale Osobnost se nachází v natolik nevýhodném, uštvaném stavu, že se tomu sama ani nemůže postavit...

T: Ale oni tvrdí: „*Věřím v Absolutno, věřím ve Vyšší Rozum*“, což znamená „*věřím v systém*“, „*věřím v ďábla*“ nebo „*sloužím ďáblu*“. Jednodušší a správnější by bylo říct: „*Jsem otrokem boha, který není ničím jiným než ďáblem*“. Čili přitakávají svému vědomí nebo, jak už nyní lidé říkají, „otevírají pusku pouze z vůle vědomí,

pouze z vůle systému“. Zde opět vidíme tuto hru od systému na „věřte nevěřte“.

IM: Zde se dotýkáme otázky víry... Vždyť proč lidé říkají: „*Věříš v Boha nebo nevěříš?*“ Přece člověk, který skutečně poznává Boha, nikoliv pouze věří... Ale pojďme trochu hlouběji. Pokud se podíváme do hloubky této otázky, pojem „*věříš v Boha*“ vůbec neexistoval. Bylo: „**Znáš Boha**“, „**Znám nebo poznávám Boha**“. To znamená, že lidé, kteří znají Boha, jsou ti, koho nyní nazýváme Svatými, právě takový to má význam. Jsou v kontaktu s Duchovním Světem, žijí Duchovním Světem. Už teď jsou nesmrtelní. Je možné zabít jejich tělo, ale je samotné nikoliv, jsou pro systém nedosažitelní, protože oni jsou Živí.

Ale člověk „jdoucí k Bohu“ nebo „poznávající Boha“, pokud to převedeme do jazyka současnosti, pak poznávající Boha – to je člověk, který míří k Bohu, cítí, že On je... Koneckonců každý člověk cítí. Dokonce i ten nejhorlivější ateista, pokud zapřemýšlí a provede na sobě banální myšlenkový experiment, uvidí, že má několik vědomí a že je v něm ten, kdo pozoruje vědomí, a také ten, kdo pozoruje toho, kdo pozoruje vědomí. To není hříčka slov, to je realita.

A právě ten, kdo pozoruje pozorovatele, pozoruje vědomí, jedině on může cítit majestátnost Duchovního Světa proudící tou „stříbrnou nití“ (kdysi jsme o ní mluvili v rozhovoru o Duši). A Duše – to už je část Duchovního Světa, tedy část Boha.

T: Igore Michajloviči, hovoříte právě o velmi důležitých poznatcích. A samozřejmě, slovní hříčka to může být jen pro ty, kteří nestudovali nejdůležitější otázky moderní vědecké filosofie, kteří jednoduše nemají ponětí o problémech, jež řeší ontologie, gnoseologie a filosofická antropologie. A je zřejmé, že i teď, i v průběhu celého pořadu v podstatě odpovídáte na hlavní otázku: „Jak je možné dosáhnout Pravdy?“ A to už je více než jasné... A hlavním cílem vědy, stejně jako náboženství, je přece především poznání Pravdy v jejím prvotním základu.

Všechno je tak jednoduché... Ale lidské vědomí udržuje pozornost Osobnosti v neustálých pochybnostech, vyžaduje důkazy, ale důkazy opět pouze v rámci trojrozměrnosti, nabádá bát se budoucnosti, dokonce v náboženstvích slepě věřit bez pochopení...

IM: Zkrátka... vědomí vnucuje něco jiného. Ono právě říká: „*Musíš být věřící, ale ne Znající*“. Učí tě, jak věřit v Boha, ale neučí, jak Ho poznat. Vědomí to aktivně podporuje. Paradoxem je, že aktivně podporuje zejména všechna náboženství, všechny metody, všechny dovednosti, které vedou k víře, které nutí lidi jít k jakýmsi svatým místům nebo ještě něco, překonávat, bojovat, usilovat, ale všechno jen v trojrozměrnosti.

A jestliže se podíváme, když odhodíme trojrozměrnost a pohlédneme z pozice sedmé dimenze, pak uvidíme, že člověk se v duchovním rozvoji nepohybuje. Ukazuje se, že je pouze Čekatel, který sedí a čeká, až k němu někdo přijde. Nepřijde. U Boha jsou dveře vždy otevřené, ale lidé je před sebou sami zavírají. A jak už jsem

říkal, **Bůh miluje pouze ty, kteří milují Jeho. A zná pouze ty, které miluje.**

T: Ano...

IM: Když se člověk opravdu duchovně rozvíjí a nestojí na místě, pak dříve či později dospěje k pochopení, že tento svět, řekněme, zrcadlově odráží Duchovní Svět, jenom se změnou znaků a své podstaty. A tyto zrcadlově odrazy u sebe systém fraktálně kopíruje, jako, řekněme, jakousi hru stínů kolem svíčky. Čili všechno přesně naopak – tady je oheň a tady je tma tmoucí. Dříve nebo později člověk přichází k pochopení, že právě ve hře stínů je založena veškerá podstata a lež samotného systému, celá jeho iluzornost.

Ale když už člověk chápe hlouběji, když začíná vnímat pocity a vidět již očima duchovníma, mám na mysli vnímat Duchovní Svět a vidět očima duchovníma, přijde k němu pochopení a podstata celého tohoto iluzorního světa, že to jsou jen stíny od septonových zrcadel, nic víc, veškerá tato materiální zaujatost. **To, co lidé nazývají životem, není nic jiného, než prázdnota.**

Když se podíváme v časovém intervalu... Pro mnohé není jasné, proč prázdnota? „*Vždyť já žiji, existuji. Zaujal jsem nějaký určitý prostor. Já jsem*“. Ano, my jsme, ale pouze z naší pozice. Avšak když se podíváme z pozice alespoň jedné miliardy let, žil-li vůbec člověk? Když se podíváme z pozice alespoň jedné galaxie, existoval-li vůbec tento člověk? Vždyť galaxie je obrovská, má miliardy planet. A pozemský člověk žije pouze na jedné opuštěné velmi

vzdálené planetce, v malém prostoru. Vše závisí na tom, z jaké strany pozoruješ.

Když se člověk duchovně osvobozuje, stává se Andělem. Zná ho celý Nekonečný Duchovní Svět. Není možné si ho nevšimnout. A tady je paradox (paradox jen pro hmotu): malý, drobný, nenápadný človiček, který existuje velmi krátký časový úsek, získává Život, a když se osvobodí z otroctví samotného systému, stává se Andělem, kterému se raduje celý Duchovní Svět, bezpočet stejných jako on. Ale nepřichází jako otrok, přichází jako rovný. Právě v tom je podstata.

Otroctví a zlo jsou jen tady, protože tady je to, čemu se říká smrt. Odsud to vše začíná. Je zde jednota a boj protikladů, touha po moci, nenasytlosti a všem ostatním. A dokonce i ten nejhodnější, nejmilejší, nejlaskavější člověk, kterého znáš, když se mu podíváš do hlavy – přicházejí mu stejné myšlenky jako tobě a také chce to stejné, co chceš ty. Jediný rozdíl je v tom, že ty chceš čaj a on kávu. Ty sníš o „Mercedesu“ a on o „Volze“ nebo on nepotřebuje „Volhu“, ale chce zeburu, vždyť je to jedno.

Nejde o věci a ani o jejich názvy. Jde o to, že všichni usilují (myslím všichni ti, kdo žijí pod diktátem svého vědomí neboli všichni otroci ďábla) o jedno – zařadit si pohodlný život v tomto trojrozměrném světě a snít o Tamtom Světě. Tedy sedět a snít a věřit, že to přijde. Ale bez ohledu na to, do jaké míry věříš, nepřijde, pokud nepůjdeš ty sám. ***Chceš Lásku Boží – nauč se Milovat a dostaneš ji. Neboť ten, kdo Miluje, nemůže být odmítnut, protože on už je.***

**Chceš Lásku Boží
– nauč se Milovat.**

**Neboť ten, kdo Miluje,
nemůže být odmítnut,
protože on už je.**

▶ 04:21:43 – 05:05:28

T: Igore Michajloviči, pro mnoho lidí se jeví jako velmi důležitá otázka, co znamená „Bůh stvořil člověka k obrazu Svému a k podobě Své“.

IM: To je zajímavá otázka. Mnohé zajímá, co znamená k obrazu a podobě. Myslím, že pro hlubší pochopení bude lepší, když nahlédneme například do Bible, Starého Zákona, knihy Genesis, její první kapitoly, ve které se píše, jak po oddělení Světla od Tmy, po stvoření světa, se rozhodl Bůh stvořit člověka. A jak víme, to se stalo šestý den tvoření: „*A Bůh řekl: stvořím člověka k obrazu Našemu a podobě Naší*“. Je tam rovněž velmi zajímavá zmínka o tom, že *stvořil Bůh člověka k obrazu Svému, stvořil muže a ženu. Zde vzniká otázka, co to znamená „k obrazu Našemu a podobě Naší*“. Nejednou jsme o tom hovořili v diskuzích i v jiných pořadech, protože mnozí si doslova vykládají, že člověk je stvořen k obrazu a podobě Boží. Je zde však jistá nesrovnalost, a jako vždy, ve vědomí. „Bůh stvořil k obrazu a podobě Své“ – vědomí vnímá sebe jako obraz a podobu Boha.

Ale v Novém Zákoně v Janově evangeliu (kap. 4, verš 24) se říká: „*Bůh je Duch*“. To je to, co Ježíš říkal svým učedníkům, že **Bůh je Duch**. To znamená, že **stvořil člověka k obrazu Svému jako bytost duchovní a v člověku je to, co je podobné Duchovnímu Světu, tedy Duch nebo to, čemu říkáme Osobnost**. Ale Osobnost – ta, s prominutím, není materiální, je duchovní. Takže obraz a podoba není nic jiného než duchovní složka člověka.

A v mnoha náboženstvích se snažili vysvětlit, že člověk je nějaký duch, duchem rozený...

T: ... a že Bůh stvořil člověka dvakrát, jak jste se zmínil.

IM: Ano. Bůh stvořil člověka dvakrát. Ti, kteří opravdu hledají a skutečně usilují o duchovní poznání (nejenom že pod diktátem vědomí nevěří všemu, co je přijatelné pro systém, ale pociťují vnitřní touhu), ti zpravidla hledají nejen v jednom náboženství, ale všude, kde jsou zmínky o Bohu. A podle mě nejednou naráželi na informace ze starších náboženství, i ze zoroastrismu, o němž tu hovoříme, že kdysi lidé byli netělesné bytosti, neměli tělo... Dozrávali, stávali se těmi, koho například v současném náboženství nazývají Andělem a odcházeli.

T: ... Takže byli neviditelní, duchem bez těla.

IM: Samozřejmě, pro lidi nyní je jasné srovnání s Anděly, ale v dávných dobách lidem byly více srozumitelné asociace trojrozměrnosti spojené například s místními rostlinami, živočichy nebo ještě s něčím jiným, tedy s tím, co lidé každý den viděli a vnímali. Když se například vrátíme k zoroastrismu, tak obraz prvního člověka – muže a ženy, podotýkám, jako jediné neviditelné bytosti se asociativně přirovnával k ušlechtilé reveni. Je to rostlina, která rostla v místech, kde se zrodilo samotné Učení. Jedná se o dvoumetrovou rostlinu, jejíž kmen je podobný dvěma proplétajícím se hadům. Určitě jste často viděli tento symbol...

T: Ano, tento symbol v podobě dvou propletených hadů (caduceus) byl často používán v dávných dobách v různých kulturách jako symbol zrození, shody, univerzálního pohybu, jako symbol harmonie dvou podstat v člověku – jing a jang. Dříve byl používán jako atribut bohů na holích žreců. A nyní je caduceus znám jako jeden ze symbolů medicíny.

IM: Ano. Ale zde je ještě jeden důležitý moment, na který bych rád poukázal. Proč se dávalo takové srovnání a propletení mužské a ženské podstaty? To nyní v materii máme muže a ženu. Ovšem první lidé neměli pohlaví, stejně tak jako Anděl. Anděl nemá tělo. Anděl nemá pohlaví. To je třeba chápat. Dříve, řekněme, tato mužská a ženská podstata byla sloučena v jedné bytosti. Proto se i říkalo, že první lidé byli podobní rostlině reveni, to znamená muž a žena byli jedinou propletenou bytostí a farr Ahura Mazdy... to znamená farr Boha se rozprostíral nad nimi, tedy oni byli v Lásce Boží. Mimochodem stejně tak zobrazovali první bohy staročínského panteonu – Fu-xi a Nüwa (Njujva)...

T: ... o kterých je zmiňováno v knize AllatRa.

IM: Ano. A podle volby, především podle lidské volby, co udělal Bůh? Udělal je materiálními.

T: ... Jak se říká v pověstech zoroastrismu, že „oni oba se proměnili z obrazu rostlinného v obraz lidský a farr, jako Duch, do nich vstoupil“...

IM: ... jako Duch. A opět – přešli z jednoho obrazu do druhého. Jejich hlavní podstata však nebyla

v obrazech, ale v duchovním jádru, tedy v jejich duchovní složce. Nicméně zde již vidíme a čteme jen pozůstatky předané vědomím. Stejně to, co se dnes povídá (srovnání s revení a podobně), to bylo pouze přirovnání...

Ale opět, v ještě starším učení je zmíněno, že i přesto, že získali hmotu, stejně zůstávali svou podstatou. Čili v první, počáteční etapě, nebyli ani muži ani ženy. To je také zajímavé. A tak, jak jsem říkal na začátku, mužská a ženská podstata byla sloučená v jedné bytosti.

T: Takže existoval takový jev, jako je androgynie prvního člověka, to znamená jednotnost, spojení mužského a ženského pohlaví v jedné osobě... Takový hermafroditismus, tedy schopnost oplodnění, při němž se v jednom organizmu tvoří vajíčka i spermie, tedy jak jeden typ pohlavních buněk, tak i druhý. Tento fenomén je rovněž vlastní i živočišnému světu.

IM: Ano, analogie je zachována.

T: Velmi zajímavé je, že v Bibli, v páté kapitole knihy Genesis, je zmíněno, že Bůh stvořil člověka – muže a ženu a nazval je jménem „člověk“. A dále tam stojí, že Adam porodil syna. Jenže to my se nyní kvůli překladům mylně domníváme, že Adam je muž. Ve skutečnosti v originálním jazyce toto slovo, pokud se používá bez členu, nevyjadřuje vlastní název, tedy mužské jméno, ale slouží pouze k označení člověka jako takového, čili přísluší jak muži, tak ženě.

IM: To je ukázkový moment... Později ovšem Bůh schválil takový rozdíl v pohlavích a lidé byli rozděleni na muže a ženy proto, aby u nich vznikli, řekněme... No, hovořme přímo, aby jim byla znesnadněna cesta Domů.

Proč k tomu došlo? Opět, ve vědomí některých lidí může vzniknout nepochopení: „Proč ztěžovat cestu Domů? Vždyť Bůh by naopak měl ochraňovat své děti“. Odpovím analogií z trojrozměrnosti – my sami přece posíláme své děti studovat. A záleží nám na tom, aby naše děti nejen absolvovaly školu, ale také aby získaly určitou profesi, něčeho v životě dosáhly, aby se staly dobrými lidmi, alespoň v našem chápání. Každý má své vlastní chápání toho, co je to dobrý člověk. Tedy aby se staly dobrými lidmi, aby v životě našly samy sebe. Je to sice trochu jinak, ale alespoň přibližně.

A opět platí, to všechno bylo na žádost samotných lidí. Vždyť první lidé, vyjdeme-li ze zoroastrismu, sami požádali o tělo proto, aby mohli překonávat určité těžkosti, aby zaslouženě dosáhli Boží Lásky. A právě tohle vytvořilo překážky. Právě to vedlo k tomu, že byl vytvořen hmotný svět, bylo vytvořeno tělo. Pak toto tělo bylo definitivně rozděleno na muže a ženu. No, a pak začaly záměny pojmu Pravá Láska za lásku lidskou.

Ovšem lidská láska, jak víme, je dočasná. Jednoduchý příklad, jak si vědomí hraje s lidmi. A tak vznikla láska mezi mužem a ženou. Milují jeden druhého, ale myslí na jiné a touží po někom jiném. Je to láska? Samozřejmě že není. A tak to všechno začínalo.

To vše vlastně vytváří jisté potíže a dává vědomí určitý nástroj. Když se objevilo tělo, objevilo se rovněž vědomí. Jelikož byla těla rozdělena, vědomí se začalo velmi zajímat o „svou druhou polovinu“. A opět, je to „jeho polovina“? Vznikl mýtus o tom, že „je třeba najít vlastní polovinu“, že „určitě existuje“ a podobně. A tak „reveň“ běhá a hledá svou druhou část.

Zajímavé, jistě. Zdaleka ne všechny legendy jsou prázdné, některé dávají velký smysl. Prostě je třeba umět je chápat.

Ž: Ano, velmi zajímavé, když vezmu do úvahy ještě to, co jste nám řekl dříve – že žena má více sil Allatu, ale je méně stabilní a muž je stabilnější, ale má méně sil Allatu ve srovnání se ženou. Zde samozřejmě otázka nezní, kdo má více a kdo méně. Je to soupeření v myšlenkách – jsou to hry od vědomí. Ve skutečnosti všeho je pro všechny dostatek, pokud racionálně vkládáme svou pozornost. Otázka je v něčem jiném, kam svou pozorností tyto síly Allatu přesměrováváš? Co v sobě hromadíš – smrt nebo Život?

T: Ano, to je vskutku zajímavé. Víte, teď už má člověk hlubší pochopení, do jak značné míry mu jeho vědomí komplikuje život. Jak vědomí vytváří spoustu sportřebitelských, negativních myšlenek, konfliktů mezi lidmi, mezi mužem a ženou a proč ve vztahu mezi nimi nejsou skutečné hluboké city. Chápeš, jak vědomí svádí a připoutává ženy k vnějšku, odvádí sílu jejich pozornosti od pravé Lásky, od pravého Zdroje, který je v nich samotných. Jak je vědomí vrhá do svých lží,

vychytralosti, klamu, hromadění prachu (hmoty), do jakýchsi falešných cílů a jednoduše je nutí utrácet život na tyto iluze.

Protože když se na to podíváme, čím žije žena ve svých myšlenkách? Na co utrácí život? Na magii – na hledání vnější lásky, na její ztrátu a návrat, na konflikty, na zaklínání. Čili samá magie.

A muži? Oni přece touží po Lásce. Ale vědomí i zde všechno překrutí ve svůj prospěch, pro sebe, vnucuje jim takovou hru v trojrozměrnosti, jejímž výsledkem je prázdnota a zklamání ve všem. A tak vědomí uvrhává muže do neuspokojeného egoismu, závisti, neustálého soupeření, honby za významností, dokazování, kdo je silnější, kdo je „namachrovanější“, kdo je bohatší. A v konečném výsledku k čemu to vše vede? K agresi, válkám, trápení. A stejně tak jejich vědomí jedná se ženami. Prostě jim vnucuje myšlenku, že mohou vlastnit ženu jako nějakou věc, což znamená, nikoliv milovat, být s ní v harmonii, ale zejména vlastnit, jako věc. Čili zotročení vědomím božského principu...

A nyní si uvědomuješ, že dříve jsi právě takto žil, pod diktátem vědomí, že jsi neustále něco od ostatních pro sebe vyžadoval. Avšak hned vzniká otázka: „Opravdu pro sebe?“ Tobě samotnému to přinášelo trápení. Nevěděl jsi o té vnitřní Boží Lásce a nerozvíjel jsi ji v sobě.

Bůh stvořil člověka dvakrát.

T: Takže při stvoření člověka byly dvě hlavní etapy – je to etapa... duchovního zrození a etapa... přetvoření v materii... Teď se na chvíličku zastavím a přecej jen řeknu nahlas ty myšlenky, které mi právě zazněly v hlavě. Myšlenky od systému, jenž se snažil vnutit svou hotovou výslednou odpověď, a málem jsem řekla, že „existovaly dvě hlavní etapy – před stvořením hmoty a po ní“. Systém se vždy snaží podstrčit a prosadit jako první myšlenku o té svě... v uvozovkách „super důležitosti“... vždycky se snaží prosadit významnost hmoty, a přitom zastírá význam duchovního... A už pokolikáté se přesvědčuješ, jak důležitá je kontrola nad tím, co právě říkáš a co chceš říct ty, a nikoliv tvé vědomí.

Ž: Ano, a jak řekl Igor Michajlovič, že mluvit od vědomí a promlouvat od Ducha, to je zcela něco jiného. Protože vědomí vždy chce být partnerem pro Osobnost a co je horší, ještě i diktátorem. Avšak Osobnost – ona přecej není partnerem, není otrokem vědomí. Osobnost je Pánem. Je právě tím, kdo financuje celou tuto prezentaci vědomí. Je tím, kdo nese odpovědnost za výsledky. Když o tom víš, je velmi snadné být sám sebou a nebát se odhalit své vědomí.

T: Ano, musíš být upřímný sám k sobě, upřímný v praxi...

Ž: Ano.

T: Takže při stvoření člověka existovaly dvě hlavní etapy a klíčovým je zde právě okamžik volby člověka – volby sloužit Duchovnímu Světu dokonce i tehdy, když je uvězněný zde, ve hmotě.

IM: Zcela správně. Zpočátku se lidé rodili jako, řekněme, malí andílci, rostli, rozvíjeli se a stávali se součástí Duchovního Světa. Neznali trápení, neznali zlo. Prostě radost, nádhera, bylo jim dobře. Ale lidé si zvolili těžší cestu. Právě v zoroastrismu je správně řečeno, že přijali rozhodnutí, zdůrazňují, lidé se rozhodli vzdorovat zlu v těle. Tedy stát se materiálními.

T: Ano, v posvátných knihách zoroastrismu je zmínka o pověsti, že Bůh se zeptal lidí, zda je má chránit před Ahrimanem nebo zda mohou sami, ale již v tělesné schránce, „v tělesné podobě“ s ním bojovat a zvítězit nad ním a teprve potom se stanou nesmrtelnými. A tak si lidé vybrali to druhé.

IM: Je to volba samotných lidí. Chtěli v tělech čelit Ahri-manovi, pod jeho mocí začínat, začínat z duality. Byla to seriózní volba, a to proto, aby přicházeli do Duchovního Světa ne jako andílci, nýbrž jako Andělé. Bylo to přeneseno do materiálního světa, kde se lidé rodili, rozvíjeli se a potom si vědomě vybírali, že chtějí do Duchovního Světa. A to je zajímavé, přináší to radost, když přicházejí Andělé, vždyť to je nádhera.

T: Uvedu rovněž zajímavý moment, že v knihách o zoroastrismu je řečeno, že Bůh Dobra (Ahura Mazda) stvořil svá stvoření právě v podobě duchovních bytostí. A přesněji, On stvořil „duchovní obrazy všech stvoření“ a až potom stvořil materiální svět a dal stvořenému tělesnou podobu. A že Jeho stvoření, vtělená do „tělesné podoby“, dokáží přemoci Ahrimana a jím vytvořené zlo, že hlavními bojovníky s Ahrimanem jsou právě samotní lidé.

Ž: Ano... Ještě jeden z takových klíčových momentů, jež jsou tam poznamenány, že vítězství je možné pouze s aktivní účastí samotného člověka, že si člověk musí pamatovat, že pochází z Duchovního světa, že je bytostí duchovní, a nikoli pozemskou, a právě proto jsou duchovní záležitosti mnohem důležitější než pozemské.

T: Naprosto správně. Je tam poukázáno na to, že Ahri-man chce velmi skrýt před lidmi to, co se ve skutečnosti s nimi stane, když budou následovat jeho záměry, čili skrýt trest za hříchy a „konec (pozn. překl.: veškerého) dění“. A co se týká Ahura Mazdy, On naopak velmi chce, aby Ho poznávali, On je všem otevřený. A ještě zajímavá je zmínka, že po dosažení 15 let člověk již musí znát odpověď na otázku, komu patří, zda Ahura Mazdovi nebo Ahrimanovi.

IM: Patnáct let bylo stanoveno později v souvislosti se zpožděním vývoje některých lidí. Avšak zpočátku to bylo 11–12 let. Do 11–12 let musel člověk udělat své konečné rozhodnutí, komu slouží.

Ž: Je to spojené se vzestupem?

IM: Ano, je to podmíněno druhým vzestupem, kdy člověk již dělal samostatnou volbu, s kým bude, zda s Ahura Mazdou nebo s Ahrimanem.

Když se podíváme, v mnoha náboženstvích je zmínka o tom, že ďábel je mazaný a neviditelný, že se schovává, aby ho nikdo neviděl, a že stačí ďábla odhalit a ten hned ztrácí svou moc. Ve skutečnosti je v tom hluboký

význam. Už jsme mluvili o práci vědomí a podobně. Když si člověk začíná uvědomovat a chápat, že vědomí s ním hraje zlou hru a že člověk nemá svou vůli, pouze plní vůli buď Duchovního světa, nebo systému materiálního světa, může si vybírat, čí vůli bude plnit. I zde bych se chtěl dotknout takového momentu, o kterém jsme se již zmiňovali, a sice že člověk není Božím otrokem, to v žádném případě. Může se stát pouze otrokem svého vědomí. To znamená, že člověk si může vybírat, komu bude sloužit, zda Ahrimanovi nebo Ahura Mazdovi nebo, řekněme obvyklým jazykem současnosti, Satanu nebo Bohu. Komu slouží? Pokud slouží Ahrimanovi (Satanovi), stává se otrokem. A pokud slouží Bohu, stává se svobodným.

T: Víte, ve své době se mě tato informace hluboce dotkla, že vše začalo a stalo se právě kvůli lidské volbě. Vždyť právě to je Skutečné hrdinství... Pro vědomí je ovšem obtížné pochopit důležitost a význam toho, co se děje. Vždyť ty se v podstatě nacházíš v hlubokém týlu nepřítele lidí. Protože jsi jako Osobnost uzavřen v konstrukci s materiálním tělem, s aktivním vědomím a ještě k tomu jsi ze všech stran obklopen umělým systémem.

Ž: Čili nacházíš se uvnitř mrtvého. A s rodným, s Živým tě spojuje pouze tvá Duše. A skutečně je nutné bezmezně Milovat svět Boha, abys měl tu ohromnou sílu Ducha, aby ses postavil systému, v němž jsi uzavřen a abys sloužil tady, v tomto pekle, Světu Duchovnímu proto, aby ses vrátil Domů s vnitřním, zralým, skutečným vítězstvím...

T: Ano... Igore Michajloviči, zcela správně jste poznamenal, že staré legendy nejsou tak jednoduché, jak se zdá na první pohled.

IM: Absolutně správně.

T: I v zoroastrismu, i v křesťanství, vezměme si třeba příběh o tom, že Bůh stvořil člověka dvakrát. Teď tuto otázku probíráme...

IM: Ano, v Bibli je popis stvoření člověka Bohem nejen šestého dne, ale i osmého dne. Ukazuje se, že ho stvořil ještě podruhé. Ale zde se to píše již úplně jinak: „*I stvořil Bůh člověka z prachu zemského a vdechl do jeho úst dech života a člověk se stal živou duší*“. To je kniha Genesis, kapitola 2, 7. verš, kdokoliv si ji může otevřít a přečíst.

Tak tedy, jestliže On ho poprvé vytváří k obrazu Svému a podobě Svě, to znamená, že tvoří toho, kdo nemá tělo. Byla to oduchovnělá (pozn. překl.: Duchem obdařená) bytost, nemateriální. A bylo jen otázkou času, kdy dozraje, spojí se a odejde již zralá. Ovšem zde vidíme, že osmý den Bůh stvořil člověka ze zemského prachu. Vlastně mnoho všeho se vztahuje k osmému dni. Setkáváme se s velmi zajímavým jevem, a pokud nyní pomíneme Bibli jako obnovenou verzi starobyklých náboženství a vyjdeme ze samotných starobyklých náboženství (ačkoliv i v pozdějších náboženstvích to zůstávalo, například je zmínka o tom v křesťanství, v islámu, i v mnohých dalších náboženstvích, hodně rozšířená je rovněž v judaismu), tak proč právě osmého dne se člověku dávalo jméno a podobně?

T: Ano, mnoho národů zachovalo příběhy a posvátné tradice spojené právě s osmým dnem po narození člověka...

IM: Naprosto správně, protože **právě osmého dne do lidského těla, jako do nádoby, vcházela Duše a vznikala Osobnost.** A odtud jsou tato slova, že Pán Bůh „vdechl do jeho tváře dech života“, to znamená stvoření Osobnosti...

T: ... s příchodem Duše.

IM: Ano. Potom Osobnost, nacházející se v lidském těle, dozrávala a musela se spojit s Duší.

T: Čili i **když jsi uvnitř mrtvého,** v samotném systému, nastaveném proti všemu božskému, přičemž uzavřený v části tohoto systému, **ty jako Osobnost, jako Živý Duch, zůstáváš neposkvřený ve své obětavosti, ve službě Duchovnímu světu, v znásobení duchovní Lásky, dokonce zde, právě v takových podmínkách...**

IM: A přesně v tom je hrdinství. Proč se to právě tak stalo? Dokonce i pro rozum je v tom logika, protože živá bytost, která bojuje o život, která prochází nepřízní, vykonává určitý hrdinský čin: **vítězí nad ďáblem, vyhrává svůj Armageddon a získává Život. A přichází zralý Anděl.** A to je skutečně událost, která se odráží v celé nekonečnosti Duchovního Světa.

Ž: To znamená, že **uvnitř předem mrtvého se ty stáváš věčně Živým.**

**Uvnitř předem mrtvého
se ty stáváš věčně Živým.**

T: Igore Michajloviči, teď jsme hovořili o stvoření prvních lidí a bylo by velmi zajímavé probrat ještě jednu velmi důležitou otázku. To, co se v různých náboženstvích nazývá hříchem a pádem prvního člověka, v křesťanství je označováno jako „prvotní hřích nebo dědičný hřích prarodičů“. A odsud vzniká pro přemýšlivého člověka taková znepokojující otázka: „Jsem i já hříšný od narození následkem toho, že lidé jsou od prvopočátku hříšní jako lidský rod? Jsem od prvopočátku hříšný, a co například moje děti nebo nemluvňata, která ještě nic špatného neudělala?“

Zkrátka, co ví obyčejný člověk o této otázce? To, co je psáno ve třetí kapitole knihy Genesis, že pád do hříchu byl spáchán prvním lidským párem – Adamem a Evou v ráji, kde, pokoušeni ďáblem, kousli do zakázaného ovoce ze „stromu poznání dobra a zla“ nebo jak se ještě říká „stromu života a smrti“. A na základě toho byli vyhnáni z ráje a stali se smrtelnými bytostmi, a proto se později stali všichni lidé hříšníky. A dnes existuje velmi mnoho různých výkladů tohoto příběhu z knihy Genesis.

Co děsí a trápí věřícího? Že je hříšný od narození, že je pošpiněn hříchem. Co uslyšel v chrámu? Že očista, osvobození od moci „dědičného hříchu“ se koná ve svátosti Křtu – rituálu, který je v křesťanství považován za duchovní zrození člověka, to znamená, že jakoby formálně umírá pro hříšný život a rodí se již do nového požehnaného života. A že zejména díky Křtu mu bude darována svoboda od tyranie ďábla. Lidé tomu věří, ale ve většině případu to vírou končí. Jak je pravidlem, lidé

spoléhají na rituál, ale ne na svou vlastní transformaci, ne na vnitřní práci na sobě.

Mezi teology různých organizací, vyznání a směrů také neexistuje společný názor na tuto otázku, každý se prostě odvolává na své autority, na ty, kdo, co, kdysi říkali o této otázce, o tom, zda je člověk od narození hříšný.

V podstatě *Ježíš to neřikal, řekli to lidé*. „Prvotní hřích“ je čistě teologický termín v křesťanství. Do křesťanství byl zahrnut až 400 let po Ježíši, v době, kdy křesťanství získalo status státního náboženství. Obecně jako vždy platí, že i když lidé chodí kolem Pravdy, jakmile se to však snaží pochopit rozumem, vzniká tento odvěký spor, kde má správně být čárka, jak jste správně poznamenal.

IM: Když hovoříme o hříchu, je důležité pochopit, že člověk je od počátku svobodný a že nemá žádný hřích. Člověk – mám na mysli člověka jako Osobnost. Co to je „prvotní hřích“? Často v různých náboženstvích narážíme na to, že člověk je od prvopočátku hříšný. Avšak tady je třeba pochopit, co to je hřích.

T: Ano, otázka právě spočívá v tom, že pojem hřích, který spáchal první člověk, o jeho hříšném pádu, existuje také v pověstech jiných náboženství, například ve jmenovaném zoroastrismu. Ale vrátíme se k tomu později. Opravdu je velmi zapotřebí pochopit, jak to doopravdy je...

IM: Prvotní hřích ve skutečnosti – to je ten okamžik prvního, úplně toho prvního hříchu, **kdy člověk jako**

Osobnost uvěřil vědomí. Je to první uvěření lži. Právě to je prvotní hřích. Když podlehl pokušení od vědomí a jako Osobnost se nechal zlákat iluzí vědomí na něco materiálního.

No a proto dále můžeme prostě říct, že člověk jako Osobnost není od prvopočátku hříšný. Ale pak vzniká otázka: jestliže člověk jako Osobnost není hříšný, proč přechází do stavu subosobnosti neboli, jak se říká v náboženství, proč se dostává do pekla, když není hříšný? Je zde ovšem takový pojem jako **nečinnost**.

Člověk jako Osobnost přichází na tento svět proto, aby získal svobodu od hmotného světa a spojil se s Duchovním Světem, tedy aby přišel jako zralá bytost do Duchovního Světa. Ale kvůli jeho nečinnosti jako Osobnosti, kdy člověk žije světem iluzí a celou svou pozornost vkládá do iluzí z vědomí, do své nenasytné, iluzorní podstaty, jinak to ani nelze nazvat, prostě promrhá svůj život. Je jako, řekněme, ženské vajíčko, které nebylo oplodněné. A stejně tak Osobnost, jestliže „není oplodněná“, stává se subosobností. Samozřejmě pokračuje ve své existenci, jelikož zákon o zachování informací nikdo nezrušil a dokud je energie, dokud je nositel, informace budou existovat. Proto člověk zůstává právě ve stádiu subosobnosti.

Ale hřích jako takový zanikne, jakmile se člověk jako Osobnost, zdůrazňuje, osvobozuje z otroctví vědomí. Člověk začíná již existovat samostatně. Nedopustí nic špatného. **Své hlavní úsilí a veškerou svou pozornost dává zejména Duchovnímu Světu, zpočátku**

na hledání této cesty a potom na setrvání v tomto stavu, dokud nezíská Život.

Takže hřích jako takový je relativní pojem a spíše se vztahuje na Osobnost. Vše je jednoduché. Ve skutečnosti je vše jednoduché, velmi jednoduché. Je vědomí, je Osobnost, je Duše jako průvodce nebo řekněme dopravní prostředek, můžeme ji tak nazvat. Pokud se Osobnost stihla s ní spojit, tedy vymanila se z moci vědomí a shodila své okovy, pak uviděla realitu, procítila Duchovní Svět. A jakmile procítila Duchovní Svět, tak již z něj nechce odcházet.

T: Ano, je to opravdu jednoduché. A snadno to můžeme pochopit, dokonce po přečtení v Pravoslaví, že původně člověk neměl zkušenost neblahodatného (pozn. překl.: nepožehnaného) stavu. Že pád do hříchu jako takový znamená ztrátu blaženého, vznešeného stavu setrvání s Bohem, je to ztráta Života v Bohu. A tato blaženost je spojena s přítomností v člověku od samotného stvoření milosti Ducha Svatého. A že v Prorocích působil Duch a učil je, i uvnitř v nich byl, i zjevoval se jim. I v Adamovi Duch, kdy chtěl, přebýval s ním, a Adam znal blaženost Boží Lásky.

Ž: ... Ano, a že Duch Svatý je Láska a blaženost Duše... A kdo poznal Boha Duchem Svatým, ten nenasytně dnem i nocí prahne po Živém Bohu.

T: Ano... A to také vysvětluje, proč důsledkem odloučení od Boha se stala smrt, tedy nakolik se člověk vzdálil od Boha, natolik se přiblížil k smrti.

IM: Ano. Když se Osobnost nachází v otroctví vědomí, žije iluzí, právě navozenou iluzí. Můžeme to nazvat stavem hříšnosti. A určitě tě nikdo z hříchu nevyomodlí. Nikdo ti ho nemůže odpustit, pokud se ho sám nezbaviš. Jednoduchý příklad, vezměme si starověk: člověk se nachází v otroctví u faraóna. Potkává stejného otroka a ten mu říká: „Ty nejsi otrok, jsi svobodný, můžeš jít, kam chceš. Okovů si nevšímej. Co na tom, že můžeš chodit jen na přesně určeném místě, jaký je v tom rozdíl, ty jsi přece svobodný. Buď spokojený s tím, co máš, raduj se, chval svého pána“. Protože právě pán je pro otroky bohem, on může s jejich životem udělat cokoliv. Ale opět platí, že životem se zde rozumí jen dočasná existence. Inu proto přemýšlejte sami.

T: Ano, otroci neznají Boha, proto jsou otroky. Vnímají svého pána jako Boha... Víte, chtěla bych se také podělit jedním okamžikem z mého dětství... Ovšemže v současné společnosti se nehodí hovořit o svých pocitech z dětství, protože vědomí vnucuje nějakou hru na obraz, autoritu, „obraz sebe jako hodného“. Některé historky a vyprávění o sobě, podle názoru vědomí, mohou pokazit tvou reputaci. Ale upřímně řečeno, již mě omrzelo žít podle jeho pravidel... A když pro sebe přijmeš, že *„pravda je pro mě cennější“*, pak je mnohem jednodušší říct nahlas, jak vědomí pracuje. Takže v dětství jsem vskutku pocítila v sobě „vtroušení“ něčeho špatného, této hříšnosti, něčeho od Živočišné podstaty. Ale chtěla jsem být dobrá. To špatné však neustále tlačilo a já se chtěla toho stavu zbavit. Bylo to však velmi dotěrné. Tehdy jsem ale nerozuměla tomu, proč se to dělo...

IM: Správně jsi vznesla otázku. Ve skutečnosti v dětství, obzvláště ve věku 5–6 let, no, trochu vyšším, tak do 10–11 let, lidé pocítují jakousi dualitu. Cítí, že jim vědomí něco navozuje. Cítí, že to nechtějí, ale ono jim to vnucuje. Nechtějí se bát, ale přesto se bojí. Nechtějí konat něco špatného nebo lhát, ale lžou. Nechápe, že něco v nich jim vnucuje dualitu. Pokud jim ale nikdo nepovídá o Osobnosti, pokud je to pro ně skrytá informace, Osobnost ztrácí sílu na odpor vědomí, nechápe, jak dosáhnout té svatosti, jak dosáhnout svobody.

A co je to svatost? Je to především osvobození se z okovů vědomí, a to je právě to vykoupení z hříchu. Vykoupení z hříchu je odmítnutí diktatury vědomí, když se stáváš opravdu svobodným člověkem, to znamená Osobností nezávislou na materiálním světě. Ale mnozí říkají: „Jak můžeš být nezávislý na těle?“ Tělo je závislé, vědomí je závislé, Osobnost – ta tady přebývá jen dočasně. Co je důležitější? Je třeba se nad tím zamyslet.

Ale to neznamená, že je třeba ukončit, řekněme, veškerou komunikaci se svým vědomím, to v žádném případě. Jakákoliv snaha urychlit proces pochází z vědomí. Pouze vědomí může diktovat člověku, aby spáchal sebevraždu nebo taky: „*Ted' přijdeš k Bohu. Jen prostě lež, nic nedělej, nejez, nepij, zítra umřeš, pouze se modli a přijdeš k Bohu*“. Inu, nikam nepříjdeš, staneš se subosobností. Proč?

Protože cesta k Bohu je především práce Osobnosti, je to její touha. Jestliže vezmeš a utrheš nezralý plod,

zůstane nezralý. Vše musí dozrát. Tak je to i zde. Jiná věc je, že někdo dozrává dříve, někdo později. Ale po tu dobu, která je mu dána k přebývání zde (dokonce i když člověk mnohé pochopil, má právo odejít, začal Žít, došlo ke spojení), stejně tady zůstane. Proč? Aby sloužil Duchovnímu Světu, protože je to potřeba. A pokud nemá potřebu Sloužit, znamená to, že nedosáhl pochopení Duchovního Světa, pochopení důležitosti tohoto, že v něm není celistvost. A to znamená, že je to iluze z vědomí, jen další iluze.

T: Mnozí lidé mají pochopení, že jsou blízko k Pravdě, ale vědomí... Vědomí se skutečně bojí faktů a praxe.

Mimochodem ještě je zajímavé, jak je zmiňován prvotní hřích v zoroastrismu. Zrovna dnes jsme vzpomínali stvoření prvního páru lidí z reveně, to, co je napsáno v příběhu z 15. kapitoly „O podstatě lidí“ svaté knihy zoroastrismu „Základ stvoření“ (Bundahišn). Tam je zajímavé to, že podle této pověsti, když se lidé přeměnili do lidské podoby (to znamená, když získali hmotu, tělo), pak čím i nadále Žili uvnitř sebe? Tím, čím skutečně byli podle Ducha svého. Žili Radostí, Radostí v Lásce Boží, tímto stavem duchovní blahodati jako zdrojem jejich pravého Života.

Podle pověsti Bůh (v zoroastrismu Ho nazývali Óhrmazd, je to zkratka z Ahura Mazda) řekl prvnímu lidskému páru, kteří se jmenovali Mašja a Mašjana, že... Nyní budu některé momenty citovat... „Stvořil jsem vás z nejdokonalejších a nejlepších pohnutek. **Čestně** konejte podle víry, mějte dobré myšlenky, říkejte dobrá slova, konejte dobré skutky a neuctívejte dévy“. A zpočátku

si oba právě tak i pomysleli, že si pomyslí jeden o druhém, že on je člověk pro něj. A první věc co udělali... (právě takto) pomysleli... A první slova, která řekli, byla: „Óhrmazd stvořil vodu, zem, rostliny, živočichy, hvězdy, měsíc, slunce a veškeré blaho, jehož původ a plody jsou výsledkem projevu bezhříšnosti“.

A důležitým momentem v pověsti je, že: „Mezitím se nepřítel vkradl do (jejich) myšlenek a znesvětil tyto myšlenky. A oni zvolali: ‚Zlý duch stvořil vodu, rostliny, zvířata a všechny ostatní věci, které jsou pojmenovány‘. Tato lživá řeč byla vyslovena pod vlivem dév a Zlý duch získal z nich (svou) první radost. Kvůli této lživé řeči se oba stali hříšnými a jejich duše zůstaly v pekle až do posledního vtělení“.

IM: Uvěřili vědomí... V daném případě, když probíráme zoroastrismus, ve kterém se vykládá o tom, že lidé pomysleli na něco špatného a Ahriman se zaradoval z jejich hříchu, tedy že se postavili proti Bohu, proti Duchovnímu Světu, tady právě jde o to, že uvěřili vědomí.

T: Ano, oni prostě uvěřili svému lživému materiálnímu vědomí.

IM: Správně. Čili lidé cítili, od začátku věděli, jako Osobnosti, že tento svět je stvořen Bohem. Ale vědomí jim vnutilo záměnu a oni mu uvěřili. A řekli nahlas, že tento svět postavil Ahriman a že mu patří.

T: Ano, začali pronášet myšlenky a přání systému, že systém je jakoby tvůrcem světového řádu. To znamená,

že začali sloužit ďáblu. Víte, to mi něco připomíná: Vesmírný rozum, Absolutno, ateismus, hmota je prvotní, Velký třesk, samoorganizace hmoty...

Ž: Tak tak.

T: A pak se na příkladu alegorií příběhu o prvním lidském páru vypráví, jak probíhalo toto odcizování lidí od jejich pravé duchovní podstaty a převedení pozornosti již na myšlenky z vědomí. Podle příběhu, když vypili mléko bílé kozy, Mašja řekl Mašjaně, že: „Radost jsem měl z toho, že jsem nepil toto mléko, a nyní, když jsem ho vypil, má radost se zmenšila a tělu je špatně“. Po této druhé lživé řeči se dévovská síla zvětšila...”

Ž: Takže došlo k vložení síly pozornosti, těchto božských allatovských sil, do myšlenek o zdraví svého smrtelného těla, do hmoty.

T: Ano. A pak je zmínka, že když si připravili první jídlo na ohni z masa ovce, jednu hrst hodili do ohně a řekli, že je to „podíl ohni“ a druhou hrst hodili k nebi a řekli, že je to „podíl bohům“. Ale „kolem nich prolétl pták (sup) a ukradl to maso, zatímco to první snědl pes“. Čili je to alegorie toho, že v trojrozměrnosti již začalo spotřebovávání sil Allatu na magii, na to, co je potravou pro systém. Tyto síly nebyly vloženy do znásobení Lásky a Radosti v Boží blahodati.

A pak čteme v příběhu, že „kvůli nevděčnosti, kterou projevíli, dévy se rozzlobily a (Mašja a Mašjana) začali mimovolně cítit (jeden k druhému) hříšný hněv. Po-

stavili se jeden proti druhému, bili se (jeden druhého), trhali (jeden druhému) vlasy a (škrábali) tváře“. Tehdy dévy zakřičely ze tmy: „Vy – lidé, uctívejte dévy, aby si váš dév zlosti odpočinul“. A dále se mluví o tom, že Mašja šel a provedl v podstatě magický rituál, a tím se dévy staly ještě silnějšími a ti dva (Mašja a Mašjana) se stali tak bezmocnými, že dlouhou dobu nemohli plnit to, co měli. A až po 50 letech od tohoto okamžiku se u nich objevily děti a potomci, kteří vytvořili lidské rasy.

Ž: Takže v podstatě hřích prvních lidí spočíval v tom, že uvěřili svému vědomí, začali ztrácet pocitové vnímání Duchovního Světa, hlubokou radost z komunikace s Ním. A prostě začali utrácet síly Allatu na lživé myšlenky, na myšlenky o zdraví svého těla, na pozemská přání – na magii. A koneckonců to je to, co se dnes děje u většiny lidí.

IM: A opět, co je příčinou? V daném případě je to vkládání své víry, svých sil do iluze, do klamu s nadějí, že se něco získá. Prostě je to počáteční stádium rozvoje systému v lidském světě.

**Člověk jako Osobnost
od prvopočátku není hříšný.**

▶ 05:05:30 – 05:42:42

T: Igore Michajloviči, lidé často pokládají následující otázky, avšak v odpovědích mají zmatek. Například „Kdo je to Já?“ nebo „Pokud moje Já není spojeno s tělem, jak tedy mohu slyšet?“ Nebo „Jak tedy mohu slyšet sám sebe?“ či „Jak Já může pozorovat stav vlastního vědomí?“ Nebo další otázka: „Jak rozlišovat v sobě, kde jsem Já jako Osobnost a kde je mé vědomí?“. A vůbec „Jak funguje vědomí?“, „Jaký je život Osobnosti jako Duchu?“ A mnoho dalších otázek. Jednoduše lidé nemají v těchto otázkách jasno.

IM: Ano, lidé tomu nerozumí, a to je podmíněno intenzivním rozvojem psychologie, filozofie, různých náboženských proudů a směrů, což zesílilo pozici našeho vědomí. A Osobnost moderního člověka se nachází v méně výhodném postavení než například člověka žijícího alespoň o 1000 let dřív. Proč? Protože je příliš silný informační tok, příliš mnoho nabídek, které ho odvádějí do různých stran. Osobnost se v tom jednoduše ztrácí a vědomí je aktivní. Systém je aktivní. Vždycky byl aktivní, ale nyní je navíc i dobře vyzbrojen. Vyzbrojen svými spisy, které vytvořil. Vyzbrojen moderními technologiemi, nejenom knihami, jako dřív, ale i internetem, televizí a vším ostatním. A Osobnost se tak nachází v méně výhodném postavení než vědomí. Vlastně proto lidé nazývají toto období obdobím Křížovatky neboli obdobím lidské volby, kterou cestou se vydat.

Ž: Ano... lidské volby mezi předem mrtvým a věčně Živým.

IM: Přesně tak. No, a abychom to ještě lépe pochopili, musíme nakouknout za kvantovou hranici, kde se uspořádává pro vědomí zdánlivý chaos, a podívat se na běžné materiální objekty, které se nacházejí do šesté dimenze. A zároveň nakouknout za hranice šesté dimenze, kde se nachází to, čemu lidé říkají duše. Možná je opravdu třeba o tom trochu pohovořit.

Podívejme se tedy za kvantovou hranici a rozebereme to z pozice obyčejného člověka, pro snadné pochopení toho, co je to vědomí, jak funguje, a co je to Osobnost. Začneme tím nejjednodušším. Logici se mohou dohadovat, pokud chtějí, ale já to řeknu tak, jak to je, bez zbytečných složitostí. A ti, kteří s tím nebudou souhlasit a budou chtít najít důkazy, si mohou vyhledat odpovědi v jiných zdrojích, vždyť kdo chce, ten vždy najde.

Začneme jednoduše. Co je to vědomí člověka? Z čeho se skládá? A proč, což je nejdůležitější, velmi mnoho uzavřených náboženských, zdůrazňuji, organizací sní o „devátém dni“? Co to vůbec znamená „devátý den“ a odkud se vzal tento pojem? Tento příběh je starý již stovky a stovky let. Dodnes existuje klan žreců, který dělá velmi mnoho pro to, aby se tento „devátý den“ uskutečnil. Je to zajímavé. Týká se to celosvětových spiknutí (je to pro ty, kteří mají rádi téma spiknutí). Je to samozřejmě směšné, ale je to pravda.

Takže, pro pochopení začneme tím, jak se člověk rozvíjí a jak to všechno probíhá.

T: Ano, byla by to velká pomoc pro lidi, kdyby pochopili, čím je ve skutečnosti vědomí a kdo jsi ty jako Osobnost.

IM: Ano, jistě. Existují dva typy vědomí. První vědomí, nazvěme ho prvotním vědomím, je hlavní a rodí se spolu s fyzickým tělem. Je to vědomí primáta, živočicha. Ovšem další „nadstavba“ vědomí, která vzniká jako protiváha projevu Osobnosti v lidském těle, to už je druhotné vědomí. Druhotné vědomí je moderní vědomí neboli nové vědomí. Ještě se mu říká lidské vědomí. Zde je důležité pochopit, že *druhotné vědomí je to, díky čemu jsme předběhli opice ve svém intelektuálním rozvoji.*

T: A to je velmi důležitý moment. To je právě odpověď, kterou hledají neurofyziologové už mnoho let. Avšak jsou stále tam, kde byli... Alespoň dodnes, do tohoto historického okamžiku.

IM: Ano, je to tak. Tedy, toto nové vědomí je velmi agresivní a aktivní. I když tato i ta druhá není nic jiného než část celého systému a je jasné, že obě mají strukturu pole. V žádném případě to nejsou neurony mozku a podobně. Neurony mozku (už jsme o tom kdysi v jednom z pořadů mluvili) – to je, řekněme, pouhá fyzika. Neurony jsou struktury, které přetvářejí informace přicházející z vědomí, které má strukturu pole, na fyzické, pak chemické reakce a potom zpátky na fyzické atd. V žádném případě to není to místo, kde vzniká myšlenka a kde působí. Dnes, díky Bohu, naši vědci už dobře vědí, že pozorují jenom reakce. I když

se snaží zachytit myšlenku, rozpoznat něco, vidí a pozorují však pouhou reakci.

T: To znamená, že vidí následek, a ne příčinu.

IM: Ano. Takže trochu se vrátím. Při vzniku samotného člověka, když se ještě nachází v děloze matky, se spolu s rozvojem mozku rozvíjí tak zvané prvotní vědomí. Proč právě prvotní? Protože se rozvíjí ještě uvnitř dělohy. Po narození člověka je prvotní vědomí bezprostředně spojeno s celým organizmem lidského těla. Právě ono řídí celou chemii a vše ostatní. Ale má, řekl bych, slabý intelekt, to znamená, že vědomí je omezené. Je zároveň spojené i s druhotným vědomím.

A zde je zajímavý moment: **lidská Duše vchází do člověka právě osmý den.** *Do osmého dne se člověk ničím neliší od živočicha.* Prvotní vědomí má i šimpanz, přičemž docela rozvinuté. Analogie je zde zjevná. Děti, řekněme, opice a člověka přibližně do věku tří let, do pěti, se rozvíjejí prakticky stejně. Ale potom se člověk začne vyvíjet rychleji. Proč se to děje? Protože právě **osmý den po narození se člověk, řekněme, jako nádoba naplní lidskou Duší. A Duše vytváří Osobnost. Osobnost je právě to, kým je ve skutečnosti člověk. To je ten, kým ty jsi.**

T: Duše a Osobnost – to je právě duchovní složka. A proč se člověk stal člověkem? A proč byl stvořen k obrazu a k podobě? Protože v něm je část Duchovního Světa.

IM: Opět zajímavý okamžik, nechtěl bych ho nechat bez povšimnutí. Mnozí lidé si asociují Duši s něčím,

co je moudré a vševědoucí. Ale Duše, to jsou dveře, řekněme, do Akademie Věd. V Akademii Věd jsou chytrí lidé, kteří znají všechno. Řekněte mi však, mohou dveře samotné něco vědět? Skrze ně chytrí lidé vcházejí, ale samy o sobě jsou to pouhé dveře. Takže duše – to je portál, otevřené dveře do světa Boha. Osobnost je právě tím studentem nebo mladším vědeckým pracovníkem, který přišel pracovat do této Akademie a může toto všechno poznávat. A Duše není nic jiného než brána ke Znalostem. Je jasné, že jsou to pouhá slova, že jsou to jen alegorie. Ovšem je to pokus na současné úrovni vysvětlit, co to je.

T: Igore Michajloviči, a ta praktika „Kdo jsem Já?“, o ní je zmínka i v knize AllatRa a také Vy jste o ní hovořil v jednom z předchozích pořadů. Ta právě naznačuje, že je třeba jít hlouběji až k pochopení, že „Já“ to jsi právě ty jako Osobnost?

IM: Ano, pochopení, že „Já“ je Osobnost. A Osobnost je právě tím, co je přímo spojeno s prvotním vědomím. Praktika „Kdo jsem Já?“ rovněž naznačuje, že člověk musí najít toho, kdo je tím „Já“, to znamená Osobnost.

T: To znamená „Já“ jako Osobnost, která je spojena jak s Duší, tak s prvotním vědomím (s vědomím primáta, o kterém jste hovořil výše, že rozvoj opičky a rozvoj dítěte je identický do určitého věku).

IM: Přesně tak, tedy s vědomím primáta. Ve svém rozvoji zůstává na úrovni dítěte, tedy na úrovni 5–6letého dítěte maximálně, ale často ještě mladšího.

T: A toto prvotní vědomí (vědomí primáta) spojuje Osobnost s trojrozměrným světem?

IM: Ano, prvotní vědomí je samo o sobě přímo spojeno s trojrozměrným světem. Je spojeno se zrakem, sluchem a se všemi našimi hmatovými vjemy. Je spojeno se vším tím, s jehož pomocí vnímáme trojrozměrný svět. Prvotní vědomí je právě to, co poskytuje naši Osobnosti informace o trojrozměrném světě.

T: To je velmi důležitý moment pro pochopení, protože systém nám od dětství vykládá, že právě informace, které dostáváme přes smyslové orgány, formují to, jak člověk vnímá svět a sám sebe. Ale ve skutečnosti Osobnost má úplně jiné vnímání, odlišné od vnímání hmoty jako takové. Odlišné od vnímání těla v trojrozměrnosti, kontrolovaného prvotním vědomím pomocí mozku. Je to globální podvrh systému, záměna v chápání toho, kdo doopravdy jsi.

Čili co nás již od dětství učili? Že právě ty vnímáš tento svět pomocí pěti smyslových orgánů: zraku, sluchu, chuti, čichu a hmatu. Že právě ty cítíš bolest, rozdíl teploty, tlaku, pocit rovnováhy, polohu v trojrozměrném prostoru, zrychlení v něm, svou hmotnost, různé kinestetické počitky. Řečeno vědeckým jazykem, toto vše je o nocicepci, termocepci, ekvibricepci a propriocepci těla.

V podstatě se to týká vjemů těla, které se odrážejí v prvotním vědomí. Ale systém dělá rovnítko mezi tebou a tělem. I když veškeré tělesné vnímání troj-

rozměrnosti je pouhým produktem prvotního vědomí, nic víc. Veškeré informace o trojrozměrnosti, všechny události, situace, prožívání, to vše je derivát vědomí. To nejsi ty.

A v čem je záměna? Že nevnímá vědomí, ale jakoby ty to vnímáš. Systém znovu zaměnil klíče k pochopení. Je to jako v pověstech ze zoroastrizmu, o nichž jsme se již zmiňovali – kdy na začátku člověk věděl, že „Óhrmazd stvořil vodu, zemi, rostliny, zvířata...“ atd. Ale pak mu jeho vědomí řeklo, že to „Ahriman stvořil vodu, rostliny, zvířata...“ atd. Čili lež a záměna – to jsou principy působení systému, jehož částmi jsou prvotní a druhotné vědomí. A to se týká všeho: i života člověka, i smyslu jeho existence, i otázky, kdo je člověk doopravdy.

Ž: Ano, Osobnost a vědomí... Člověk je duální. A vědomí jako část umělé inteligence, jako část systému, dělá všechno proto, aby se rozvíjela pouze jedna část, aby převládalo vědomí. Dokonce i v náboženstvích... Co pozorujeme? Že modlitby, mantry, které se vyslovují nahlas nebo se mnohokrát potichu opakují, co rozvíjejí? Prvotní anebo druhotné vědomí. A co Duch?

IM: Ano...

T: Takže lidé, aniž by tomu rozuměli, dělají všechno možné, aby dominovalo vědomí, tedy lidská podstata. Ale andělská podstata, to, čím ve skutečnosti jsou, je jednoduše ztročena. Lidé vnímají sebe jako vědomí (se spoustou myšlenek v hlavě, s emocionálními

vzestupy). A duchovno je ztraceno. Duch se bohužel nerozvíjí. A proto člověk žije jako rozumné zvíře. A odsud i chamtivost, nenávisť, závist, ... a smrt.

Ž: Ano, a všechno skutečné, čisté, božské se vůbec nerozvíjí. I když by se mělo rozvíjet jako první. Jednoduše odmítat to, co z tebe dělá mrtvého a převádět sílu své pozornosti a žít uvnitř tím, co z tebe dělá Živého. Dokud jsem to nepochopila v praxi, žít bylo těžké – žít vědomím. Protože vědomí – to je spousta pochybností, všemožných jeho obměn, algoritmů.

Ale život rozvíjející se Osobnosti je něco úplně jiného. Osobnost vnímá libovolnou situaci celostně, objemně. Osobnost nepochybuje, ona ví. A je ohromný rozdíl mezi vnímáním. Osobnost vnímá celostně a objemně vztah mezi příčinou a následkem, dokonce i to, co jí předkládá vědomí. Je to úplně jiný život. Velmi se liší od biologického života. Vědomí samo vytváří příčinu a sklízí následek. To jemu je vlastní rozdrobenost, rozdělení, spousta chaosu. Ale je to jen tok zpracovaných informací, které se předkládají Osobnosti už předem připravené.

Proto, abychom pochopili sebe jako Ducha, je nejlepší rozvíjet ho v sobě, a ne čekat, že se to stane samo. Nic se nestane, pokud sám nevyvineš úsilí.

T: Přesně tak. Chtěla jsem ještě říct, že vědomí mate člověka (různými vztahy, připoutává jeho pozornost ke každodenní rutině), jednoduše mu nedává možnost vzpamatovat se. A co skrývá před Osobností?

To, že člověk je ve skutečnosti Duch. Skrývá to, že pro vědomí je Osobnost pouhý zdroj obživy. A že všechn ten shon je jednoduše zbytečný, jestliže tě nakonec čeká smrt.

IM: Naprosto správně. Takže v praktice „Kdo jsem Já?“ vědomě rozvíjíme toho, kdo je tím, komu prvotní vědomí všechno povídá (tedy to, co vidíme, slyšíme, hmatáme, veškeré naše vnímání trojrozměrnosti). A druhotné vědomí je právě to, co se dále rozvíjí. Jestliže prvotní vědomí vážne v rozvoji, tedy zastavuje svůj rozvoj na úrovni zhruba 5–6 let (častěji dokonce i méně), takže vědomí zůstává stejné jako u primátů, druhotné vědomí se rozvíjí dál. S pomocí druhotného vědomí analyzujeme, přemýšlíme...

T: Ano, analyzujeme druhotným vědomím. Paradox! A myslíme si, že to jsme my.

IM: Ale to se nám jen zdá, že analyzujeme, přemýšlíme. A opět, vraťme se, my jsme Osobnost. **Osobnost nemá vztah k trojrozměrnému světu.** Řekněme, nachází se o hodně výš podle své dimenzionální hierarchie. Osobnost je přímo spojená s prvotním vědomím, není však spojená s druhotným vědomím. Druhotné vědomí je právě to, o čem si ze zvyku myslíme, že jsme to my... Přicházejí myšlenky, obrazy, probíhají výpočetní procesy, logika a mnoho dalšího. Všechny ty obrázky, veškeré informace, které k nám přicházejí – to vše jde přes druhotné vědomí k prvotnímu vědomí a pak to prvotní vědomí předkládá Osobnosti. To jen pro pochopení, co, nač a proč.

T: Ano, a hlavní záměna je v identifikaci sebe samotného – „přece to my myslíme.“

IM: Zde je paradox právě v tom, že my tohle všechno vnímáme, že to „my myslíme“ a podobně. Avšak my jsme Osobnost. **Osobnost nemyslí, nemá schopnost myšlenkového procesu v přímém chápání, tedy jak my to vnímáme.** To prvotní vědomí je schopno přemýšlet, uvažovat. Ale znovu, bez druhotného vědomí všechny myšlenky prakticky vedou k prvobytnému stavu neboli k vědomí primáta – myšlenek bude velmi málo a jenom o tom, co je nutné (většinou s dominancí našich přání).

T: A mnoho emocí primáta.

IM: Ano. A opět je to podmíněno emocionální sférou. Nenávist, nepřátelství, závist – to vše je v prvotním vědomí. A také tužby, přání, pohnutky a vše ostatní. Bezpočet různých přání a zajímavostí vnucuje prvotnímu vědomí právě druhotné vědomí. Je to to, co vnímáme jako sami sebe.

Nejčastěji člověk sebe asociuje právě s druhotným vědomím, dokonce přitom opomíjí vědomí prvotní. Na prvních etapách, jakmile nastoupí na duchovní cestu a skutečně začíná poznávat, pozorovat, pozoruje pomocí prvotního vědomí činnost druhotného vědomí. A až pak může najít toho, kdo pozoruje prvotní vědomí, a začít se rozvíjet jako Osobnost. Čím více se rozvíjí jako Osobnost, tím více si zvyká na jiný způsob – nikoliv myšlení, ale vnímání. Je to pocitové vnímání.

Je to, řekněme, podobné celostnímu chápání procesu bez uvažování a vnučování různých nepotřebných myšlenek: „*možná*“ nebo „*někde tam ...*“. Inu, existuje, řekněme, něco jiného... Je těžké to vysvětlit, v tom je paradox. Opravdu je těžké vysvětlit, jak Osobnost vnímá svět. Ona vůbec tento svět nevnímá. No, existuje, tak existuje.

T: U lidí, Igore Michajloviči, může vzniknout další otázka od vědomí: „*Jak je možné nemyslet? Jak tedy přemýšlíme o duchovnu? Vždyť díky tomu, že uvažujeme v myšlenkách nebo s někým mluvíme, přicházíme k duchovnu*“.

IM: **Člověk nikdy nepřijde k duchovnu tím, že o duchovnu přemýšlí.** Když člověk přemýšlí o duchovnu, tak jenom přemýšlí o duchovnu. Je jako „Čekatel“, sedí a přemýšlí. Sedí a čeká, kdy to přijde. Ovšem **Osobnost má schopnost pohybu. To znamená, že díky vnitřnímu impulzu, vnitřní snaze Osobnosti, je člověk schopen přijít k Duchovnímu Světu, právě díky této skutečné touze, této snaze. Pro Osobnost neexistuje prostor, neexistuje čas.** Je to jiné.

T: Zde bychom to měli ještě upřesnit, protože další otázka bude: „*Co znamená pohybovat se v duchovním smyslu?*“ Protože pro obyvatele trojrozměrnosti pojem „pohybovat se“ znamená – musím se přemisťovat v prostoru.

IM: Naprosto správně. Tady znovu narážíme na paradox. V chápání vědomí „pohyb k duchovnu“ zna-

mená překonávat vzdálenost či nějaký prostor nebo čas, tedy něco se musí překonávat. **Ale co překonává Osobnost na cestě k Duchovnímu Světu? Překážky od vědomí**, jenom ty. Takže jakmile se Osobnost zbaví závislosti na vědomí, osvobodí se z jeho moci a vymaní se z jeho otroctví, získává svobodu a tehdy může usilovat o splynutí s Jediným světlem. Tady samozřejmě můžeme použít hodně přívlastků či asociativních příkladů, avšak všechny budou souviset s trojrozměrným světem obvyklým pro vědomí a žádny z nich nebude správný. Protože je to úplně něco jiného (není to dokonce ani jiná fyzika, je to něco, co je daleko za fyzikou). To znamená, splynout v jedno s Duchovním Světem, stát se jeho částí.

Co je důležité: **dokonce poté, co se Osobnost stane částí Duchovního Světa, Osobnost si zachová svou individualitu a stává se skutečně svobodnou.** Pro vědomí je to také těžké pochopit: „Co je to svoboda“, „Co je to stát se bezmezným a přitom si udržet svou individualitu?“ A opět, mluvíme jazykem asociací, ukazujeme na příkladech to, co je vskutku obtížné předat. Ale řeknu to jednoduše – je lepší to udělat, než o tom jen poslouchat. Je lepší přijít a uvidět. Prostě začít Žít, pak se všechno urovná na svá místa, stává se srozumitelným a je to snadné, překrásné a pozoruhodné.

T: To je také zajímavé – vždyť slovo má sílu. Vědomí ví o tomto tajemství a jednoduše manipuluje významem slov. Dokonce i vědě je dávno známa skutečnost, že mozek, přesněji řečeno naše vědomí, si plete proces

předávání informací o realitě pomocí řeči s realitou samotnou. V podstatě je to jeden z algoritmů nepostřehnutelné záměny a zkreslení od vědomí. Zkrátka, tak funguje vědomí.

A podle toho, jak se rozvíjí lidská řeč, (nebo jak to nyní chápeme, jak se rozvíjejí funkce druhotného vědomí), začíná vědomí kódovat zkušenosti do slov. Proto si většinou ani nevšimneme, kdy se slova pro nás stávají více reálná než samotná realita. Avšak slova jsou pouhé asociace a symboly, je to pokus předat pocitovou zkušenost v trojrozměrnosti.

Igor Michajlovič zcela správně říká, že je třeba žít duchovní realitou ve svém nitru... Na východě je jedno skvělé podobenství o tom, jak se učeník zeptal svého učitele, k čemu jsou určená slova. Učitel mu odpověděl: „Slovo je prst ukazující na Měsíc. Ale jakmile spatříš Měsíc, je třeba zapomenout na prst“.

Ž: Ano, když tím vším procházíš v praxi, pak vidíš rozdíl, kterého sis dříve ani nevšiml, rozdíl v záměnách klíčových pojmů. Například když na praktice hlubokými pocity cítíš realitu Duchovního světa, chápeš, že ve skutečnosti vnímáš nekonečné štěstí, cítíš ho. Chápeš, že tam nejsou přání, protože tam je všechno... Je tam radost nekonečné Lásky a mnoho možností... Ale je to celostní, objemné chápání, které se kardinálně liší od chápání vědomím.

Hrubě řečeno, co chápe vědomí pod pojmem „mít všechno, mít hodně možností“? Pro ně je to mít stře-

chu nad hlavou, dům, byt, rodinné pohodlí, auto a možná i nějakou tu korunku na jídlo a oblečení. Nekonečná přání „mít všechno“, tedy všechno materiální, všechno, co je v trojrozměrnosti, co je mrtvý prach.

Nyní ale chápeš, že potřeba „mít všechno“, „mít mnoho možností“ a „žít v radosti nekonečné Lásky“ ve skutečnosti vychází z Osobnosti, z její touhy začít Žít, z její touhy začít skutečně Žít. Avšak vědomí vždy toto chápání zkresluje a odvádí tvou pozornost na to, co je jednoduše mrtvé.

Dřív jsi třeba slyšel, že Duchovní svět je jakési světlo. A představoval sis to ve svém vědomí, jak to jen šlo, na základě filmů, cizích obrazů, vyprávění, všeho, co slyšely tvé pozemské uši a viděly tvé pozemské oči. Vždyť co je to světlo v představách tvého vědomí? Je to jasné sluneční světlo, které proniká skrze temnotu mraků, nebo prostě sluneční světlo, které vystřídá noční tmu. Avšak nyní chápeš, cítíš, víš, že tam, v Duchovním světě, je to úplně jiné – tam je světlo, ve kterém se stíny nevytvářejí, tam je světlo, tam není temnota. Není to to, co si představuje tvé vědomí jako světlo, které oslepuje, bije do očí. Ne, je to něco úplně jiného...

Anebo jako dřív – přečetl sis v knize a pak jsi vyprávěl ostatním, že „Duchovní svět je nekonečná radost naplněná životem a že je to klid“. Sám jsi však nechápal, jak se může snoubit šťastná radost s klidem zároveň. Protože v chápání tvého vědomí je radost emoce a klid je odpočinek, snění nebo spánek nebo jednoduše když

tělo sedí na židli a nic nedělá. Čili jsou to jakoby dva odlišné stavy vědomí. Ale až v praxi jsi pochopil, co bylo myšleno těmito pojmy. Protože tam, v Duchovním světě, radost je skutečně živá, tam je živá čilost, tam je naplněný, neustále nový a neopakovatelný život v nekonečnosti. A zároveň stabilita a klid. Je to úplně něco jiného než to, co si představuje tvé vědomí v trojrozměrnosti.

**Osobnost
nepochybuje, ale ví.**

T: Igore Michajloviči, jedno z důležitých témat rozhovoru je pochopení, kdo jsi ty jako Osobnost. Protože dnes mnozí ani netuší, že když člověk přemýšlí nebo mluví „o sobě“, ve většině případů ve skutečnosti jednoduše sděluje problémy a lež svého druhotného vědomí. A také dojem z filmu, který mu promítá prvotní vědomí.

Mohl byste více upřesnit, co jsou a jak na sebe vzájemně působí prvotní a druhotné vědomí člověka, a zvláště, co je to druhotné vědomí?

IM: Druhotné vědomí je jako antipod Osobnosti, není to nic jiného než tentýž odraz, už jsme o tom mluvili. Když se osmého dne vtěluje Duše, člověk se stává člověkem – v něm se objevuje Osobnost. A jako antipod Osobnosti se objevuje druhotné vědomí. Je to opravdu velmi silný umělý intelekt. Proč umělý? Už jsme o tom hovořili, protože celý systém je uměle vytvořen. A jak prvotní, tak druhotné vědomí nejsou nic jiného než části systému. Druhotné vědomí je těsně spojeno prakticky přímo s tím, čemu lidé říkají „Absolutno“ nebo „Vyšší rozum“ nebo jak kvůli pohodlí říkáme „systém“ (můžeme to nazývat různě, v náboženství tomu říkají „ďábel“). Samotné vědomí, jeho šablony, dříve nazývali i „džiny“, i „běsy“ a podobně. Existoval třeba takový výraz „vtělil se běs“. Proč by se měl vtělovat, vždyť tam už dávno žije.

Kritice a všemu ostatnímu podrobuje právě druhotné vědomí. To je to, čemu říkáme intelekt a co aktivně rozvíjíme v mateřské školce, ve škole, na univerzitě. Toto je i rozvoj druhotného vědomí. A čím aktivněji se

rozvíjí, tím více nástrojů má. Neznamená to však, že ho není třeba rozvíjet. Naopak, mělo by se rozvíjet co nejméně. Ale je třeba rozumět tomu, co to je.

Prvotní vědomí je spojené jak s tělem, tak s Osobností. Avšak druhotné vědomí je spojeno pouze s prvotním vědomím. A tady vzniká zajímavý moment, že každé z těchto vědomí se považuje za „Já“. Mezi těmito vědomími, ač to zní paradoxně, dochází k boji. Zároveň jsou obě vědomí v opozici (každé zvlášť i obě dohromady) vůči Osobnosti. Bojují o sílu pozornosti, o tu vitální „šťávu“, řečeno jazykem hmoty, kterou má Osobnost, o její energii. Je to jako v přirovnání – aby žárovka svítila, musíme dodat proud, vypneme elektřinu – žárovka zhasne. **Dokud naše Osobnost dává pozornost tomu, co nám vědomí nabídlo, vědomí je aktivní.**

Když jsme zaujatí nějakou prací, přemýšlíme, jsme na něco soustředění nebo prostě vedeme aktivní rozhovor, či hrajeme šachy, uvažujeme, pracuje právě naše druhotné vědomí. Tedy tam, kde je třeba zpracovávat mnoho informací a podobně. A my si vždy myslíme, že to jsme my.

Ale pokud popřemýšlíme a začneme pozorovat, **jak přicházejí myšlenky...** A myšlenky právě přicházejí **většinou do druhotného vědomí** – všechny tyto míhající se obrázky, to všechno se tam promítá. **Ale zároveň probíhá projekce na prvotní vědomí, tedy uvnitř nás** (řekněme, v naší konstrukci) **je pozoruje prvotní vědomí. Naše Osobnost je přímo nepozoruje. Naše Osobnost je pozoruje přes prvotní vědomí. A prá-**

vě Osobnost dává tu sílu, tu pozornost (nazveme tuto sílu pozorností), směřuje tuto pozornost na to, aby se zachytila za tuto myšlenku, či nikoliv, aktivovala ji, či nikoliv.

Ale paradox je i v tom, že prvotní vědomí se také považuje za „Já“. To je to malé dítě, které je v každém člověku. Dokonce i ve starém akademikovi se skrývá malé dítě. Psychologové, neurofyziologové to moc dobře vědí. O politolozích ani nemluví. Jen se podívejte, všechny systémy jsou vypracovány pro dítě, pro malé dítě ve věku šesti let. Pak to funguje. Proč? Protože to všechno je nasměrováno na prvotní vědomí.

T: Ano, na vědomí, které se zastavilo na dětské úrovni. A právě teď, Igore Michajloviči, jste odpověděl na ještě jednu, do tohoto okamžiku nezodpovězenou otázku psychologů. Oni se dívají na dualitu člověka ze svého materiálního úhlu pohledu. A co pozorují, nad čím si lámou hlavu? Že člověk má několik „Já“ a že dokonce nejstarší, nejchytřejší člověk má v sobě malé děčko.

Ž: Vzpomněla jsem si, jak jste nám, Igore Michajloviči, vyprávěl o tom, že dříve lidé, kteří se duchovně rozvíjeli, byli ve stáří moudřejší, klidnější, vyrovnanější, protože měli za sebou velké zkušenosti z duchovní praxe, zkušenosti se zkrocením svého vědomí. To znamená, že už pevně drželi své vědomí na uzdě. Dívali se na svět jako zralá Osobnost, je to míněno v duchovním smyslu, samozřejmě. Měli v sobě mír a klid, naplnění života Duchovním Světem. Tedy žili plností a rozmanitostí duchovního života. A také ve světském životě,

v trojrozměrnosti, se jejich vnitřní stav odrážel ve vnější činnosti. Na ně se obracely nové generace pro jejich hlubokou moudrost. Tito moudří lidé se starali o to, aby ve společnosti vládl stejný mír a klid, jaký měli v sobě, aby lidé netrpěli žádnou materiální nouzí. Spolu s ostatními vytvářeli podmínky pro prevenci, pro ochranu společnosti před aktivním vlivem samotného systému. Starali se, aby ani vlásek neupadl z dětské hlavy, aby ani jedno dětské břicho nehladovělo. To je samozřejmě nesrovnatelné s tím, co se dnes děje ve společnosti, v níž jsou klíče od duchovních znalostí ztraceny. Všechno je přesně naopak.

T: Ano, bohužel... A na čem jsou postaveny různé techniky manipulace vědomím člověka? Dnes je to bohužel velmi populární téma, které vstoupilo i do každodenního života obyčejného člověka, a sice jak ovlivňovat, jak tajně řídit, manipulovat vědomím jiných lidí, jak ovládat dav. A na čem je to všechno postaveno? Právě na ovlivňování tohoto dítěte, které je v každém člověku, tedy **na nerozvinutém prvotním vědomí**. Pokud se podíváme globálně, co se děje v samotném člověku, v jeho okolí, v mikrokolektivu? To stejné, co v makrosvětě. Čili na této manipulaci a na takovémto ovlivňování stojí všechna náboženství, politické organizace a kněžské organizace... Všechno se objasňuje jako dítěti, tedy dítěti ve věku 5–6 let.

IM: Samozřejmě...

T: A nikdo neví, proč je to právě tak, a ne jinak.

IM: Proč? Protože prvotní vědomí ve skutečnosti má moc nad druhotným neboli novým vědomím. Ono má nad ním moc.

T: A když se Osobnost duchovně rozvíjí? Jak se má z toho všeho osvobodit?

IM: Jak funguje Osobnost? Osobnost je díky určitým zákonům v přímém kontaktu s prvotním vědomím. Ovšem druhotné vědomí, lidské, diktuje primátu, čili prvotnímu vědomí, poroučí mu, ukazuje obrázky. Prvotní vědomí potom to všechno předkládá Osobnosti...

Avšak když člověk dosáhne určitého stupně svobody při práci na sobě, začíná sám poroučet a říkat, co má vědomí primáta dělat. A takovým způsobem plně kontroluje své vědomí. Můžeme tedy zvítězit nad ďáblem? Nejenže můžeme, ale musíme. A v první řadě je třeba zvítězit nad ním v sobě. Za všechny není možné zvítězit. To je věc každého. A opět jsme se vrátili k tomu, čím jsme začali. Tím, že jsi zvítězil v sobě, změnil jsi svůj svět. To je velmi důležité. A když je takových lidí hodně, společnost se mění. Tehdy se ztrácí moc obecně, mám na mysli moc Satana, **a společnost se osvobozuje**. To je sen každé normální společnosti. Tak by to mělo být.

Můžeme zvítězit nad ďáblem?
Nejenže můžeme, ale musíme.

A v první řadě
je třeba zvítězit nad ním v sobě.

Za všechny není možné zvítězit.
To je věc každého.

▶ 05:42:42 – 06:20:30

IM: Nejednou jsme hovořili o tom, že vědomí jako součást systému vždy něco vnucuje, je aktivní, stále k něčemu nutí, naléhá, láká. A Duchovní Svět, ten prostě je. Stačí jen, aby se člověk zklidnil, odvrátil se od myšlenek a už chápe, že může své myšlenky pozorovat. A ten, kdo pozoruje – to je právě Osobnost.

A když začíná z pozice tohoto pozorovatele jako Osobnost vkládat sílu své pozornosti do Duchovního Světa, tedy do pocitového vnímání toho, co je za hranicí trojrozměrnosti, ještě lépe začíná vidět, jak se ho myšlenky snaží ovládat a jak s ním manipulují.

Ale když člověk už opravdu dostatečně dobře pozná a pochopí, že jeho vědomí to není on, pak vědomí samozřejmě ztrácí nad ním moc. A zde člověk už může vybírat a konat. Neznamená to, že život se mění zvenčí, jen se stává plnějším, zajímavějším. Člověk se tímto způsobem zbavuje takových věcí, jako jsou „deprese“, „psychologické problémy“ a podobně, vždyť to vše patří systému.

Jednoduchý příklad. Jak může člověk mít depresi? Deprese je jednou z forem egoistické sebelásky, řekl bych dokonce, umocněné na druhou, kdy *„celý svět je špatný, jediný já jsem ten hodný, nikdo mi nerozumí a já ani nic nechci“*. Ale zároveň *„obraťte na mě všichni pozornost, na chudinku nešťastnou“*. Zkrátka je to jeden ze způsobů manipulace.

Ž: ...přitahování pozornosti systémem.

IM: Samozřejmě, usilování o moc. Jednoduchá otázka, může se Osobnost tímto zabývat? Ne, samozřejmě. Protože **první věc, kterou člověk začíná zažívat, je neustálá přítomnost radosti.** Inu „radost“, to je řečeno našimi pozemskými slovy, musíme to přece k něčemu přirovnat. Ona je nekonečná, bezmezná, to je to, čemu se říká štěstí. A právě **dosáhnout štěstí, znamená získat Život. V tom je smysl lidské existence zde. Pokud člověk prožil svůj život a nezačal Žít, pak tady byl zbytečně.** Ale pochopení přece má, Osobnost se nikam „nevytratila“. Osobnost má pochopení, ale je nedostatečně rozvinutá, jak byla dítětem, tak jím i zůstala. A taková nadměrná aktivace, řekl bych, hyper rozvoj vědomí, jednoduše ničí člověka a stává se z něj... dokonce ani ne otrok, stává se z něj zombie – dělá vše, co mu vědomí diktuje. Je pouhým nástrojem v ruce ďábla, nic víc...

Ž: Ano, kdo je ovládán vědomím, toho řídí strach, nenávist a pochopení nevyhnutelnosti, ten žije podle šablon...

IM: Samozřejmě. Ale zpočátku začíná popírat vše, co je duchovní, nebo manipuluje duchovním ve svůj prospěch.

T: No ano, vytvářejí se sekty a náboženské kultury a říká se, že „*tak to chce Bůh*“. Ale v podstatě probíhá proces zotročení Osobnosti. A i když lidé míří k Bohu, systém jim staví do cesty autority, které jednoduše na lidech vydělávají. Zakrývají své pozemské zájmy slovy, že „*tak si to přeje Bůh*“, „*tak to chce Bůh*“ nebo „*Bůh tak*

řekl“. A tím manipulují ve svých sobeckých, politických a ekonomických cílech v trojrozměrnosti...

IM: Jak se jen mohou schovávat za jméno Boha? Copak „*Bůh chce, odevzdej Mu*“?! Samozřejmě, pokud člověk chce pomoci své náboženské organizaci, je to skvělé. Ale proč říkat, že „*Bůh to tak chce*“, když Boha ani neznáš? K čemu potřebuje Bůh tvé peníze? Jednoduchá otázka. No, není to tak?

Ž: ... Jestliže Jeho podstata je zcela jiná.

IM: Samozřejmě... Bůh nemá zájem o trojrozměrnost, vůbec o materiální svět, natož o trojrozměrnost. Ale někteří budou pobouřeni: „*Jak to?! My jsme se zde přece narodili, to znamená, že jsme se zde narodili z vůle Boží*“. Ale pokud si myslíš, že ses zde narodil z vůle Boží, tak se modli ke svému tatínkovi a mamince. To znamená, že oni jsou tvým bohem. Vysvětluji, pokud jsi přišel do tohoto světa a přišel v chápání vědomí „z vůle Boží“, tak věz, že jsi přišel do tohoto světa díky přáním a snahám tvého tatínka a maminky. A od prvního dne početi se stáváš oduchovněným (pozn. překl.: obdařeným Duchem), ale nikoliv Oduševněným (pozn. překl.: obdařeným Duší). Oduševněným se stáváš osmý den po narození, a právě díky tomu získáváš šanci stát se věčnou Bytostí. Vyvoleným se nikdo nerodí, vyvoleným se stává, a to je třeba si zasloužit svou prací na duchovní cestě.

Ž: To je, jak se říká, „k obrazu a podobě“, to je rozdělení na to, co je „tělo, vědomí, rozum“ a co je „dech Života“, o kterém jste mluvil.

IM: Naprosto správně, ale co je ve skutečnosti ta neviditelná část, která sem byla přinesena Anděly z Vůle Boží. Inu, má se na mysli, duše, Osobnost a možnost začít Žít. A opravdu je to spravedlivé. To je nejvyšší spravedlnost a nejvyšší stupeň svobody člověka. Může si vybrat, komu bude sloužit – může si zvolit smrt, službu Satanovi a iluzi významnosti a může se stát Andělem, to znamená nesmrtelnou Bytostí, rovným mezi rovnými, nedílnou součástí světa Boha. Vždyť je to zajímavé a je to čestné.

T: Osobnost je Duch, který má svobodu volby. Pro mnoho lidí, kteří se poprvé setkávají se Znalostmi, bude následující informace, že ten, kdo se přemísťuje v prostoru, pohybuje se, ten, kdo vykonává nějakou činnost, například řídí auto, jí, přemýšlí, to není sám člověk, není to on jako Osobnost.

IM: Proto, abychom našli sebe sama, stačí se uklidnit. Už jsme o tom hovořili. A pozorovat „své“ myšlenky, „své“ činy, v uvozovkách „své“. A teprve potom uvidíme, jak přicházejí myšlenky, procítíme tyto myšlenky, jejich příchod. A procítíme, jak „*nechci na to myslet*“, ale myšlenka se vtírá, „*nechci o tom mluvit*“, ale mluvím. A zde ten „*já nechci*“ – to je právě Osobnost. Z tohoto malinkého háčku začíná seznamování se se sebou samým. Paradoxem je, že Osobnost v zrcadle neuvidíš. V zrcadle neuvidíme nic jiného než dočasně existující materiální skořápku.

T: Ano. Je dobré, když to člověk chápe a uvědomuje si. Ale když jsou duchovní Znalosti ve společnosti ztrac-

ny, systém se už od samotného dětství snaží ztročit novou Osobnost prostřednictvím prvotního vědomí. Vnucuje ti, že odraz v zrcadle to jsi jakoby ty, to znamená, že jsi tělo, že jsi vědomí a že všechny myšlenky jsou tvoje, čili že vidíš sám sebe. Takže dává takové programy materiální identifikace, aby Osobnost nesoustředila celou svou životní pozornost na své duchovní sebezdokonalování, ale na lživé „Já“ od vědomí v trojrozměrnosti, tam, kde je moc a spotřebitelství systému.

Mnoho mladých rodičů se domnívá, že dítě, kojeneček, ještě nemá vztah k tomuto světu. Tedy ještě se nenaučil lhát, ještě neumí projevovat emoce, které se pak šablonami zakořeňují v pozdějším věku...

IM: Ale to jen do té doby, dokud nemá alespoň trochu rozvinuté vědomí. Jakmile se začne rozvíjet u dítěte druhotné vědomí, první, co pozorujeme, je egoistický projev, manipulativní jednání. To znamená, že dítě začíná žít pozemským životem. První, co udělá, že se přizpůsobí. Začíná manipulovat. Ještě ani neumí mluvit, ale už ví, že když zapláče, bude tak, jak ono chce. No, není to tak? Když se nudí, začne trucovat, vezmou ho do náruče, tedy věnují mu pozornost. A tím to všechno začíná.

T: Ano, v podstatě u kojence jsou založeny mechanismy skryté manipulace dospělými. To je dětský pláč, který se rozléhá na takové frekvenci, že u těch, kteří to slyší, vyvolává diskomfort a pobízí dospělé k akci, k uspokojení vzniklých potřeb dítěte, v převážné míře potřeb jeho prvotního vědomí, jeho těla v trojrozměrnosti. A dále,

jak dítě roste, jaké stavy můžeme u něj pozorovat? Údiv nad něčím v trojrozměrnosti či velmi emocionální, veselý nebo naopak deprimovaný, sklíčený stav. A u rodičů především stav povýšený, „super správný“, či znepokojený, podrážděný. A intonace? Obviňující, shovívavá, kritická, přerušovací. V podstatě probíhá výchova druhotným vědomím (dominující vědomí rodičů) prvotního vědomí (dominujícího vědomí dítěte). Ale kdyby se dospěli rozvíjeli duchovně, bylo by v tom více skutečných hlubokých pocitů a Lásky, nehledě na provokace rozvíjejícího se vědomí dítěte. Paralelně by se rozvíjela i Osobnost. Čili rodiče by byli dobrým názorným duchovním příkladem pro své děti. Prospívalo by to jak rodičům, tak dětem.

Máte naprostou pravdu v tom, že systém v podstatě od samotného dětství učí děti upoutávat na sebe pozornost. To je spojeno s rozvojem prvotního a druhotného vědomí. A tak systém již od dětství člověka, připravuje pro sebe otoka...

Ž: Ano, je to tak, a učí dítě, že hlas v jeho hlavě, že tyto programy-herci vědomí – to všechno je on: to je jeho hlas, jeho myšlenky, jeho fantazie... Vzpomněla jsem si na moment, kdy jste nám, Iгоре Michajloviči, vyprávěl, že *u dětí po prvotním vzestupu začíná intenzivní rozvoj druhotného vědomí.*

IM: Zcela správně.

Ž: To vše lze vysledovat u dětí ve věku 3–7 let, kdy se u nich začíná projevovat bouřlivá představitivost, obra-

zy, obrázky, „chtění“, chamtivost. To znamená, když probíhá intenzivní rozvoj druhotného vědomí.

IM: Samozřejmě. A dále vidíme – děti rostou, jedna rodina, děti s věkovým rozdílem jednoho roku a například jeden je egoista, druhý je dobrý (nadevše ho milují). Kdo za to může? To je zajímavá otázka. „*Takovým se dítě narodilo.*“ Neřekl bys, že mají odlišnou výchovu, mají absolutně stejnou výchovu. Mají vynikající rodiče. Od malička je vychovávali k vyšším morálním hodnotám v lidském chápání, podle etických norem a člověk vyrostl a stal se z něho narkoman nebo darebák. Často se to stává. A proč se to stává? „*Je to vliv ulice nebo ještě někoho?*“ Ale ne. To vše je součástí rozvoje vědomí. A vše začíná v okamžiku, kdy se začíná rozvíjet druhotné vědomí.

T: Ještě jsem k tomu chtěla dodat, že když se rozvíjí druhotné vědomí, systém od dětství učí dítě upoutat na sebe pozornost. A když jste nám o tom poprvé řekl, bylo velmi snadné na principu tohoto klíče znalostí číst vědecké práce o studiu psychologie dětí a vůbec chápat více, než se tam píše, chápat skutečný důvod toho či onoho chování dítěte. Bylo jednoduché samostatně si odpovédět dokonce na otázky, které si kladou vědci.

Například o paradoxnosti dětských rozhovorů. Na rozdíl od dospělých má pro dítě slovo blízko k činnosti. Když například dvě děti spolu mluví, je to jako dvojí monolog. Každé z nich se tvrdošijně snaží zaujmout druhé svou myšlenkou nebo svou činností, ale přitom

se nesnaží být uslyšeno. Dítě mluví jako samo se sebou, jako by přemýšlelo nahlas.

IM: Naprosto správně.

T: ... A domnívá se, že všichni ostatní vnímají svět přesně tak, jak ho vnímá ono. Dítě tohoto věku vede neustálý monolog. Nezajímá ho hledisko společníka ani jeho myšlenky. Ve skutečnosti se dítě nestará o to, aby bylo uslyšeno a pochopeno. Klíčovou charakteristikou jeho myšlení v tomto stádiu je výrazný egocentrismus. Pro ně je společník pouze podnět! Pro dítě je důležitý pouze viditelný zájem společníka.

Ž: Ano, ano.

T: ... Jednoduše řečeno – „ukrást“ pozornost, je to hon za pozorností. Častá je situace, kdy si dospělí o něčem povídají, dítě se postaví doprostřed a začne se něčeho dožadovat nebo něco povídat, trucovat, a tím na sebe obrací pozornost všech dospělých.

IM: Systém nejprve učí získávat pozornost, potom tím manipulovat a následně to vede k trvalému jednání a formuje do určitého systému. A samozřejmě jako důsledek dalšího rozvoje druhotného vědomí dítě už může aktivně vymýšlet všelijaké situace, představovat si objekty, které doopravdy neexistují a vydávat to za skutečnost. Ale faktem je, že pro dítě jsou často tyto výmysly stejnou realitou, jako je pro nás to, co nás obklopuje. Je to však jen práce jeho vědomí.

T: Ano, zajímavý je také moment reakce na kritiku. Druhotné vědomí na kritiku jiného vědomí spouští mechanismy obrany...

IM: Naprosto správně.

T: ...vyhodnocuje to, co probíhá, jako hrozbu.

IM: Systém se už od dětství snaží navyknout člověka na jeho „Já“. Na „Já“ jako střed jeho egoizmu, „Já“ jako pýchu. Proto mu vnucuje různé mikrosouboje, čili zápolení ve sporech a podobně.

T: To znamená taková zápolení ve sporu, v nichž malinký človíček se vši vážností a s vložením síly pozornosti podniká pokusy ujasnit si kdo, zda on nebo jeho společník má větší schopnost vnutit svou myšlenku druhému. A co to znamená pro děti? Ještě jednou ukázat, kdo nad kým dominuje. Takové chování u dětí je podobné chování opiček. Nákladný, vyčerpávající proces pro člověka a super ziskový pro systém Živočišného rozumu. A tam uniká cenná lidská pozornost.

IM: Ano, to je pravda. A jako důsledek později ve vědomí dospělého člověka probíhají neustále souboje za dominanci jeho ega v materiálním světě.

T: A co samozřejmě zvolí člověk po takové přípravě? Bude bránit mýtickou „pravdu“ pocházející z iluze systému a odsuzovat ve svém vědomí vše duchovní, protože s tím nebyl v dětství seznámen.

Ž: Je to tak.

T: Takový člověk si neuvědomuje, že je Osobnost.

IM: Pro něj pojem „Osobnost“ znamená něco zcela jiného, a sice to, co vykládá systém – jeho vědomí, jeho egoismus, jeho pýchu vnucovanou mu již od dětství tímž jeho vědomím. Tímto způsobem systém hromadně produkuje pro sebe otroky.

Je jasné, že se druhotné vědomí musí rozvíjet kvůli komunikaci a přežití v současných podmínkách v trojrozměrnosti. Ale opět platí, že bez převahy duchovních základů ve společnosti v každodenním životě (příčemž činy a nejen slovy) dítě vyrůstá v egoistu. A systém ho učí využívat své vědomí, řekněme to tak, k získání osobních výhod a k dominanci nad ostatními. Takže od samého začátku lhaní sobě samému.

Ž: Ano, systém nás od dětství učí lhát dokonce i sám sobě.

T: A co se následkem toho děje v takovém případě? Potom je třeba vyvíjet kolosální úsilí, aby se to dalo vůbec odnaučit a změnit. A stává se pochopitelným, proč lidé dělají stále stejné chyby. Protože prvotnímu vědomí se moc nechce odnaučovat a měnit se a druhotné vědomí se tím spíše nemění.

IM: Musíme pochopit, že prvotní vědomí je součástí systému stejně jako druhotné vědomí. A systém nechce ztrácet moc nad Osobností.

Ž: Je to tak. Ale co je zajímavé, že u dětí se někdy projeví i duchovní moudrost navzdory veškerému tlaku systému. První roky života dítěte se prvotní vědomí rozvíjí intenzivněji a dominuje nad druhotným vědomím (druhotně, jak jsme se zmínili dříve, se začíná aktivně rozvíjet po prvotním vzestupu). V tomto věku dítě ve větší míře disponuje duchovní svobodou, jelikož Osobnost není tak spoutaná šablonami. Proto se občas projeví tato moudrost. Děti v tomto věku mají blíže k vnímání hlubokými pocity, k procítění Pravdy, k Pravdě, kterou dnes bohužel nedostávají od dospělých...

T: Ano, i zde chybí praxe. Co dostávají v tom lepším případě od rodičů? Teorii, vysvětlování druhotným vědomím nějakých momentů toho či jiného náboženství, které vyznávají jejich rodiče. Anebo postuláty jejich ateistických názorů. A co může druhotné vědomí říct dítěti o Bohu? Že „*Bůh, to je strejda s bradkou, který sedí někde tam v oblacích*“. A dítě pak přenáší hledání toho, co je založeno v jeho nitru, na hledání ve vnějšku. A hledá pak celý svůj život, kde že je tam, ve vnějšku, cesta domů. Právě odtud se rozvíjejí kořeny všech pochybností a v konečném důsledku rozčarování z iluzorních obrazů trojrozměrnosti.

Vezměme si například křesťanství. V náboženských výkladech Bible, v tématu práce na sobě, je zmíněna fráze z Matoušova evangelia, že „pokud se neobrátíte a nebudete jako děti, nevejdete do Království Nebeského“. A frázi „*obrátit se k Bohu*“ vykládají jako změnu způsobu života, ale opět se to chápe na úrovni myšlení v trojrozměrnosti. Ano, zdůrazňuje se tam, že obracet

se je třeba „celým srdcem“. V některých výkladech je uvedeno, že slovo „srdce“ je alegorie a znamená v Bibli většinou podstatu lidské Osobnosti, soustředění duše a ducha (a opět soustředění – to je zaměření síly pozornosti). Říká se, že hlavní věc lidského života je zapsána v „našich srdcích“ a že „především srdce přijímá *duchovní rozhodnutí* o vztahu k Bohu“. Jak vidíme, všechno je, pouze byly zaměněny klíče k pochopení a člověk bez praxe neví, co je ve skutečnosti jeho duše, co je Duch, co je on jako Osobnost – Osobnost, jejíž skutečný život nemá žádný vztah k iluzorní trojrozměrnosti.

Ž: Ale když znáš tyto Znalosti, vidíš i zrno, které bylo vloženo do těchto slov. Třeba výraz „buďte jako děti“, tím bylo právě myšleno, že Osobnost je o něco více svobodná od tlaku vědomí... a má blízko k pocitovému vnímání.

IM: Je to skutečně tak. Dítě je opravdu blíže k Bohu. Proč? Vědomí se sice rozvíjí, ale méně aktivně a Osobnost je svobodnější, není tak závislá na vědomí. Proto někdy děti říkají takové moudrosti, které jsou typické pro starce, který má blízko ke smrti. Z nějakého důvodu bývají i staří lidé více otevření, i když ne všichni. Bývají i zlí, uzavření do sebe. Například celý život byl vynikajícím člověkem, ale ve stáří se stává ustaraným, protože chápe, že smysl života není v tom, aby postavil dům, porodil dítě nebo v něčem podobném. Prožil život, nic už před sebou a to hlavní nepochopil. A co je hlavní? **Ukazuje se, že hlavní je právě začít Žít.** Honil se celý život a zbytečně.

A život uběhne, už jsme se v pořadu o tom zmiňovali, jako jeden den. Tak jak ti uběhne včerejší den (říkám

to obrazně, pro lidi), uběhne i celý život. Stane se včerejším dnem doslova dnes. V tom je ten problém – iluze času. Zdá se, že je to ještě dlouho, „*vždyť před tebou jsou ještě roky*“... A žít je třeba tak, abys byl každý den v každém okamžiku připraven odejít, ale pro tebe to musí být odměna. Ale ty nemůžeš uspišit tento proces, člověk na to nemá právo.

Ž: Přitom všechno je tak jednoduché: **pokud ses rozhodl žít, pak začni žít právě teď**. Odložíš to na okamžik a vědomí to určitě využije.

IM: Existuje takový pojem (zde se ho dotýkáme), jako je „služba světu Boha“. A hned na úvod – co to vlastně je služba Bohu?

T: Ano, mnozí to dnes chápou pouze ze spotřebitelského hlediska... Žijí uvnitř vědomím, nikoliv duchem, žijí trojrozměrností.

IM: ...Ano, to znamená, že sedí, opakují modlitbu a také to, čím jsme rozhovor začínali – žijí pod diktátem vědomí. A s pomocí vědomí jen drmolí nebo předčítají seznam svých přání Pánu Bohu, a mezi ně vkládají pochvalné ódy Jemu. Zkrátka obracejí se jako na pozemské rodiče, jsou přece zvyklí obracet se na rodiče – „chci autíčko“ nebo „panenku“ nebo něco dalšího.

Ž: ... Pro získání vlastní výhody.

IM: Naprosto správně.

Ž: Čili spotřebitelský postoj vůči Bohu.

IM: Nejhorší věc, která může být.

Ž: Tedy nejenže je to zkreslený pojem služby...

IM: ... A všimni si, co je zde nejzajímavější – mnozí říkají, že „*když jsi onemocněl, pomodli se a uzdravíš se*“. Pomodlil ses a ano, uzdravil ses. Ovšem o co jsi prosil? O něco hmotného. A teď vyjdeme z banálního chápání rozdělení na satana a Boha, na dvě složky – ty ses modlil vědomím „k bohu“ a tvé tělo se uzdravilo. Tak který bůh ti poslal zdraví po modlitbě? Copak to byl Bůh Věčný? Ne. Tvé zdraví stejně jako tvé tělo i tvé vědomí jsou v moci Satana. To on ti může vzít nebo dát zdraví.

Pán Bůh ti nevezme zdraví a už vůbec ti nepošle nemoci. Proč by to dělal? Jenomže opět vědomí říká: „*Vždyť jsi dítě Boží, jsi stvořen podle Jeho obrazu a k Jeho podobě. A On tě neustále každý den sleduje*“. Nic jiného nemá na práci. „*Je to přece Bůh. On je Všemohoucí. Má spoustu očí, sleduje všechny... A také spoustu uší. Poslouchá, na co myslíš, o čem mluvíš*“. Ale to, na co myslíš a o čem mluvíš, ví přece kdo? Opět ten, kterému se říká Satan. A proč ví, na co myslíš? Protože to jsou jeho programy. Je to jeho svět a také jim byly psány tyto programy, které jsou vloženy do tvého vědomí jako do počítače.

T: Ano, všechno v systému je mrtvé, prostě tam není Život, jsou to jen iluze a hry vědomí. Jedni herci ve vědomí hrají roli dobrodinců, jiní žadatelů. Ale kde jsou v tom samotní lidé? Kde je v nich Život?

**Pokud ses rozhodl Žít,
pak začni Žít právě teď.**

T: Díváš se na celé to tmářství ve světě a... je to prostě lidská hloupost pod diktátem vědomí.

IM: Před nějakou dobou jsem narazil na rukopis chrámu, ve kterém se chytrí muži pokoušeli spočítat množství Andělů v Nekonečném, Bezmezném Světě. Paradox. Smrtné vědomí několika lidí se snažilo spočítat nekonečné a neomezené množství Andělů. Pořád se ještě nacházím pod tím dojmem. V čem je smysl toho všeho? Jakou mánií velikášství má vědomí?! *A proč se člověk, který je ovládaný vědomím, srovnává s Bohem nebo se považuje za Jemu rovného?* Takoví lidé mají jenom požadavky k Duchovnímu Světu, ale odevzdání žádné.

T: Jen seznam.

IM: Nejčastěji ještě vzniká strach, tedy strach vědomí, že On existuje. Když je Osobnost aktivní, člověk to cítí. Vzniká strach, strach ze smrti. A člověk se snaží alespoň dosáhnout Klidu, aby se vyhnul utrpení. Snaží se nějak smířit s náboženstvími, se zástupci náboženství, ale opět jsou to hry vědomí. Zkrátka co naděláš, svět je takový.

T: To znamená, že vědomí člověka klame. *Ve skutečnosti je vědomí jen prostředník mezi Osobností a trojrozměrným světem. Ale nikdy nemůže být prostředníkem mezi Osobností a Duchovním Světem.* Protože mrtvé ví jenom o tom, co je mrtvé.

IM: Rozhodně. Právě to dělá člověka duálním. Na jedné straně připoutaným k trojrozměrnosti, k hmotnému

světu. A na druhé straně má člověk také Duchovní podstatu patřící Duchovnímu Světu, která napomáhá tomu, aby se člověk stal tím, koho například v náboženství nazývají Andělem, tedy *nesmrtelnou* a *duchovní* Bytostí. A navíc, všimněte si, *beztělesnou*, a to je také neméně důležité.

Ž: Ano.

IM: Po smrti člověka, řekněme to takto, ani jedno vědomí nemůže vstoupit do Duchovního Světa. Vědomí vůbec nevnímá Duchovní Svět. A právě lidé, kteří na sobě seriózně pracují a mají zkušenost (ne víru, zdůrazňuji, ale zkušenost s kontaktem s Duchovním Světem), dokonce na úrovni vědomí chápou, že se něco děje. Avšak správně popsat slovy to, co cítí, tedy to, jak Osobnost vnímá Duchovní Svět, je v trojrozměrnosti krajně obtížné. Je to opět „štěstí“, všechny tyto obvyklé epitety vyjadřující něco, co je překrásné a nekonečné. Ale podrobněji to popsat nemůžeme. I když na úrovni Osobnosti to tito lidé velmi dobře chápou, vědí, jsou šťastní, zažívají radost, ale popsat to nedokážou.

T: Hovořili jsme o dualitě a je zajímavé, že v mnoha náboženstvích, zejména v pravoslaví, se setkáváme s pojmy, jako je „vnitřní a vnější člověk“. V principu o vnějším člověku je všechno jasné, všichni ho ztotožňují s tělem. Avšak vnitřní člověk, ten který... Třeba vím ze své zkušenosti, že kdybych nepřišla do kontaktu se Znalostmi, kdyby nebylo pocitové zkušenosti, pochopení toho, že Osobnost je Duch a že pouze tak je možné komunikovat s Bohem, s největší pravděpodob-

ností bych pod vnitřním člověkem chápala to, co není vysloveno, prostě jen nějaké myšlenky uvnitř v hlavě...

IM: Naprosto správně.

T: V podstatě práce prvotního a druhotného vědomí.

IM: Čili chápalo by opět prvotní vědomí, vědomí primáta, které kontroluje nové (druhotné) vědomí.

T: Samozřejmě, nebo pýcha pocházející od vědomí primáta či myšlenky druhotného vědomí. Vždyť většinou právě druhotné vědomí rozehrává celé scény se svými herci, jak by mělo v trojrozměrnosti probíhat tvé hledání Boha a z pohledu vědomí vypadat tvá duchovní cesta. A tyto myšlenky – to nejsi ty, je to lež systému. Hlavní je, udělat si zde jasno a pochopit, kdo jsi ve skutečnosti.

IM: Správně. Druhotné vědomí je opravdu velmi aktivní a z větší části je to to, za koho se sami považujeme. A stačí, řekněme, prostě se uklidnit a pozorovat, jak k nám přicházejí myšlenky. Zavřít oči, uvolnit se a pozorovat, **kdo nám tyto myšlenky podsouvá.** Na začátku slyšíme spory, vidíme, že se něco děje, vznikají nějaké obrázky, tedy pokračuje běžný život. Otázka: **kdo pozoruje ty obrázky, které se projevují?** Tím je právě prvotní vědomí.

V okamžiku usínání, když ještě nespíme, avšak činnost vědomí stále pokračuje, právě v tento moment můžeme pozorovat činnost druhotného vědomí. A díky takové-

mu pozorování můžeme poznat, že máme dvě „Já“, není to ale skutečné „Já“.

Ale jakmile jsme se naučili pozorovat tento proces, můžeme se současně učit cítit, tedy vnímat Duchovní Svět hlubokými pocity – jedná se o pocitové vnímání Duchovního Světa. Když člověk rozvíjí duchovní vidění, pak, jak jsme říkali, pevný stůl nebo pevný pohár přestává být pevný a mít takový tvar. Iluze mizí. A už to všechno vidíme jako nějaké shluky, struktury pole, jednoduše, ale jen do šesté dimenze. A Duše, ta se nachází za hranicemi šesté dimenze. A všechno, co s ní souvisí, rovněž, řekněme, je na mezi prahu. Do sedmé dimenze Osobnost odchází vědomě, když se spojí s Duší. Řekl bych, že je na okraji, je velmi, velmi blízko k Duchovnímu Světu. Ale pokud již identifikujeme sami sebe, to znamená, že se osvobozujeme od iluze hmoty, od samotného systému, od těchto vědomí (můžeme je pozorovat, můžeme je kontrolovat), až tehdy vzniká, řekněme to tak, ne pouhé pochopení, ale zkušenost. A Osobnost se začíná rozvíjet, přičemž rychle a aktivně. „Co znamená rozvíjet se?“ položí si mnozí tuto otázku. Proto to trochu vysvětlím. Ve skutečnosti se lidská Osobnost prakticky nerozvíjí v současném světě...

T: Ano, v moderním světě je příliš mnoho rozptýlení pocházejících od vědomí. Lidé si dokonce ani nedávají za cíl osvobodit se z moci vědomí a vytvořit lepší podmínky pro duchovní dozrávání dalších generací.

IM: Naprosto správně. Řekněte mi, kdo se zabývá rozvojem Osobnosti svého dítěte v duchovním smyslu? Ty

obrázky z různých náboženských publikací, rozhovory o Bohu, to je co? Opět je to, jako když si boti povídají o Bohu.

T: Ano, mladí rodiče učí dítě tomu, čemu učili je samotné. A pokud nemají osobní duchovní zkušenost, pokud sami nepěstují duchovní Lásku v sobě, pokud nemají v sobě rozvinuté vnímání Duchovního Světa prostřednictvím hlubokých pocitů, pak to budou pouhé rozhovory a ustavičné teoretické poučování pocházející z vědomí, ale bez praxe násobení v sobě Lásky Duchem. Samozřejmě, možná by to chtěli jinak, kdyby věděli jak. Ale byli učeni vědomím jen věřit a doufat, ale ne žít tady a teď, tím, co je skutečné, co je uvnitř.

IM: Opět se vracíme k tomu: „Věřím nebo nevěřím?“ Víra není Znalost. Víra je naděje, že se možná něco stane. Osobnost může vnímat Boha, vědomí nemůže vnímat Boha. Vědomí může buď věřit, nebo nevěřit. Víra jen teoreticky připouští Jeho existenci. Ale *Osobnost vždy bude stát za Bohem, vědomí však proti Bohu.* A tady právě prvotní vědomí hraje rozhodující roli. Pokud je prvotní vědomí ovládáno systémem neboli druhotným vědomím, pak Osobnost je odsouzena. **Pokud Osobnost ovládá prvotní vědomí, pak může studovat samotný systém zvenčí.** To je jediný způsob, jak studovat systém bez poškození zdraví a bez újmy pro své vědomí, řekněme to takto.

T: To je klíčový moment právě pro ty, kteří se pomocí osobní zkušenosti nebo vědecky pokoušejí studovat vědomí. Protože jinak, studovat systém, když jsi v něm...

IM: ...Zkušenost ukazuje, už jsme o tom hovořili, že to nevede k ničemu dobrému, když studuješ systém a nacházíš se v něm. Můžeme jenom pozorovat a dostávat informace, které nám systém sám dovolí, ale ne více. Jenže to vždy bude výhodné pro něj. Ne pro nás jako Osobnost, ale pro něj (jako pro smrtelnou bytost), na rozdíl od nás (jako potenciálně možné nesmrtelné bytosti). A tady vzniká otázka: „Proč potenciálně možné nesmrtelné?“

Když se Osobnost osvobozuje z otroctví vědomí, z hmoty a poznává Duchovní Svět, přibližuje se k Duši, až se stanou jediným celkem, stává se tím, komu se nyní říká Anděl. Ve starověkých náboženstvích se to nazývalo jinak, význam však zůstává stejný. Člověk se stává tím, kým by měl být – nesmrtelnou Bytostí a samozřejmě, po smrti těla, už jako Anděl nemůže zemřít. Osvobozuje se jako vyzrálá bytost (obrazně řečeno jako motýl z kokonu) a přechází do Duchovního Světa. To neznamena, že někam odlétá nebo něco podobného. To jen pro naše vědomí je třeba někam letět nebo se přemísťovat. Duchovní Svět je Bezmezný, Nekonečný, je všude, jen o něco výš, abych tak řekl.

A vědomí jednoduše mizí, když se Osobnost osvobozuje. To ale není výhodné pro vědomí, které se identifikuje jako „Já“. Není to výhodné ani pro samotný systém. Protože vědomí (promiňte mi takové primitivní přirovnání) je pro systém jako dojící přístroj, který se připojuje ke krávě (Osobnosti) a jejím prostřednictvím získává mléko (sílu pozornosti Osobnosti – síly Allatu) jako produkt pro obživu (systému). Vědomí není nic

jiného, než nástroj pro existenci samotného systému, Absolutna nebo, jak lidé říkají, Vyššího rozumu. Je to intenzivní způsob jeho obživy, který mu dává život. Proto má systém zájem na tom, aby se Osobnost během života neosvobodila.

T: Igore Michajloviči, mnozí lidé si pokládají otázku, zajímá je, co je to reinkarnace? Co je převtělení duše?

IM: Převtělení duše neboli tak zvaná reinkarnace nastává po smrti fyzického těla. K tomuto jevu dochází v případě, že se Osobnost neosvobodila. Tehdy Osobnost splývá s vědomím jako jediný celek.

Co je to převtělení duše, pokud budeme hovořit zjednodušenou formou? Když se Osobnost nerozvíjela a nedokázala se spojit s Duchovním Světem, řekněme, není životaschopná, pak se zachovává vědomí, které se identifikuje a i nadále funguje jako tentýž dojící přístroj, ale přechází do trochu jiného stavu spolu s tím, čemu říkáme duše. Probíhá reinkarnace. A celá tato energeticko-informační struktura, obrazně řečeno, přechází z jedné nádoby (zničeného těla) do druhé (nového těla, do něhož vstupuje duše a vytváří novou Osobnost a příslušně se jako antipod Osobnosti vytváří nové vědomí). Ale jelikož duše neopustila tento svět (použije se a probíhá reinkarnace), je přirozené, že zůstává i předchozí Osobnost a ta dvě aktivní vědomí, které vyvíjejí tlak.

A člověk v tomto stavu zažívá to, čemu se říká „pekelná muka“. Prožívá je více na úrovni vědomí než Osobnosti, na úrovni prvotního vědomí. Všimněte si, druhotnému

vědomí je zde lehčeji, protože chápe tento stav. Avšak na úrovni prvotního vědomí zůstává bolest, utrpení a podobně a všechny nepříjemné pocity.

Někdo se může zeptat: „*Jak může být bolest, pokud není tělo?*“ Přirovnal bych to k efektu, kdy chybí končetina, například, člověk nemá nohu, ale prsty na noze bolí (říká se tomu „fantomová bolest“). Ještě je to podobné... třeba lidé, kteří zažili mrtvici, kdy se nacházejí v těle, ale nemohou se kontaktovat s tímto světem. Vnímání těla jako takového jim chybí, zůstává ovšem jasné uvědomování a chápání všeho. A právě to je stav subosobnosti. Čili všechno, co jsi za celý život nahromadil, všechno to, čím jsi aktivně žil, tě bude doprovázet třeba i po mnoho reinkarnací, dokud se nenajde Osobnost, která se osvobodí, a pak všechny struktury budou zničeny nebo, řečeno současným jazykem, dokud nedojde k úplné anihilaci, což znamená, že vše bude zcela vymazáno.

**Osobnost vždy bude
stát za Bohem,
vědomí však proti Bohu.**

► 06:20:30 – 07:06:00

T: Igore Michajloviči, zmínil jste se o otázce celosvětového spiknutí, že existují žrecké struktury, které sní o devátém dni mnohem více než jedno století.

IM: Co je to devátý den? Sen systému o devátém dni zní, že pokud osmého dne do lidského těla jako do nádoby nevstoupí Duše, nádoba zůstane prázdná. Devátého dne už nebude moci vstoupit. A systém vytvoří a rozvine v tomto neplnohodnotném člověku to, co systém nazývá „bůh“ – nesmrtelnou, materiálně projevenou bytost, která se bude silou rovnat Bohu (to znamená, že bude moci vytvářet další iluze a udržovat tyto iluze donekonečna). Neboli řekněme, antibůh.

T: Mnozí lidé, kteří nejsou s touto otázkou obeznámeni, mohou zapochybovat o tom, že v moderním světě existují tajné organizace, které se zabývají projektem „Devátého dne“. Kdo bude mít zájem, mohou dát nápovědu – podívejte se, kdo inicioval a sponzoroval ve světě výzkumy ohledně počtů člověka ve zkumavce a podporoval vědu tímto směrem.

IM: Dobrá nápověda...

T: ...Kdo v tom byl zainteresován a proč?

IM: Ano... Systém se vždy staví proti Bohu. Nutí lidi, aby považovali samotný systém za Boha.

T: Tato touha systému se skutečně projevuje skrze jeho otroky, kdy někteří lidé, přestože chápou veškerou svou nicotnost jako otroka, jasně dávají najevo ostatním, touží, sní a chtějí být pro jiné lidi těmi, kteří jsou nazýváni a považováni za bohy. Často říkají ostatním, že v Duchovním světě dosáhli mnohého a prezentují se téměř jako zosobnění samotného Boha v těle. Zkrátka, hybrisi. Mimochodem, právě tak se ve starověkém Řecku říkalo arrogantnímu člověku, člověku, který byl pyšný – hybris.

Ž: Bohužel, tyto hrybisy... přesněji hrybise...hybrise můžeme potkat i dnes.

T: Ano... Koneckonců to všechno odhaluje tvář systému, který se přes ně projevuje, snahu samotného systému vyrovnat se Bohu. Čili něco drobného, nicotného se pokouší stát Velkým Bezhraničným... A pokud použijeme příklady z křesťanství, jsou jako tmáři a svatokupci s touhou vládnout Duchu Svatému.

IM: Tento paradox je stále aktuální. Proč? Protože zkrátka probíhá boj o přežití samotného systému. On sám vytváří takové podmínky pro manipulaci sebou samým.

T: Ale ten den nemůže nastat, je to tak?

IM: Pokud jde o to, zda může devátý den nastat nebo ne, ještě jednou zopakuji – vše zde je materiální, systém existuje pouze v rámci šesti dimenzí, v sedmé dimenzi již neexistuje. A nad šesti dimenzemi je ještě šedesát šest dimenzí, které to nedovolí.

Pro obrazné pochopení na úrovni vědomí uvedu příklad toho, co je tento svět. Představ si květinu, jakoukoliv, je to jedno jakou, například kopretinu. Představila sis kopretinu? A teď si představ, že kopretina zmizela a místo ní se objevil ptáček. Představila sis to? Tak tedy pro Duchovní Svět je tento svět jako ta kopretinka, kterou sis představila a okamžitě na ni zapomněla, je tak prchavý a iluzorní. V tom je smysl. Ale pro lidi jako Osobnosti není tento svět ničím jiným než odrazovým můstkem ke skoku do Věčného Života nebo propastí do dlouhého mučení. Volba zůstává na lidech.

Zde si samozřejmě můžeš vybírat. Ale aby sis mohl vybrat, musíš vědět, co si vybíráš. A proto, abys věděl, je třeba mít zkušenost. A abys měl zkušenost, musíš přece jen pracovat na sobě. Vědomí říká, že nemusíš nic měnit uvnitř sebe, stačí prostě studovat, znát něco o vnějšku v trojrozměrnosti. Někdy říká, co je třeba dělat, opakovat nějaké meditace, cvičení nebo ještě něco, nezáleží na tom, cokoli bys dělal. Ale bez hluboké práce na sobě z pohledu chápání, znalostí všech těchto procesů, bez hledání Duchovního Světa uvnitř sebe se nic nestane. Ve vnějšku Duchovní svět nenajdeš. Duchovní svět je možné nalézt pouze v sobě, protože cesta k němu vede skrze člověka. Už jsme o tom nescetněkrát hovořili v mnoha pořadech a už před námi o tom mnohokrát hovořili mnozí.

Dokud člověk nevynaloží úsilí, nikdy se nedokáže přiblížit Duchovnímu Světu. A nejtěžší a zároveň nejjednodušší je to, že člověk musí především pochopit, uvědomit si a vnímat sebe jako Osobnost. Musí nalézt sebe,

kým on je. A musí uvidět ty herce ve svém vědomí, kteří ho odvádějí, nutí ho zabývat se čímkoliv a říkají mu: „*Když se odvrátíš, co si počneš bez nás? Padneš*“. Nepadneš, naopak vzlétneš. Dokud si to člověk neuvědomí a nezačne pracovat na sobě, nenaučí se tomu nejsložitějšímu a zároveň nejjednoduššímu – být šťastný, být Živý, prostě být, a ne existovat.

Být šťastný,
být Živý,
prostě být,
a ne existovat.

IM: Když lidé alespoň trošku studují systém, to znamená, že se skutečně začínají zabývat svým duchovním rozvojem... Nemám na mysli moderní přístup k chápání „duchovního rozvoje“, tedy sedět v meditaci nebo modlitbě a čekat, až se z toho něco vyklube, ale když člověk vstane a jde, to znamená, začíná na sobě tvrdě pracovat, když začíná skutečně poznávat sebe jako Osobnost, studovat své vědomí (toho nepřítele uvnitř sebe, který ho všemi způsoby odvádí z cesty k Duchovnímu Světu)... Jak se říká: „Dokud nepoznáš nepřítele, nemůžeš ho porazit“.

T: Ano, jak psali ve starověku – smysl lidské existence tady je právě zvítězit nad sebou, porazit v sobě lidského nepřítele.

IM: Paradoxně, ale je to tak... Tehdy se stáváš Člověkem a pak se ty dveře, o nichž jsme mluvili, před tebou otevírají. A když se člověk snaží přiblížit k těmto dveřím a vejít dovnitř, začíná pozorovat. V prvé řadě zkoumat: „Jak vzniká myšlenka a jak se řídí?“ A první, co pochopí, je, že kam vkládá sílu své pozornosti (nebo jak říkali v zoroastrismu, na co zaměřuje mysl nebo na co se soustřeďuje), takový stav v sobě vytváří. A co je soustředění? To je vložení pozornosti. Tedy můžeme si hrát se slovy, ale podstata zůstává stejná.

T: To znamená, že Osobnost vnímá trojrozměrnost a situace tak, jak jí to předkládá prvotní vědomí. Obrazně řečeno to znamená, když například pracuješ v kanceláři a tvůj bezohledný účetní neustále nakukuje a vyrušuje svými řečmi a přitom ti podsouvá papíry

k podpisu. A většinou samozřejmě lže o tom, co se ve skutečnosti v podniku děje. Přičemž pokaždé proto, abys příště co nejvíce zafinancoval, vykládá situace tak, abys mu uvěřil, že to je jakoby tvůj život, že to vše jsou tvoje problémy, a ne to, co si vymyslel ve svůj prospěch.

A v dané alegorii tímto bezohledným účetním je právě prvotní vědomí, které skrytě pracuje jak pro Osobnost, tak pro druhotné vědomí. Přitom však všude sleduje čistě své vlastní hmotné zájmy. A financování – to je pozornost Osobnosti.

IM: V podstatě je to tak. Jakmile jsme na něco soustředili pozornost, to znamená, vložili jsme sílu své pozornosti, zaplatili jsme za představení, které nám hraje naše vědomí. A herci v naší hlavě „ožili“. Začínají vyprávět o tom či onom. Ale může člověk sám ze sebe vydat alespoň jedno slovo? Ne, nemůže. A opět narážíme na to, že pokud člověk sám nemůže vyslovit jediné slovo, pak kdo je tedy člověk? On je vědomí? Ne, on je Osobnost. Ve skutečnosti člověk je Osobnost. Vědomí může mluvit, komunikovat... Kdybychom odstranili naše vědomí (kdybychom ho vypnuli), nemohli bychom spolu takto verbálně mluvit. Proč? Protože Osobnost, jak jsme již říkali, není v kontaktu s trojrozměrným světem, ale je v kontaktu s prvotním vědomím.

T: ... Ano, s prvotním vědomím... A prvotní vědomí je přece jako spleť všeho dohromady. Na jedné straně na něj od druhotného vědomí jdou neustálé útoky v podobě rojů dotěrných myšlenek, různé provokace k vybuzení různých emocionálních stavů...

Ž: Ano, a to se dá dobře pozorovat, když pracuješ na sobě. Dokonce i z osobních zkušeností mohu říci, že tato provokativní vlna, která přichází od druhotného vědomí, je sotva znatelná, avšak je citelná.

T: Ano.

Ž: A je cítit, jak potichoučku roste, jak vzniká jakási ostražitost, taková jemná změna nálady na něco ne moc příjemného. Jak vzniká nějaké znepokojení, někdy s nádechem smutku, nějaká sotva vnímatelná nostalgie. Je sotva znatelná, ale rozpoznatelná. A ty přesně víš, už chápeš, že ti systém začne prostě promítat film. A ihned potom, po této provokativní vlně, přijde první působivý záběr, tedy nějaký klipový obrázek, který se pak ozvučí v hlavě (tedy přichází nějaká myšlenka). Ale bez tvé pozornosti ta myšlenka prostě není živá, je prázdná. A zní, jako by sis na něco náhle vzpomněl nebo „pojď, popřemýšlíme jen tak...“

T: No, ano, tato „porovnávání a přirovnávání“ od vědomí.

Ž: Ano. Ale v tomto okamžiku vybíráš právě ty – budeš jí věnovat pozornost, nebo ne. A dále se situace vyvíjí v závislosti na tvé volbě. Například přišel ti již známý závan od druhotného vědomí, pak se objevily obrázky od prvotního vědomí, pak myšlenky typu urazit se na něco, nebo ne. A pokud udělíš této myšlence pozornost, tedy začínáš zapojovat pýchu, začínáš si s touto myšlenkou buď pohrávat, nebo si ji zcela vážně prohlížet či vychutnávat, to znamená, vkládat do ní veškerou

svou pozornost, za krátkou dobu se pak cítíš jako by tě zmlátili holemi, protože jsi již uražený na celý svět. Jsi tak smutný, tak frustrovaný, zaplavený sebelítostí, nafouknutou pýchou. Čili emoce přetékají přes okraj a systém se krmí. A pokud ti vědomí nabízí „urazit se či ne“, ale ty zvolíš „Ne! Pryč s tou trojrozměrností se všemi těmi jejími... účetními a hybrisy“ a jednoduše se noříš do radosti hlubokých pocitů, pak všechny situace pomínou, jako by ani nebyly. A chápeš, že to byly jen provokace systému s jeho iluzemi, nic víc. Nejdůležitější však je, že jsi uhájil svou volbu, uhájil volbu jako Osobnost a nezachoval ses jako otrok vědomí.

IM: Správně to říkáš.

T: Prvotní vědomí je z jedné strany roj myšlenek a emočních stavů z druhotného vědomí. A z druhé strany vše, co souvisí s prací samotného prvotního vědomí, počínaje pýchou a celým komplexem destruktivních pocitů a stavů od Živočišné podstaty, jako je nenávisť, závist, nevraživost a konče jeho vzájemným působením prostřednictvím mozku s tělem (a to jsou všemožné pocity těla, nemoci, emoce a vše, co slyší a vidí v omezeném rozsahu v trojrozměrnosti)... A probíhá komplexní útok na Osobnost ze strany vědomí.

Takže co o trojrozměrnosti ví, řekněme, takto „spící“, neprobuzená Osobnost, která se nachází v otroctví vědomí? Pouze to, co jí předkládá prvotní vědomí – veškerou tuto iluzi informací, vymyšlených situací, emocionálních stavů od Živočišné podstaty. V podstatě klam viditelného a slyšitelného.

Například je známo, že devadesát procent informací z trojrozměrného světa prochází přes oči. A vědomí říká Osobnosti, že to jakoby „*ty vidíš svýma vlastníma očima*“. Ale to je přece lež! Protože vědomí to vnímá prostřednictvím těla, prostřednictvím optického systému očí. A co jsou to oči? Je to takový svérázný monopolista, takový monopolní dodavatel vizuálních informací. Takže oči – to nejsou okna do světa, jsou to větrací okénka mozku, který se navíc nachází pod kontrolou prvotního vědomí.

Vždyť všechno, o čem se domníváme, že „*to jakoby my vidíme*“, je lež. Oči jednoduše vnímají pouze viditelnou část spektra elektromagnetického záření a dokonce ve velmi malém zorném poli. To vše se ještě přeměňuje na elektrické impulsy a až přes mozek postupuje do prvotního vědomí. Teprve potom prvotní vědomí ukazuje Osobnosti omezený obrázek o situaci v trojrozměrnosti. Navíc se svými opravami a důrazy. To znamená ve své interpretaci, přičemž zvýrazňuje pro samotné vědomí klíčové detaily a vynechává pro něj méně zajímavé informace.

Ž: A co je pro vědomí méně zajímavé? Zpravidla vše, co nedává tak působivý obrázek pro získání pozornosti, tedy vše, co člověka může osvobodit z otroctví vědomí.

T: Ano, je to jako hra na „rozbitý telefon“, kdy na jednom konci zazní jedno a na druhém už s takovými zkresleními, že je dokonce těžké pochopit, jak to bylo původně.... To znamená, že prvotní vědomí, jako počítač, prakticky okamžitě řeší celou řadu úkolů, ihned

vytváří iluzi a vydává ji za „realitu“. „Realitu“, řekněme tak, v uvozovkách, protože dokonce i pro svět hmoty, pro systém je to fyzika prvotních energií, je to hon za silami Allatu. A to ostatní, to je jen tak, iluze, které sám vytvořil jako pasti na zvěř. Takže nám se jen zdá, že to my vnímáme svět kolem nás, ale Osobnost ve skutečnosti žádná očička nemá.

IM: Osobnost vůbec nedisponuje tímto fenoménem, nemá takové oči jako...

T: ... Ano, jako má tělo, protože Osobnost je Duch.

IM: Naprosto správně.

Ž: Ano, Osobnost má zcela odlišné vnímání... Nyní vzpomínáš, jak jsi žil předtím, když tvou jedinou skutečností bylo vědomí? Byla to přece jakási noční můra a ty sis myslel, že „takový je život ve skutečnosti“. Žil jsi jako paralyzovaný nemocí s jednokanálovým televizorem, který ve tvé existenci vytvářel iluzi života, ale ne život. Žil jsi tak, jak dnes žijí mnozí lidé. Žil jsi tím, co ti ukazoval tento kanál, a on ukazoval, co chtěl. Žil jsi stavem iluzí vnuceným tímto kanálem, věčným melodramatem svých krátkých příběhů.

Ale potom, když jsem opravdu začala seriózně v praxi na sobě pracovat, pochopila jsem, že tento kanál není jediný a že mám ve svých rukou celý pult pro ovládnutí kanálů. Ale vědomí samozřejmě i zde vkládalo své komentáře a obracelo mou pozornost jako vždy na to, co je prázdné. Prý: „podívej, jak kouzelně přepínáš tla-

čítka“. Když jsem však poprvé procítila tuto bezmeznou svobodu uvnitř, svobodu kontaktu s Duchovním světem, pochopila jsem, že se už nechci dívat na tento televizor systému, kde mnohé je prázdné, kde je vše podle šablon, kde mluví boti. A kdo by chtěl poslouchat to, co je mrtvé a prázdné, když v tobě zní skutečný Život, když cítíš jeho plnost, když cítíš bezmeznou radost, když jsi naplněn štěstím?! Když nejsi jen pasivně depresivní zombie, připoutané k tělu trojrozměrnosti, ale když jsi v nesmírné svobodě, když se sám spojuješ se skutečným Životem, s obrovským procesem tvoření v Lásce. Takže vnímání Osobností je naprosto odlišné vnímání... A díky němu vnímáš hlubokými pocity tento skutečný Život, tuto objemnou Znalost, a ono se neomezuje ani rámcem času, ani prostoru.

IM: Ano.

T: Vzpomněla jsem si ještě na jednu podle mě důležitou informaci, o kterou jste se Vy, Iгоре Michajloviči, svého času s námi podělil, a sice že duchovně rozvinutá Osobnost vnímá informace o trojrozměrném světě nejen od prvotního vědomí, ale má již možnost vnímat informace i od struktur společného pole vědomí a jakoby obejít prvotní vědomí. Čili od těch struktur lidské konstrukce, které přímo souvisí se strukturami mozku, jako jsou amygdala a další. V knize AllatRa jsou podrobně popsány pod názvem „boční a zadní bytosti člověka“.

IM: Ano, to je pravda.

T: To znamená, že pokud je Osobnost svobodná od moci vědomí, jednoduše celostně zná pravdu, ať by ji jakkoliv klamal a chytračil tento „účetní“ – prvotní vědomí.

Ž: Ano, a co je ještě zajímavé, že Osobnost nemá takovou funkci, jako je zpracování informací o trojrozměrném světě, kterou má vědomí a jeho dílčí struktury pole. Osobnost má přece mnohem větší možnosti, než celý tento primitivní soubor vědomí dohromady. Má *celostní vnímání*. Provádí volbu. Tedy v jazyce asociací trojrozměrného světa rozhoduje, zda dát tomu či onomu sílu své pozornosti, nebo ne. A s trojrozměrností má Osobnost, dalo by se říct (jak jste nám, Igore Michajloviči, tehdy dobře asociativně vysvětlil) „dvoukanálové spojení v režimu on-line“ – na jedné straně s prvotním vědomím a na druhé se strukturami společného pole vědomí.

IM: Naprosto správně.

T: A další věc, která mne zaujala, je, že i kdyby došlo k poruchám neuronů v mozku například v důsledku nemoci nebo úrazu, tedy z nějakého důvodu by bylo částečně narušené spojení mezi mozkem a prvotním vědomím... člověk například částečně ztratil paměť nebo ztratil schopnost číst nebo něco jiného, tak mu to v žádném případě nijak nebrání jako Osobnosti rozvíjet se duchovně a i nadále pokračovat v existenci dokonce v takovém těle.

Ž: Ano, duchovní rozvoj Osobnosti v praxi – to jsou procesy v režimu „tady a teď“, jsou to jedinečné procesy

kontaktu s Duchovním světem, je to tvoření v duchovní Lásce. A nejsou spojeny ani s trojrozměrností, ani s materií jako takovou. Vždyť tam je jiná zkušenost, tam je jiný Život.

Tyto schopnosti „dvoukanálového spojení“ má Osobnost od počátku. Ovšem v případě, že se nachází v otrockví vědomí, jsou málo rozvinuté. Proto má prvotní vědomí možnost neustále klamat Osobnost svými obrázky, výmysly, strachy a pochybnostmi. Dokonce i ti lidé, kteří se zabývají magií (až do šesté dimenze), nerozumí všem mechanismům a důmyslnosti práce systému, který je samotné řídí... V těchto okamžicích jim pýcha zastírá reálnou situaci. Zdá se jim, že jsou „*tak silní, že jsou tak mocní*“. Ale ve skutečnosti nevidí to hlavní, co se děje... Prostě nevidí, že čím více v sobě rozvíjejí tyto magické schopnosti, tím více roste jejich slepota vůči globálním změnám v nich, tím více se dostávají do pasti systému, který je již za života proměňuje v subosobnost připoutanou silou jejich pozornosti k dobíjení systému.

IM: Naprosto správně.

T: Igore Michajloviči, mimochodem, otázka o duchovním vidění. Člověk ve stavu duchovního prozření, vizí jakýchsi budoucích událostí v trojrozměrnosti, přece nevidí děj jako takový, například takový, jak ho vidí titíž mágové (ti, kdo jsou omezeni šestirozměrností).

IM: To je pravda. Člověk nevidí děj, vidí výsledek.

T: To znamená, že ti, kteří vidí budoucnost, jsou rozdělení do dvou kategorií.

IM: Ano. Velmi vzácný jev to jsou ti, kteří mají duchovní oči a vidí ucelený obraz. Pro ně jako pro Osobnost je obtížné se zorientovat, kde je včera, kde zítra, protože u nich je vždy dnes. A ti, kteří promlouvají od Ahri-mana, tedy od ďábla a vidí události, pro ně je to jako de-ja vu.

T: No, ano, to znamená, že vidí události, ale nechápu podstatu procesu ani příčinu, ani důsledek. Vidí jenom jeden „puzzlík“ události, a to pouze to, co jim ukazuje systém, nevidí však ucelený obraz. V konečném důsledku mají pravdu ti, kteří vidí celostní obraz, a ne ti, kteří mají jen útržky a nevědí, k čemu to všechno povede. A tak celé vědomí je postaveno na opakování šablon, na magii pocházející od vědomí...

IM: V zásadě je to tak. První věc, s níž se lidé setkávají, když získávají první duchovní zkušenost (no, vy jste to zažili, chápete to z duchovní zkušenosti), to jsou ty „milodary“ od systému, které tě odvádějí.

Ž: No, ano, najednou se ti začínají otvírat v malých věcech nějaké magické schopnosti, samy sebou se stávají nějaké nadpřirozené situace a začíná se dít jakási magická čertovina.

T: Ano. Sediš a víš, že právě teď přijde ten a ten člověk a řekne právě to a to. A to se děje. Nebo najednou z ničeho nic bereš do ruky telefon a v paměti se ti vybaví

jméno člověka, kterého jsi dlouho neviděl. A jsi si jist, že ti teď zavolá. A v tu chvíli se ozve zvonění. Ten nejdůležitější děj se odehrává až pak, jakmile vědomí klade důraz, už otevřelo past a snaží se tě zahnat do zajetí tím, že v tobě vyvolává emoce nadšení. A herci ve tvé hlavě už začínají podněcovat tvou pýchu a křičet: „*Bravo! Podívej, jak ses duchovně rozvinul! Nuže, pojďme si teď ty schopnosti osvojit. Vyber si libovolný objekt nebo akci v trojrozměrnosti a vlož do ní celou svoji pozornost... do toho trojrozměrného obrazu...*“ Jestliže jsi ale střízlivý, co se týče iluzí systému, to znamená, že tvá Osobnost je svobodná, pak chápeš, co se nyní děje. Copak ses nějak duchovně rozvinul? Vůbec ne.

IM: Naprosto správně. Jen ses stal zajímavým pro systém, který ti dává některé své vlastnosti, aby tě zabavil a aby ses zaobíral právě tím, čím bys neměl, tedy tím, co nepodporuje vznik života, ale naopak ho zabíjí. Není to nic jiného než smrtelný virus.

Ž: Ano, a velké poděkování za to, že jste nás předem varoval před těmito „milodary“ od systému a už jsme věděli, co můžeme očekávat. Protože kdyby nebyly tyto znalosti, kdyby nebyla práce na sobě...

T: Ano, skutečně, velké poděkování! Systém tě již od dětství přes nějaké dojmy získané z filmů, pohádek a dokonce ze světa lidí kolem tebe, kde se otevřeně propaguje magie, připravuje na to, že pokud budeš mít nějaké nadpřirozené schopnosti, pak se budeš odlišovat od ostatních lidí a budeš na ně mít vliv. Takže opět

vše v systému vede k tomu, že budeš vládnout a velet. Ale přesněji řečeno, to on bude vládnout a rozkazovat ostatním skrze tebe jako zombie.

Podhodí nějaký magický dáreček jako psovi kost a v případě, že člověk není vyzbrojen znalostmi, pochopením toho, co se nyní ve skutečnosti děje, začíná hledat tuto magii po zbytek svého života. Navíc jeho pýcha zapojuje do tohoto procesu i další lidi.

Systém tě pošťuchuje: „Jdi a řekni to ostatním, pochlub se svými úspěchy... v trojrozměrnosti“. Přičemž v myšlenkách už ukazuje obrazy těch lidí, kteří to budou obdivovat, dokonce i způsob, jak to budou dělat. Těch, u kterých očividně vzbudí závist vůči tobě a touhu jich samotných se to naučit.

Systém nezavede člověka k těm, kteří ho za takové jednání odsoudí. Ne. Všechno má vypočítáno na roky dopředu a dokonce i to, jak se před svými budoucími dětmi, o kterých teď ani nevíš, budeš chlubit a v podstatě infikovat tímto virem mladé generace. To znamená, že tyto „milodary“ od systému jsou velmi dobře promyšlené – investice malé, ale zisk obrovský.

Ale když to víš, je velmi snadné nepodléhat těmto úskokům systému. Dokonce, i když se něco mimořádného stalo, prostě nevkládej do toho sílu své pozornosti, věz, že se jedná pouze o „*pozdrav od systému*“.

Ž: Ano, to je důležitý moment. Prostě se od toho odvrát, nechtěj to. Vkládej pozornost na znásobení duchov-

ní Lásky v sobě, do osobního růstu. V tom je smysl. A nemá to nic společného ani s trojrozměrností, ani s jejími obrazy, protože je to odlišné, je to jiné.

IM: Naprosto správně. Systém se pokouší odvrátit člověka, který nastoupil na duchovní cestu, ničím jiným než magií. Začíná mu dávat různé schopnosti, třeba senzibilní nebo jiné. Ne všem lidem se to samozřejmě stává, ale většinou ano. Mnozí ale prahnou po těchto schopnostech...

Vezměme si knihu AllatRa. Vědomí mnoha lidí nezaujala jako příležitost k získání Znalostí, ale jako možnost získání magických schopností. A proč? Opět aby posílili svou moc v tomto světě především nad svými blízkými. Lidé to chtějí. A když to nedostali, vědomí nebylo spokojeno, protože první věc, kterou říkáme, je, abyste se drželi dále od magie. A pokud člověk usiluje o magii, tu u nás samozřejmě nenajde.

AllatRa není náboženství ani soubor zákonů nebo něco jiného. AllatRa je jen zdroj Znalostí, kde se nacházejí tyto dveře a jak se k nim přiblížit, nic víc, nic méně. A dále už to je lidská volba. Chceš – vstáváš, jdeš, otevíráš, vcházíš a učíš se. Ale neustále se učíš a něco děláš. Když nebudeš dělat, nic se nepodaří.

T: Ano, Igore Michajloviči, zcela správně jste poukázal na to, že všechno začíná prací na sobě a poznáváním svého vědomí. A když v praxi začínáš pozorovat sebe, začínáš chápat, že ses ani neznal a ani jsi netušil, jak moc jsi srostl se svým vědomím, nakolik vše v systé-

mu pracuje jen pro dosažení výsledku. Celá tato hra na rozhovory v hlavě je založena na touze ovládat, na skrytých motivech v honbě za výhrou. A pro systém je výhrou síla pozornosti. Prostě jen upřímně pozoruješ hlasy a spory ve svých myšlenkách a chápeš, že někdo v tvé hlavě ti něco vnucuje, něco ti vypráví, přičemž šablonovitě.

Teď povím něco o sobě... Zpočátku, když jsem začala prostě upřímně sama pro sebe to vše pozorovat (tu mnohočetnost myšlenek, o níž jsem dříve povídala), tak zprvu jsem dokonce měla jakýsi strach. Ale opět, ten strach pocházel z vědomí. Navíc tento strach, tato emoce byla doprovázena myšlenkou: *„Nezačala u tebe schizofrenie? Dokonce už slyšíš hlasy v sobě...“* A dále toho bylo více – čím svědomitěji jsem sledovala všechno, co přicházelo do hlavy a zapisovala si to, tím více mě vědomí lekalo myšlenkami. Přičemž samozřejmě sebe jako provokatéra těchto myšlenek vyjímalo, to znamená, že mluvilo v první osobě: *„Jak můžu takto žít? Vždyť ztratím kontakt s tímto světem. Rozvine se u mě schizofrenie. Ostatní lidé se mi budou smát“*. Pomyslela jsem si: *„Aha, když mě tak straší, znamená to, že jsem určitě na správné cestě a je na čase si to všechno vyjasnit“*. A čím se dá překonat jakýkoliv strach? Jak jste nám řekl, Igore Michajloviči, Znalosti! Považovala jsem to za dobrou příležitost doplnit si svou zásobu praktických zkušeností.

Zaměřila jsem se na lékařskou literaturu a s ohledem na všechny tyto jedinečné Znalosti o Osobnosti, o prvotním, druhotném vědomí, tedy na ty Znalosti, které

jste nám, Igore Michajloviči, tehdy sdělil, jsem si pro sebe vyjasnila velmi zajímavý moment. Že pozorování situace s prací svého vědomí není jakási polymorfni psychická porucha spojená s rozpadem procesů myšlení a emočních reakcí, čemu se právě říká schizofrenie. Není to ani disociativní porucha identity, která je spojována s rozdvojením nebo s mnohočetnými „Já“. Vědci dosud nemohou najít příčinu tohoto jevu. Ovšem díky Znalostem, které jste nám sdělil, se vše stává jasným a zřejmým. Vše, co je popsáno v lékařské literatuře, se týká ve skutečnosti problémů těla, problémů prvotního vědomí. Ačkoliv tam používají termín „osobnost“, ale opět ve smyslu „Já“ z vědomí. A tyto problémy jsou spojeny především s tím, že člověk jako otrok systému jednoduše srostl s vědomím, bojí se a věří absolutně všemu, co mu nabízí. A první krok, který vede ke vzniku takových patologických stavů, jako je schizofrenie, a podobných psychických poruch, je nadměrný egocentrismus, mánie velikášství, touha po moci a samozřejmě touha po nadpřirozenu. To znamená, že skutečná schizofrenie vědomí je touha vědomí po magii.

Ž: Ano, je zajímavé, že podle studií schizofrenie je relativně vzácné onemocnění, které se poprvé objeví mezi 15 a 25 lety, tedy v době, kdy začne působit aktivněji druhotné vědomí se všemi jeho tužbami po tajné magii.

T: Přesně tak. Přičemž příznaky schizofrenie připomínají projev krize v dospívání. Mimochodem existují studie, které uvádějí, že zvýšení rizika rozvoje schi-

zofrenie je spojené nejen s anomáliemi v biochemii mozku nebo s poruchami anatomie mozku, ale také s anomálií ve spánkových lalocích, hipokampu a amygdale.

Ž: Ano, a tady je nad čím se zamyslet, zejména pokud to porovnáme s informacemi z knihy AllatRa o fenoménu amygdaly, jež je zodpovědná za schopnost snímat informace, a o tom, jak to všechno souvisí s fyzickým tělem člověka, s jeho energetickou konstrukcí a s prací bočních Bytostí.

T: Naprosto správně. Ti, kteří četli knihu AllatRa, teď mnohé pochopí... Ale překvapila mě ještě jedna věc, a sice proč pociťuji strach z těchto myšlenek? Vždyť před seznámením se s lékařskou literaturou jsem o této nemoci prakticky nic nevěděla. Vědomí už z pouhého slova udělalo jím vymyšlený iluzorní děj. A zde se objevil skutečný důvod tohoto strachu z vědomí: „*Ostatní se mi budou smát*“. A myšlenky pocházející od vědomí: „*Co si o mně budou myslet ostatní? Za koho mě budou považovat příbuzní, přátelé, blízcí a známí? Jak budu před nimi vypadat?*“ Stejně myšlenky neustále vznikají v hlavě, a nejen v tomto případě, ale i v jiných případech. Čili vědomí nutí lidi žít spíše proto, aby si o nich ostatní něco mysleli, aby je za někoho považovali. To znamená iluzorně, jen aby vytvořili jakýsi vyumělkovaný obraz v očích lidí...

Ž: Ano, a co se v tuto chvíli děje s těmi, jimž je tento iluzorní obraz adresován? Vždyť vědomí druhého člověka ani nebude přemýšlet tím směrem, jak se tvé vědomí

domnívá, že tě budou obdivovat. Pýcha plodí pýchu! A to vzbudí jen závist a nenávisť druhého vědomí. Bude tlačit myšlenkami: „*Ten člověk to udělal schválně nebo to řekl právě tobě, aby tě ponížil, aby ukázal tvou bezvýznamnost ve srovnání s ním. Tak já mu teda řeknu něco, co se ho určitě dotkne a co ho urazí... No, a dá mu co proto. Vytvoří můj obraz, že „Já nejsem tak špatný ve srovnání s ním, jak on si myslí“.*

A tato hra se slovy (scrabble) bude pokračovat donekonečna ve čtvercovém poli systému, dokud neskončí život obou. Když však pozoruješ sám sebe v praxi a chápeš celou tuto, v podstatě vlastní hloupost, tak si prostě položíš otázku: „*Stojí za to krmít systém? Anebo je přece jen třeba se zříci své pýchy a žít uvnitř Láskou, životem Osobnosti jako Duchů?*“ Potom je ti přece úplně jedno, co se ti tam, v trojrozměrnosti, snaží našeptat tvé vědomí.

T: Ano, je to zajímavé... Když upřímně poznáváš sám sebe, mimo emoce, mimo šablony, přání pocházející od vědomí, pak chápeš, že pýcha a strach z vědomí je jen první stráž na tvé cestě k Pravdě.

IM: To je první moment, který především vyvolává strach vědomí a začíná lidi odvádět. To je první stráž. Nejhorší věc, na kterou se lidé chytají, jsou samozřejmě schopnosti, magie. To odvádí velmi silně.

A dále, jakmile se člověk trochu rozvinul, stává se to ještě zajímavějším. Zde se ho systém na každém kroku snaží něčím odlákat, zaujmout. Ale to vše se děje, zatímco člověk jde ke dveřím. Jakmile dveře otevře, všechny tyto

zázraky, odvádění přestávají. **Systém je ve skutečnosti velmi slabý, protože má moc jen nad tělem člověka a jeho vědomím. Nikdy však nemůže vlastnit to, čemu se říká Osobnost, natožpak duši. A tím spíše nijak nemůže ovlivnit Duchovní Svět. To je pravda.**

Ž: Svého času, díky Vaším slovům, Igore Michajloviči, velmi pomohlo pochopení toho, že 70 % pozornosti by mělo být udržováno na Duchovní svět a 30 % na život v hmotném světě – obsluhovat tělo, plnit nějaké funkce, úkoly, pracovat v trojrozměrnosti. Ale v této fázi to byla opravdu velmi důležitá nápověda, protože jsi měl různé stavy, zapojoval ses emocionálně a tehdy tvá pozornost sklouzávala na nějaké materiální věci.

T: Ano, obyčejné, běžné věci pro vědomí. To je velmi důležité – vědomě chápat, čemu tady a teď dáváš sílu své pozornosti.

IM: Co se týká přerozdělování síly pozornosti. Síla pozornosti – to jsou ty finanční prostředky, zdroje, neboli energie, bez ohledu na to, jak se to nazývá. Ovšem ona je skutečně důležitá. Pokud člověk dává tuto sílu pozornosti, kterou má (je to jako životní energie, nazvěme to tak, nebo určitý zdroj), většinou tomu, co je jednoznačně dočasné a pak zemře, co se s ním stane?

Ž: Zemře spolu s ním.

IM: Bezpochyby. Ať si říká, kdo co chce, tak se to stane. Ale když člověk dává tomu, co je Živé, tomu, co bude existovat věčně, co se stane?

Ž: Sám se stane Živým.

IM: Správně. To znamená, že o co usiluješ, kam kráčíš, tam nakonec dorazíš. Je to tak?

Ž: Ano, a otázka spočívá pouze v tom, co si vybereš právě ty.

IM: Zde je velmi důležité, aby lidé vybírali... Mám na mysli ty, kteří prahnou. Opět platí, že zdaleka ne každý to potřebuje. Ve skutečnosti Osobnost každého člověka, nejednou jsem to říkal, usiluje o Duchovní Svět. V tom je její podstata. Smysl lidské existence zde je především získat pravou duchovní svobodu. To znamená, stát se Duchovní Bytostí, získat to, co by měl každý člověk získat. Právě proto je tady.

Ale vzhledem k tomu, že existuje vědomí, existují záměny a podobně, které drží Osobnost člověka v otrockví a člověk jednoduše ani netuší, čeho je schopen a proč je tady. Řekněme, ti stejní herci mu z jeviště říkají: *„Ty jako člověk jsi povinen dosáhnout toho a toho v hmotném světě. To je důležité. Je důležité vytvořit mínění druhých o tobě. Je důležité něco poznat“* a podobně. Takovým způsobem přetahují téměř sto procent pozornosti Osobnosti, tedy přetahují na sebe veškeré „financování“.

Člověk místo toho, aby budoval *Domov Věčný*, buduje jakási dočasná stavení z toho, co namokne při prvním dešti, tedy „zámky na písku“, jak říkali dříve, které jakýkoliv příliv zničí a všechno smyje. Ale opět

platí, je to volba člověka. Člověk má právo vybírat, mýlit se, protože tak to má být, a to je spravedlivé. Kdo mu brání zaposlouchat se do svého nitra? Nikdo.

Ž: Sám podléhá úskokům vědomí.

IM: Ano. Lidé si dokonce přečtou knihu AllatRa, opakují, přečtou, nikoliv pochopí, a začínají říkat: „*Vědomí mi brání, to a to mi brání, všechno mi brání*“. V tu chvíli však mluví jejich vědomí. To znamená, že jsou ovládáni a manipulováni systémem. Stačí si jenom uvědomit to, co je napsáno v knize „AllatRa“ a člověku už nic nebrání. Přes jakékoliv náboženství dojde k Duchovnímu Světu. Není to tak? Je to tak. Je to složité? Ne, není. Je to možné? Naprosto. V tom je ten smysl.

T: Ano, pokud budeme vycházet z myšlenek, rozhovorů lidí a také z historické literatury, co vědomí obecně říká lidem o duchovních znalostech, když se s nimi člověk střetává. Vědomí říká: „*To není zajímavé. Nemusíš měnit sebe, ale ostatní. Musíš bojovat proti něčemu, dominovat, jediné tvůj názor je správný*“... Avšak pokud i přesto člověk nastoupí na duchovní cestu (ať už sám nebo v nějaké náboženské organizaci), posouvá se i přes odpor vědomí, které mu již začíná říkat: „*Musíš změnit ostatní, ty už víš všechno*“. Dokonce mu říká: „*Musíš ve službě zabíjet jiné svého vlastního druhu ve jménu Boha, zotročovat, podmanit si někoho, rozšiřovat svá území*“. Ale když člověk v praxi pracuje na sobě, už si uvědomuje, že

jeho nepřítelem nejsou lidé kolem něj. Nepřítel je v něm samotném, že nepřítelem je jeho vědomí jako součást systému.

IM: Systém je systém – odvěký boj a konfrontace. Ale je to pestré, je to všechno iluzorní, to vše přitahuje pozornost. Jako záblesk světla v temnotě – vzplanul a člověk chtě nechtě vložil pozornost. Ale opět, není to ta pravá temnota ani to pravé světlo.

**Duchovní rozvoj Osobnosti
v praxi – to je tvoření
v duchovní Lásce.**

► 07:06:00 – 07:32:02

T: Igore Michajloviči, když jste nám poprvé pověděl o prvotním a druhotném vědomí, pochopení tohoto nám velmi pomohlo v každodenní praxi, v práci na sobě, v hlubším porozumění tomu, jak funguje mechanismus autogenního tréninku, meditace a celkově, jak se od nich liší duchovní praktika. Ačkoliv jsme se již na začátku pořadu zmínili o těchto nástrojích, nemohl byste nám vysvětlit, jak pracovat s těmito nástroji z pohledu znalostí o prvotním a druhotném vědomí?

IM: Ano, samozřejmě. Má to také význam, když probereme nástroje, které lidé používají k pochopení Duchovního Světa. Začneme od toho jednoduchého. Autogenní trénink... Co je to autogenní trénink a jak funguje? Autogenní trénink sám o sobě je právě uvědomování si sebe sama, přemístění svého „Já“ z druhotného vědomí do prvotního vědomí a práce s prvotním vědomím na úrovni prvotního vědomí. Proto je to důležitý nástroj, který existoval ve všech duchovních praktikách. Nyní ho nazýváme v poněkud transformované, pozměněné formě jako autogenní trénink, a to díky Schultzovi – to jsme již zmínili. Ale funguje na úrovni prvotního vědomí, přičemž v těle probíhají různé změny a podobně.

Meditace je také práce prvotního vědomí, ale zde již dochází k pozorování vědomí druhotného. Jestliže je autogenní trénink jednodušší, kdy jakoby vypínáme druhotné vědomí, nevěnujeme mu pozornost a pracujeme s pomocí prvotního vědomí se svým tělem, tedy je to pochopitelný proces, jednoduchý a snadný, pak me-

ditace je již složitější praktika. Pracujeme s pomocí prvotního vědomí s druhotným, studujeme systém. Čili nacházíme se prakticky v systému, ponořujeme se hlouběji, jen zlehka z něj vycházíme a začínáme ho studovat, ale bez toho aniž bychom si uškodili. Můžeme již poznávat složitější procesy a dokonce dosáhnout úrovně šesté dimenze. To je to, o čem jsme již mluvili – magie a vše ostatní. Všechna vyšší magie zůstává na úrovni šesté dimenze. Systém sám vyjít za šestou dimenzi prostě nemůže. A meditace sama o sobě, ať je jakákoliv, je pouhou meditací. Je to práce na úrovni prvotního vědomí, aby to bylo jasné. Jak se říká, spásy tím nedosáhneš, ale klidu dosáhnout možné je.

Stav klidu – to je... po smrti, když se člověk stane subo-sobností, kdy jakoby spí, spící subosobnost, není tam utrpení. Ale stále je to určitý druh smrti, protože sebe-identifikace přetrvává. Je to jako nějaká anabióza. Ale jaký to má smysl, když je možné Žít a Milovat? Proč neexistovat?

Ž: Ano, a použití těchto meditativních technik k dosažení tohoto klidu je jen zbytečná ztráta sil (energie), je to úsilí vynaložené z nevědomosti. V podstatě vědomí se jednoduše zacykli samo v sobě. A když se vědomí zacyklí, k čemu dojde? Vždyť podobné plodí podobné.

T: Ano. Uvědomění a pochopení ještě dalo to, o čem již hovořil Igor Michajlovič na začátku pořadu, a sice že duchovní praktika **„je překročení Osobností těch**

hranic, v nichž může fungovat vědomí“. A tím je hodně řečeno na pomoc těm, kdo praktikují.

IM: Samozřejmě. Duchovní praktika se již provádí na úrovni Osobnosti. Je to právě to, co rozvíjí Osobnost. Jedná se již o pozorování prvotního vědomí, druhotného vědomí, všech jejich kombinací, projevů, uvědomění si sebe jako součást Duchovního Světa. Je to vnímání Duchovního Světa. A konečným cílem je splynout se Světem Duchovním neboli stát se Jeho součástí. Je to již dozrávání Osobnosti. Vše je jednoduché.

Ž: Ano. Svého času bylo pro mě důležité pochopení v praxi, když jste jednou zmínil, že **Osobnost nepozoruje Duchovní svět, ona jím žije.**

IM: Ano. Osobnost nepozoruje tamten svět, ona jím žije. A rozdíl mezi tím je obrovský. Ona vnímá celým spektrem, tím, které není ve vědomí, není v lidském těle. Je obtížné to lidem vysvětlit, je lepší to zažít. Říká se: „Co člověk zažívá, když přichází štěstí?“ „Jak co? Přece štěstí.“ „A co je štěstí?“ „Víš, raději to zažij.“

Ž: Ano, štěstí nebývá dočasné. A ty už v praxi chápeš, že mezi žít štěstím a jen dočasně ho zažívat na krátké okamžiky je obrovský rozdíl.

T: To je pravda. V počátečních etapách osvojování si duchovní praktiky se stává i to, že je ti dobře, ale přitom... jako bys nebyl, jako bys zmizel, jakoby byla prázdnota. Ale přitom všem je ti tak dobře, vnímáš

hluboko uvnitř, že jsi v kontaktu s něčím novým, radostným, rodným.

IM: Ale otázka zní – nejsi nebo vědomí zmizelo? Rozumíš? Samozřejmě že umlkli tví herci, divadlo zmizelo a začal život. To neznamená, že ty nejsi, ale nejsou herci nebo jedno z tvých pozemských „Já“. Můžeme to nazývat různě, ale jsou to jen slova.

T: Ano, a je to jednoduše nezapomenutelný pocit svobody, osvobození se z moci vědomí... Igore Michajloviči, ještě je tady jedna otázka, na kterou se lidé ptají v dopisech, a sice na modlitbu. Co je to modlitba jako duchovní nástroj? Je vůbec možné dosáhnout pomocí modlitby splynutí Osobnosti s Duší?

IM: Co je to modlitba? Modlitba vlastně prochází mnoha těmito stádii. Nejčastěji se modlitba provádí podle diktátu druhotného vědomí. Může to mít smysl? Ne. Ale hlubší, vážnější projevení stavů modlitby probíhá na úrovni prvotního vědomí. To je to, čemu se říká meditace. Provedení takové paralely dává pochopení.

Každé náboženství může přivést člověka k Bohu, už jsme o tom hovořili a nejednou. Nejsou špatná náboženství, jsou lidé, kteří zbloudili. Náboženství nemůže být špatné. Ani svět nemůže být špatný, lidé bývají špatní, protože poslouchají vědomí, které jim povídá...Ale opět, vědomí nepředkládá po celou dobu jen to špatné. Někdy nabízí i to dobré. Vyber si to dobré a bude dobře. Prostě často pro dosažení přání, toho, co nám vnutilo druhotné vědomí, tak pro jeho dosažení

často jednáme špatně. Ale je to přece naše volba, že ano? Opět platí, co si vybíráme, to i dostáváme.

Takže je možné skrze modlitbu dosáhnout splynutí Osobnosti s Duší? Samozřejmě že je to možné. Existuje nejsložitější a zároveň nejjednodušší modlitba, a sice modlitba Ježíšova. Pokud se hluboce zamyslíme nad tím, jak probíhají její etapy, a podíváme se, kdo a jakým způsobem popisoval tyto stavy, kdo ji skutečně prováděl a kdo těchto stavů dosahoval... Ve skutečnosti bylo takových lidí velmi málo a pak jen tisíce a tisíce těch, kteří povídali o tom, že něčeho dosáhli. Stejně jako v duchovních praktikách princip je stejný. Probíhá opakování Ježíšovy modlitby, touha a Láska k němu, vznikající taková, že... A opět přicházíme k čemu? Přicházíme k Lásce.

Láska skutečná, opravdová, upřímná je Láska k Bohu. Přírozeně že pokud se začneš snažit, jak již bylo řečeno dříve, „*z celého srdce milovat Boha*“... A modlitba Ježíšova k tomu vede, právě **k oživení vnitřního pocitového vnímání Světa Boha, a to je Láska a Vděčnost k Němu. Není nic než Láska a Vděčnost. Všechno ostatní je iluze ve vztahu k Duchovnímu Světu.** A když vzniká tento pocit, to je splývání. Je to složité? Ne, není to složité. Stejně jako duchovní praktiky, jsou složité? Ne, nejsou složité.

A co je složité? Žít vědomím je složité. Ono říká, že to není možné. Proč? Protože pro každé, ať prvotní či druhotné vědomí je vstup do Duchovního Světa uzavřen. Proto vědomí klade odpor. Je vždy proti tomu, aby se

Osobnost stala tím, koho nazýváme Andělem, protože pro vědomí to znamená smrt.

Člověk má přinejmenším dvě „Já“, i když vědomí může vytvořit takových „Já“ hodně. Je to známo z příkladů různých onemocnění nebo speciálních manipulací s člověkem, kdy je na základě prvotního vědomí možné vytvářet těchto „Já“, kolik chceš, třeba deset.

T: A co pojem „láska“... Velmi často si lidé pletou pozemskou lásku se skutečnou Láskou.

IM: Opět pojem „láska“. Láska je v pozemském pojetí často diktována prvotním vědomím jako potřeba k rozmnožování, tedy kopírování sobě podobných. Systém je v tom také velmi zainteresován. Nebo je diktována druhotným vědomím jako touha ovládat, vlastnit a tak dále. Tehdy láska z pohledu vědomí vypadá barvitěji, je však velmi pomíjivá.

Ale opravdová Láska je Láska pouze k Bohu a Láska ke každému v Duchovním Světě.

Ž: Ano. Láska k Bohu i ke každému, kdo se nachází v Duchovním Světě.

T: Již jsme se zmínili o tom, že systém přes vědomí lidí propaguje, že člověk jakoby nemá svobodu volby, že je údajně otrokem Boha.

Ž: Ano, ale **co systém zamlčuje?** To, že **svoboda je pouze v duchovnu a že existuje jiné vnímání Osob-**

nosti, stav, který vzniká z kontaktu s tím, co je Božské, díky hlubokému pocitovému vnímání, díky nesmírné Lásce k Bohu. A v této Lásce není strach. Strach vnucuje samotný systém, který přes vědomí nutí lidi, aby nemilovali Boha, ale aby se Ho báli. Právě aby se Ho báli jako velikého a všemocného, ale z pohledu systému, z pohledu síly, a nevnímali Ho ve skutečnosti – v majestátu a všemohoucnosti Jeho nekonečné Lásky. Systém nezná realitu Duchovního světa, realitu skutečného Života.

T: Ano, protože údělem systému je vše pomíjivé a smrtelné. A odtud vychází záměna vědomím duchovních základů a chápání. Vždyť i službu Bohu vědomí zaměňuje za úděl otroků... A tady je to zajímavé... protože v minulosti se jako „úděl“ nazývala oblast, které vládl kníže. A v podstatě z toho vychází, že tento trojrozměrný svět je údělem otroků knížete tohoto světa.

IM: Naprosto správná poznámka. Tady je opět záměna pocházející z vědomí, a to velmi krutá, že „všichni ti, kdo slouží Bohu, jsou jeho otroky“.

T: Protože vědomí stojí vždy proti Bohu. Lidé často nechápou, kdy v nich hovoří bůh vědomí a kdy je to jejich vnitřní upřímná touha po Bohu, touha, která vychází zevnitř. Vždyť pokud máš strach z Boha, pokud se jako otrok obáváš Boha, pak ho nemiluješ a On tě nevidí.

IM: Ano. Záměna, která pochází z vědomí, že všichni ti, kdo slouží Bohu, jsou jeho otroky. To je nesprávné

chápaní Boha. A do vědomí lidí byl vpuštěn takový jedovatý význam, že se člověk Boha musí bát. A to zabíjí i samotnou touhu Osobnosti po hledání Boha. Proč? Když se nezralé Osobnosti skrze vědomí začne diktovat, že se musí bát Boha...

T: ... ano, pozornost člověka se již soustřeďuje na strach místo Lásky, tedy probíhá odliv síly pozornosti ve prospěch systému. A to vyvolává ještě větší strach místo Lásky.

IM: Naprosto správně. A k Bohu je možné přijít pouze prostřednictvím Lásky, žádná jiná cesta není. Pouze skrze Pravdu, skrze poznání. Poznání může projít pouze skrze Lásku.

T: Ano, a Lásku je nutné pěstovat každý den. To je práce. Ale lidé chtějí, aby se člověk najednou z ničeho nic... stal duchovně rozvinutou Osobností.

IM: Pouze ve výjimečných případech mohou být takové dary určitým Osobnostem dány. Proto člověk musí sám projít tuto cestu. Musí si zvolit službu, podle dohody, kdy lidé zachtěli v tělech bojovat s ďáblem a zasloužit si Lásku Boží. Takže ne tak, že je Bůh začne milovat, ale že získají Lásku Boží, stanou se tou Láskou.

To nejohavnější, co Ahriman vnesl do náboženství, je strach z Boha. Když se někoho bojíš, nemůžeš ho Milovat, Milovat upřímně, opravdově. Budeš se ho bát. A pokud se bojíš Boha, nikdy k Němu nedojdeš.

Boha je třeba Milovat. Bůh je Láska. Když jsi naplněn Láskou, jsi s Bohem. Dokonce i pochopení Lásky bylo zaměněno...

Proto člověk nemůže být otrokem Boha. Člověk se stává otrokem ďábla, když žije hmotným světem a jeho hodnotami. Je to tak. Pak je jeho osud jednoznačně předurčen. Tedy otrok má svůj osud předurčen. A pokud to vezmeme z obyčejného, zjednodušeného pohledu, člověk se může stát součástí Duchovního Světa, to znamená, že se vrací do své rodiny v lidském chápání. Ale nemůže být otrokem ve své rodině. Jaká by to byla rodina, kdyby v ní byl otrokem? Vychází to dokonce i z postojů vědomí. Jak můžu milovat svou rodinu, když se jí bojím?

T: Je to tak... Ještě o Boží lásce. Igore Michajloviči, v pořadech jste se již nejednou zmiňoval o tom, že právě Láska v duchovní historii lidstva byla často asociativně přirovnávána k planoucímu ohni, ohnivé Lásce.

IM: Proč se lidé, kteří skutečně dosáhli duchovního probuzení bez ohledu na náboženství, které vyznávali, zmiňovali o ohni? A tento oheň vždy popisovali v nevídaných barvách. Říkali „oheň planoucí, ale ne spalující“, nazývali ho „ohněm nejčistším“ a podobně. Toto chápání ohně je něco, co dává vznik Životu, a zde jimi byl zmiňován jako prvotní síla nebo prvotní energie. Asociativně, na úrovni vědomí... Asociativně, protože člověk, který to vše zažil na pocitové úrovni a který se to snaží vysvětlit ostatním, vybírá přirovnání k určité síle a k tomu, co to připomíná. Voda to být nemůže, ta teče.

A to, co člověk zažívá a pochopitelně zvláště v prvních etapách, prožívá i na fyzické úrovni... vždyť samy víte, když dochází k tomuto projevu, naplňování Duchem, co zažívá tělo? Pociťuje tento žár jako oheň, který hoří uvnitř. Ale nespaluje. Je radostný a blahodárný. Je čistý. Je to připodobnění tohoto prvotního ohně, které je vnímáno vědomím... Kdysi se mu říkalo síla Allat.

Ž: Ano, je to nezapomenutelná zkušenost z prvního kontaktu s Duchovním světem, kdy poprvé zažíváš ohromné nadpozemské štěstí, cítíš blahodárný žár Lásky, který jsi dříve neznal, Lásky opravdové, nevyčerpatelné. A tato radost tě tak naplňuje, natolik silně, že to cítí dokonce i tělo. Protože tento žár je takový... skutečný, je upřímný, rozpínající se, je tak objemný. Samotná čistota, je čistější než čistý.

Dále pak, když žiješ Duchovním světem, tento žár v takovém silném projevu zmizí, vchází do hloubi a stává se tvou nedílnou součástí. A tam, v hlubinách, je neustále přítomen, rozechvívá tě zevnitř. A nezáleží na tom, jestli je den nebo noc, jsi do něj jakoby zabalen. Znovu se projevuje ve své plnosti pouze tehdy, když zde probíhá významné zesílení nebo projevení z duchovní strany, tedy, když je zde přítomnost z Duchovního Světa.

T: Ano. V praxi bylo také pozorováno, že když žiješ Duchovním Světem, jednoduše mizí pocit osamělosti. Předtím byl neustále přítomen pocit osamělosti vycházející z vědomí, pocit oddělenosti ve fyzickém světě. A zdálo se, že dokonce i tehdy, když jsi byl v kruhu svých nejbližších lidí. Ale byl tu vždycky. Jen ses ne-

chal rozptylovat nějakými obrázky vědomí, nějak se tento stav zahlazoval. Ale obzvláště zjevné vnímání této osamělosti bylo v prvních etapách praktické práce na sobě. Je to velmi zvláštní pocit – jsi v podstatě mezi lidmi, ale jako kdybys byl sám v poušti.

A až později v praxi přišlo uvědomění, že pocit osamělosti je stav vědomí, že je způsoben jeho funkcí rozdělávání, oddělování a že je postaven na emocích prvotního vědomí. Ale ty už si vybíráš něco jiného, protože už znáš to jiné. Znáš radost a plnost Života, života Duchem, života Duchovním Světem, kde jsi jednotný s celým Duchovním světem a duchovním projevením zde.

Ž: Ano, naprosto s tebou souhlasím. A tato radost tě natolik naplňuje, tento stav je tak příjemný, když jsi skutečně Živý a když jím Žiješ. A je to tak silné a překrásné... Dokonce i vědomí vnímá tu allatovskou sílu. A co je ještě zajímavé, že v praxi přichází pochopení, proč byl znak Allatu označován jako srpek měsíce právě růžky vzhůru. Vždyť je to jako číše. A když prožiješ tuto nezapomenutelnou první zkušenost kontaktu s Duchovním světem, pak už cítíš, jak probíhá jakoby naplňování číše těsně pod sluneční pletení. Naplňuješ se jako číše a v této číši je oheň blahodárný, jinak ho nenazveš. Vědomí chápe, že „je to tělo, že to není číše“. Ale když zavřeš oči, cítíš něco úplně jiného. A ten pocit... Cítíš tu neviditelnou číši. Chápeš, že to ona vyzařuje ten žár nevyčerpatelné Lásky, pravé Lásky. A tato Láska je tak upřímná... Ty chápeš, že je opravdová. V této Lásce je... Bůh.

Tento cit... číše, pŕlměsíc, Allat... Jako kdybys měl uvnitř objemný znak, který vyzařuje nekonečnou Lásku... Dokonce i vědomí si toho všímá. A ty chápeš, proč je Allat číše, která vyzařuje nekonečnou Lásku. A odtud patrně pochází tento znak – znak Allatu, tedy z praktické duchovní zkušenosti lidí. A nepochybně to není jen obrázek. Teď to chápeš v praxi. Víš, že je to skutečná duchovní zkušenost. Je to zkušenost těch, kteří se po staletí osvobozovali. A evidentně ho zaznamenali jako první zkušenost duchovního kontaktu se Světem Nekonečným. Tuto zkušenost si nelze s ničím splést, nikdy na ni nezapomeneš. Je vždycky s tebou.

T: Ano. Nejcennější a nejdůležitější znaky dávné minulosti jsou všude. Znak Allatu (srpek měsíce rŕžky vzhŕru) se nachází prakticky na všech kontinentech na artefaktech, na posvátných předmětech pradávných národŕ. A v mnoha náboženstvích se mluví o ohni jako o počátku světa, čímž se rozumí božské síly Allatu. To znamená, že vše začíná z něj, z pocitového vnímání vnitřního ohně Lásky člověka k Bohu...

IM: Naprosto správně. A „tento oheň hořící uvnitř“ je „projevem naplnění Duchem“ – potom ho nazývali různě. Ale přece jen název „Allat“ je správnější. A znak Allatu – srpek měsíce rŕžky vzhŕru byl rozšířen všude.

T: Ano, a je zde mnoho příkladŕ: od skalních maleb, které jsou staré desítky tisíc let (o jejichž původu není nic známo, s výjimkou doby jejich vzniku), po artefakty různých věrouk, kultur, civilizací, světových náboženství, přičemž z nedávné doby – má se na mysli po-

sledních pět tisíciletí. Je jasné, že vědomí samozřejmě mnohé z toho vymazalo, mnohé překroutilo, pozměnilo, řekněme „podle svého uvážení“, přesněji podle uvážení systému a proměnilo to v provádění rituálů. Ale samotný fakt...

▶ 07:32:02 – 08:34:47

VIDEO Č. 10

Artefakty se znaky Allat a AllatRa v kulturách národů světa

Video představuje širokou škálu artefaktů se znaky Allat a AllatRa, které jsou kulturním dědictvím různých epoch, věrouk, náboženství a civilizací. Znaky Allat a AllatRa se nacházejí všude – Asie, Afrika, Evropa, Austrálie a Oceánie, Severní a Jižní Amerika.

T: Soudě podle nahromaděných artefaktů, duchovní zkušenosti a praxe to je to, oč usiloval člověk z epochy paleolitu a oč usiluje i člověk moderní doby. A nezáleží na tom, kde se nachází lidské tělo, zda v jeskyňní pomalované znaky, které zaznamenávají duchovní zkušenosti minulých generací nebo v chrámu plném knih o náboženských zkušenostech lidí z minulosti. Je důležité, kde člověk skutečně přebývá jako Osobnost, zda v symbolech mrtvé trojrozměrnosti, v naslouchání interpretaci vědomí nebo v praxi Života Duchem. Jednoduše řečeno, čím žije, zda vědomím nebo Duchem.

Je zajímavé, že dříve to měl člověk jednodušší, pokud jde o duchovní poznání, než když začal proces významného komplikování pravdivých Znalostí z pohledu vědomí. Uvedu jednoduchý příklad. Asi před sedmi tisíci lety na východě Evropy vzkvétala všem známá civilizace kukutensko-tripolská, která v té době postavila největší města. A byla to velmi rozvinutá civilizace, která po tisíce let mírumilovně existovala. Podle nalezených artefaktů této kultury patřily znaky Allat, AllatRa mezi znaky hlavní. Byly umísťovány i do ornamentů a vzorů nástěnných maleb, na slavnostní a rituální nádoby, předměty, ozdoby...

IM: Znak Allat sloužil jako připomínka nabytí Lásky Boží, jak se jí stát... skutečného ohně, tedy jako sestupujícího ohně, který sestupuje jako Duch a naplňuje tě, a toho, čím musíš Žít.

T: Ano, a když studuješ tuto kulturu, chápeš, že taková připomínka byla ve společnosti všude. V domech

ho lidé malovali na čestné místo, stavěli na kamna vyzařující teplo, aby se člověk hřál nejen fyzicky, ale i duchovně, tedy neustále v sobě udržoval tento božský oheň, oheň Lásky k Bohu. Znak AllatRa a Allat byly umísťovány na vrcholky a střechy domů. Čili byly všude. Sloužily jako připomínka hlavního cíle v životě člověka – stát se z mrtvého Živým. Soudě podle znaků na artefaktech a osobitosti existence této civilizace, je zřejmé, že zde byly duchovní Znalosti praktikovány.

IM: No, je to přirozené, protože duchovno dominovalo nad materiálním, a ne jak je tomu nyní.

T: Ano. Znak Allat, jak se uvádí v knize AllatRa, i v následujících dobách označoval prvotní energii, božské síly. Byl to symbol pro praktikující, pro ty, kteří se obohacovali duchovními zkušenostmi.

Ž: Ano, a byla to taková duchovní připomínka věčného Života tady a teď.

T: Ano. Znak Allat sloužil spíše jako každodenní připomenutí, ale nebyl tím, čím je nyní ikona pro většinu lidí... Je zde opravdu velký rozdíl. Protože dnes ikony pro většinu lidí znamenají připomínku proseb, pomoci v trojrozměrném životě, vyprošování u Boha něčeho buď pro sebe, nebo pro své blízké, obrácení se s prosbou jako na nejvyšší instanci.

Ž: Ano, bohužel... A to vše je postaveno na emocích z vědomí – na naději, na strachu. Ale dříve byl znak Allat znakem pro lidi, kteří žili v různých částech světa, jako

připomínka prapůvodních Znalostí, posilování vnitřního duchovního ohně, Lásky k Bohu, tedy připomínka duchovního rozvoje Osobnosti. A v podstatě to byly právě znaky, které předávaly duchovní význam a podstatu znalostí, které chápali lidé v každé části světa. A ne jako symboly trojrozměrnosti, obrazy s rysy tváří, které odpovídají vnějším fenotypovým zvláštnostem místních národů, jako je tomu teď. To znamená, že nedocházelo k rozdělení prapůvodních Znalostí, nedocházelo k jejich rozdělení na vlastnictví toho či onoho národa.

T: Ano. A kdy začala Tripolská kultura upadat? Když ji nahradily bojovné kultury, tedy ta pokolení, která již pozbyla Znalostí, a ta, která byla řízena vědomím Živočišného rozumu. Ti, kdo pomocí vědomí jako otroci systému proměnili Znalosti na magii, náboženství, skepticismus ve vědě, ti, kdo vytvářeli sociální hierarchie a rozvíjeli systémy řízení postavené na naději a strachu.

IM: Naprosto správně.

T: A přesto, nehledě na toto vměšování vědomí, si lidé ještě tehdy pamatovali Zdroj, který dává Život. A to je možné pozorovat nejen podle artefaktů a pozůstatků dávných civilizací, které existovaly před tripolskou kulturou. Lze to pozorovat i podle dozvuků prapůvodních Znalostí, které vytvořily základ učení různých náboženství existujících posledních pět tisíc let a které jsou již značně přepracovány vědomím.

Například ve filozofii hinduismu a buddhismu dosud existuje takový pojem, jako je „maya“, který má něko-

lik významů. Na jedné straně se na něj pohlíží jako na iluzorní povahu vnímaného světa. A v jiném smyslu byl spojován se světovou silou, která vytváří proměnlivou povahu, ale sama má neměnnost Boha. V podstatě je to charakteristika sil Allatu, těch prvotních energií, z nichž je v tomto světě vše utkané. A má se za to, že když se tato síla použije pro božské účely, pak dává nádhernou transformaci. Byla spojována s božskou ženou, tedy s bohyní, jejímž atributem byl znak Allat. Ale když tuto sílu používají démoni, „maya“ se promění v klam. Jak si pamatujeme z knihy AllatRa, od pradávna jsou známy i znaky srpku měsíce obrácené do určité strany v závislosti na jejich významu, tedy pokázání na struktury polí konstrukce člověka – boční nebo zadní bytosti.

Nejzajímavější ale je připomínka a význam *závoje* bohyně – je to iluzornost celého vnímaného světa skrývající pod viditelnou různorodostí svou pravou podstatu – Brahmana, to znamená Jediného, nejvyššího Boha jako jedinou realitu.

Ž: Ano. Obecně platí, že bohyně – Matka se závojem, jejímž atributem je srpek měsíce s růžky nahoru, tedy znak Allat, je docela rozšířený obraz v kulturách a věroukách různých národů.

T: Naprosto správně. A již existuje pochopení toho, co to znamenalo v dávné minulosti, bez ohledu na to, na kterém konci světa vyznávali lidé tu či jinou víru. Tak například bohyně s ochranou nebo ta, která tká plátno, je i ve věroukách Indiánů na Aljašce, a sice bohyně

Atsintma a ve věroukách starodávných slovanských národů je to bohyně Mokoš a ve věroukách pradávných Arabů bohyně Al-Lát a mnoho dalších. Je to i v moderních náboženstvích. V křesťanství existuje takový výraz: „být *pod ochranou* Bohorodičky“.

Ž: Ano, různých věrouk, tedy cest k posvátným dveřím pravého Domova, může být mnoho, ale otevření dveří, to znamená duchovní zkušenost praktického kontaktu, života Duchovním Světem je pro všechny stejná.

Vždyť když se podíváme z pohledu duchovních zkušeností, co se snažila asociativně předat minulá pokolení budoucím? Právě to, že když v praxi probíhá soustředění pozornosti na Duchovní svět prostřednictvím hlubokých pocitů, dochází k odchodu do jediné reality, do reality Boha.

IM: Je to tak.

T: Když máš praxi v duchovním poznání, pak chápeš jediné zrno pravdy, to zrno, které je začleněno do duchovních učení různých národů. Ale bez praxe je teorie mrtvá...

Správně tu bylo poznamenáno, že je to odchod do reality Boha, tedy na místo vlastní duchovní přirozenosti člověka jako Osobnosti, cesta do skutečného Domova. V sanskrtu existuje takový pojem jako „álaja“, který doslovně znamená „domov“, „obydlí“, „prapůvodní“. A jedním z klíčových pojmů v buddhismu je „álaja-džňána“, což je jakási společná „schrána nevyšlovi-

telné a nesdělitelné znalosti Jediného“. U národů na Východě, například v Turecku, slovo „aya“ znamená „svatý“. Arabové mají také zmínku o prapůvodním Domově. V islámské encyklopedii v článku o hlavní svatyni islámu Kaabě se píše o tom, že podle legendy jedno z jmen první svatyně bylo al-Bayt al-'Atik, což znamenalo „pradávný Domov“, „prapůvodní Domov.“ Má se za to, že byla založena Adamem jako první svatyně na Zemi, která byla určena k uctívání Boha. Odpovídající zmínky jsou i u jiných národů.

Ž: To vše jsou dozvuky po těch, kteří praktikovali, kteří se snažili asociativně předat dalším pokolením své praktické duchovní zkušenosti, to, co spojuje Osobnost se skutečným Domovem, tedy s realitou Boha.

T: Ano, ale vědomí si vždy v této otázce dělalo krutý žert. Protože když čteš teorii a pak procházíš praxí, uvědomíš si, že to vůbec není to, co tím tvé vědomí myslelo.

Vím to podle sebe, že kdybych jenom tak, odděleně, četla všechny ty definice, jak tomu bylo předtím, mozek by prostě odmítl čemukoliv rozumět. Protože všechno je za staletí lidským vědomím tak zamotané, kdy se za pravdu vydává to, co ve skutečnosti prošlo vědomím a co bylo napsáno člověkem, v němž dominovalo vědomí. A to je cítit. Ale teď je již jiná situace. Všechny znalosti z různých náboženství se stávají jednoduchými a jasnými díky univerzálnímu klíči – duchovním Znalostem, o němž jste nám pověděl, Igore Michajloviči. Pokolikáté se již přesvědčuji o tom, že vše, co je z Duchovního světa, je jednoduché a jasné. A vše, co pochází z vědomí, že

je složité a zamotané a nafouknuté do vyumělkovaných filozofických pojmů, až k nepoznání. Ale díky univerzálním klíčům, které jste dal, je možné mezi slupkami času v každém náboženství najít pravé zrno.

IM: Pravda je vždy jednoduchá a vždy mluví sama za sebe. To jsou zajímavé okamžiky. Běžně se velmi mnoho mluví, zejména ve znakovém písmu, o duchovnu, o spojení Osobnosti s Duchovním světem. Ale ty znalosti jsou však k dnešnímu dni ztraceny a některé jsou vůbec vykládány úplně naopak. Ale co naděleáš, vědomí je vědomí.

T: Igore Michajloviči, zmiňovali jsme nyní Bohorodičku, která je dnes pro mnoho lidí po celém světě průvodce božských sil Allat. A není náhoda, že byla od starověku zobrazována se znakem Allat, s ochranou. Dnes se k ní velmi mnoho lidí obrací v modlitbách jako k rychlé pomoci v oblasti duchovních záležitostí. Ale je poměrně často kvůli inkulturaci spojována s pozemskými obrazy, s tělesnými obrazy, s obrazy, které jsou přijatelné pro ten či jiný národ. Ale ve skutečnosti je to obrovská Boží síla...

IM: Ano, často je Bohorodička vnímána a lidem se asociuje s hmotným obrazem. Avšak opět platí, že vše svaté je Duch. A Bohorodička je Největší Duch. Proč? Existuje mnoho pověstí, ale řekněme to tak... **Co je to Láska? Láska je Bohorodička!**

Na to téma jsou velmi zajímavé legendy o sestřích Allat...V podstatě podle mě ten, kdo chce, najde si to

sám. Nestojí to za to zde rozebírat, abychom nezpůsobili napětí ve vědomí určitých lidí. Pro ty, kdo Duchem vnímají, by to bylo samozřejmě zajímavé. Ale bohužel mnozí lidé, kteří se považují za opravdové věřící, žijí více vědomím pod diktátem toho, kdo toto vědomí ovládá. Proto v současném světě, bohužel, mnohé ani říci nemůžeme. A to je pravda.

T: Bohorodička je Duch a jsou lidé, kteří cítí v sobě potřebu Mariánské služby.

IM: Když se dotýkáme obecných otázek služby... Služba bývá různá. Ale nejčastěji lidé usilují o službu z vědomí v naději na získání magických schopností na cestě služby. To často nabádá lidi k tomu, aby říkali: „*Chci sloužit, jsem připraven.*“

Opravdová služba to je právě ten příklad, příklad Marie jako ztělesnění Čistoty a Lásky a naprostého odevzdání sebe Duchovnímu Světu, přinesení těchto hodnot a jejich šíření v hmotném světě nezávisle na přání vědomí, které tomu každou sekundu klade odpor. Je to složitá otázka a ve veřejném pořadu ji otevírat, zejména Mariinu službu... K čemu?

T: Pro ty, kteří cítí.

IM: Ten, kdo cítí, to pochopí. A pro ostatní... jen by to v nich posílilo démona.

Ž: Ale jsou lidé, kteří upřímně chtějí přijít k Bohu... Je jasné, že už bylo dáno mnoho. Ale nyní je taková

doba – období Křížovatky... Takové události ... Taková temnota vědomí pokrývá svět, že je těžké si toho nevšimnout... Ale to nejdůležitější z toho, co se nyní děje, je to, že jde taková velká vlna z Duchovního světa a tak silné vnitřní Volání, které je obtížné neslyšet. A zevnitř tě naplňuje mnoho pocitů, protože ty to Volání slyšíš. A toto Volání je směřováno ke každé Osobnosti jako Duchu. Ono probouzí Život, Život skutečný, tedy to vše, co je pro člověka nejcennější a nejdůležitější.

Ale mnozí stále živoří v otroctví pod narkózou vědomí. Přestože již bylo velmi mnoho dáno a řečeno bylo velmi mnoho, i Znalosti byly dány. Ale teď je vše na takové hraně a osud každého člověka závisí jen na jeho osobní volbě...

IM: Bůh miluje každého, kdo miluje Jeho. A kdo Ho nemiluje, toho On prostě nezná. A to je pravda. Chceš být s Bohem nebo chceš, aby tě On miloval – miluj Jeho. Je to jednoduché.

T: Ve skutečnosti je vše jednoduché. To znamená, že nezáleží na tom, jakou má člověk minulost, kdo to je, jak zvnějšku vypadá... Člověk se nemusí bát ničeho, protože Láska – to je...

IM: Láska není strach. Pokud se bojíš kohokoliv, Ahri-mana nebo Boha, nic se ti nepodaří. Strach pochází z vědomí, žije v něm. A tělo křičí, když umírá a Duše zpívá, jestli si to zasloužila. A vědomí musí křičet, protože pro něj to jsou poslední okamžiky existence, když se Osobnost osvobozuje. To je normální.

Ž: Ano, vědomí nedává pochopení Boha. Když je víra, ale nejsou znalosti, není pochopení – co to pak znamená? Samotný fakt: „*Věřím, ale nevím. Věřím v Toho, koho neznám, v naději na to, že dostanu něco hmotného pro sebe.*“ A přesto lidé žádají vše hmotné. Vždyť to je princip práce systému. Tak miluješ Boha nebo materiální statky?

Ale tady vzniká ještě jedna otázka: věříš nebo víš? Věříš, že po smrti těla budeš vzkříšen v ráji? Ale pokud věříš, pak doufáš. A pokud doufáš, pak pochybuješ. A pokud pochybuješ, pak je v tobě strach, a ne Láska.

Ovšem pokud je v tobě Láska, pak v tobě už je Život. V tobě nejsou pochybnosti, není strach, protože už máš Znalosti a zkušenosti, už máš Život. Už žiješ tady a teď. V tobě jsou Znalosti a Láska Duchovního světa. V tom je smysl, že si neděláš naděje, že po smrti budeš odměněn, ale začínáš Žít tady. **Začneš Žít – budeš Žít. Pokud jsi nezačal Žít – Žít nebudeš.**

T: Ano, a jak se píše v Bibli: „Kdo zasévá pro své tělo, sklídí z těla záhubu; kdo zasévá pro Ducha, sklídí z Ducha věčný život.“

Ž: Ano, a v tom je hloubka pochopení řečeného – „co zaseješ, to sklídíš“. Vždyť pokud jen doufáš, že oseješ pole, pak když nastane čas sklizně, přijdeš na pole a uvidíš, že je prázdné. Nebude tam nic kromě plevele tvých nadějí. A aby bylo možné sklízet, musí se nejprve zasít, tedy nedoufat, ale jednat.

Tvé naděje bez reálného činu jsou prázdné. Víra – to jsou naděje a strachy. A zkušenosti – to je Život. Živému živé, mrtvému mrtvé. Nesmíme snít a doufat, ale musíme Žít. Zaseješ Lásku, získáš Lásku. Protože... Bůh opravdu miluje každého, ale pouze toho, kdo miluje Jeho.

T: V tom je smysl. Lidé často jednají z vědomí, ze zvyku, na základě své minulosti. Ale Láska je něco úplně jiného... To je Život tady a teď mimo šablony systému.

IM: Zvyk je šablona vědomí. Když žiješ vědomím, budeš činit podle zvyků. Když žiješ Láskou, jsi osvobozen od zvyků, jsi osvobozen od všeho. Co je zvyk? Zvyk je ve vědomí a vědomí je část systému. Vše je jednoduché.

T: Ve skutečnosti je vše jednoduché. A také neměl by ses zabývat tolik svými šablonami, protože to je vědomí a ono může... promítat myšlenky i o minulosti, i o budoucnosti... A ty prostě jen... tady a teď... miluj... a to je vše.

IM: Minulost, budoucnost jsou jen ve vědomí, ale ono nemá přítomnost. A Osobnost nemá ani včera, ani zítra. Osobnost, která žije Duchovním Světem v lásce Boží, ta má teď. A teď je nekonečné. Z „teď“ se nemůže stát „včera“ nebo „zítra“. Je přece teď a je věčné. Ale vědomí říká: „*Včera jsem to měl udělat tak a zítra to udělám jinak*“, ono nemá „teď“.

T: Ano, je hloupé zanedbávat přítomnost ve prospěch budoucnosti.

IM: V budoucnosti není přítomnost.

**Začneš Žít – budeš Žít.
Pokud jsi nezačal Žít – Žít nebudeš.**

IM: Svět je různorodý, ale systém má jen málo šablon. Co ve skutečnosti znamená „systém útočí“? Přicházejí myšlenky, přicházejí různá rozptýlení (doslova jedny a tytéž), jsou to přece šablony, je to tak? A praktické příklady, to je zajímavé...

T: Ano, naprosto správně. Když se lidé dělí o své zkušenosti, bezpochyby je to obohacuje jistými pochopeními na nynější etapě duchovní cesty. Dostávají příležitost dozvědět se více o úskocích vědomí, zdokonalit vlastní bdělost. Protože tím se učíš tady a teď v praxi poznávat svou pravou povahu, učíš se cítit jiné lidi, oddělovat zrna od plev, oddělovat pravdu pocházející z hlubokých pocitů od lží svého vědomí. A proto je každá zkušenost jen ku prospěchu jako praktická příležitost pochopit, co to je tvé vědomí, kdo jsi ty, kde je iluze a obrazy, které tvé vědomí vymýšlí, a kde je pravda bez masek systému. A co se vůbec globálně děje ve světě, když to není bráno z hlediska vědomí, ale celistvě vnímáno z Ducha.

IM: A tohle chápání svobody je úplně první krok. Fakticky první uvědomění, že člověk je skutečně svobodný ve své volbě, to je první krůček k Duchovnímu Světu. To je také důležité.

T: Ovšem...

IM: A navíc, využij příležitost, že nejsem sám, kdo se nachází u tebe ve studiu, a můžeme se zeptat i ostatních přátel na to, s čím se oni potýkají. A to je komunikace s lidmi, s čím se lidé potýkají. To je zajímavé.

T: Ano, připomeneme našim divákům nebo spíše našim posluchačům, že u našeho stolu se stále nacházejí naši hosté – Voloďa a Andrej. Pravda, už se stali spíše zainteresovanými posluchači než účastníky rozhovoru. Ale chtěla bych, abyste se vy, Voloďo a Andreji, pokud možno, podělili o základní momenty osobní zkušenosti. S čím jste se museli v praxi potýkat, co pochopit, co si uvědomit, a to jak při práci v kolektivu, tak především při práci na sobě? A celkově, co podle vaší osobní zkušenosti duchovně obohacuje člověka a co podle vašeho názoru brání člověku jít duchovní cestou?

V: V zásadě nic nebrání. Jedině ... podle mě, že člověk musí získat znalosti k tomu, aby pochopil, co je duchovní cesta, co to je tento svět a vůbec, co tady děláme, proč jsme se tu objevili. A pak už člověk začíná jít. Buď jde duchovní cestou, nebo dělá, že jde duchovní cestou. Záleží na tom, co člověk pro sebe přijal, jaký si vytyčil cíl. Pokud vidí cíl, znamená to, že jde. Ale cestou se může chytit na úskoky vědomí. Přesněji řečeno, bývají různé situace: někdo může v sobě spatřit nějakou tu pýchu nebo naopak si neuvědomit tento moment, někdo... Prostě bývají různé situace... Pohyb na duchovní cestě je cílený pohyb. Pokud člověk skutečně pochopil, přijal znalosti a nejenže pochopil, ale skutečně je prožil nebo tím začíná žít, tehdy v podstatě jde odpovědně, klidně, pevně, nenechá se rozptylovat různými nástrahami vědomí a ostatním. Tak to vidím.

T: Možná, že Andrej se podělí o svoje zkušenosti...

A: Nuže, takových zkušeností k dnešnímu dni, díky Bohu, se nashromáždilo hodně. Jednou z takových překážek je ztráta cíle. To je tehdy, když člověk v určité chvíli kvůli tomu, že, řekněme, nedostatečně pracuje na sobě, dovoluje svému vědomí dominovat. A vědomí v tom okamžiku zaměňuje cíl. Vědomí má ve skutečnosti mnoho přání, například vydělat peníze, udělat kariéru, nevím, založit rodinu... Někdo se chce stát slavným sportovcem, někdo slavným vědcem...

IM: Vědomí má jedno přání, a sice jíst a taková přání vnucuje Osobnosti.

A: To je způsob – způsob jak jíst. Jeden ze způsobu...

IM: ... manipulace.

A: Ano, manipulace. Ale člověk, sem přece přišel s jediným cílem – stát se Nesmrtelným.

IM: Získat Život.

A: Ano, získat Život. Bývají často takové okamžiky, kdy toto chápání, ono... se jakoby zastírá, mizí. A v určitém okamžiku se člověk začne zmitat. Je jako loď, která ztratila navigaci. To znamená, vyplula na moře a kam plout dále, neví, kompas nefunguje (víte, co se stane, když se pod kompas položí magnet, ručička se točí různými směry). Zdá se, že loď je i plachty jsou napnuté, ale s lodí to hází po moři sem a tam a dokud se znovu neobnoví pochopení toho, jaký je cíl, samozřejmě, stávají se různé věci...

IM: Co tím chce Andrej říct? Přeložím to pro pochopení... Ve skutečnosti mnozí lidé, jakmile jednou zažijí zkušenost pocitového vnímání, tak jako po předchozím pořadu s tebou (*pozn. redakce: jedná se o pořad „ŽIVOT“ na ALLATRA TV <https://allatra.tv/video/zhizn>*), mnozí zažili, pocítili. A objevuje se touha dojít k Bohu. Začínají chápat a cítit, že je to Pravda, že existuje Svět větší, než je tento a že je něco, co je za hranicí našeho chápání. A tento proces toužebného usilování je zpravidla krátký, jelikož vědomí to „zatlouká“ a člověk ztrácí cíl. Lidé třeba chodí například do svých chrámů, do svých kostelů a podobně. Chodí... a zapomínají, proč tam chodí. Chodí si tam pohovořit, chodí tam proto, aby zajímavě strávili čas, ale zapomínají, proč tam přišli. Zapomínají, že tam jdou kvůli kontaktu s Bohem.

T: Tedy nechávají se unést na cestě těmito nabídkami...

IM: Vědomí je odvádí, jde to z rozumu... Tímto způsobem se ztrácí pochopení.

A: Ano... A jeden z nástrojů, pomocí kterého vědomí, řekněme, přesměrovává Osobnost, směr jejího pohybu, je lenost. Když se člověk v určitém okamžiku přestane duchovně rozvíjet, v něčem poleví, přestane kontrolovat myšlenky, to znamená, připouští si nějaká přání, šablony, vědomí pak nabírá na síle. Dochází k vážné konfrontaci.

IM: Přetahování lana.

A: Ano. Jak Igor Michajlovič vyprávěl o tom, že vědomí jí, ano, zde skutečně vyvstává otázka, kdo bude, promiňte mi tento výraz, jíst. Čili bude jíst vědomí a zcela dominovat Osobnosti, nebo přece jen Osobnost, která se naplňuje silami Allatu, bude držet vědomí na pevném řetězu. A lenost je také jedním z nástrojů vědomí, když je člověk líný rozebírat a chápat, jak pracuje vědomí. Jednoduchý příklad, který se dnes často opakuje, je, když lidé přicházejí a říkají: „Mám takové myšlenky, že to nestihnu, nezvládnou.“ A jednoduché doporučení je, vezmi zápisník a zapisuj vše, co ti říká vědomí. Je to přece velmi jednoduchý nástroj, když slyšíš tyto myšlenky, píšeš: „Moje vědomí říká...“, a píšeš přesně to, co cituje. Vědomí třeba říká: „Nemůžu se dostat k Bohu“... No, podle mě je vše jasné.

IM: Ale ono nelže...

A: Ano...

IM: Ono se nemůže dostat k Bohu. Jenže to vnucuje i Osobnosti, která se tam může dostat.

A: Ano. A zde je nedůležitější moment, jak správně říká Igor Michajlovič, že ono, řekněme to tak, „z nemocné hlavy překládá na zdravou“. To znamená, že v tomto okamžiku říká Osobnosti, že „já jsi ty a tobě se to nedaří“, tedy jakoby mně. Ale pokud víš, že prostě běží citování myšlenek z vědomí...

T: Ano, že to říká a hlásá vědomí a vědomí se to nikdy nepodaří.

A: Ano. Čili můžeme hovořit o pochybnostech, můžeme hovořit o nejistotě, můžeme říkat, že chybí zkušenost. Ale to vše pochází z vědomí. Proč? Lidé říkají: „Chybí zkušenost“. A kdo jim brání získat zkušenost? Lenost. A kdo v člověku vyvolává lenost? Vědomí. A tak vědomí, pokud mu člověk začne naslouchat, skutečně, řekněme, povede člověka někam jinam.

A řekl bych, nikdo člověku nebrání. Ve skutečnosti ho nic nadržuje. Je plně svobodný ve své volbě. Ale k tomu, aby udělal správnou volbu, je třeba skutečně vědět mezi čím a čím vybírat...

V: Ve skutečnosti je to tak jednoduché, tak přirozené. Lidé přestávají poslouchat hlas ve své hlavě, začínají přemýšlet o tom, jak pomoci druhému. Jak se říká, pokud cítíš, že je ti špatně, najdi někoho, komu je hůř a pomoz mu – tobě samotnému se uleví.

IM: Dříve se používal poněkud jiný způsob – přes disciplínu, vzájemný respekt. Příkladně základní pochopení, pochopení aspoň na úrovni vědomí – ale i dodržování tohoto. To znamená, že vědomí jako hlas v hlavě (ti samí „herci“) se ti snaží něco vnutit... Odmítej ho. Vědomí říká jedno a ty ne, řekneš něco jiného. A pocítování tohoto něčeho jiného také vedlo zejména k pocitovému vnímání toho, co mají společného. A touto cestou lidé také poznávali. Je to ve všech náboženstvích, jen cesty jsou poněkud odlišné.

V: Ano, vše začíná sebedisciplínou. Potom to vše... když jsou lidé ve skupině, pak chápou, že pokud každý dělá svou část, vede to ve skupině k něčemu dobrému.

IM: Zde je klíčový moment – vše začíná především sebedisciplínou. O tom se mluvilo vždy a v každé době, ať vezmeme kohokoliv (kdo skutečně pracoval, šel po cestě a nepovídal o tom a nechlubil se na každém rohu) – vše začíná pouze sebedisciplínou, jenom člověk sám může přijít do Duchovního Světa, když má v sobě skutečně hořící touhu... A co je nejzajímavější, přerušili jsme Andreje, což není čestné.

A: V pořádku, prostě já... je to zajímavé, také byl... takový živý moment. Jednoduše o něm povím, nevím, možná že vystříhnete nebo nevystříhnete tyto záběry z filmu... Velmi zajímavé... Na pocitové úrovni jsem si uvědomil, že říkám správné věci, ale není to ta vlna... To je zajímavé, čili jakoby říkám správné věci, odhaluji šablony vědomí, ale cítím, že to jaksi... a hle... přechází to na druhou vlnu a... tak nějak... no, je to zajímavé. Jde společný proud a to, co říkám v tom proudu, ono jakoby...

IM: To skutečně nepatří k pořadu, Andreji.

A: Rozumím. Ne, no ... můžeme ovšem dále... Prostě, aby to nepřekáželo, no, totiž víte, ono to proudí a ... hle...

IM: Pochopil jsem, ale to sem nepatří.

V: Skutečně, vědomí nechápe... Nemůže pochopit. Je nastaveno pouze na získávání znalostí trojrozměrného světa. To je vše. A to, co leží za hranicemi trojrozměrnosti, vědomí není schopno pochopit. A ještě další věc, když člověk začíná, snaží se porozumět, co to je duchovnost, může to být pro člověka kultura, mohou to být nějaké tradice. Prostě aby pochopil, co je to Duch, co je to materie, aby je oddělil a pochopil, co to je, co jsou to hluboké pocity...

Duchovnost – to je přece především pochopení, že je svět materiální a že je Svět Duchovní (Svět hlubokých pocitů), to, co je člověk schopen pochopit, prožít a konec konců stát se obyvatelem toho světa. Ve skutečnosti to není složité. Je třeba jen použít své vlastní pochopení a skutečnou trpělivost, vytrvalost. Tehdy člověk vše chápe, vše je přirozené.

T: Inu, Volod'ο, souhlasíš, že „*použit vlastní pochopení*“ – častokrát vědomí zejména tohle používá v myslích lidí a vytváří zmatek. A sám znáš tyto příklady. Duchovnost – to je Život Duchem tady a teď. A vědomí, jako odpůrce všeho duchovního, se vždycky nepozorovaně pokouší přidat nějaké své vlastní chápání k duchovním Znalostem. Igor Michajlovič kdysi zmínil jeden východní výrok: „Člověk buď přijímá Pravdu takovou, jaká je a mění se v souladu s Ní, nebo mění Pravdu v zájmu svých nízkých vášní a činí z ní lež“. A ve výsledku lidé překrucují Znalosti.

V: Ano, velmi často se to stává. A obecně, ze zkušeností ... nejpřirozenější stav člověka je stav štěstí. Není

přece pohodlné žít v nějakých všedních každodenních sporech, konfliktech, no, je to nehezké, *nekomfortní*. A nejpřirozenější jsou normální lidské vztahy – dobré, hezké sousedské vztahy. To je pochopení toho, že druhý člověk je stejný jako já. Má stejnou duši jako já. Vlastně nemáme co dělit. To je pochopení toho, že celý svět je jednotný, jednotný v Duchu. A materie, vědomí rozděluje.

T: Volodě, můžeš být konkrétnější, na osobních příkladech duchovního rozvoje, z pohledu praxe, že když vím, co vybírám, že konečně... už to není jen teorie, kterou jsem přečetl v knihách, že už to není teorie, kterou jsem nasbíral na setkáních, kterou jsem vyslechl v záznamech pořadů. Poděl se, prosím, o svou praktickou zkušenost...

V: Zpočátku pro mne bylo klíčovým okamžikem pravděpodobně právě to, že jsem viděl příklad před sebou. To je první, protože jsem viděl, jak lidé mohou ovládat sami sebe, zvládat různé situace. Byly i příklady toho, jak může člověk jednat v životě. Jedny příklady, druhé příklady. Začal jsem se sám sebe ptát: „A jak já můžu reagovat?“ To znamená v konkrétní situaci. A první bylo to, že jsem začal pozorovat, proč reaguji na lidi zrovna takto.

Měl jsem jeden jasný příklad... Patologicky nesnáším opilce. No, a jednou takhle jedu autobusem, autobus byl více méně plný. Nastupuje do něj podnapilý člověk. První pocit byl nepřijetí. A tento člověk se usmál a začal recitovat básně. Pro mne to byl šok, dělal takové věci,

recitoval je s takovým procítěním, to bylo ohromující. Pochopil jsem, že bych měl přemýšlet úplně jinak, aspoň reagovat na tohoto člověka. Protože jsem v něm uviděl „skutečného člověka“, ne takového, jakého jsem si myslel, že je. Ukazuje se, že je ve mně někdo, kdo přemýšlí špatně, špatně, ale přemýšlí... Neposuzuje člověka takového, jakým skutečně je, vidí před sebou pouze obrázek. Takto recitoval asi dvacet minut a nepřestával, zatímco jsme jeli autobusem. Bylo to s citem, byla to epická báseň. A já jsem si pomyslel: „Počkej... já tohle zatím neumím, nemám natolik rozvinutý intelekt. Ukazuje se, že v člověku je něco hlubokého, něco, co se ho dotýká a on to může předat. Otázka zní, proč tak reaguji a nevidím skutečný obraz?“

Začal jsem hledat... Vlastně jsem hledal v různých směrech, v náboženství, všude. A pak jsem se začal věnovat východním bojovým uměním. Setkal jsem se s lidmi, kteří se umí ovládat. Tímto začalo mé pochopení, kam směřovat a jak s tím pracovat. Potom naše dialogy o různých motivech chování, o tom, jak je možné reagovat, co je to „člověk“ obecně, z čeho se skládá a proč tak reaguje, co to je vědomí... To se pro mě stalo výchozím bodem k tomu, co je třeba se naučit. Pustil jsem se do toho, začal jsem se přehrabávat v knihovnách, seznamovat se s jógou, s psychologií. Pak jsem vše začal prověřovat na sobě. Protože... to je přece život. Když se v životě používají znalosti, tehdy chápeš, že to funguje, že je to skutečné a s tím se dá pracovat.

Těch „hrábí, o které jsem zakopával, bylo velmi mnoho. Stejně tak základní nepochopení své povahy. Chyb bylo

skutečně velmi mnoho. Když jsem svého času v sobě nevypozoroval moment závisti a zachtělo se nějakého materiálního blahobytu, přirozeně, že jsem se dostal do situace, kdy jsem musel... realizovat to, co... Jak se říká, dopustil jsem se všech chyb, které byly možné.

Každá situace je zkušenost. Je třeba se vyznat sám v sobě. Vlastně to bylo moje první uvědomění, že je třeba přijmout odpovědnost za sebe, za svůj život a za svůj duchovní rozvoj. Začal jsem pracovat s meditacemi, s duchovními praktikami. A tehdy jsem pochopil, kde můžu najít tento stav klidu, stav nějakého vnitřního štěstí, ve kterém nic jiného není zapotřebí. Není třeba se snažit něčeho dosáhnout, protože to už je. Je vnitřní stav klidu. Je vnitřní stav nějakého duševního vzletu. Právě to jsem našel v praktikách.

Dále jsem s tím jednoduše začal pracovat. Stalo se to mým vnitřním stavem. Postupně... byly ještě pády, byly vzestupy, ale už to bylo tou hvězdou, která ukazovala cestu, nitkou, za kterou jsem se chytil, vzpomněl si, že „ano, je to“. Získal jsem nějakou zkušenost. To mi umožnilo studovat tuto nauku více do hloubky. To je vlastně to, co mi osobně pomohlo.

A když jsem uviděl, že toho lze dosahovat samostatně, ukázalo se, že to není složité. Stačí vložit do toho určitý vnitřní záměr (ne touhu, ale spíše záměr) a pak celkem v klidu s tím pracovat. A dále pak, když se objevily takové chvíle v životě, už se daly celkem klidně řešit. A ze stavu klidu je vidět, odkud přichází situace, kam jsem vložil pozornost, proč se situace právě tak vyvinula, kde

se spustila některá má šablona. A vše se začalo řešit normálně, to znamená, že situace se začaly urovnávat. A začaly být vidět i vztahy s lidmi: kde začínají a jak nejlépe si rozumět, jak nejlépe spolupracovat. Vztahy s lidmi se začaly urovnávat. A to je vše. To byl začátek, abych tak řekl, mého rozvoje na této cestě.

T: Dobře, děkuji. Andreji, a jak to bylo u tebe? Poděl se, prosím, o své praktické zkušenosti.

A: Ano, skutečně mám takovou zkušenost. Když jsem se setkal se znalostmi, pochopil jsem, že jsem nevěděl o své dvojité povaze. Nechápal jsem, že ve mně existují dvě podstaty, které, řekněme, bojují o mou pozornost. A právě tento okamžik se stal klíčovým. Začal jsem studovat podstatu jednu i druhou, tedy Živočišnou podstatu a Duchovní podstatu, nebo, řekněme, dobré síly ve mně a zlé síly ve mně. Co ve mně pobízí k aktivaci těchto sil? To znamená, jak fungují, proč se někdy zlobím a někdy se nezlobím.

T: A můžeš to, prosím, uvést na některých osobních příkladech, zkušenostech, které budou užitečné i druhým lidem?

A: Teď tady sedím a snažím se vzpomenout. Zdá se, že toho bylo spousta, ale to, co se teď objevuje... Prostě budu mluvit tak, jak to je ... Ze všeho nejvíc, co mně podnítilo na tuto cestu, byla touha Žít. Když už jsem začal na sobě vážně pracovat, tak ty momenty, které se staly v mém životě, řekněme, v neviditelném světě, ty situace mi daly pochopení a jasnost, že lidský život

je na jedné straně jakoby jednoduchý, ale na druhé straně velmi složitý a velmi cenný. Proč? Protože v něm je třeba být velice bdělý. Jeden nesprávný krok může mít nezvratné důsledky.

První chyba (také jsem dělal takovou chybu) je, když ti v hlavě vznikají myšlenky, že aby ses duchovně rozvíjel, musíš opustit práci, musíš opustit společenský způsob života, v němž žiješ, musíš odjet někam do hor nebo jako poustevník odejít do lesa a tam se zabývat duchovním rozvojem. To je obrovská chyba, se kterou jsem se také setkal. Proč? Protože tyto myšlenky přicházejí z vědomí. Snaží se člověka odstranit z prostředí, v němž bude nejužitečnější a jeho rozvoj bude nejúčinnější. Vždyť, podívejte, v lese nejsou lidé, s nimiž, řekněme, se necítíme komfortně a nemůžeme zjistit, proč vlastně se necítíme komfortně. Koneckonců lidé jsou pro nás zrcadly, že ano? To znamená, že pokud mě nějaký člověk rozčiluje, tak je to především ve mně, jsou to nějaké nepropracované věci ve mně. V lese taková zrcadla neuvidím.

A až při provádění praktik jsem si uvědomil, že tento svět je agresivně naladěný vůči lidem, kteří se tím zabývají, ale i vůči lidem obecně. Tento svět chce lidi rozdělit, aby byli v rozporu. Nedávno nastala taková zajímavá situace ... Přijel jsem jednou po noční meditaci, mluvím s přáteli a cítím, že mám takový stav uvnitř ... jako by mi dali něco cenného, ale jako by to ještě nebylo ve mně, ale vedle mě. A začínají se dít zajímavé situace. Setkávám se s prvním člověkem a ten mi hned zadá takovou otázku, tedy ani ne otázku, ale řekněme,

dává mi určitý pokyn k jednání v takové poměrně agresivní, emocionální formě. Pomyslím si: „Klid!“ A sám sebe se ptám: „Co se to děje? Proč je ten člověk vůči mně tak agresivní?“ A on říká, podívej, měl bys udělat tohle a tamto... A já si pomyslím: „To je nějaký zajímavý dialog, dokonce ani ne dialog, spíše jakýsi monolog“. A odpovídám tomuto člověku: „Ano, ano...“, a odcházím a chápu, že uvnitř mně začíná jakési ne moc příjemné chvění. Uvědomuji si, že to cenné, co jsem dostal, může ode mne odejít.

Další etapa. Odcházím a chápu, že bych teď neměl mluvit s tímto člověkem, nesmím v žádném případě nechat v sobě vypuknout emoce. Tedy v žádném případě se nerozčilovat, že mluví se mnou tak emocionálně... A tak odcházím, odcházím. Ale tu přiběhne úplně jiný člověk, podívá se mi do očí a ptá se: „Jsi v pořádku?“ Stojím a říkám: „Ano... V pořádku...“. Vzdaluji se od něj a pomyslím si: „Musím odjet“, protože si uvědomuju, že jsem úplně na hraně... Na jedné straně jakoby všechno chápu, ale cítím, že mohu prohrát, a proto jsem se nechtěl předvádět a hrát si na hrdinu. Mimochodem to je jedna ze šablon, že „já všechno zvládnu, jsem šikula“... Chápu, že je lepší odjet. Nasednu do auta, odjíždím z tohoto místa a tu zvoní telefon – rozvoz vody. Někdo mi říká: „Objednal jste si vodu...“ Já říkám: „Já jsem neobjednával vodu“... Prostě v klidu to říkám...

V: Zapojil se systém.

A: Ano... Říkám: „Já jsem neobjednával vodu“. A hned mi přišla myšlenka, kdo objednal tu vodu. Volám člo-

věku a říkám: „Poslouchej, objednával jsi vodu?“ A on říká: „Ano, objednal jsem vodu“. A v té chvíli už jsem na tom místě nebyl, tak mu říkám: „Chápeš, že už tam není nikdo, kdo by ji převzal? Ty jsi kde?“ Odpovídá: „Jsem na semináři“. A tu na vnitřní úrovni chápu, že mi do rukou, ovšem obrazně řečeno, jakoby dávají „nabitou pistoli“ a říkají: „Můžeš teď tomuto člověku povědět všechno...“

V: Nabídli ti trochu se rozčilit, rozzlobit se...

A: Ano. Teď mu můžeš říct, že, „jak to, že objednal vodu a sám odjel, nikoho neupozornil“ a podobně. A uvědomuju si, že systém mi dal do rukou „zbraň“ a že stačí jen „zmačknout spoušť“. A chápu, že veškerá síla se teď prostě vynaloží na tohoto člověka. Sám chápu, že to nesmím udělat, tedy že nesmím reagovat emocionálně. A tak říkám: „Ano? Dobře, nějak to zařídíme. Nic se neděje, vyřešíme to“... A vtom mi volají z rozvozu vody a já se jim začínám omlouvat. Říkám: „Kluci, promiňte, prosím, zapomněli jsme a odjeli“. Zdá se, že mám pravdu, že? A zároveň to vypadá, že tato situace se netýká přímo mě a podle logiky vědomí mám v ruce všechny argumenty, abych tomu člověku vyhuboval a lidem vysvětlil, že jsem vodu neobjednával a vůbec, proč mi volají. Ale já jsem se omluvil: „Promiňte,“ říkám, „tady je telefon na člověka, který to má na starosti. Prosím, promluvejte si s ním, on vše zařídí“.

A cítím, jak v určitém okamžiku to blaho, které bylo kolem mě, jak... do mě vstoupilo. To znamená, že celou tu dobu, několik hodin, probíhala hra o tuto

vnitřní sílu, zda ji utratím na pýchu nebo ne. Vždyť je to v podstatě pýcha. V jakém smyslu pýcha? Člověk se mnou emocionálně mluví. A co mám dělat já? Zareagovat či ne, odpovědět stejně a říct mu: „Promiň, proč takhle se mnou mluvíš?“ nebo prostě tiše odejít a neříct nic? A to jsou situace, které nás učí. Jsou to malinké lekce, díky nimž pochopíš, co to vlastně je ta vnitřní síla a jak to vše funguje, jak v těchto okamžicích působí systém, jakými způsoby. Ale téměř vždy mačká na tlačítko pýchy.

Čili v určitém okamžiku jsem si začal uvědomovat cenu sil Allatu, cenu sil nezbytných pro duchovní růst Osobnosti. Člověk je schopen cítit vstup sil do něj, je mu dána taková schopnost. A právě mnoholetá zkušenost kontaktu se Znalostmi a zkušenost z určitých stupňů duchovní svobody umožňuje člověku udělat tuto volbu. A proto teď chápu, že pokud se teď zachovám podle šablon vědomí, ztratím tu sílu, která mi pomůže být nad vědomím nebo řekněme, být...

V: ... více živým.

A: ... ano, více živým. A tento stav a uvědomění si toho, co znamená být Živým a co znamená být v otroctví vědomí, tedy být mrtvý, je právě tím stimulem, který dovoluje učinit rozhodnutí. Tedy zhruba řečeno, mně se nabízí obhajovat ego vědomí pomocí mé životní síly. Ale já s tím nesouhlasím.

T: No, to je samozřejmě skvělé. Ale otázka spočívá v něčem jiném, protože v tomto případě byla spouš-

těcím mechanismem myšlenka z druhotného vědomí, že „to se mnou neprojednali“. Když se účastníš těchto iluzorních her vědomí, tohoto boje mezi prvotním a druhotným vědomím, „boje o korunu“, bohužel, jako Osobnost nevidíš, co se ve skutečnosti děje... V této situaci je vše mnohem jednodušší. Vědomí rádo dělá z komára velblouda, rádo nafoukne situaci, z ničeho udělá jakousi emocionální událost. Ovšem ve skutečnosti v tomto případě zaznělo o mnoho více šablon vědomí, než bylo vyvozených závěrů.

V: Opět jde přece o vnitřní svobodu, pochopení toho, že si mohu vybrat to či ono, zvolit určitý způsob jednání. Pak to velmi pomáhá. A je to především znalost a zkušenost, když s tím začínáš pracovat. Takové věci se velmi často stávají. Vždy je nějaký okamžik, kdy činíme volbu. Ten je vždycky. Jenom člověk často tento okamžik nezpozoruje a zachová se podle šablony.

Pochopení toho, že se můžeme v každé situaci včas zastavit, včas učinit nějaké adekvátní rozhodnutí, nám dává možnost vycházet s každým člověkem, normálně vyřešit jakoukoliv situaci, třeba i konfliktní.

A: K tomu, co říká Igor Michajlovič... Právě lenost a nedostatek znalosti systému vede k tomu, že si lidé začínají přát to, co si přát nelze. Systém, ten nespí a působí prostřednictvím blízkých. Chtěl jsem totiž říct, že jedním ze způsobů, když se narušují nějaké vztahy s lidmi, první věc, která je zapotřebí – v žádném případě neobviňovat člověka. A není

důležité, jestli máš pravdu, nemáš pravdu, je třeba alespoň v myšlenkách ho požádat o odpuštění. Vždyť co s ním děláme v našich myšlenkách pomocí vědomí? Argumentujeme a dokazujeme svou pravdu, že někdo pravdu nemá, ale my ji prý máme, nebo se urážíme... To je především zvyk a nedostatek zkušeností.

V: Zkušeností a pozornosti... Pochopení sebe samého.

A: Při práci na sobě jsem kdysi přijal pravidlo, že v hlavě s nikým nemluví. Jak víte, často se stává, že když se člověku přihodí nějaká situace, třeba konfliktní nebo nějaká jiná, že v hlavě s tímto člověkem mluvíme, něco mu dokazujeme. Nebo se nám stane něco hezkého a v hlavě si už modelujeme, jak k někomu přicházíme a povídáme mu o tom. To by se v žádném případě nemělo dělat. Proč? Protože s prominutím v hlavě vstoupíme do dialogu se svým vědomím. Naše vědomí to velmi zajímá. Proč? Protože tyto dialogy s vědomím často probíhají v emocionální sféře. Emoce je průvodce Živočišné podstaty v člověku. Svou silou, která je nezbytná pro duchovní rozvoj, přesměrováváme a odevzdáváme vědomí. To znamená, že živíme vědomí, posilujeme toho, kdo nás potom zotročí...

Časté jsou případy, běžné v počáteční fázi vykonávání praktik, kdy přichází takové myšlenky: „Mně se nedaří duchovní praktika“. To vědomí teď mluví samo o sobě. A je to skutečně tak. Avšak vědomí dělá záměnu, říká to jakoby od Osobnosti. To znamená, že pokud člověk zapomene, že neumí přemýšlet a hlas

v hlavě mu nepatří, pak to všechno považuje za své a začíná do těchto slov vkládat sílu své pozornosti.

Abychom to pochopili, nejprve musíme začít, s prominutím, banálně studovat své vědomí, to znamená, prostě ho pozorovat. K tomu v podstatě potřebujeme jen zápisník a pero. K dnešnímu dni už chápeme, že lidská Osobnost neumí myslet a neumí prožívat emoce. Osobnost pouze cítí, to znamená, že Osobnost se nemůže ani zlobit, ani se urážet, ani závidět. Ona cítí. Když vezmeme tuto skutečnost na vědomí, pak je s tím velmi snadné pracovat. Zápisník, pero a prostě zapisujeme myšlenky, které pozorujeme ve své hlavě.

Naše vědomí velmi rádo předpokládá. Řekněme jednoduchý příklad. Mluvíme s člověkem, ten se nějak divně podíval a někomu ve mně se zdá, že se na mě urazil. A co mi říká vědomí: „On se na tebe urazil, protože ...“ a začíná vymýšlet proč a z jakého důvodu. Beru zápisník a píšu: „Vědomí mi říká, že se člověk na mě urazil, protože...“ Přijdu k tomuto člověku a říkám: „Promiň prosím tě, mám tu takovou situaci. Řekni mi, je to tak?“ A on povídá něco úplně opačného, že se mnou to nemá vůbec nic společného a že si řeší něco svého... Ale v té chvíli jsem, řekněme, ztratil bdělost a dovolil svému vědomí vznášet tyto předpoklady. A takových situací se k dnešnímu dni nahromadila spousta.

V: A přece jen sis to prověřil.

A: Ano, určitě se to musí prověřit. Tedy proč je nutná katarze a proč je třeba komunikovat a povídat o tom, co

se děje uvnitř? Protože tak jsme schopni zjistit pravdu. Vědomí si rádo domýšlí, kdo si co myslí, kdo co dělá a neustále člověku (Osobnosti) předkládá tyto teorie. A kvůli tomu, že to začne člověk poslouchat, vzniká mu v životě spousta problémů, protože se řídí domněnkami a předpoklady.

Při katarzi dochází k velmi zajímavým věcem. Proč? Přichází úleva. Tedy první k čemu dojde, je, že hlas v hlavě zmlkne a dialog okamžitě ustane. Situace se řeší v klidu a přichází nové pochopení. Přichází pochopení, že je tu i vliv na tohoto člověka. Ve skutečnosti rozhovory, dialogy v hlavě častokrát probíhají, řekněme, nejenom u mě, ale také u toho, s kým je provádíš ve svých myšlenkách. Proč? Protože pokud mezi lidmi existují nějaké skryté neshody nebo lidé neodhalují to, co jim říká Živočišná podstata, dostávají se do uzavřeného kruhu a nástrah vědomí. To znamená, že systém jim vnucuje stejné myšlenky zaměřené na vzájemné rozdělení. Vždyť hlavním úkolem systému je rozdělit lidi. A rozděluje je pomocí myšlenek, to znamená, že v myšlenkách nás staví proti sobě. Abychom tomu zabránili, je třeba se jednoduše sjednotit navzdory všemu, ať by to bylo cokoli. A aby toto sjednocení bylo co nejjednodušší, upřímné a snadné, je nutné odhalovat myšlenky Živočišné podstaty uvnitř sebe.

V: Také v článcích a v knihách se píše, že moc systému tkví v tajném působení, v tom, že není vidět.

A: Ano. A když jsem si všimnul dialogu v hlavě nebo nějakého přání něco někomu povědět, prostě jsem to

zastavil. Prostě jsem si řekl: „Zastav se. Konec, nekomunikuji.“ Nebo ještě je jeden velmi dobrý způsob (to je samozřejmě jeden z nejlepších způsobů), pokud je to váš známý, zavolat člověku a říct „Viš, právě s tebou mluvím v hlavě a říkám ti toto a toto“ nebo „Teď se s tebou v hlavě dohaduji ohledně takové otázky“.

V: Tyto hádky začínají především uvnitř a pak se to vylévá ven. Ale pokud nedovoliš, aby se tento konflikt rozjel ať už ve tvé hlavě nebo zevně, vše se v klidu vyřeší, ke konfliktu nedojde.

A: Rád bych zmínil jeden z takových příkladů, mimochodem, dost zábavných. Máme vícenárodnostní hnutí, jsou v něm lidé různých národností. Tak tedy, stala se jedna zábavná příhoda. Mám známého – představitele kavkazských národů. Přátelíme se spolu, komunikujeme při společných aktivitách. A v určitém okamžiku jsem si u sebe všiml podivné reakce na jeho jednání. Prostě mě z ničeho nic začal rozčilovat, někomu ve mně se nelíbilo, jak se chová, jak něco říká... A chápu, že by to nemělo být. Zašel jsem za ním a říkám: „Poslyš prosím tě, můžeš na minutku? Chci si jen promluvit. Chápeš, mému Zvířeti se nelíbí, že to děláš takto. Nechápu, proč se to děje, nevím...“.

Podívá se na mě vykulenýma očima a říká: „Viš, už tři dny mi Živočišná podstata říká, že ty nemáš rád představitele kavkazské národnosti“. Dokážete si to představit?! Takové myšlenky jsem ani neměl! Tedy ono mi něco povídá z pozice mých šablon, mé pýchy

a jemu říká, že jsem se k němu začal chovat jaksi nehezky kvůli tomu, že je představitelem jiné národnosti.

Když jsme si o tom promluvili, samozřejmě jsme se tomu zasmáli. Říkám: „Promiň mi, prosím tě, možná dělám něco špatně. Nechci se s tebou ani přít, ani hádat. Chci, abychom byli přátelé. Chápu, že je to systém, který nás chce rozdělit, chce nás rozhádat a všechno ostatní...“.

Takto jsme si promluvili a potom se ani myšlenky nestáčely směrem k nějakým urážkám, a nejenže k urážkám, nebyly dokonce žádné vzájemné výčitky. A proč? Protože v tu chvíli jsem si uvědomil, že když jsem přišel a požádal o odpuštění (tedy zdálo by se, že není za co), systém neočekával takový obrat událostí. Myslel si naopak, že opět se projeví pýcha, možná i nějaká ta mužská rivalita. Systém si rád s tímto pohrává (alfa dominance u mužů, a stejně i u žen, tedy takovéto věci). Byl tu však tento otevřený dialog a upřímné přání nepřítakávat systému, tedy upřímné přání nepodporovat ho. Víckrát se systém, alespoň dosud, už ani nepokoušel podsouvat tyto myšlenky. Tedy došlo k takovéto jednotě...

► 08:34:48 – 09:18:29

V: Mechanismus nezabral, takže nemá smysl používat stejný mechanismus, když nefunguje. Jakmile si toho všimneme – konec, systém se neživí, člověk nedává pozornost. Buď vyřešil situaci s humorem, nebo našel s člověkem společnou řeč a vyřešili to. To je vše. To znamená, nepodařilo se... Hleďme, nakonec systém ustoupil.

Když se zapojuje vědomí, sem tam začíná nadhazovat hodnocení: „Tenhle je divný a tamten to dělá špatně. A ten je úplně hlupák...“ nebo něco dalšího. Potichu, jemně, vtíravě se plíží jako slizký had. A takto postupně odvádí pozornost tímto směrem.

Člověk je zahrán do kouta a začíná se bát: „Co se stalo? Proč není radost?“ Začíná hledání viníků. A tato sněhová hrouda člověka zavaluje. Ale uvnitř je přece Osobnost, uvnitř má duši, uvnitř má pocity a ty se nikam neztratily. Je třeba si jen dát jasný pokyn: „Tak, stop. Mám pocity. Nikam nezmizely. Mírím do Duchovního světa. Radost je tu vždycky“. Tedy dát si jasný povel: „Konec. Neposlouchám hlas v hlavě. Nikoho nehodnotím, o nic neusiluji, kromě toho, že mám jediný vektor – duchovní vektor“. A konec, vědomí ustoupí, uvolní své sevření. Dokud je lidské tělo naživu, dokud jsme zde, vše můžeme změnit.

Jeden z ukazatelů toho, že se člověk skutečně posouvá po duchovní cestě, je stav klidu, stav vnitřní svobody. Jako první se urovnávají vztahy se všemi lidmi, protože už nechceš dominovat. Chápeš, co je to vědomí,

přestáváš manipulovat lidmi. A samozřejmě chápeš, když, dejme tomu, ke mně míří nějaká manipulace, už mě prostě nezajímá. Jednoduše obcházím tento ostrý úhel a konflikt se urovnává. Konec, nějak se to všechno řeší po dobrém.

A: V této souvislosti je také velmi zajímavý příklad. Jednou na setkáních jsme se s účastníky skupiny dohodli popracovat se šablonou manipulace. Domluvili jsme se, že nikdo, ani ve své rodině, nebude dávat rady jinému člověku, pokud se sám nezeptá. A všechno, co může člověk udělat sám, tak bude dělat sám, nebude prosit někoho jiného o pomoc. Vztahy se zásadně změnilы...

T: A co podle vašeho názoru podporuje sjednocení lidí na základě vaší osobní zkušenosti?

V: Podle mého názoru napomáhá sjednocení lidí především to, když se lidé setkávají a mají nějaké společné zájmy. Zájem poznávat, zájem udělat něco společně, nějaký dobrý skutek ve prospěch jiných lidí, pomoci někomu. Když přichází tento stav klidu, stav, v němž můžeme spolu komfortně komunikovat, také to dává pocit jednoty. Lidé by jednoduše neměli poslouchat své vědomí.

A: Situace, pohleďte, je fraktální. Stejně tak, jak se nás vědomí snaží rozdělit v myšlenkách, se nás snaží rozdělit již nikoliv v hlavě, ale v komunikaci, v kolektivech. Jakým způsobem? Podle stejného schématu – rozděluj a panuj. Tedy častokrát lidé, kteří propagují takové ideje, jako „jdi tam, tam nechod“, s těmi komunikuj

a s těmi nekomunikuj“, jednoduše naslouchají svému vědomí, které stanovuje tytéž programy k rozdělení. Pokud se dokonce někomu něco nelíbí nebo někomu něco nevyhovuje... A komu to nevyhovuje? Vždycky je něco, co vědomí nebude vyhovovat. To znamená, že místo toho, aby přišli a projednali nějaké sporné momenty a skutečně odhalili myšlenky z vědomí, lidé je často poslouchají a šíří tyto ideje mezi lidmi.

No, řekněme, že duchovně se rozvíjejícímu člověku to neublíží. Proč? Protože pochopí, že je to práce systému. Jednoduše stejně tak, jak systém pracuje uvnitř něj a snaží se ho rozdělit s jinými lidmi, systém pracuje i v kolektivech a snaží se rozdělit již skupiny lidí, kteří jdou stejným směrem. Stejně tak k dnešnímu dni systém rozdělil, sami to víte, i náboženství, i vše ostatní. To znamená, že bylo zaseto jedno zrno znalostí, které nyní, řekněme, vyklíčilo jakoby „v různých směrech“, ačkoliv je to všechno jedno a totéž.

Takto přesně rozdělují... Vždyť touha po moci a opět po tajné moci vede k tomu, že lidé šíří ideje zaměřené na rozdělení. Proto tady není nic překvapujícího, je to přirozený proces, jsou to přirozené zákony systému. Pouze jediná věc – pro duchovně se rozvíjející lidi to není přijatelné. To znamená, že duchovně se rozvíjející člověk by naopak měl usilovat o jednotu, o sjednocení, o lásku, o bratrství. Koneckonců nemáme co rozdělovat.

Ptali jste se, co lidi sjednocuje? Toto je můj názor, řekněme, z mé osobní zkušenosti... Lidi sjednocuje jeden velmi důležitý moment, a sice touha přežít. Přežít nejen

v materiálním pojetí, ale přežít duchovně. Chápete, střetli jsme se s nejmocnějším nepřítelem, který lidstvo má – to je systém Živočišného rozumu. A zvítězit nad tímto systémem můžeme pouze tehdy, když se sjednotíme.

Často stejný zákon využívají, řekněme, i mocní tohoto světa, kteří podněcují lidi proti sobě. Proč? Vycházejí z ideje vnějšího nepřítele, nasměřují určitou skupinu lidí k tomu, že existuje vnější nepřítel a toto lidi spojuje. To je dobrá vlastnost, když se lidé spojí proti nějaké agresi a nebezpečí. Jedná se však o jiné agresora, jiné nebezpečí. Nebezpečí ve skutečnosti, jak se ukazuje...

V: ... je uvnitř každého člověka.

A: Naprosto správně, je neviditelné. To znamená, že ukazují nepravého nepřítele. Ukazují, že nepřítel je jakoby v jiném člověku, v jednotlivci. Ale ve skutečnosti nepřítel je uvnitř nás, je to vědomí. A globálně nepřítel je systém. Jestliže se lidé sjednotí ve snaze přežít a poznat Duchovní svět, no, promiňte, konečkonců to znamená získat nesmrtelnost, nic víc, nic míň. A v kolektivu je snazší to dělat. Je to desetinásobná síla.

Je to prostě proces, studování systému. My tady spolu sedíme, je nás tu několik a každý má svou zkušenost. Podělili jsme se a už jsme se obohatili o zkušenosti. Už nemusíme každý procházet stejnou situací. Opět platí, když provádíme duchovní

praktiky v kolektivu, cítíme naplnění. Je rozdíl, když pracuješ sám a když se tím zabýváš v kolektivu. Je to obrovský rozdíl.

Právě toto je k dnešnímu dni velmi důležité. Pokud lidé skutečně pochopí, uvědomí si, jaký je jejich cíl, bude pro ně velmi snadné se sjednotit. Tehdy opravdu, jak se píše v knihách, že když člověk studuje systém, chápe jeho zákony, chápe, že existuje nesmrtelnost, chápe, že tento svět je iluze, život v tomto světě se pro něj stává prostě zajímavou, poutavou hrou a už, jak se říká, ve svobodě míří ke svobodě. Tedy v klidu se rozvíjí, má zájem, všechno mu přináší potěšení, radost. Nemá žádné problémy, žádné nepřátele.

T: A jak se změnil váš život po seznámení se se Znalostmi AllatRa?

V: Úplně to mění celý život. Žít je mnohem zajímavější a pohodlnější, když chápeš, kam jdeš a proč? A celkové pochopení podstaty procesů, které probíhají kolem, pochopení jiných lidí. Když vnímáš člověka z pohledu získaných znalostí, už chápeš, proč se člověk tak chová, co se v něm teď projevuje. Je mnohem jednodušší mu odpustit, pochopit, komunikovat tak, aby mu bylo líp. To znamená, vyhnout se konfliktům, pochopit vše, co se vůbec děje. Poznat svůj vnitřní stav. Existuje takový výraz „Žít v Duchu“. A to právě znamená žít v radosti, žít ve štěstí, ve spolupráci s ostatními lidmi. Takto žít je mnohem zajímavější. Nedokážu si vůbec představit, jak bych mohl žít v konfliktech, v nějakých hádkách. No, jaký to je život? Nepodobá se normálnímu lidskému.

Normální lidský život je tehdy, když všichni společně něco děláme, nějak spolupracujeme a nakonec chápeme, že je Duchovní svět, že je hlubinné poznání štěstí, že je skutečný život. A to je právě to, co člověk získává a co jsem osobně pro sebe pochopil a považuji takový život za přirozený.

Chápu, že... tento život hmotného těla skončí, ono prostě odejde a já půjdu dál. To vše dává životu cíl. Obvykle v životě u lidí pozorujeme, že mají poněkud vyhaslé oči, zejména u starších lidí. To je strach z toho, že nevědí, co bude dál...

Když víš, že život skončí... Bojí se takový člověk, který nemá cíl. Jaký je to život, když on ví, že vše skončí?! Dívá se do zrcadla a má strach, že se mění. Objevují se vrásky, objevuje se jakási fyzická únava. Už nemůže dělat to, co dělal dříve. Začíná se celkově bát toho, co se s ním děje.

Strach ze smrti překrývá vše, dokonce i roky nebo měsíce života, které člověku zůstaly. Chápe, že se život těla blíží ke konci, ale má strach, protože neví, co bude dál. Avšak když studuješ sebe a poznáváš nauku ALLATRA, pochopíš, že život nekončí. Život právě začíná, když tělo přestane existovat. Tento Život je třeba najít tady.

A: Neexistují žádné hranice poznání. Když provádíš duchovní praktiky a, řekněme, podaří se ti odpoutat se od těla, cítíš, co to je, když nejsi připoután k tělu. A pak se vracíš zpět jako do obleku, který tlačí, sví-

rá, dusí a k té neviditelné desce nad hlavou, nazývané „vědomí“, ale strach z přechodu nemáš. Protože chápeš, že tam nic z toho není. Tedy nejsou tam nekonečné problémy s tělem, nekonečné konfrontace s vědomím a tak dále.

V: Tam je svoboda.

A: Ano. Přechází se do lepšího. Ale zase, je třeba na tom pracovat. Je třeba získat osobní zkušenost, jinak to pro člověka budou pouhá slova... O sobě řeknu, že život se mi změnil, mění se, a jak to chápu, ještě to není hranice. Protože opravdu ten způsob života, který byl před Znalostmi AllatRa, když jsem se s nimi setkal, a to jaký je teď – to je... Všechno se skládá, jak řekl Volodža, všechno kolem cíle. Pohyb směrem k cíli je jako pohyb lokomotivy. Pohyb k cíli vyskládá všechny životní okolnosti k dosažení tohoto cíle. Proč? Protože ve skutečnosti duchovnímu rozvoji nic nebrání.

Jedinečnost knihy AllatRa pro mě spočívá v tom, že tato kniha, pokud je možné to takto říct, nemá konec. To znamená, že je to nekonečná kniha, je do ní vloženo velmi mnoho znalostí. A navíc co mě osobně přitahuje, je tam založená velmi dobrá a hluboká energetika, víte, jak se říká, mezi řádky. Tedy to, co je tam vloženo mezi řádky vybízí, aby se můj vnitřní svět co nejvíc otevíral. A kdysi už jsem to říkal, že jedním ze způsobů, jak být v duchu a udržovat se v tomto stavu, řekněme, vznešeně duchovním, je čtení knihy AllatRa. Tedy nejenže se obohacuješ znalostmi pro vědomí, tedy o nějaká fakta a tak dále, ale navíc se

velmi dobře naladíš na vlnu, která je tam vložena na neviditelné úrovni. V podstatě je tato vlna i v pořadech s účastí Igora Michajloviče Danilova, i v knihách Anastasie Novych.

Ale co je nejdůležitější, AllatRa je pro mě klíčem k Životu, je to klíč, s pomocí kterého se z obyčejné smrtelné bytosti může stát člověk skutečně nesmrtelným. Tam jsou všechny klíče. A řeknu vám to takto, k dnešnímu dni už jsem ztratil přehled, kolikrát jsem ji přečetl. Tedy asi již více než dvacetkrát, a když čtu, pokaždé je to nové. Vždyť, jak řekl Igor Michajlovič v jednom z pořadů, že „záleží na tom, jakýma očima se díváš a jakýma ušima posloucháš“. Doslova k dnešnímu dni přišlo pochopení, že v této knize je důležité každé písmenko. Tedy doslova každé to zdůraznění, napsané tři tečky otevírají nezměrnou hloubku, jakési chápání beze slov toho, co za tím stojí. To je samozřejmě obdivuhodné. A řeknu vám, že dnes již bez toho nemohu být. Jako třeba živíme tělo, tak to je to, co živí ducha. A živit ducha přece, jak již chápeme k dnešnímu dni, je mnohem důležitější než živení těla.

V: Osobní zkušenost je nejcennější. Rozvoj Osobnosti nastává pouze tehdy, když se Osobnost do toho aktivně zapojuje, když je... A Osobnost roste a vyvíjí se pouze tehdy, když dostává pocitovou zkušenost, tedy člověk se rodí duchovně.

A: Rád bych dodal, řeknu o sobě... Ve skutečnosti je třeba ještě hodně na sobě pracovat a pýcha ještě není mrtvá. Ale už, řekněme, je to velmi, velmi zajímavé.

Jestliže dřív byla nějaká ta nepochopení, kolísání, tak nyní se to jenom obrušuje, získává se zkušenost. Tedy je to skutečně zajímavé. Přichází pochopení... a opět, mluvili jsme spolu ohledně Allatu. Pro mě se to stalo v jednom okamžiku velmi hlubokým pochopením.

Bohužel naše společnost je taková, že je zvyklá vážit si hmotných hodnot, ale není zvyklá vážit si hodnot duchovních. Duchovními se nemyslí nějaká umělecká díla, ikony, chrámy a nějaké rituální stavby, myslí se tím duchovnost, síly, které skutečně dávají Osobnosti svobodu. Koneckonců ve skutečnosti jsme tady s vámi, abychom se naučili správně řídit svou pozornost a směřovat síly Allatu tam, kam by se měly, tedy na své duchovní osvobození. A systém právě dělá vše pro to, abychom utráceli tuto sílu na všechno vnější. A člověk stojí na této hraně, tedy se učí. Opět platí, že má zkušenosti s citovými stavy. Když je v duchu a když není v duchu – jsou to dva různé stavy. Když jsi v duchu, vědomí mlčí a ty cítíš a chápeš, že kromě Lásky v tomto světě neexistuje nic. Ale když v tobě dominuje vědomí, bohužel vidíš, s prominutím, jen samou špínu. Takové kontrasty poskytují pochopení toho, co je co a jak s tím pracovat, proč se to děje, ve kterých etapách... A tak nějak... to potichounku, pomalounku jde.

T: Děkuji. Také bychom se chtěly podělit o zkušenosti z utváření a formování našeho ženského kolektivu.

Ž: Ano, ovšem, jestli stručně, tak... máme čistě ženský kolektiv. Zpočátku zatímco se skupina formovala, byly pochopitelně různé situace. Přicházely ovšem s otevře-

ným srdcem, ale každá s vlastní touhou. Ukázalo se, že touhu poznávat společně duchovno si vědomí různých lidí interpretovalo různými způsoby. Protože někdo se chtěl naučit nějakým nadpřirozeným schopnostem, někdo chtěl magii, pro někoho bylo důležité dosažení některých svých cílů a realizace přání v trojrozměrnosti. No, a někdo se prostě nemohl rozloučit se svou pýchou.

I když to samozřejmě byla škoda, že jsme se musely s nimi rozloučit, vždyť mnohé z nich měly dobrý potenciál. Ale ve skupině musí být harmonie. Teorie je teorie. Ale pokud všichni v praxi usilují o jedno a totéž – o duchovní práci na sobě, žít ve svém nitru Duchovním Světem, pak i skupina je jako jediná bytost. A co je nejdůležitější, výsledky každého jednotlivce znamenají posílení potenciálu posouvání skupiny jako celku. Stále však doufáme, že u děvčat, se kterými jsme se rozloučily, bude vše v pořádku, že samostatně dosáhnou svého a že nakonec budou schopny přenést se přes iluze svého vědomí.

A když už se zformovala skupina stejně smýšlejících lidí, v nichž převládala čestnost, otevřenost a samozřejmě skutečná touha v praxi poznávat duchovní cestu, pak proces rozvoje skupiny postupoval velmi rychle. Úplně jinak se dařily praktiky. Vznikla kolektivní zkušenost a začaly se objevovat naprosto jiné otázky spojené s osobním praktickým duchovním rozvojem. A na tyto konkrétní otázky Igor Michajlovič už dal konkrétní odpovědi. A mnoho z toho, co jsme se tehdy dozvěděly, bylo řečeno i v dnešním rozhovoru. A to je pro lidi velmi důležité, protože je to dobrá duchovní pomoc.

T: Ano, a už v této etapě chápeš chyby, chápeš důvody, proč jsi předtím uvízl v některých etapách. A samozřejmě, že hlavním důvodem bylo to, že jsi dříve ve skutečnosti tím nežil, že jsi náležitě nepracoval na sobě, nepoužíval jsi v praxi všechno to, co bylo řečeno, všechno to, co jsi přečetl, vyslechl v pořadech s účastí Igora Michajloviče. Dokonce chápeš, na jaké hloupé otázky ses tehdy chtěl ptát Igora Michajloviče, otázky z vědomí. Ale tehdy se ti zdály důležité, smysluplné, přesněji ne tobě, ale tvému vědomí. Ale neznal jsi ještě Ducha v sobě. Nyní však chápeš, že na otázky vycházející z vědomí nikdo samozřejmě nebude dávat duchovní odpovědi. Jak jsme se samy v praxi přesvědčily, jaká je otázka, taková je i odpověď, od koho pochází otázka Igoru Michajloviči, tomu on i odpoví.

IM: Naprosto správně.

Ž: Ano, nyní prostě pracuješ na sobě, prostě jednáš z hlubokých pocitů. Neřešíš otázky z rozumu, z vědomí jako předtím. Jednoduše hledáš jednotu, která přichází proto, že se nacházíš v neustálém dialogu s Bohem a že se to ve skutečnosti děje každý den. Nevyhledáváš k tomu speciálně vymezenou dobu nebo nějaké úseky, kdy „pracuješ na sobě“ a kdy „nepracuješ na sobě“ nebo „teď se tím zabývám, pak už se tím nezabývám“. Ne. Je to jednou přijaté rozhodnutí, jenomže je to zralé, hluboké vnitřní rozhodnutí. V tomto rozhodnutí zůstáváš věrný sobě, zůstáváš věrným Bohu. Znamená to, že nezrazuješ sebe, sloužíš Bohu, sloužíš Duchovnímu světu tady a teď.

T: Naprosto správně. A není to tak, že dnes sloužíš a zítra nesloužíš. Co z toho vyplývá? Že to není volba.

Ž: Ano. Nyní skutečně rozumíš příčinám a chybám minulosti ve srovnání se současností. Mnohé z nás dříve chodily i na setkání k Voloďovi, i na setkání k Andrejovi a také k jiným lidem. Pokaždé to byl vzestup, bylo nějaké teoretické pochopení, byly nějaké první praktické pokusy. Ale pak přicházel jakýsi moment přešlapování na místě. Toto přešlapování někdy trvalo roky. Tedy jaksi ses snažil, držel ses za tyto skupiny, za jejich vedoucí jako za záchranný kruh, ale cítil jsi, že není žádný pokrok, že došlo k určité stagnaci.

T: Ano. Přecházel jsi z jedné skupiny do druhé ve snaze dostat se z této slepé uličky, v něco jsi doufal, doufal jsi však, že ti někdo zvnějšku pomůže.

Ž: Ale teprve nyní chápeš, proč se to v praxi dělo. A tato situace se ve skutečnosti ve světě fraktálně opakuje v různých organizacích, ve skupinách, zkrátka tam, kde se lidé snaží kolektivně jít duchovní cestou, kde překážkou na cestě je vědomí, jak říkal Igor Michajlovič. Proto považujeme za nutné podrobněji to probrat, třeba jen na jednotlivých příkladech, na příkladech našich dobrých přátel, našich souputníků, tady, Volodi a Andreje. Co je vidět, co je teď cítit, v jaké etapě došlo u nich k zastavení, a tudíž došlo k zastavení i u lidí jdoucích za nimi, aby i pro ně, i pro mnohé další lidi byla tato zkušenost pomoci.

Voloda vypráví hodně teoretického. A pro ty, kteří začínají cestu, je to důležité, je to zajímavé. Opravdu je třeba mít hodně trpělivosti odpovídat na všechny ty početné otázky nováčků, otázky z vědomí: „Kdo jsem

já? Proč se mi nedaří meditace? A já mám takovou situaci v životě nebo ve vzájemných vztazích s blízkými, co mám dělat?“, nebo „Nikdo mě nechápe“, nebo „Jak být šťastný?“, no, a mnoho dalších. Proto se Voloďově statečnosti musí vzdát hold. Všechny vyslechne, trpělivě odpovídá na otázky lidského vědomí. A jako počáteční, jako předběžná etapa je to dobré. Ale potom nechápeš, proč uběhne rok, uběhne druhý a ty jsi tak nějak pořád tam, kde jsi byl. Cítíš, že první poryv byl, ale není další růst. Slyšíš stejné příklady, jaké jsi slyšel dříve. Slyšíš stejnou teorii, kterou jsi slyšel dříve. Ale nějak nechápeš, co děláš špatně, v čem je problém. Proč stojíš na místě? Proč není pohyb vpřed?

Voloďa jako vedoucí povídá hodně teoretického. Ale čím ve skutečnosti žije? Neříkáme to přece proto, že jde o Voloďu, ale proto, že tento problém se týká mnohých lidí... Takže, co se týká zejména praktické zkušenosti, tak právě mnozí lidé se zastavují na snaze dosáhnout stavu klidu, na stavu komfortu, na urovnání vzájemných vztahů s lidmi, tedy na snaze pomocí klidu vyřešit smírem konfliktní situaci v trojrozměrnosti. A to říkají druhým lidem. Vždyť když odpovídáš na otázky jiného člověka, tak v prvé řadě říkáš právě to, co sám chápeš, co se tě dotýká, jak bys to chtěl vyřešit v sobě. To znamená, že tito lidé se spokojují s iluzí života. Proto se mnohé jejich příklady ničím neliší od rozhovorů u stolu. Je to, jako kdyby se příbuzní sešli u stolu a každý si vzpomněl na něco poučného ze svého života v trojrozměrnosti – kým jsi byl dříve, jak jsi řešil konflikty a jaké hrdinské činy jsi vykonával v trojrozměrnosti. Ale v duchovním plánu, a to je velmi cítit, je pouze přání být takovým, teoretický

záměr z vědomí a vsugerování sobě samému, že jdeš duchovní cestou, že se rozvíjíš.

Ale v podstatě je to etapa uvážnutí mezi autogenním tréninkem a meditací. Je to život vědomím, jsou to pochybnosti a strach uvnitř. A proto i přání dosáhnout v meditaci alespoň klidu a vyrovnanosti. Je to trvalá sugesce, stejně jako při autogenním tréninku, jak dnes říkal Voloďa, že: „Je třeba si dát jasný pokyn, stop, konec, mám pocity. Nikam se neztratily. Jdu do Duchovního světa. Nikoho nehodnotím, o nic neusiluji, kromě mého jediného směru – směru k duchovnu“. Vždyť je to obyčejná autosugesce. A jako počáteční etapa zkrocení svého vědomí, etapa autogenního tréninku, je to dobré. Ale bohužel se mnoho lidí na tom zastaví. A vědomí pokračuje i nadále v promítání filmu, proto si lidé často myslí, že se zabývají duchovnem. Ale ve skutečnosti jsou to jen pokusy, jak se zbavit vnitřních strachů, které jim vnucuje jejich vědomí. Proto se bojí jít o krok dále, protože se aktivuje jejich vědomí, které se staví proti všemu duchovnímu v člověku.

Jsou to pouze naděje na život duchovní realitou, na život duchovní radostí, ale ne samotný Život. Je to přesouvání odpovědnosti na toho, kdo je ti příkladem, odpovědnosti za to, že se spasíš. „Ale spása – to je každého osobní věc“, jak kdysi řekl Igor Michajlovič.

Proto tito lidé v teorii mluví i o životě v dialogu s Bohem, i o životě pocitovým vnímáním, i o životě Duchem, i o tom, že „to je normální, že je to přirozené“,

že je třeba „vrátit se do tohoto stavu“, že „se nemá ztrácet“. Ale v praxi je to ještě chápání z vědomí, toto chápání ještě žije v trojrozměrnosti.

Je to etapa, kdy člověk pomocí změněného stavu vědomí jednoduše usiluje o dosažení toho klidu, o němž Igor Michajlovič řekl, když „nejsi ani tam, ani tady“. A co překáží posunout se dál? Strach. Strach z vědomí ztratit něco v trojrozměrnosti, strach ze smrti, strach ztratit jakýsi obraz pocházející z vědomí, vymyšlený samotnými lidmi, vypadat nějak divně před druhými, před blízkými lidmi, bát se mínění... mínění jejich vědomí. To znamená strach z vnějšího, když řeč je o vnitřním. Ale zde sám řešíš, co je pro tebe potřebnější, zda vnější soulad s obrazy trojrozměrnosti, hry s maskami systému **nebo ve skutečnosti Život s vnitřní svobodou, svobodou od strachu a iluzí, Život v praxi, Život Duchem.**

U Andreje je jiná situace. A tato situace je rovněž typická pro mnohé lidi. Zde je cítit praktická zkušenost práce na sobě, proto je hodně pochopitelných praktických příkladů, takových, které je zajímavé si poslechnout, poznamenat si pro svou praxi. Ale co se často vyskytuje v Andrejových vysvětleních? To, že slyšíme o neustálém boji, o konfrontaci Živočišné podstaty, o „doplnění silami Allatu“, „boji za sílu Allatu“, o tom, že tyto síly jsou nezbytné k duchovnímu růstu Osobnosti, že je člověk schopen cítit jejich vstup. To vše je správné, to je pochopení cennosti sil Allatu. Ale je to jen určitá etapa, etapa, kdy se člověk dotkl neviditelného světa, tedy s celou tou... magií vědomí. A v této etapě u vědomí probíhá,

jak řekl Igor Michajlovič, „hon za silami Allatu“. Je to etapa uvíznutí mezi meditací a duchovní praktikou. Je to prostě jedna z etap, kdy člověk uvízne v boji se svou Živočišnou podstatou. A s tím se potýká mnoho lidí.

Je to jen jeden z triků vědomí – *hromadění sil a neustálý boj*. A když člověk bojuje, tak v něm není pravá Láska. Veškerou svou pozornost jednoduše vkládá do tohoto boje, nikoliv do znásobení své duchovní Lásky. I když ve skutečnosti je vše jednoduché. Když žiješ ve znásobení Boží Lásky, to znamená v bdělosti, není tam žádný vyčerpávající boj. Vždyť tuto **Boží Lásku v sobě znásobuješ, když se ponořuješ do vnitřního Zdroje – Zdroje, který je v tobě, skutečný, nekonečný. Nehleď vně to, co máš uvnitř.**

Ale co je skvělé, že Andrej hovoří upřímně, tak jak to je, co se s ním děje, s jakými potížemi se setkává. Nebojí se mínění jiných lidí, před všemi shazuje ze sebe masku vědomí, masku systému. On samozřejmě žije stále tím, co se děje vně, ale již se snaží žít i vnitřními procesy. A to je velmi cenné. Proč je to cenné? Protože, například, představte si, že kdyby teď kněz, bez ohledu na to, z jaké je náboženské organizace, prostě by šel k lidem a čestně řekl svým věřícím: „Promiňte, prosím, ale já nevím, já pochybuji. Nevím, zda je Bůh nebo není Bůh. Ale pevně doufám, věřím tomu, že je. Zatím ještě nevím, jak žít Duchem, žít v Pravdě, ve svobodě, v Lásce Boží. Moji démoni mi překážejí to pochopit. Jednoduše mám strach. Naučil jsem se teorii, ale nemám duchovní praxi. Ale já se snažím, já chci... Tak pojďme, zkusíme to spolu, pomodlíme se,

provedeme rituály, které prováděli naši otcové a dědové v naději, že se dostanou do ráje, možná se i nám něco podaří...“ Co myslíte, co by řeklo vědomí věřících o takovém knězi? To je důvod, proč knězi nosí masky „duchovní vševědoucnosti“.

A tento problém je velmi rozsáhlý. Protože mnozí knězi různých náboženství, kteří skutečně míří k Bohu, uvíznou právě v takovém vyčerpávajícím boji s vlastními démony. Jen si pomyslete: *milióny knězů, za kterými stojí miliardy věřících*. A takto žijí lidé. Jedni se mučí v pochybnostech pod maskami obrazů, druzí se těší lživými nadějemi, přesouvají odpovědnost na někoho jiného a věří těmto prázdným obrazům.

Existuje ještě jedna z léček vědomí, na kterou se velmi ochotně chytají lidé. To je to, co jsme pochopili ve fázi formování našeho kolektivu, když některá naše děvčata navštívila člověka, který sám uvízl v senzibilitě, to znamená, že ho uchvátila touha po tajné moci nad lidmi pomocí magie, což některé i zlákal. Ale je v tom pouze teorie a iluze, je to pouze přání vypadat, avšak nebýt, jsou v tom prostě osobní strachy z vědomí, nic víc.

T: Ano. Mimochodem, Igore Michajloviči, byli bychom velmi vděční, kdybyste třeba o něco později řekl podrobněji o zhoubnosti magie. Jednoduše lidé toho ještě v těchto otázkách spoustu nechápou, nechápou, co ve skutečnosti provádějí.

IM: Samozřejmě...

Ž: Ano, to je důležité... Ještě bych chtěla podotknout, že v době našich přebíhání a hledání mezi skupinami jsme nejednou byli svědky, jak v různých skupinách lidé mezi sebou jednoduše vybírali, kdo dnes povede skupinu. Jedni se báli překročit svůj strach, báli se možná přenést také přes svou lenost nebo se jednoduše báli vzít na sebe odpovědnost. A druzí naopak. Ale co bilo do očí, že nevybírali ty, kterým se zejména dařily praktiky, ne ty, kteří se měli čím podělit – svou právě získanou praktickou zkušeností, vybírali však zejména ty, kteří se znali s Voloďou nebo ještě s někým. Prioritu měli především ti, kteří se osobně znali s Igorem Michajlovičem.

T: Ano, ale jak nám svého času řekl Igor Michajlovič, že „vedle mne bývá hodně lidí, ale to o ničem nevypovídá. Nevytvářejte si autority a nevykreslujte si obrazy, protože za vás nikdo vaší cestu neprojde“.

IM: Zcela správně.

Ž: Ano. Skutečně se mnozí lidé spoléhají na obrazy svého vědomí a vědomí se přitom těší z tajných nadějí a pýchy. A člověk v tuto dobu nežije duchovně, pouze se tím zabývá. Proto uběhne čas a lidé nemají výsledky, protože stejně jako předtím žijí podle toho, co jim diktuje vědomí. Proto v nich žije strach a pochybnosti, nepochopení Duchovního světa v praxi a to je velmi citelné. Vezměme si třeba nám známé příklady. Kolikrát by lidé neopakovali rozumem to, co řekl Igor Michajlovič, někteří dokonce vydávají tyto znalosti za svou vlastní zkušenost, stejně je to cítit, že nemluví z Ducha,

ale z vědomí, povídají o tom, čím sami ve skutečnosti nežijí. Přitom lidé, kteří je poslouchají, pokud v nich rovněž dominuje vědomí, vytvářejí z nich obrazy těch, kým v podstatě nejsou. Ale to bude do té doby, dokud se lidé nenaučí cítit pravdu.

Je velký rozdíl, když člověk promlouvá z Ducha a když předává třeba i důležité informace, ale ze svého vědomí. Když zní slova z vědomí, zdá se, že člověk říká důležité věci, zaposloucháš se a zdá se, že člověk jakoby dává užitečné rady, ale chápeš, že jsou jaksi povrchní, teoretické. Tedy obsah zajímavý, slova mluvčího jsou správná, avšak jsou prázdná a obyčejná, není v nich síla. Ale když se promlouvá z Ducha, lidé to hned cítí, cítí ten rozdíl, cítí, že v těchto slovech je síla. Proč je to tak?

Jak říkal Igor Michajlovič, když vědomí začíná dostávat sílu od Ducha, slovo má váhu. A zde vzniká zcela jiná otázka, co dominuje v člověku, který poslouchá ta slova. Vždyť pokud je otrokem vědomí, pokud v něm dominuje Živočišná podstata, pak v něm samozřejmě povstane celé to negativum Živočišné podstaty z vědomí a zároveň se objeví touha disponovat stejnou silou slova. To znamená, že začíná hon za silami Allatu. Vědomí se začíná zmitat v otázkách: „V čem spočívá to kouzlo? Kde je tu magie?“ Vždyť vědomí nic jiného nechápe. Ale všechno jeho zmitání probíhá v rámci trojrozměrnosti. Takže hledá: „Možná je to zabarvení, možná je to takt, možná nějaké kmitočty a možná nějaký jiný vliv.“

Ale když v člověku, coby posluchači, dominuje Duchovní podstata, pak Duch komunikuje s Du-

chem. Probíhá neviditelná duchovní pomoc těm, kteří skutečně touží být ve spojení s Duchovním světem, touží Žít Duchem. Nezaobírají se tím, jak to bude probíhat, protože jsou v tomto okamžiku uchvázeni samotným procesem, tím, co oči nevidí a uši neslyší. Jsou uchvázeni duchovní Láskou, tím, „co připravil Bůh pro ty, kteří Ho milují“.

T: Ano, není třeba vytvářet obrazy v trojrozměrnosti. Protože obrazy stimulují lidskou pýchu a aktivují veškerou tu negativitu vědomí, závist, nenávist, zlost, hodnocení, srovnávání. Nebo lidé uctívají tento trojrozměrný obraz a vědomí již vytváří falešné naděje, formuje z něj falešnou oporu z iluzí, oporu o obraz. Přisuzuje mu vlastnosti, které odjakživa ten či onen člověk neměl. A jaké myšlenky předhazuje vědomí člověku, že: „Pokud bude tento člověk ke mně blahosklonný, tak mě spasí a má duchovnost vedle něj bude na vyšší úrovni než u ostatních.“ Tedy lživá naděje a pýcha, nic víc.

A pokud je člověk otrokem vědomí, pak mu vědomí jednoduše promítá iluzorní film z obrazů, které samo vymyslelo. Člověk žije těmito obrazy. Vědomí vytváří obrazy jiných lidí a přisuzuje jim takové vlastnosti, které vůbec nemají. Vědomí vytváří obrazy, nutí se jim klanět, právě obrazům, ne lidem, zatahuje je do bažiny bytí, z které se budou těžko dostávat a to ještě jen, pokud budou mít štěstí. To vědomí potřebuje nějakou hierarchii, nějaké povyšování jednoho nad druhým. A právě vědomí diktuje člověku, aby přeložil odpovědnost za svůj duchovní rozvoj na někoho jiného.

Sám Igor Michajlovič ukázal velmi dobrý příklad v praxi, příklad toho, jak je třeba rozbít obrazy, které vytváří vědomí, když v pořadu „Jednota“ řekl: „Jsem obyčejný člověk, jen masér. Jakápak svatozář?! Kromě mozolů na rukou nic jiného není.“

A víte, mé vědomí to tehdy také udivilo. Ale nyní již přišlo pochopení, že to bylo řečeno proto, aby lidské vědomí jednoduše nevytvářelo obrazy, aby nevytvářelo zlámané berle, lživé naděje u lidí. Lidé se musí sami duchovně rozvíjet, ne nadějemi žít vědomí, ale rozvíjet v sobě hluboké pocity skutečné Lásky ve Světě Věčném, Nekonečném a nehledat nějaké dočasné opory v iluzorní a konečné trojrozměrnosti.

Ž: Ano. Kdysi Igor Michajlovič poskytl důležité pochopení: „Ne podle vědomí, ne podle obrazu, ne podle oblečení a ani ne podle slov vnímejte člověka. Učte se cítit, Duchovní svět nelže. I kdyby někdo mluvil sebekrásněji a rozumněji, ty cítíš, jak to ve skutečnosti je. Odpovědně přistupujte ke svému životu.“

IM: Naprosto správně.

▶ 09:18:29 – 09:20:40

VIDEO č. 11

Metro budoucnosti.

Ukazatele na duchovní cestě.

Pobývání člověka v podzemním metru jako asociace s životem člověka v trojrozměrném materiálním světě. Při pobývání v něm by člověk neměl zapomínat, že doba přebývání v materiálním světě je dočasný jev. Hlavní je, čím ses obohatil, jak jsi duchovně vyrostl v podmínkách trojrozměrného uzavřeného prostoru, kde k orientaci na duchovní cestě slouží pouze ukazatelé. Volba zůstává na člověku.

Nadpisy na různých místech podzemního metra ve směru pohybu člověka. „Tady a teď.“ „Co nevidí lidé?“ „Znak ALLATRA.“ „Materie je druhotná.“ „Prostě Miluj.“ „Nové znalosti ve zprávě „PRAPŮVODNÍ FYZIKA ALLATRA.“ „Pravda je pro všechny jedna.“ „Kdo jsi?“ „Pamatuj. Systém je lhář. Trojrozměrnost je iluze.“ „Žij pravdou Duchovního Světa.“ „AllatRa. Dobro plodí Dobro!“ „Kniha AllatRa.“ „Duchovní Láska je základ Věčného Života.“ „Láska žije v tobě.“

Záběry z pořadu „Vědomí a Osobnost. Od předem mrtvého k věčně Živému“, Igor Michajlovič Danilov říká: „Když

Osobnost poznává to, co má poznat, tak se osvobozuje od těchto iluzí...“ „Výstup za hranice systému.“ „Skutečná svoboda je uvnitř tebe.“ „Žij Duchem. Je to jednoduché.“ Záběry z videa písničky Allatruška: „Dobro je tady a teď, podívej se...“ „Spolu sjednocujeme svět“. „Skutečné štěstí: Milovat, být Vděčný, Žít Duchem. DOBRO.“ „Není možné poznat systém, když se nacházíš uvnitř něj.“ „Poznej sebe a pochopíš, kdo ve skutečnosti jsi. Anastasie Novych.“ „Prostě nesluž systému. Žij.“ „Duchovní svět je reálný.“ „Trojrozměrný svět je iluze.“ „Nečekej. Jdi vpřed.“

„Buď čestný aspoň vůči sobě.“ „V Lásce není strach.“ „Studuj, jak pracuje tvoje vědomí.“ „Nebud' otrokem systému.“ „Důležité! Vědomí je součást systému.“ „Svobodu získáváš prací.“ „Žij vnitřními hlubokými pocity.“ „Myšlenka je část materiálního světa.“ „Zanech pochybností.“ „Drazí přátelé! Nacházíte se ve veřejném dopravním prostředku. Pojďme projevovat Lidskost, laskavý, pozorný postoj vůči sobě navzájem. Dobro plodí Dobro!“ „Vyměň své pomlouvání za pochvaly, místo závisti se upřímně zaraduj z úspěchů jiného člověka, místo povrchních zlých hodnocení raději jdi a udělej pro druhého nějaký DOBRÝ SKUTEK, jen tak, mlčky, nezištně. Anastasie Novych.“

Fragment z pořadu „Život“, Igor Michajlovič Danilov říká: „Popsat tamten svět pomocí těchto nástrojů (slov a podobně) je velmi složité. Mnohem jednodušší je dát člověku ho procítit. Ale to je možné pouze tehdy, když to sám chce.“ „Východ je vždy.“ „Kdo jsi? Člověk je mnohem víc než tělo, myšlenky,

emoce.“ „Jak zvítězit nad sebou. Praxe a zkušenost z duchovní historie.“ „Poznáváme systém zvnějšku. Prvotní a druhotné vědomí. Zkušenost a praxe.“ „Jak se Osobnost osvobodí z otroctví vědomí.“ „Život Osobnosti za hranicemi trojrozměrnosti.“ „Jak Osobnost žije Duchovním Světem.“

„AllatRa je kniha, která mění svět! První fotografie duše člověka. Co se stane s člověkem po smrti jeho fyzického těla? Jak najít vnitřní oporu a být odolný vůči útrapám okolního světa? Jak kontrolovat negativní myšlenky a emoce? Zvítězit nad sebou!“

„Globální partnerská dohoda ALLATRA.

HODNOTA ŽIVOTA ve SVOBODĚ VOLBY. Pouze naležitě OVLÁDÁNÍ SEBE SAMA, DUCHOVNÍ A MORÁLNÍ SEBEZDOKONALOVÁNÍ přivede lidi k JEDNOTĚ, TVOŘENÍ a získání DUCHOVNÍHO DĚDICTVÍ.

1. HODNOTA ŽIVOTA
2. SVOBODA VOLBY
3. OVLÁDÁNÍ SEBE SAMA
4. DUCHOVNÍ A MORÁLNÍ SEBEZDOKONALOVÁNÍ
5. JEDNOTA
6. TVOŘENÍ
7. DUCHOVNÍ DĚDICTVÍ“

„Vše dobré začíná z čistoty v prvé řadě vlastních myšlenek. Anastasie Novych.“ „Dobro je tam, kde jsi Ty“. „ALLATRA SCIENCE.“ „Jak se říká, když máš v rukou univerzální klíče (znalosti o základech elementárních

částicích), můžeš odemknout jakékoliv dveře (mikro a makrosvěta)“. PRAPŮVODNÍ FYZIKA ALLATRA“.

„Volbu děláš sám: Žít nebo existovat.“

▶ 09:20:40 – 10:01:06

T: Igore Michajloviči, abychom usnadnili člověku pochopení sebe samého, pochopení svých stavů – jak sebe vnímá vědomí, a jak sebe vnímá Osobnost?

IM: Lidské vědomí vždy vnímá sebe jako omezené „Já“, jako něco odděleného. No, jak člověk vnímá sebe – „Já“? Já, moje já... A to je vše. Je to takové zapouzdřené, uzavřené. Ale když Osobnost vnímá sama sebe, vnímá se jako nekonečnost a jako součást celku. To je také zajímavý moment.

T: Člověk chce být duchovní. Snaží se o to...

IM: Ve skutečnosti každý člověk prahne po Duchovním Světě. To je vnitřní touha. Ale častokrát vědomí blokuje, zastírá, udává chybné orientační body a cestu. A takovým způsobem dokazuje Osobnosti, že Duchovní Svět neexistuje. Jak se říká, stébélkem slámy zakrývá před očima les. Odvádí veškerou pozornost: „*Podívej! Soustřeď se na stébélko slámy, sleduj stébélko slámy*“. A když držíš stébélko slámy před tváří a zaměřuješ svůj pohled jen na ně, nevidíš za ním les, který tě obklopuje. A tak pracuje vědomí. Zakrývá iluzi své trojrozměrné existence bezmeznost a mnohostrannost nekonečného Božího Světa.

T: A jak přesunout ohnisko pozornosti, jak se probudit z této iluze?

IM: Pozoruj vědomí, pochopíš, že nejsi vědomí. Vkládej sílu pozornosti tam, kde je teplo, příjemně a radostně.

Hledej tuto radost uvnitř, vždyť ona je. A trvalým zdrojem této radosti v člověku, v lidské konstrukci, není nic jiného než Duše.

Je to jako stát v mrazu před široce otevřenými dveřmi do místnosti, v níž je velmi teplo. Cítíš to teplo, které vychází z místnosti. Je tam radostně, v té místnosti je veselo, jasné světlo a velmi teplo. A ty se nacházíš v temnotě a mrazu. Zkrátka není možné si to splést.

T: V každém případě dojdeš...

IM: Pokud budeš chtít.

T: To znamená, že Osobnost má pouze duchovní zkušenosti a praxi. Je schopna díky svému jedinečnému vnímání globálně chápat prapůvodní pravdu, rozlišovat dobré a špatné, konat volbu. A to se výrazně liší od umělé práce vědomí, od nepřetržité analýzy rozumu, kdy vědomí dělá z komára velblouda...

IM: Lidské vědomí se zabývá neustálou analýzou. Vezme komára a z různých stran z něj dělá velblouda. Zároveň však studuje velblouda po hmatu se zavázanýma očima. Osobnost to nedělá. Osobnost má celostní vnímání. Prostě ví, co je to velbloud, a ví, co je to komár. Je to objemné poznání, které však není přístupné vědomí. A tady je jednoduchý jev, který byl popsán tolika lidmi v lidských dějinách, těmi, kteří dosáhli tohoto poznání, a sice že i když člověk ví, je pro něj velmi obtížné vyjádřit to všechno slovy. Proč? Protože vědomí odmítá dokonce

odít tu Znalost do elementární slovní zásoby, kterou člověk má.

Ještě malinká nuance – vědomí nikdy nevnímá člověka jako Osobnost. Bude vždy vzdorovat a vždy bude na ni tlačit. Osobnost je pocitové vnímání (a je naprosto odlišné od vnímání sebe sama prostřednictvím vědomí).

Když se člověk vnímá osobnostně, to znamená, že když se stává svobodnou Osobností, první věc, kterou přestane dělat, je lhát sám sobě a vymýšlet různé příběhy. Nepohrává si s vědomím.

T: Igore Michajloviči, tady je další otázka, s níž se často setkáváme: co je skutečná jednota a co je sjednocení v lidské společnosti? Jednou jste říkal, že to, co lidé v moderním světě nazývají sjednocení, je v podstatě smíření.

IM: Lidé často mluví o potřebě sjednocení a podobně. Ale skutečná jednota v tomto světě bez duchovního rozvoje není možná. Proč? Protože vědomí rozděljuje. První věc, kterou dělá, je to, že člověka zapouzdruje a vyčleňuje pro sebe. To vše probíhá na úrovni vědomí, přijímání Osobností toho, co člověku povídá vědomí, a sice že „*Jsi sám. Ty, ty a ty*“.

Ale sjednocení je jednota společných zájmů, řekněme, určitého okruhu lidí, ale ne více. Ale **pravá jednota může být pouze na duchovní úrovni**. Jakmile Osobnost dosahuje vnímání Duchovního světa, už cítí lidi, kteří stejně jako ona vnímají Ten Svět. A právě tam dochází ke sjednocení.

Proč? Protože **Osobnost v tomto světě nic nepotřebuje. Nemá žádné materiální zájmy.** Ale vědomí jich má vždy plno. A ať by kdokoliv kolem toho kroužil a cokoliv říkal, zájmy jsou vždycky. Vezměme si třeba populisty, ano? Takový člověk jakoby usiluje o to, aby všichni lidé žili dobře, povídá všem, že o to usiluje, bojuje za jejich práva. Ale na co ve skutečnosti myslí, kvůli čemu trpí, za co bojuje? Zde působí několik faktorů. Buď vlastní obohacení, nebo popularizace sebe sama. Jen proto, aby si lidé o něm mysleli jen to dobré, aby ho obdivovali, tedy banální uspokojování egoismu, nic víc. Není to tak? Je to tak. A Osobnost to potřebuje? Ne, nepotřebuje. Proč? Protože v tomto světě dokonce ani nevíme... No, upřímně řečeno, ruku na srdce, jestliže bydlíš v devítipatrovém domě, sotva znáš všechny sousedy, kteří s tebou bydlí ve stejném domě. A **Osobnost vnímá všechny v nekonečnu, když je tam.** A v tom je paradox – **tam nejsou cizí, tam jsou všichni sví, tam je rodina. Tam je všechno blízké a drahé.**

Ž: Ano.

T: Když začíná skutečný cit, začíná ...

Ž: ... taková Blahodať...

T: ... ano, ohromná Boží síla.

IM: Samozřejmě, blahodať nastává, když přichází pociťování, právě pocitové vnímání. A vědomí vždy rozděluje a odděluje lidi. Přisuzuje někomu to, co ten v podstatě ani nemá. Proč? Opět platí, boj o moc, o dominanci.

A tady fakticky začíná vznikat nenávisť. Samozřejmě, že s nenávisťi přichází odmítnutí, odsouzení nebo závist. **Osobnosti nemůže být vlastní ani závist, ani odsouzení, nic takového.** A opět, říká se, že Bůh nemůže odsuzovat. On buď vnímá, nebo nevnímá. Černé a bílé. Přijatelné nebo nepřijatelné. Živé nebo mrtvé. Vše je jednoduché.

T: Igore Michajloviči, ještě otázka o náboženstvích. Je velké množství lidí, jejichž vědomí jim předkládá, že sjednocení v nižších vrstvách je možné pouze tehdy, když se spojí všechna náboženství na úrovni nejvyšších postů. Je to možné?

IM: Jde o to, jak jsme již o tom hovořili, že sjednocení náboženství ve skutečnosti není možné. Vše, co převažuje v náboženstvích, to není Duch, ale především vědomí, tedy to, co řídí všechna náboženství. Proč? Může se to zdát paradoxní, ale je to *organizace*. A organizace hájí své osobní zájmy a probíhá v nich boj o moc. Ti, kteří bojují o moc, jsou ochotni se sjednotit s kýmkoliv, pokud by se jim podřídil. A tak přemýšlí každý. Ve skutečnosti to není možné.

Jiná otázka je, je-li možné sjednocení lidí ve službě Hospodinu, opravdové službě Duchovnímu Světu? Nejenže možné, ono je to nutné. Je to otázka přežití lidského rodu. Jestli je to nutné nebo to není nutné, o tom ani nelze diskutovat. Ale je to možné nebo to není možné? Samozřejmě že je to možné. Ale to je volba lidí. Jsou-li schopni v sobě překonat Satana, oddělit se od vnitřní špíny, od pomluv a nastoupit na Duchovní

cestu, cestu Pravdy. Systém to samozřejmě nechce. Ale lidské Osobnosti, lidské duše to chtějí. Je to možné? Je, pokud budou chtít. A náboženství ne, ta nemohou. A stejně tak, jak by se mohl všechen byznys na světě sjednotit? No, jestliže přijde nějaký diktátor a zabere veškerý byznys pro sebe, tak se samozřejmě sjednotí. Stejně tak i náboženství.

T: Jak ukazuje praxe, sjednocení lidí ve skutečné službě Duchovnímu světu již probíhá. A ta obrovská vlna praktického zájmu lidí z různých zemí, vlna zájmu o tyto Znalosti předávané knihou AllatRa a prostřednictvím pořadů s Vaší účastí, vlna, která se nyní šíří po celém světě, právě toto potvrzuje. Přičemž jediné Zrno Pravdy je styčným bodem nejen pro lidi různých národností, různého společenského postavení, ale i pro mnichy, kněze různých náboženství a vyznání – lidi, kteří si kdysi zvolili cestu skutečné služby Hospodinu.

IM: Znalosti uvedené v knize AllatRa spojují lidi. A skutečně k dnešnímu dni nejen velmi mnoho knězů, ale i mnichů z různých náboženství tajně před svými nadřízenými, ať se to zdá jakkoliv paradoxní, praktikují a poznávají a velmi mnoho z nich dosáhlo dobrých výsledků. Ale protože se nacházejí v systému, v organizaci, nemohou o tom otevřeně mluvit.

Ve skutečnosti jaký je v tom rozdíl, kterou cestou míříš k Bohu? Hlavní je, abys přišel. A duchovně rozvíjení lidí... Koneckonců ne všichni vstupují do náboženských struktur jen pro to, aby vyhověli své lenosti a uspokojovali máni velikášství. Ve skutečnosti mno-

ho lidí hledá Boha, pobízí je právě Duchovní složka. A když uvidí Pravdu, nechť ji uvidí kdekoliv a v čemkoliv, chytají se za ni.

Proto dnes skutečně po celém světě začíná již obrovský pohyb, prozatím však skrytý. Ale mezi duchovními a mnichy, kteří se zabývají poznáváním sebe sama s pomocí týchž znalostí uvedených v knize AllatRa, to však bude skryté jen do určité doby. Díky bohu je již mnoho těch, se kterými se dá pohovořit, aniž by bylo nutné otevřít ústa, což je velmi cenné...

T: ... v jazyce hlubokých pocitů, který je srozumitelný beze slov.

IM: Ano. Kdysi byl jeden jazyk a bylo to jednodušší. A opět, potvrzují to stejné znaky. Tady jsme mluvili o Allatu nebo o znaku AllatRa.

T: No ano, to jsou nejstarší znaky, které lidé nacházejí po celém světě, prakticky na všech kontinentech.

IM: Vypovídá to o tom, že byl jediný jazyk a lidé si navzájem rozuměli, oni věděli. A nakonec když se lidé zabývají duchovním rozvojem, přicházejí k tomu, že si začínají navzájem rozumět v tom jediném jazyce, díky němuž lze komunikovat s Duchovním Světem. Jiný jazyk není. Je to jazyk pocitů, je upřímný. Proto není hlavní jazyk ten, kterým mluví systém nebo naše vědomí. Mnohem důležitější je vnitřní jazyk. Ale opět platí, abys jím mohl komunikovat, je třeba se nejprve naučit komunikovat s Duchovním Světem.

T: Igore Michajloviči, mnoho lidí vyjadřuje přání být v duchovním kolektivu, rozvíjet se spolu se stejně smýšlejícími lidmi...

IM: Přirozeně všichni lidé chtějí být v duchovně rozvinutém kolektivu, mezi lidmi, kteří žijí duchovně. Ale pokud chceš být v takovém kolektivu, pak nejprve začni pracovat na sobě. Staň se duchovně svobodným člověkem. Postupně se změní i kolektiv. Protože síla buď odtrhne služebníky Satana, anebo vytrhne lidskou duši z jeho mrzkých spárů. Takže ty jsi jako magnet: *buď přitáhneš podobné, nebo odpudíš protichůdné. Ale tvůj kolektiv se zformuje takovým, jakým má být, pokud ty sám na sobě pracuješ.*

T: Lidé, kteří začínají studovat a poznávat sami sebe hlubokými pocity, zaznamenají také odpor vědomí, kdy v určitém okamžiku nepozorovaně dojde k přepnutí z hlubokého pocitového vnímání na vědomí.

IM: Člověk ztrácí pocitové vnímání a přepíná se na vědomí tehdy, když je jeho most úzký. A těmito výkyvy, přitahováním pozornosti přidává hodnotu tomu, co je smrtelné. *Ať bychom dělali cokoli, co může být důležitější než Život, důležitější než Bůh? Co má Ahriman nebo dábel tak důležitého, co je důležitější než to, co je u Boha, než být s Bohem?! Nic. Chápeš, nacházíme se v trojrozměrnosti, to je svět ďábla. Vědomí je nástroj ďábla. Ale naše Duše – to jsou dveře do Duchovního Světa a Osobnost je světlo vycházející skrze tyto dveře. A my, kteří jsme tím světlem vyzařovaným skrze Duši, co takového nám může nabídnout temnota, abychom*

my jako toto světlo zavřeli dveře, vzdali se své Skutečné podstaty, Boha, Božího světa a šli bloudit v temnotě? Vysvětli mi to. Nic. Různé barvy? Vždyť jsou iluzorní. Co dál? Nic. Proto můžeme dělat všechno, aniž bychom přerušili spojení s Duchovním Světem. A nejenže můžeme, je třeba to takto dělat. Co může být důležitější?

T: Tady je jedna z hlavních otázek těch, kteří se rozhodli, že půjdou duchovní cestou – jak během dne skutečně žít, jak Žít Osobností?

IM: Opravdu mnoho lidí se ptá, jak během dne Žít Osobností, a ne vědomím? Vše je jednoduché. Přebývejte v Duchu. Buďte s Duchem neoddělitelní. A budete vždy Žít Osobností a s Duchovním Světem. Nebo jednodušeji řečeno, budete Žít. Prostě Žijte.

**Přebývejte v Duchu.
Bud'te neoddělitelní s Duchem.**

IM: Lidé, kteří se snaží něco pochopit vědomím, přesněji prostřednictvím vědomí studovat, jak pracuje vědomí, čelí té obtížnosti, že zkoumají mozek a že vědomí je jakoby schované v tomto mozku. Ale mozek, jak jsme již řekli, je materiální struktura a vědomí není materií jako takovou.

T: Ano a jak je vidět, dále než k pochopení trojrozměrnosti a viditelné materie to nepokročilo. Prostě dochází k jakémusi ustrnutí... ustrnutí od vědomí. Jsou omezení a věda se bojí překročit tento Rubikon. Dnes stále více vědců dospívá k pochopení, že vědomí je nemateriální a že není v mozku. Ale samotné slovo „nemateriální“, dnes zní jako cejch slova „nevědecké“. Vědci se proto bojí překročit tuto hranici, za níž, jak si myslí, začíná metafyzika a nadpřirozené.

IM: Pro lepší pochopení v současném světě by možná stálo za to obrátit se na kvantovou mechaniku. To je jediná věc, která dnes alespoň nějak vysvětluje to, že je něco nadpřirozeného, řekl bych to takto. Věda bohužel dosud nedosáhla pochopení, že existuje něco za hranicí materie. Ale v každém případě kvantová mechanika se už k tomu přibližuje a dává experimentálně potvrzené vysvětlení toho, že něco existuje i za hranicemi obvyklé fyziky.

Když hovoříme o kvantové mechanice, pak možná stojí za to začít trochu historií kvantové mechaniky – co je to kvantová mechanika, jak vznikla a s jakými obtížemi se střetla. V zásadě jak vznikla, o tom se lidé mohou dozvědět z jakékoliv učebnice, k dnešnímu dni je

o tom napsáno hodně. Zde bych se chtěl dotknout těch momentů, které jsou k dnešnímu dni lidem alespoň trochu známy, právě toho, co hraničí s pochopením a nepochopením.

Když mluvíme o kvantové mechanice, je třeba zdůraznit, že veškerá hmota od galaxií až po slzu na tváři dítěte podléhá zákonům kvantové mechaniky, protože veškerá hmota se skládá z nejmenších částic. Pokud půjdeme hlouběji do světa hmoty, hlouběji za atomovou, dále za subatomovou hranici, uvidíme, že tam jsou ... nejmenší částičky. Nejednou jsme již o tom hovořili, že veškerá hmota se skládá z nejmenších částíček, prakticky nedělitelných, jak se dnes domnívá, ale ve skutečnosti jsou dělitelné. Pokusíme se to trochu vysvětlit.

Tyto částičky tvoří každý atom tohoto světa. Zákony řídící tyto částice na kvantové úrovni se zásadně liší od zákonů, na které jsou zvyklí lidé v běžném životě. To znamená, že kámen hozený nahoru padá dolů a tak dále. A také různé interakce, které probíhají i na mikro úrovni, jsou víceméně prozkoumány.

Vezměme například kvantovou provázanost. Kvantová provázanost sama o sobě předpokládá, že se dvě částice mohou navzájem provázat, pokud se nachází blízko sebe. To znamená, že se objevily současně, jsou umístěny blízko sebe a mají mezi sebou určitou vazbu. V tomto případě se jejich vlastnosti vzájemně propojují. To znamená, že pokud tyto částice oddělíme a pošleme je například do různých stran Vesmíru, budou i nadále

neoddělitelně propojeny a budou i nadále navzájem působit, přičemž bez ztráty času. Nebude mezi nimi žádné energetické spojení, které by bylo možné pozorovat, mám na mysli ...

T: ... to znamená spojení, které by bylo možné zaznamenat.

IM: Ano. Přesto budou mezi sebou propojeny a jejich spin, tedy rotace, se budou lišit. A když se například spin jedné částice otáčí doleva, pak druhý doprava. Změníme spin, to znamená otáčení jedné částice, automaticky se to okamžitě odrazí na druhé částici, bez ohledu na to, jak daleko jsou od sebe. Přičemž se to stane okamžitě, bez ztráty času, i přes obrovské vzdálenosti mezi nimi, což porušuje všechny fyzikální zákony, kterými moderní fyzika operuje. Proto podobnou vazbu mezi provázanými částicemi například Albert Einstein nazval nadpřirozenou a samozřejmě ihned ji začal popírat.

Ale dánský fyzik Niels Bohr se svými společníky naopak tvrdil, že toto podivuhodné vzájemné propojení existuje. Avšak nehledě na své prohlášení, nemohl experimentálně prokázat jeho existenci. Byla to spíše teoretická zkušenost. Ale dokonce i teoreticky tuto vazbu Bohr vysvětlil velmi originálním způsobem, a sice na příkladu dvou rotujících kol. Aby to bylo pochopitelnější, vysvětlíme si jeho příklad. Vezměme například dvě kola, která jsou vybarvena pruhy v různých barvách (červená a modrá) s fixní šípkou. Bohr vysvětlil, že pokud se kola umístí do různých konců Vesmíru a roztočí se, tak když při zastavení kola na jednom konci bude červená barva,

na druhém okamžitě padne modrá. Podobná prohlášení Bohra o takovém okamžitém propojení provázaných částic však mařily teorii, která proslavila Einsteina, na což ten reagoval krajně bolestivě. A pro vyvrácení teorie Bohra předložil svou vlastní, naprosto materiální, vylučující veškeré kouzlo, teorii jakoby o nějakém vzájemném propojení provázaných částic.

Einstein jejich vazbu vysvětlil na jednom páru rukavic, uvedl nejbanálnější a jednoduchý příklad. Vysvětloval, že vezmeme rukavice a vložíme je do dvou krabic, například do dvou bedniček. Nevíme, která rukavice leží, ve které krabici. Jedna krabice zůstává u nás a druhou například pošleme na druhý konec světa. Při otevření krabice vidíme, že máme například pravou rukavici. Proto automaticky v krabici, kterou jsme poslali na druhý konec světa, se bude nalézat levá rukavice. No, vysvětlil to dobře. Zapomněl však zmínit, že *kvantová fyzika také předpokládá přítomnost dalšího momentu: rukavice, která se bude nacházet daleko od nás, musí být ještě obrácená naruby (nejen levá, ale také obrácená naruby). A když vezmeme tu, kterou máme my a začneme ji obracet naruby, tak ve stejné chvíli se druhá rukavice začne také obracet naruby (na druhém konci světa).* To by však zničilo ucelený materiální model samotného Einsteina, který ho vytvořil a tak snadno vše vysvětlil. Proto o tom mlčel.

T: Ano, pýcha v lidech ještě není mrtvá.

IM: Toto jeho široce propagované vysvětlení v zásadě plně uspokojilo společenství lidí zajímajících se o fyzi-

ku a také fyziky, kteří s ním souhlasili. Ale skutečné vědce – fyziky absolutně neuspokojila rukavicová teorie Einsteina, která ukazovala pouze na to, že provázané částice byly od počátku odlišné, nic jiného, a nevysvětlovala jejich spojení, o čemž vlastně jak Einstein, tak i jeho skupina úmyslně pomlčeli, neboť to také nemohli vše vyvrátit.

T: Pomlčeli, což znamená, přece jen něco věděli...

IM: Teoreticky samozřejmě chápali, že tomu tak je, ale to by opět přivádělo k tomu, že existuje nějaké jiné spojení, a to by zpochybnilo Einsteinova slova. A kdyby přiznali, že toto spojení existuje, zpochybnilo by to jeho teorii, která byla předložena, no, můžeme říci, jako protiváha k teorii éteru. A kdyby něco takového existovalo, znamenalo by to, že existuje také éter. Pokud existuje éter, pak existuje i volná energie a to znamená, že Tesla měl pravdu. A pokud Tesla měl pravdu, pak u lidí vznikne otázka: „Pročpak, promiňte, kupujeme uhlovodíky a nezískáváme elektřinu, které je kolem hodně, zdarma?“ No, a proto bylo toto téma po mnoho let uzavřeno. Ale to neuspokojilo zvědavou mysl jiných vědců, kteří pokračovali v práci a pokoušeli se vyvracet téhož Einsteina, který říkal, že *zatímco neexistují žádné experimentální důkazy takového spojení, znamená to, že takové spojení vůbec neexistuje. Existuje pouze ve fantazii těch, kteří to tvrdí* a narážel tím na Bohra. Dokonce po Einsteinově smrti jeho následovníci i nadále tvrdili, že dokud neexistuje experiment, není možné to dokázat.

Nejzajímavější je, že svého času se objevil irský fyzik jménem John Bell, který sice byl teoretickým fyzikem, ale podařilo se mu pomocí hluboké matematické analýzy dokázat samotnou možnost experimentálních důkazů. A sice vybudováním stroje, který by vytvářel mnoho párů provázaných částic, by bylo možné prokázat toto vzájemné propojení. A to už nebyla filosofie, ale skutečný experiment, který by bylo možné provést, a tak jednou provždy zastavit tento filosofický spor. Tento irský fyzik byl málo znám, ale byla vydána jeho kniha na toto téma.

Stalo se, že jeden aspirant jménem John Clauser, který se snažil pochopit kvantovou mechaniku, náhodou narazil na práci Johna Bella. Rozhodl se, že postaví takový stroj, aby zjistil především pro sebe, *existuje-li vzájemná vazba či neexistuje a co to je kvantová mechanika, zda skutečná věda nebo jen fantazie, pseudověda.*

Clauser postavil takový stroj a experimentálně dokázal, že Bohr měl naprostou pravdu a Einstein se mýlil – nadpřirozené spojení mezi dvěma provázanými částicemi skutečně existuje. Navzdory svému objevu John Clauser, stejně jako mnoho dalších moderních fyziků, kteří studují kvantovou mechaniku, nepochopil, co je to za spojení a proč provázané částice nezávisle na vzdálenosti, do kterých jsou rozmístěny, okamžitě reagují na změny v té či druhé částici, tedy bez ztráty času.

T: Ano, a skutečně, odpověď na tuto otázku, na níž se vědci pokoušejí odpovědět téměř 100 let, by byla sa-

mozřejmě vážným průlomem jak pro moderní fyziku... Nyní je ve vědě taková situace, jak říkal s humorem akademik Landau, který svého času byl studentem Nielse Bohra, že: „Všechno je celkem vzato jasné, ale mohou se vyskytnout záludné otázky, na něž může odpovědět pouze Bohr.“

IM: A tady přecházíme k tomu nejzajímavějšímu. Ve skutečnosti je vše jednoduché, dokonce velmi jednoduché. Například na jaře roku 2015 v MSH ALLATRA byla vydána zpráva „PRAPŮVODNÍ FYZIKA ALLATRA“. V této zprávě byla ve formě teorie vysvětlena stavba Vesmíru od prvotních cihlíček, které jsou ve zprávě nazývány částčkami Po, až po ezoosmickou mřížku vymezující prostor celého Vesmíru, která sestává z buněk. Tyto buňky se skládají z tak zvaných ezoosmických membrán. V podstatě, kdyby se někdo z našich diváků chtěl podrobně seznámit s touto zprávou, mohou to snadno udělat, protože je volně dostupná na internetu a sami mohou zjistit, co jsou to částčky Po, co jsou to ezosmické membrány a všechno ostatní. Zkrátka lidé si o tom mohou přečíst na internetu a vyznat se v tom sami.

Ale vrátím se zpět ke kvantové mechanice a v krátkosti řeknu, co ji spojuje se zprávou – a sice to, že *všechny tyto nadpřirozené vazby mezi provázanými částicemi jsou způsobené funkcí ezoosmické membrány. Právě tato membrána rozděluje svět viditelný od neviditelného, to znamená, odděluje a spojuje nižší dimenze s vyššími, čas od bezčasovosti, Nekonečno od bodu.*

T: Takže pochopení toho, co je ezoosmická membrána a jak funguje, je v podstatě klíčem, který otevírá dveře do zcela nové epochy pro vědu.

IM: K dnešnímu dni, díky Bohu, při komunikaci se znamenitými fyziky naší doby, jsem potěšen skutečností, že už chápou, že tento hmotný svět se nachází v šesti dimenzích. To je důležitý moment. Proč? Protože celý hmotný svět se skutečně nachází v šesti dimenzích.

Náš každodenní běžný život – to je třetí dimenze. Ale vše, co si dokážeme představit naším vědomím, je vměstnáno pouze do šesti dimenzí. Vědomí a veškerá magie, která se děje, se děje právě na úrovni šesté dimenze. V sedmé dimenzi už tohle není, i když svět je i tam materiální.

A tady je to zajímavé, nejednou už jsme o tom hovořili, ale myslím si, že stojí za to ještě jednou to zopakovat. Ve skutečnosti se celý hmotný svět skládá ze 72 dimenzí. Ale *materiální svět, kde je rozšířena moc systému* (vždyť systém sám sebe považuje za Boha a staví se proti Bohu), je omezen šesti dimenzemi. Ostatní dimenze udržují a kontrolují, aby moc systému nepřekročila hranice šesti dimenzí. Řekněme, že stejně jako v jakékoliv dobré laboratoři zde neexistuje jen jeden, ale mnoho systémů, které chrání před nežádoucími následky a vytvářejí podmínky pro bezpečnost experimentů. Stejně tak je to i ve vztahu k systému Živočišného rozumu vcelku. Lidstvo, existující v tomto systému, to je Šance, je to zrození Života. A zrození života se vždy děje za určitých

extrémních podmínek... A opět platí, že vše začíná bojem nebo konfrontací.

T: Je tedy důležité pochopit, že systém funguje pouze do šesté dimenze. V sedmé dimenzi už nevelí. Ovšem zbývajících 66 dimenzí...

IM: ... Zbývajících 66 dimenzí jsou nadstavby, které kontrolují těch několik dimenzí, ve kterých existuje samotný systém. A celá tato kontrola je prováděna přes ezoosmickou membránu, absolutní kontrola – to je těch 66 dimenzí, které se nacházejí nad šestou.

Pro pochopení bych rád upřesnil, že v samotné ezoosmické membráně neexistuje pojem času. *Ve vyšších dimenzích, blíže k Duchovnímu světu, stejně jako v Duchovním Světě, neexistuje vůbec pojem času. Tam je vždy teď.* Avšak v trojrozměrném světě, v naší obvyklé dimenzi, pojem „teď“ neexistuje. Zatímco jsem vyslovil toto slovo „teď“, jsme všichni společně, i já, a i ti, kteří se se mnou účastní tohoto rozhovoru, i naši diváci překonali obrovskou vzdálenost v prostoru. To znamená, že jsme my, jako hmotné objekty, přes hmotný svět, přes tyto ezoosmické membrány, přes tyto buňky v ezoosmické mřížce překonali obrovskou vzdálenost. A nemáme taková čísla, která by vyjádřila počet buněk, jimiž prošla každá částice našeho těla a zároveň každá částice Po našeho vědomí. Stojí za to o tom popřemýšlet. *Ale ve vyšších dimenzích, a tím spíše v Duchovním Světě, za hranicemi ezoosmické mřížky, tam to není, tam je vždy teď. Pojem vzdálenosti máme jen zde, u nás. Tam je to relativní, tam je to nekonečné. Ale*

zároveň je možné být vždy Tam, kde jsi a kde tě potřebují. Lidské vědomí to nepochopí, protože Tam existují jiné zákony a lidstvo má ještě před sebou pochopení alespoň prvních základů těchto zákonů.

T: Skutečně, když poznáváš sebe, poznáváš skutečný Svět, reálný Svět – Svět Duchovní, a ne počítačovou simulaci z vědomí tohoto hologramu trojrozměrného světa.

IM: Ano. Chtěl bych říct, že ve zprávě v zásadě není popsáno nic nového pro lidstvo. Všechno nové je dobře zapomenuté staré. Vše, co je popsáno ve zprávě „PRA-PŮVODNÍ FYZIKA ALLATRA“, bylo lidstvu známo již před dvanácti tisíci lety. Jako potvrzení tohoto mohou říci, že se dodnes dochovaly tabulky, které znázorňují složité interakce elementárních částic, jako jsou třeba elektrony, protony, neutrony a tak dále. Přičemž právě tak, jak je to popsáno ve zprávě. A pro potvrzení, že se nejedná o prázdnou teorii, by se ti, které to zaujalo, měli s ní seznámit a nenaslouchat hned svému vědomí, které okamžitě začne kritizovat, a trochu si to prostudovat. Vynaložený čas stojí za to.

T: Před dvanácti tisíci lety – to je působivá doba.

IM: Mnozí mohou namítat: „*Jaktože před dvanácti tisíci lety? Koneckonců podle současných doktrín se lidstvo zrodilo asi před 10 až 12 tisíci lety*“. Ale chci říci, že svět je mnohem starší a složitější, než o tom vyprávějí modernímu lidstvu jeho vědci. Zkrátka, kdo bude mít zájem, sám si udělá jasno v těchto problémech a přečte

si zprávu. *Netvrdím, že moderní věda je v embryonálním stavu svého vývoje, to ne, samozřejmě, ale že je v nitroděložním, to je jisté.*

A až po vzniku vědy sáhající za trojrozměrný svět začne její skutečný plnohodnotný vývoj, pokud ovšem do té doby lidstvo nezničí samo sebe kvůli nadměrné pýše a absenci duchovnosti vnucené Osobnosti systémem pomocí jejího zotročujícího nástroje – vědomí. Ovšem to už je volba samotných lidí.

T: Ano ... Igore Michajloviči a tyto znalosti, týkající se fyziky, se dávají pro pochopení Duchovního Světa?

IM: Neřekl bych, že znalosti, které se týkají fyziky, jiných věd nebo něčeho dalšího, jsou dávány k pochopení Duchovního Světa, to ne. Jen přivádí člověka k tomu, aby pochopil, že je něco jiného, odlišného. Že za tím něco stojí. Jako ta kvantová mechanika, která umožňuje pochopit, že svět není omezen pouze na trojrozměrnost. A ty zákony, podle nichž jsme si zvykli žít, mám na mysli fyzikální zákony, že to je jen projevená část, která je prozkoumána v této trojrozměrnosti. Ale prozkoumaná kým? Opět platí – vědomím pomocí nějakých přístrojů, nástrojů, které jsou v této trojrozměrnosti.

Ale prostudovat vyšší dimenze, přinejmenším pátou, šestou dimenzi, žádnými přístroji není možné. Proč? Protože neexistují takové přístroje. Měly by být tam, nacházet se tam. Pro lepší pochopení této otázky to raději

vysvětlím. Sedíš například v prvním patře mnohapatrové budovy v těsně uzavřeném pokoji a držíš v ruce zrcadlo. Všechno, co můžeš uvidět, je tvůj odraz nebo ještě něčeho dalšího, například stěn, které jsou v této místnosti. Ale v tomto zrcadle nemůžeš uvidět to, co se nachází o patro výš. Takže, toto je celý ten nástroj, jímž operuje člověk, který se nachází v daném patře, v dané místnosti.

T: Mnoho lidí, bohužel, podceňuje roli fyziky ...

IM: Dokud se člověk nachází na tomto světě, musí jíst. Prostě potřebuje oblečení, potřebuje jídlo. A fyzika, o které jsme mluvili a která je uvedena ve zprávě vydané v MSH ALLATRA, poskytne při jejím vývoji možnost neničit přírodu. Umožní člověku věnovat více času Duchovnímu Světu a nestarat se o živobytí. Proč? Protože právě fyzika vede k pochopení, znalostem a možnosti operovat s prvotními cihličkami, které vytvoří atomy, vytvoří molekuly, z nichž bude možno snadno vyrobit vše, co potřebuješ, s prominutím, od bot až po každodenní chléb. Chápeš, banálně, od domu až po auto. A člověk nebude muset utrácet spoustu času na práci nebo na něco jiného.

To je však nepřijatelné v moderním světovém řádu, absolutně nepřijatelné. Proč? Protože člověk musí být řízen a pod kontrolou – systém to vše šablonovitě vnučuje. Vždy vytváří určité lidi, kteří jsou, řekněme, nad míru zodpovědní, kteří přebírají na sebe funkci řídit ostatní lidi pro blaho týchž lidí – oni to lépe vědí, jsou schopni to lépe udělat a zajišťují život ostatním lidem.

V takovém případě každý musí pracovat, vydělávat peníze. A peníze je jakýsi systém připoutání člověka k tomuto hmotnému životu. Nemáš peníze, nemáš čím zaplatit za světlo, za plyn. Ve tvém pokoji bude zima, bude tma. Ale opět, aby sis koupil nějaký pokoj k bydlení, potřebuješ peníze. Chceš-li jít ven, musíš se obléknout, potřebuješ peníze. Abys nezemřel hladu, potřebuješ peníze. A tady máš odpověď. Takže co? Takže musíš jít vydělávat. Dostáváš se do určitých podmínek existence. Celá společnost je takto uspořádána. A vytvářejí se určitá pravidla hry. Co je práce (pozn. překl.: rusky „rabota“)? Znáte kořen tohoto slova?

T: Otrok (pozn. překl.: rusky „rab“).

IM: A to je odpověď. To znamená, že člověk je připoután, je nucen koexistovat s ostatními lidmi ve společnosti a žít podle určitých pravidel, která vylučují vše, co se nazývá duchovním. Maximálně ti dají náboženství a vědu. No, bav se, rozptyluj se. To je odpověď. Vše je velmi jednoduché.

Ale když člověk dostane například možnost získat vše, co potřebuje, aniž by opustil místnost, nebo se přemístí kamkoliv bez jakýchkoliv nákladů, včetně ztráty času, pak prostředky nepotřebuje. Jak řídit takového člověka? Pokud bude člověk s takovými možnostmi pod kontrolou vědomí, je to strašné. Ale opět platí, že vědomí je proti tomu, aby se tyto Znalosti dostaly do světa. Vysvětlím to. S vývojem těchto Znalostí, vezměme například tu kvantovou mechaniku, lidé poznají, že existuje nadpřirozené spojení. Pokud existuje nadpřiro-

zené spojení, znamená to, že existuje i jiný Svět – Svět za hranicí tohoto světa. To znamená, že je dobré a že je špatné. Lidé si začínají uvědomovat, že je to jako ovoce poznání dobra a zla. Rozumíš? Totiž podle biblické legendy lidé žili a znali jen dobro, ale pak okusili toto ovoce a poznali, co je to zlo. A nyní jsou tyto Znalosti jako kapičky rosy, které pomáhají hledajícím poznat (opět platí, pouze hledajícím), že existuje nejen zlo, ale také dobro. Že existuje nejen smrt, ale existuje i Život. Existuje nejen ďábel, ale je i Bůh. A že nikoliv tímto světem je člověk ve své existenci omezen.

T: ... jako Osobnost.

IM: Jako Osobnost samozřejmě, to v první řadě, a ne jako otrok systému. Pokud je člověk vzdálen od Duchovního Světa, pak komunikuje se systémem, dokonce bych řekl, že je prostě otrokem systému. Pouze až člověk pozná sebe jako Osobnost, dokáže se naučit kontrolovat své vědomí právě z pohledu Duchovního pozorovatele, z pohledu Osobnosti. A až tehdy přestane být otrokem vědomí (jako části systému) a řečeno jazykem náboženství, přestává být otrokem ďábla.

T: Přestane sloužit systému a stane se svobodnou Osobností.

IM: Ano. Pro Osobnost neexistují překážky v poznání Pravdy.

**Pro Osobnost neexistují překážky
v poznání Pravdy.**

▶ 10:01:06 – 10:38:09

T: To je velmi zajímavá a důležitá informace. A ty chápeš, jak na to vše bude šablonovitě reagovat vědomí lidí. Vždyť co obvykle dělá vědomí? Reaguje šablonovitě, přívalem kritiky a emocionálního pobouření na všechno, co je pro něj nové, co není pro vědomí výhodné, jen aby se neztratila jeho moc nad člověkem. Navíc je velmi agresivní ve vztahu ke všemu Duchovnímu. A tak i když lidé uslyší tyto Znalosti, jejich vědomí je bude atakovat.

IM: ...Vědomí vždy kritizuje, zvláště pokud je něco spojeno s pravými Znalostmi... Když vědomí slyší něco o o tom, co je skutečně Duchovní, vždycky se staví na zadní.

T: Je to tak, pokud budeme vycházet z pohledu vědomí, co může vykřikovat toto jeho Ego – Já: „Satane, jen nedopusť, aby vědomí ztratilo moc nad Osobností!“ Přece bys neřekl: „*Nedopusť, Bože*“, protože se to nehodí systému. On přece, řečeno jazykem náboženství, patří Satanovi, tedy tomu, co je smrtelné.

IM: Ano. A proč? Protože pro vědomí je to nepochopitelné, nikdy nebude schopno to pochopit. A to, o čem teď mluvím, v mnohých vyvolá prostě bouři ve vědomí, odmítnutí, až do té míry, že budou chtít vypnout pořad. Ale zároveň, jelikož je zde zmínka o tom, co se nachází za hranicí pochopení vědomí, systém mnohé přiměje opakovaně poslouchat, dokonce i když budou ve vědomí. Proč? Protože systém má vždy zájem poznat něco nového, aby

získal nějakou moc. Vždy se snaží připodobnit Bohu, a proto se nachází v neustálém rozvíjení sebe sama. Ale domnívá se, mám na mysli systém, že se jednou dokáže vyvinout nějakým způsobem, že se stane rovným...

T: Ale vše je v systému omezené.

IM: Samozřejmě vše je v systému omezené. Znovu zopakuji, dokonce i to, co teď povídám, může způsobit bouři rozhořčení, pobouření ve vědomí mnoha lidí, kteří se nyní ve skutečnosti nacházejí v otroctví systému. To je třeba chápat.

A dokonce lidé, kteří jsou vzdáleni od chápání toho, o čem tu mluvím, mohou podrobit má slova kritice, no, to je ještě jemně řečeno, i když se jich to jakoby netýká, poslechli si to jen náhodou. Ale zároveň to v nich může vyvolat celou bouři rozhořčení. A proč? Ovšem pokud popřemýšlejí, *kdo je v nich rozhořčen a proč?* Pokud si myslí, že je to nezajímá, že jsou samostatní, všemu rozumí a všechno vědí, pročpak jsou tím tak pobouření? Proč se nerozhořčují kvůli jiným věcem, které se dějí v tomto světě? Proč nejsou rozhořčeni tím, že se lidé navzájem zabíjejí, podvádí? Proč nejsou rozhořčeni tím, že na světě je zlo? Jednoduchá otázka. A když mluvíš o dobru, tak to znamená, že „je to pro tebe výhodné“. A kdo to říká ve vědomí lidí? Sami o tom přemýšlejí nebo jim to povídá systém? Opět banální šablonovitá nastavení od systému. A vše směřuje k čemu? Zpět k zúženému chápání různých věcí. A okamžitě se s něčím provádí paralely.

T: Je to tak. Systém vytrhne z rozhovoru fragment a najde v paměti, co je tomu více či méně podobné. A nejde o to, že jeho obsah je jiný. Hlavním pro něj je, rychle to podstrčit a prohlásit to za výsledek. A jelikož systém je „Domov Lží“, jak říkali lidé v dávných dobách, není pro něj důležité, že výsledek je lživý a podstrčený. Stručně řečeno, umělá inteligence ráčí chytračit. Je dobré, když je operátor zkušený a okamžitě odhalí tyto chyby ve svém počítači, sám pochopí, co se děje. Ale zpravidla si lidé ani nevšimnou, kdy systém vkládá nevkladatelné – banální vnímání světa šablonami vědomí.

IM: Banální šablonovité myšlení.

T: Ano, systém sám zotročuje, a proto člověk, v němž dominuje vědomí, vidí ve všech svých konkurentech právě ty, kteří ho zotročují. Prostě se nestačíš divit, když potkáváš některé lidi, kteří ani nechápou, co říkají, kdo v nich diktuje, jak reagují na knihu AllatRa, na hnutí ALLATRA, na dobro, které uvádějí do života lidé v různých zemích světa. Ovšem chápeš, jak vědomí z ničeho nic vydává takové rozhořčení, jak se bojí ztratit moc nad tímto člověkem.

IM: Ale to se rozhořčuje vědomí. Opět platí, v kom se rozhořčuje? Jen v otrocích systému. Systém je lživý, vždy klame. A v první řadě klame samotného člověka – Osobnost. Prostě ho vykořisťuje. Ale problém je v tom, že lidé nechápou, že to, kým si myslí, že jsou, tím nejsou. To nejsou oni. Vědomí je nástroj, není to člověk.

Vědomí a Osobnost

*Od předem mrtvého
k věčně Živému*

T: Teď jste, Igore Michajloviči, řekl, že vědomí je nástroj a vzpomněla jsem si, jak jeden člověk, když uvažoval o Znalostech, přesněji... jeho vědomí přešlo do druhé krajnosti: „Jelikož mně vědomí překáží, jelikož mě tak klame, tak tedy končím, nebudu ho rozvíjet“...

IM: No, a takto se svým vědomím přibližuje opicím. To znamená mít málo rozvinuté vědomí, být v současnosti dezorientován a dělat to, co ti nařizují ostatní. Být slabomyslný, řekněme to takto. To je sen mnoha vládců, a sice mít hloupou, nechápající, nevědomou společnost.

Vědomí je především nástroj. Pokud ti dám například tupý nůž a poprosím tě oškrábat brambory, bude se ti s ním škrábat dobře? Nebude, potřebuješ ostrý nůž. Každý nástroj by měl být co nejvíce prověřený a celý, dobře opravený. A vědomí je nástroj, musí být dobře rozvinuté. Čím širší jsou tvé obzory, tím více chápeš, tím více je v tobě založeno, abys pochopil tuto trojrozměrnost. Otázkou je, kdo řídí tvé vědomí? Je jasné, že ho vždy bude řídit systém, je to jeho část.

Ale opět, druhotné vědomí (neboli nové vědomí) se ovládá těžko, ale ovládá se. V případě potřeby je však lze snadno ignorovat. A prvotní vědomí se dá lehce vycvičit. Pokud se rozvíjíš jako Osobnost, potom rozvinuté, dobře vycvičené vědomí je pro tebe jen pomoc, není to na škodu. To neznamená, že bude vychytralejší, mazanější. Věř, jak bys nerozvíjel své vědomí, nebude se moci rozvinout na úroveň, do které je rozvinut samotný systém, protože je pouze částí systému.

Systém, který má zkušenosti, řekněme, miliardy let, ten už viděl všelicos. Proto dobře rozvinuté vědomí usnadňuje pochopení tohoto světa, zlepšuje komunikaci s druhými lidmi. Zkrátka pokud nejsi lenoch, je to jen pomoc.

T: Ano. Bylo to těžké, když jsi o tom nevěděl. A nyní je situace taková, že Znalosti jsou, ale mnoho lidí ještě nemá praktické zkušenosti s prací na sobě, proto ještě není skutečná transformace sebe a společnosti.

IM: A tady je zajímavý moment – transformace společnosti. Každý chce změnit společnost. **Společnost se však změní pouze tehdy, když lidé začnou měnit sami sebe.** To je důležitý moment. Není třeba se snažit přetvářet společnost, pokud ses sám nezměnil.

T: Ano, je to tak. Ale jak se zdá, lidem chybí chápání smyslu života. To znamená, že systém předkládá nějaké hodnoty (kariéra nebo rodina, nebo nějaké hledání potěšení ve vnějším) a nabízí lidem, aby uvěřili, že právě toto je život, že je to tvůj osud, tvůj životní cíl, že právě pro to jsi přišel do tohoto světa.

IM: Skutečně v našem každodenním, řekněme, trojrozměrném životě právě rodina, vzájemné vztahy ve společnosti, kariéra, to vše utváří život člověka. Jiná věc je, jak k tomu přistupovat a z jaké strany se na to dívat. Lidský život je příliš krátký. A člověk v něm musí všechno stihnout. I rodinu založit a zajistit ji a zároveň z toho plyne, že musí i nějakou tu kariéru udělat, raději úspěšnou, aby bylo všeho dostatek – to vše je

nezbytné. Elementárně nezbytné pro přežití v současných podmínkách.

Otázkou je, co převládá v člověku, jaký je hlavní cíl jeho existence, smysl jeho života? Vědomí nám začíná říkat, že smysl našeho života je v pokračování našeho rodu. A čím se tedy lišíme od jakéhokoliv zvířete?

Koneckonců pokud se v zásadě podíváme na hlavní cíl a úkol každého zvířete, je to prodloužení rodu. No, rozmnožil ses, prodloužil jsi svůj rod a osobně pro tebe, jaký to má smysl? Proč se lidé ve stáří chlubí, že udělali hodně ve svém životě (práce plus rodina, vnoučata a všechno ostatní) a v očích mají smutek? Protože každý chápe, že přece jen to nejdůležitější udělat nestihl. A život je velmi krátký, nejednou jsme o tom hovořili i v pořadech, i tak, že život proletí velmi rychle, jako jeden okamžik. Ve skutečnosti každý časový úsek, který by sis pro sebe stanovila, uběhne velmi rychle – týden, rok. Je to velmi rychle tekoucí substance.

Smyslem života člověka je připojit se k Duchovnímu Světu. U mnohých lidí to může vyvolat pobouření. Ale opět, je zde nuance – pobouření v čem? Ve vědomí. Proč při slově Bůh, duchovnost a podobně, to u drtivé většiny lidí vyvolává vnitřní odmítnutí vědomím? A přestože to hodně mrzí, dokonce i u kněží. Pokud jsou v rouchu a provádí nějakou bohoslužbu, naladili se a je to – všem vypráví o Bohu. Ale když zůstanou, jak se říká, sami s Bohem, pak dokonce pouhá myšlenka a podobně s ním až zacloumá. Uvnitř se to vše děje – uvnitř nikoliv v duchovním smyslu, ale ve smyslu – ve

vědomí, v emocích a všem ostatním, protože vědomí každého člověka je prakticky z 99 % naladěno proti všemu duchovnímu. To je fakt, to je pravda.

Ale máme, řekněme, určité zvyky, nějaká pravidla hry ve společnosti jako celku, máme náboženství a musíme je respektovat, máme Boha, i jeho musíme respektovat, je třeba respektovat volbu druhých lidí, víru druhých lidí. A díky Bohu, že to existuje. Ale i to je opodstatněno určitými důvody, které dnes nebudeme probírat, nebudeme začínat s těmito otázkami, protože u některých, tedy v jejich vědomí, to nevyvolá nic jiného než agresi.

Proč se to děje? Protože vědomí každého člověka, ještě jednou opakuji, je proti všemu duchovnímu. To je jeho funkce, to je třeba chápat a vědět a v principu to brát jako přirozený jev. A v každém náboženství o tom hovořili lidé, kteří opravdu šli k Bohu. Nehráli si a nepřístupovali k Bohu jako k nějakému vykonavateli jejich přání: „*Pane, dej mi to, dej mi tamto... Pokud mi dáš, tak jsi dobrý Bůh a já v tebe věřím.*“

T: Ano, vědomí má plno stereotypních tužeb, s jejichž pomocí vědomí zotročuje člověka v takových... myšlenkách, stavech, ve stavech „chci“ nebo „chybí mi“ nebo ve stavu boje o moc, o převahu jen tvého názoru...

IM: Pochopení toho, co je to moc, je velmi důležité. Mnohým lidem vědomí říká: „*Ty přece nebojuješ o moc. No, jakoupak ty máš moc? Máš prostě takovou práci, ty o to neusiluješ, neděláš kariéru. Ty se naopak snažíš vyhnout moci. Ty se o moc nezajímáš.*“

Tento člověk o sobě smýšlí nebo spíše jeho vědomí mu tak říká, že je tak dobrý a že neusiluje o moc a zároveň začíná diktatura v rodině, vůči svým dětem, vůči svým druhým polovičkám, mezi přáteli. Vždyť neustále probíhá boj o moc. Moc – tím se nerozumí řídit národy nebo řídit nějakou organizaci nebo ještě něco jiného. Zde slovo „moc“ znamená potlačování jednoho hmotného objektu jiným nebo pokus o podmanění si někoho. A to se děje neustále a všude.

T: To je velmi zajímavý moment, že pokud v lidech převládá diktát vědomí...

IM: ... opět platí, že se mohou spojit podle zájmů. Ale bylo by skvělé, kdyby lidé skutečně začali žít alespoň podle zákonů Svědomí a Cti. Aby byli jednotní alespoň v tom, aby se přestali hádat, válčit, navzájem se zabíjet, ubližovat jeden druhému. Toto je už vítězství, obrovské vítězství nad systémem, nad jeho nastavenými programy. Je to možné? Zcela možné. Vybudovat, jak jsme říkali, laskavý, šťastný svět, ve kterém člověk může dosahovat duchovní osvobození. Vytvořit pro to podmínky. Je to v moci lidí? Je to v jejich moci. Je to možné udělat? Je to nutné udělat. Bylo by úžasné, kdyby na celém světě existovala skutečná svoboda bez zla a bez rozporů. První věcí, kterou je třeba začít, je čestnost, čestnost vůči sobě.

T: Ano, koneckonců je to vlastně jen práce na sobě a musíš udělat vše, co je ve tvých silách, aby se ve společnosti vytvořily takové podmínky.

IM: Není možné lidi přinutit, je to volba lidí, je to svoboda lidí. Dokonce i když se celý svět, pochop, všichni lidé na celém světě se stanou svobodnými a budou se snažit ovlivnit jednoho člověka, který se chce stát subosobností, stejně se subosobností stane. Proč? Protože je to svoboda jeho volby. A to je ta pravá demokracie, protože každý si vybírá to, k čemu tíhne.

Každá Osobnost prahne, je to její přirozený pud sebezáchovy... Osobnost cítí, že existuje Svět Bezmezný – Svět Duchovní, cítí i síly, i všechny projevy. Ale vědomí to popírá, vědomí lidem brání v tom, aby to pochopili. Ale opět, brání někdo člověku, aby vkládal sílu své pozornosti do svého duchovního rozvoje nebo do smrtelného materiálu? Nikdo. Jenom on sám si vybírá. Svoboda volby. A jestliže systém odvádí, vždyť je to přece volba člověka jako Osobnosti, jestli se bude dívat nebo nedívat na tyto herce svého vědomí.

Poslední bitva u člověka probíhá od narození do jeho smrti. Výsledek bitvy, tohoto Armageddonu, člověk sklízí potom, až mu přestane bít srdce. A to je pravda. Smysl je v tom, že pokud je tělo naživu a srdce bije, musíš začít Žít. Potom, co srdce přestane bít, už sklízíš výsledek. Potom už není možné něco napravit. A nikdo tě neodmodlí a nikdo nespasí. A to je pravda.

T: Ano, tady je další okamžik pro pochopení... A může vůbec lidstvo v globálním měřítku porazit systém jako nepřítele v chápání kategoriemi vědomí, například když se všichni lidé na planetě spojí?

IM: Lidstvo nemůže porazit systém, protože celý systém sahá daleko za hranice lidstva, v jehož rámci ho chápeme, no, u toho začneme. Systém není omezen určitým počtem lidí na určité planetě. Je mnohem rozsáhlejší a nachází se v celém hmotném Vesmíru, řečeno jazykem fyziky, až do šesté dimenze – to celé je systém. Můžete si dělat iluze a snažit se systém porazit. Ale nejlepší je porazit ho uvnitř sebe, přestat být jeho otrokem. To je hlavní cíl.

Například, i kdyby se všichni lidé spojili dohromady, ale opět, jestliže jejich sjednocení bude na úrovni vědomí, pak jen samotný systém posílí, nic víc. Pokud se ale lidé duchovně otevřou, budou se rozvíjet a jejich sjednocení bude na duchovním, pocitovém vnímání se Světem Bezmezným a Nekonečným, pak bude celá moc systému úplně malinká, tak malinká, jak jenom může být.

T: Jak se říkalo ve starověku, že všechno se sbíhá k částice Po. Igore Michajloviči, kdysi jste nám řekl zajímavou věc, abychom pochopili, že ve skutečnosti samotný systém nemá žádný obraz, protože systém sám o sobě jsou jen stacionární částičky Po, pokud mluvíme jazykem fyziky ALLATRA. *Systém pouze vyvolává vznik obrazů, ale samotný systém není nic.*

IM: Všechno, co je konečné, je bezvýznamné, nic.

Vědomí a Osobnost

*Od předem mrtvého
k věčně Živému*

T: Igore Michajloviči, už jsme se nejednou zmiňovali v pořadu o škodlivosti magie. Ale podíváme-li se na současný svět, vidíme, že lidé nedostatečně chápou, co je to magie ze systému a co provádí jejich vědomí v každodenním životě. Povykládám v krátkosti o tom, jak dříve mé vědomí uvažovalo, když jsem slyšela o tomto tématu. Že magie se mě určitě netýká, protože nejsem žádný sensibil ani velký věštec, žádný mág, který provádí nějaké rituály, ani baba Jaga, která v kotli vaří záby a lítá na koštěti. Protože v mém vědomí je magie kouzelník z pohádky nebo fakír z cirkusu, šaman z filmu. Jsou to jakési obrazy, kouzla, které jsem viděla ve filmech nebo četla v pohádkách v dětství, kdy se něco zjevuje z ničeho. Ale celá ta magie se vůbec netýkala mého života. Zkrátka chápala jsem to tak, že magie – to jsou jen pohádky, zatímco zde je „skutečný život“. Tak chybně přemýšlí mnozí. Igore Michajloviči, řekněte nám, prosím, co je magie z vědomí v každodenním životě člověka.

IM: Takže co se týká magie... Magii používají lidé v každodenním životě velmi často a lidé si toho ani nevšimnou. Když člověk někoho proklíná, když ho nenávidí a přeje mu něco zlého, to je již součástí magie. Je třeba to vědět a rozumět tomu. Když člověk jde do chrámu, aby si popovídal s Bohem, a prosí o zdraví svého těla, někoho z rodiny či jemu blízkých lidí, to je rovněž magie. Když člověk prosí o bohatství nebo vyřešení problému v materiálním světě, to je také magie. Vše, co se týká splnění nějakých lidských přání v trojrozměrnosti, opět takových, která se týkají materie (a zdraví je také součástí materie, je to část materiálního těla), to vše

je magie. To je třeba chápat. Bohužel začalo to ještě v dávných dobách od veleknězů, kteří to vše vnucovali lidem, jelikož věděli, že lidé uctívají vyšší síly. Naháněli lidem strach. A opět – čím je zastrašovali? Strašili je Bohem. Je tohle normální? Bůh – to je... **Bůh – to je Láska**, jinak se to ani říci nedá. Nelze najít slova v žádném jazyce současného světa, která by opsala, co je to Bůh, jenom „Láska“. To je správné chápání. Ale pravé chápání pomocí lidských slov lze opsat pouze jako **nejvyšší a nejčistší Láska, tedy skutečná Láska**. Jiná Láska ve skutečnosti nemůže být, už jsme o tom diskutovali, a nejednou.

Proto jak se ukazuje, lidé, ať už chtějí nebo nechtějí, přicházejí do styku s magií. Když člověk plánuje, řekněme, nějakou schůzku na zítra. Je pochopitelné, že plánuješ, znáš podstatu možného rozhovoru, nastuduj si tedy téma, připravuj se, trénuj své vědomí, připrav je na možné odpovědi. To je jedna strana. Ale když si člověk začíná v hlavě promítat... Ale otázka zní – promítat v hlavě? Ve vědomí. Tito herci na scéně mu začnou rozehrávat role a člověk vidí, jak následující den komunikuje s druhým člověkem. Plánuje a už se snaží ovlivňovat svého oponenta, aby dosáhl požadovaného výsledku pro sebe. Copak to není magie? Je to magie.

Člověk utrácí životní síly, které je třeba zaměřit na pocitové vnímání, na kontakt s Duchovním Světem, člověk je utrácí na hmotné bohatství, na splnění svých přání. Pak se říká: „Takový dobrý člověk, tak proč se mu v ničem nedaří?“. Nebo řekněme to jednodušeji, po smrti fyzického těla se člověk začíná kát, vědomí se

třeše a Osobnost je zmatená – vždyť byl dobrý, nikomu nic špatného neudělal... Jenom prožil celý svůj život v magii, nevkládal tam, kam měl, a tak nikam nedošel. Po celou dobu chodil v kruhu, i když třeba nejenom patřil k některému náboženství, ale mohl se i zabývat hledáním vysokých duchovních cílů, snažit se jich dosáhnout, ale opět – s pomocí čeho? S pomocí svého vědomí. Vědomí je dobrý nástroj, nezbytný nástroj, ale je to nástroj, řekněme, se svou vlastní povahou.

To znamená, že když potřebuješ něco vyřešit, tak ať to řeší, to jsi ty, kdo to financuje, ty tomu dáváš pozornost. Ale když ti začíná nabízet nějaké magické vlastnosti, vtahuje tě do svých různých her, neměl bys to dělat. Mnoho lidí to nechápe, nevšimnou si, jak se stanou součástí hry, účastníky divadelních show a opět platí, čeho ve skutečnosti? Magických představení.

...No a opět vědomí říká, že magie je provádění nějakých rituálů, že se musí tlouci na buben, házet do kotle s vařící se tekutinou nějakou tu bylinku, žáby, nejlépe živé, pak teprve proběhne nějaký magický děj a člověk něco dostane nebo získá. To je rituálnost. Rituály pomáhají se prostě soustředit – není důležité, co házíš do kotle a zda máš kotel či ne, důležité je, aby sis něco přál.

Samotný proces přání není nic jiného než magický děj. Zvláště když si lidé již představují hotový výsledek, řekněme, zítřejšího setkání. Může se provést nějaká šamanština, zabubnovat na buben, bylinky do kotle hodit nebo něco podobného a je také možné si pros-

tě jen představit hotový výsledek, jak se setkáš zítra s člověkem, co ti řekne, co mu řekneš ty, jak budeš v rozhovoru argumentovat a potom jej velmi snadno přesvědčíš. Tedy hry vědomí. Lidé nechápou, že v daný moment jejich vědomí kontaktuje vědomí toho druhého, i když si toho ani nevšimnou. A vaše vědomí již přijímají určité řešení. Přijímají zpravidla to řešení, které potřebuje systém, řekněme přesně. Výsledek je vždy předurčen. Pokud to ovšem neděláš, systém nezaručuje výsledek ani tvému vědomí, ani vědomí oponenta. Připravil sis materiály, které potřebuješ, nastudoval, přišel na schůzku a dál buď, jak buď. Nepřehrával sis scénář, nezabýval ses magií, jsi v tomto případě svobodný a máš zde mnohem větší šanci vyhrát spor. A to není magie, to je pravda. Proč? Protože systém není připraven na tvé jednání.

Ž: Ano. Vzpomínám si, jak jste nám vyprávěl, a to nám velmi pomohlo k pochopení, že magie je touha někoho ovlivnit.

IM: Ano.

Ž: Magie – to jsou sny a přání, je to touha mít vliv na někoho v budoucnosti nebo přání změnit něco v minulosti, přepsat svou minulost: „Kdyby řekl tohle, odpověděl bych mu takto...“. Ale když je třeba něco udělat, jdi a udělej to. Chceš něco říct, řekni. A jestli nechceš, zapomeň na to! Ale v žádném případě nehraj hry s vědomím, jeho hry „alternativní existence“. Vždyť odevzdáváš skutečnou sílu a na oplátku systém jen hýčká tvou pýchu.

T: Ano. Proč vstupovat do tohoto myšlenkového abstraktního dialogu s někým, přehrávat si tyto rozhovory v myšlenkách dva nebo tři dny předtím, než se s tímto člověkem setkáš? Proč si představovat, že něco ovládáš? Vždyť je to magie. Lidé velmi mnoho přemýšlejí o tom, co je prázdné, fantazírují, vedou v myšlenkách rozhovory s jinými lidmi, vedou spory, něco dokazují. Přičemž vedou spory o tom, co se stalo před dlouhou dobou, přemýšlejí o událostech z minulosti nebo o událostech v budoucnosti. Ale právě to je magie z vědomí, když věnuješ pozornost trojrozměrnosti, tomu, co je v konečném důsledku jako když kapka obrousí kámen.

Magie se liší od tvůrčího plánování. Například když potřebuješ jednoduše připravit jídlo, naplánuješ si, co budeš vařit, a to je obyčejné plánování, obyčejné stanovení priorit, jako rozvrh pracovního dne. Ale pokud si představuješ, jak tě budou obdivovat, jak tě budou chválit za připravené jídlo, to už je přání uspokojit svou pýchu, to už je magie z vědomí, vizualizace. Takže pokud potřebuješ uvařit jídlo, tak vař, jednej tímto směrem, ale nepředstavuj si to.

Ž: Magie je, když nemůžeš získat emoci, něco, co si přeješ, a vědomí začíná v myšlenkách promítat alternativní realitu. Ale objednal sis tento film? Vždyť co se děje? Vyvoláváš obrazy a dáváš jim sílu pozornosti, tedy uvádíš je do děje. Ale, smůla, jsou to iluze a ty plýtváš skutečný život na systém. Výsledkem je, že systém si tak prodlužuje život a ty získáváš pro sebe smrt.

T: Ano, bohužel... A pokud tvé vědomí nemá co dělat, tak ať raději něco studuje...

Ž: Ano, ale vůbec je lepší věnovat svůj čas na duchovní rozvoj. Posilovat v sobě kontakt s Duchovním světem, vždyť to je bezmezná štěstí, vnitřní nekonečná Boží láska. Mnohem lepší je být šťastný než nešťastný. Lepší je být Živý než mrtvý.

T: Naprosto správně. Takže otázka není v plánování jako takovém, ale v tom, že neživíš v tomto směru žádné iluze. Udělal sis plán, připravil ses a tam, jak bude, tak bude. Zkrátka jdeš k cíli. Ať jdeš pro chleba nebo na pracovní jednání, dá se říct, že je to stejné, rozhodneš se podle situace. A veškerá tvá důležitost a serióznost už je v něčem jiném. Ona je v tom, co probíhá na pocitovém vnímání Duchovního Světa. A na trojrozměrnost už neutráčíš sílu své pozornosti v tak ohromném množství, ale jen v nezbytné míře, v úsporném režimu.

Ž: Ano, když se lidé k něčemu připravují, často říkají: „Dá-li Bůh“. Ale to není správně...

IM: To není správně, Bůh se tím skutečně nezabývá. Prostě pro lidi je pohodlné, přesněji, pro jejich vědomí je pohodlné vše svalit na vyššího a silnějšího. Něco jako „Bůh dal, Bůh poslal, Bůh ještě něco...“. Avšak, jakého Boha mají na mysli? Boha, který je ve Věčnosti nebo boha, který se nachází v systému dočasně existujícím? Bůh dočasný nebo Bůh Skutečný? Zde je třeba také rozlišovat.

Lidé často používají lehkovážně slova, aniž by chápali jejich podstatu, a to je rovněž svým způsobem magie. Slovo má sílu. Některé náboženské spisy začínají: „Na začátku bylo slovo...“ To není jen tak. Netýká se to jenom křesťanství, i v předkřesťanských náboženstvích to tak bylo, že na počátku bylo slovo. **Slovo je začátek mnoha procesů.** Proč? Protože je to **ozvučení tvého vnitřního přání, tedy jeho vyslovení nahlas. A to už je aktivace určitých procesů.** Reakce člověka na obvyklá slova – negativní slovo tobě řečené vyvolává v tobě určitou reakci nebo laskavé slovo vyvolává jinou reakci a tak podobně. Například celá psychologie, na čem je postavena? Na slově. Náboženství, na čem je postaveno? Na slově. To znamená, že slovo je slovo.

Slovo, ať chceš nebo nechceš, je nástroj trojrozměrnosti, nástroj tohoto světa. Myšlenka je rovněž nástroj materiálního světa. Ale pocitové vnímání nebo přímý kontakt je naprosto jiný, odlišný jak od slova, tak od myšlenky. Proto jej vědomí nevnímá. A proto mnozí lidé, kteří žijí vědomím a jsou pod absolutní kontrolou vědomí... k nim nedochází jednoduchá Pravda. Oni přijímají cokoli – magii, rituály...Vše přijímají, vše je jim jasné, logicky to lze vysvětlit. Ovšem samotný fakt – realitu a existenci Boha – objasnit nemohou. Snaží se věřit, dělají, že věří, mnozí dělají, že slouží Bohu a druhé tomu učí. Ale podívejme se na ně bez masky, pak vše zapadne na svá místa.

T: Ano...Skutečně, dobrá otázka, a jak odlišit lidi, kteří žijí Duchovním světem od obyčejného člověka? Vždyť lidé často hledají kdejaké důkazy, avšak v trojrozměrnosti...

Ž: Oni se cítí, tito lidé se skutečně cítí. Lidé nechápou, že mrtvému – mrtvé a živému – živé. Když se lidé naučí cítit pravdu, takové otázky nebudou vznikat.

IM: Ano, chtěl bych vůbec lidem poradit, i když na úrovni vědomí, jenom ze zvědavosti – copak není zajímavé, jestli existuje Svět Duchovní nebo ne? Je možné existovat bez myšlenek, mám na mysli bez obvyklého obrazu myšlení, a na úrovni pocitového vnímání? Je možné kontrolovat vědomí? Copak to není zajímavé? Prostě to jen zkusit.

T: Ano, jak jste řekl, Igore Michajloviči, na začátku pořadu, jen tak kvůli experimentu zkusit pozorovat sám sebe – jak přicházejí myšlenky, zapisovat je, zkusit je kontrolovat, zkusit zastavit tento myšlenkový tok nebo ho zkusit řídit. Potom je velmi snadné přijít k pochopení, že to všechno není tvoje a že to nejsi ty. Je třeba zkusit žít jiným vnímáním – vnímáním hlubokými pocity.

Na této cestě stojí pouze jedna šablona z vědomí – je to šablona pochybností, kdy dochází až k tomu, že vědomí lidem říká: „mně se to nepovede“, „nejsem dost chytrý“ nebo „jsem moc mladý“ nebo naopak „jsem moc starý“...

IM: Duše nemá věk a Osobnost také ne. Stáří zde nehraje roli. Pochopit Duchovní Svět může i stařec, dítě, kdokoliv, když bude chtít. Ale přání vzniká právě od Osobnosti, z úsilí, ne z rozumu. Pokud se snažíš z rozumu, nic se ti nepovede. Vědomí nikdy nesměruje

k Bohu, to je také paradox. Ale vždy usiluje o magii, o tajné znalosti, o ty síly, které se skrývají za trojrozměrným světem, aby se dostalo k tomu, co napomáhá k manipulaci jinou materií.

T: Pro člověka jako pro Osobnost to znamená přešlapovat na místě, zbytečně promarnit svůj život. Velmi mnoho lidí uvízne právě v těchto pochybnostech...

IM: ...ve svých myšlenkách a podobně a bojují sami se sebou, s myšlenkami. Někteří stojí a čekají, až jim to někdo na zlatém podnose přinese. Přitom chtějí, skutečně upřímně chtějí, ale nic nedělají, nepracují na sobě, protože jsou líní, něco je ruší a podobně. A mnozí talentovaní lidé, kteří se skutečně snažili, kteří šli, s jistotou šli, se pak odklonili na cestu magie (nebo sensibility), jinak to ani nelze nazvat. Když se s tím lidé setkají ve skutečnosti, dělá to na ně dojem. Ale na koho to dělá dojem? Na vědomí to dělá dojem. A jen pohleďte, kde jsou nyní? U toho i zůstali. Dává to smysl?

T: Takže od počátku je člověk pobízen tím dobrem, touhou od Osobnosti...

IM: Dobrem, určitě. Ale systém vždy to dobré předělá na pro něj výhodné. A to je pravda.

T: Ano, vezměme si jednoduchý příklad. Často se stává, že když lidé získají nějakou tu první zkušenost v meditacích, snaží se pomoci, ale v jejich chápání pomoci bližnímu. Například nasměrovat v jeho stranu „paprsky

lásky“ nebo něco podobného. A potom si všimnou, že „ano, skutečně tomu bližnímu se ulevilo, cítí se lépe“...

IM: To je banální fyzika, skutečně to tak je. Předává část svého života druhému člověku, přesměrovává. A ten druhý to vezme to a přehodí to opět kam? Na vědomí. To znamená, že první dal vědomí a druhý také dal vědomí. Užitek z toho nemá ani první, ani druhý. Je to nepřipustné, je to magie.

T: Ano, a je jasné, že ve výsledku to skončí tím, že ...

IM: ...Dozví se. Řekněme to takto, existuje takový termín „subosobnost“, zmínili jsme se o něm. Nebo jak v křesťanství říkají „peklo“. Ničím dobrým to nekončí. Chceš pomoci, pomoz. Onemocněl člověk, odveď jej k doktorovi. Je člověku smutno, podpoř jej, pohovoř s ním, objasni. Podpořit je třeba.

**Duše nemá věk
a Osobnost také ne.**

▶ 10:38:09 – 10:52:15

T: Chtěla bych se v krátkosti dotknout tématu změněných stavů vědomí... K dnešnímu dni je ve světě nahromaděno velké množství klinických a experimentálních materiálů o změněných stavech vědomí. A už je jasné, že člověk denně žije a přebývá v různých stavech vědomí.

Například takové změněné stavy vědomí, které jsou pro vědomí výhodné, jsou stav bdělosti, stav spánku, reakce hněvu, stav paniky, stav snění, také hysterické stavy, stavy způsobené užíváním alkoholu a narkotik, hypnotické stavy. To jsou stavy vědomí, se kterými se lidé nejčastěji setkávají v trojrozměrnosti.

Existují ale i změněné stavy vědomí, které provázejí duchovní otevření, jako jsou meditace, modlitební stavy, duchovní praktiky. Vcelku existují změněné stavy vědomí prospěšné pro člověka, pro rozvoj jeho Osobnosti, ale jsou také stavy výhodné pro vědomí, které jsou člověku dokonce na škodu. K čemu dochází ve stavech výhodných pro vědomí? K aktivnímu vlivu na Osobnost, což ji zbavuje možnosti sebeidentifikace. Například jestliže je člověk pod vlivem hněvu, nemůže se pak identifikovat jako Osobnost, nachází se jednoduše v moci vědomí.

Ž: Ano, a rozdíly jsou zřejmé. Změněné stavy vědomí, které jsou pro vědomí výhodné, jsou pocíťovány jako diskrétní. Jsou od sebe odděleny a pro každý takový stav je možno určit jemu přilehlý. Co se má na mysli?

To, odkud začínají, jejich příznaky, a to, v co nakonec přecházejí. A takto systém plánuje, vše je v něm šablonovité, podle schématu, které vede k předem stanoveným výsledkům.

Ale v duchovní praktice... tam je všechno jinak. Přechod z hlubokého změněného stavu vědomí na pocitové vnímání probíhá hladce, rovnoměrně, uhasíná a postupně ztrácí se. Tedy, dokud nedojde k úplnému odtržení Osobnosti od vědomí a jejímu přechodu a ponoření do pocitového vnímání, kde už není žádný vliv vědomí. Pocity vnímání se radikálně liší od hlubokého změněného stavu vědomí.

Při vnímání hlubokými pocity probíhá jednosměrný nepřetržitý proces života tady a teď. Jsou to, jak bych to řekla, po sobě jdoucí stavy, které jsou nepředvídatelné, jsou živé, stabilní a zároveň neustále nové, jako různé stavy mnohotvárné nekonečné Boží Lásky, které vyvolávají nadšení i blaženost, avšak nikoliv na úrovni vědomí, ale na úrovni hlubokých pocitů. Ale to je jen jedna z charakteristik vnímání Duchovního světa hlubokými pocity.

T: Víte, podělím se tím, jak dříve mé vědomí šablonovitě reagovalo na frázi „změněný stav vědomí.“ Dokonce samotný termín vyvolával jakousi obavu, vyvolával strach z nevědomosti, protože pro vědomí to znamenalo buď nějakou patologii, nebo opuštění zóny komfortu, jednoduše mělo strach změnit se. Ovšem když jsem si přečetla knihu AllatRa a setkala se se Znalostmi, tento strach zmizel a dokonce naopak, objevila se touha

změnit se, důkladně jít duchovním směrem. A teď když vidíš odhalování systému, prostě globálně vidíš a chápeš, co se teď děje jak v člověku, tak ve společnosti, a proč věda chodí kolem této otázky jako kolem horké kaše. Přece proto, že své důrazy v ní kladlo vědomí, nikoliv svobodná Osobnost.

Ovšem z pohledu prapůvodních Znalostí zkoumáš tyto vědecké práce již se zcela jiným chápáním. A víte, je to podivuhodné, protože je vidět, jak vědomí v každé další práci hájí své postoje, zveličuje jejich význam a patřičně snižuje význam stavů, které vedou k duchovnímu osvícení, protože vědomí je přece nechápe. Tak například soustřeďuje pozornost na to, že stav bdění a s ním spojené stavy jsou prý „normální stavy vědomí“ a zde je systém samozřejmě v plné zbroji. A například jiné stavy vědomí, zrovna ty stavy vědomí, které vedou k duchovnímu osvícení, vědomí považuje za jakési „individuální“, „pochybné“ a obecně je přirovnává ke svému psychiatrickému materiálnímu pohledu jako „projevu psychózy“ nebo k „psychické samoregulaci“, k „růstu sebehodnocení a sebevědomí“. Studuje „náboženskou extázi“, „mystický zážitek“ především jako příležitost mít na někoho vliv, ovládat dav.

Ale pokud se podíváme z širšího pohledu, z pohledu různých kultur a tradic národů světa, vidíme, že situace po tisíciletí byla úplně jiná. Mnoho dávných národů, stejně i východní civilizace a mnoho jiných národů (jak se domnívá vědomí některých vědců – „primitivních národů“) věřilo a věří, že prakticky **každý dospělý člověk musí umět vcházet do duchovního transu**. Každý

to ovšem nazývá jinak, ale smysl – **do duchovního splynutí, umět vstoupit do duchovního spojení, do kontaktu s Bohem. A tomu se přikládala velká důležitost, ohromná hodnota, že cílem lidské existence je „znát pravdu“, vědět, „jak se stát Osvíceným“, vědět, „jak získat Život“.** A ten, kdo toho nebyl schopen, byl ve společnosti považován, řečeno současným jazykem, za psychologického mrzáka... Byl považován za méněcenného...

A každý nějaké své vypracované jednoduché i složité techniky pro stimulaci, pro vcházení do změněných stavů vědomí a poznávali sami sebe prostřednictvím týchž meditací, modlitebních stavů, prostřednictvím osvojení si duchovních praktik. Zkrátka každý měl svou cestičku ke společné duchovní cestě vedoucí ke konečnému cíli – stát se v dočasné existenci Živým. Samozřejmě je jasné, že vědomí zde zapracovalo a vneslo svá zkreslení a záměny. Ale aspoň je jasné, o co usilovali lidé ve svých komunitách, jaký byl jejich společný cíl.

A co vidíme dnes? To, jak systém prosazuje do civilizace své programy a dělá vše pro to, aby ses ty jako Osobnost stal mrtvým. Vždyť dnes se za „normální“ stavy vědomí považují zrovna ty diskrétní stavy, které drží člověka na uzdě šablon vědomí, které uspokojují biologické, psychologické a sociální funkce člověka. A za jakým cílem se studují změněné stavy vědomí? Vyléčit nemoci těla, zbavit se konfliktu, vnitřního napětí nebo prostudovat hlubinný obsah své psychiky, fungovat ve společnosti adekvátně a konstruktivně. A zde je léčka v tom, že „adekvátně a konstruktivně“ z pohledu vě-

domí jako součásti systému... Vědci se dlouhé roky zabývají studiem čeho? Hypnózy (toho, co v podstatě potlačuje Osobnost), zkoumají problémy spánku a snů (tedy toho, do čeho vědomí rovněž může zasáhnout), zkoumají se možnosti znečitlivění těla prostřednictvím změněných stavů vědomí. A vše se označuje jako pro humánní účely, ale pokud se podíváme do hloubky...

Vědomí zajímají jen ty aspekty, které zotročují Osobnost, které z ní dělají jeho otroka. Dokonce i změněné stavy vědomí, které člověk používá v etapách duchovní cesty, dokonce i tam vědomí dělá své záměny. Podívejte se, na čem se zacyklí chápání člověka v týchž vědeckých pracích: říká, že pokud půjdeš po duchovní cestě, cestou meditačního, duchovního transu, nic tam nenajdeš kromě halucinací, kromě oneiroidních stavů vědomí, které se vyznačují kombinováním obrazů trojrozměrného světa a fantastických představ, nebo elementární náboženské extáze, mystického zážitku, doprovodných fantazií, to znamená lživých stavů zaměřujících realitu. Jistěže částečně je to pravda, záměna se skrývá jako vždycky v podstatě. Protože samotné vědomí nahrazuje Pravdu za iluzi svým agresivním nebo jemným působením prostřednictvím svých stavů.

Ž: Je to velmi pocíťováno.

T: Například v pocíťovém vnímání nejsou žádné obrazy, tam probíhají procesy, které se nacházejí mimo funkce vědomí. Proto vědomí omezuje dokonce i samotné chápání této otázky: pro něj to nejvyšší, co může přijmout, je rozšířený stav vědomí, stav klidu a komfortu, falešně

vnímání prostřednictvím halucinace vědomí (což je jeho záměna pocitového vnímání), kdy lidé v náboženském transu vnímají například představitele Duchovního Světa v trojrozměrném obraze a dokonce s nimi komunikují. Je to však jen iluze z vědomí, kterou ono zaměňuje skutečné pocitové vnímání Duchovního Světa Osobností. Děje se to proto, že samotné vědomí vytváří tyto trojrozměrné obrazy a zaměňuje realitu Duchovního Světa za komunikaci se sebou samým.

IM: Hlásají z vědomí, naprosto správně. Již jsme o tom diskutovali v jiných pořadech, že lidem, kteří si začínají zahrávat s magií, přicházejí vidění, různí svatí, jakoby představitelé z Duchovního Světa. Ale znovu, přicházejí v obrazech. Co znamená v obrazech? Jak my pozemskými očima vidíme stejné, jako jsme my, nebo sebe v odrazu v zrcadle, tak oni vidí tyto představitele. Jednodušeji řečeno, je to iluze a další klam, omyl.

T: Ano, a duchovní praktika je osvobození se od tohoto falešného vnímání vědomí, je to výstup Osobnosti za hranice fungování vědomí. Lidé se však často zastavují ve fázi komfortu, ve fázi mysticismu, tedy ve fázi přechodu od změněného stavu vědomí k pocitovému stavu.

IM: Je tu zajímavý moment. Pocity vnímání skutečně v etapě jeho poznání odkrývá lidem to, o čem sní vědomí. Ale první, úplně první příznaky se začínají objevovat tehdy, když člověk dosahuje hlubokých stavů změněného stavu vědomí. Tedy začíná to, čemu se dnes říká sensibilita nebo metafyzika, magie a podobně. Proč

se říká, že se člověk v žádném případě nesmí toho chytat? Protože na této úrovni pak zůstane.

T: Ano, veškerá tato magie vědomí je přece podobná hypnóze, vměšování se zvenčí. Jak se říká, v psychologii existuje termín „hypnóza autostrády“ nebo „řízení v režimu bez pozornosti“, kdy je člověk dlouho za volantem, jede autem po dálnici a dochází u něj k oslabení citlivosti smyslů a deficitu pohybu. Relativně řečeno, při duchovní cestě, dá se říci, probíhá něco podobného, kdy člověk ztrácí bdělost, oslabuje se pozornost, kdy je omámen iluzí systému a dochází u něj k oslabení pocitového vnímání a k deficitu pohybu vpřed, vlastní práce na sobě. Proto je velmi důležité vědět o těchto léčkách vědomí, léčkách při změněných stavech vědomí, i jemných, těch, které jsou prospěšné pro vědomí, při nichž dochází k záměně Pravdy, i hrubých, těch, které přinášejí konkrétní škodu, jako je alkoholismus, drogová závislost, kde probíhá boj dvou vědomí.

▶ 10:52:15 – 11:13:26

VIDEO č. 12 **Kdo člověku vnucuje** **alkoholismus a narkomanií?**

Video o povaze vzniku konfliktu uvnitř člověka (boj mezi prvotním a druhotným vědomím), který vede k alkoholismu a drogové závislosti.

Tituly: „ALKOHOLISMUS, NARKOTIKA – CESTA MRTVOLY“.

IM: Opět nutno podotknout, že alkoholismus, užívání narkotik a vše ostatní – odkud to vlastně jde? Z vědomí. Přičemž vnucování alkoholismu a drogové závislosti přichází, paradoxně, z prvotního vědomí. Snaží se setřást vliv druhotného vědomí, snaží se uniknout z moci druhotného vědomí. Je to boj se systémem uvnitř systému. A zde prvotní vědomí zažívá... Když se pod vlivem alkoholu nebo narkotik trochu oslabí aktivita druhotného vědomí, prvotní vědomí se začíná cítit hrdinou. Opět platí, mánie velikášství, povýšenost, vše je možné.

Je to banální vědomí primáta. Cítí se na vrcholu celého světa. A tento stav, právě tento stav ho nutí znovu a znovu užívat alkohol nebo narkotika – svoboda od

vědomí, svoboda vědomí od vědomí. Paradox. Přirozeně že se člověk stává ještě více závislým na systému.

Člověk, který aspoň cítí Duchovní Svět, aspoň trošku se dotýká a aspoň trošku ví, zdůrazňuji, nevěří, ale má zkušenost, ví o existenci Duchovního Světa, nikdy nebude užívat alkohol ani narkotika, protože to zesiluje, aktivuje prvotní vědomí, které začíná aktivněji potlačovat Osobnost a působit na ni.

Proč vytvářet sám sobě překážky? Je to stejné, jak kdybys chtěl běžet sto metrů, ale před tím tam naházíš ze staveniště různé nepotřebné věci a pak běžíš, zakopáváš, padáš, bolí tě to a je to nepříjemné. Pokud chceš zrána běhat, běhej po rovném. Proč si zaneřádit běžeckou dráhu odpadky?

T: Igore Michajloviči, chtěla bych ještě trochu odkrýt téma hypnózy ve světle znalostí o prvotním a druhotném vědomí z pohledu chápání skrytých záměn.

IM: Podstata hypnózy spočívá v bezprostředním působení na prvotní vědomí zvenčí. Prvotní vědomí nevnímá svět jako takový, vnímá ho přes druhotné vědomí. Druhotné vědomí ho může, řekněme, klamat. Ale prvotní vědomí vnímá reakce těla. Druhotné vědomí vnímá reakce těla prostřednictvím prvotního vědomí, to je takový řetězec, aby to bylo jasné. Ovšem práce mozku je odraz, to už je, řekněme, materiální projev práce vědomí. V prvé řadě práce prvotního vědomí. To je také spojeno s materiálním světem. Ale Osobnost je spojena pouze s prvotním vědomím. Ve skutečnosti je to vše jednoduché, pokud vezmeme pero a nakreslíme to, vše se staví na svá místa.

T: To znamená, že pro Osobnost je to ještě větší útlak, když se vměšuje navíc vědomí hypnotizéra... To znamená, že nejenže zakouší toto působení od svého prvotního a druhotného vědomí, ale zde se ještě vměšuje třetí síla ze systému, tedy vědomí hypnotizéra, které vytváří dodatečné obrazy, ovlivňuje a programovatelně působí.

IM: To je pravda. Ale zde je malá nuance. Když při působení pomocí hypnózy nebo magie (je to jedno čeho) dochází k přímému působení na prvotní vědomí, tak zde probíhá záměna. Člověku lze vsugerovat, že je slavný zpěvák – bude zpívat a bude se cítit jako populární zpěvák, odpovídat na otázky a podobně. Ovšem vidíme, že byl, řekněme, Vasilij Petrovič a že zůstal Vasilijem

Petrovičem. Představuje nějakého slavného zpěváka, ale navenek se nezměnil, i když je přesvědčen, že je slavným zpěvákem. Proč?

Protože prvotní vědomí, znovu opakuji, má slabý intelekt. Ale může využívat databázi, tedy zkušenosti, které se ukládají a získávají s pomocí druhotného vědomí (je to také zajímavý moment) nebo to, čemu říkáme Zadní bytost. Není to nic jiného než databanka, je to tam, kde je uložena paměť. A mozek k tomu nemá žádný vztah, bohužel nebo bohudík.

Co je to magie? Magie se právě provádí... Odhalím tajemství, jakmile se člověk rozvíjí na úrovni prvotního vědomí, kdy se rozvíjí toto prvotní „Já“ a studuje se samotný systém, člověk může skutečně poznat různé magické metody, to, čemu říkáme sensibilita a vše ostatní. Děje se to právě kvůli aktivitě prvotního vědomí. Je schopné velmi aktivně pracovat dokonce na úrovni šesté dimenze, to znamená měnit různé projevy, vidět plány systému, slyšet a podobně. Druhotné vědomí je ovšem omezené. Může se divit, vytvářet velké emoce, vzestupy, spouštět vlnu, která zaplavuje prvotní vědomí, a to se odráží na našem těle.

T: Ano, myslím, že pro mnohé to bude skutečně pomoc. Vždyť fenomén hypnózy se do dnešních dnů považuje za nevyřešenou záhadu pro badatele. Ale nyní je už jednoduše jasná samotná podstata tohoto jevu a vůbec zhoubnosti jeho působení na člověka jako Osobnost.

Dnes již mnoho lidí ví, že hypnóza se používá pro lékařské účely. Možná, že v mimořádně obtížných, nějakých terapeutických případech to může být oprávněné. Ale obecně při tom seznamu, kde všude se nyní používá hypnosuggestivní psychoterapie a kdo to zejména dělá... zde již ovšem vyvstává otázka, co je důležitější pro člověka, jeho tělo nebo Osobnost? Vždyť lidé se v podstatě častokrát obrací k různým hypnotizérům tehdy, když sami jsou líní se změnit, jednoduše zapracovat na zdraví svého těla a na svých škodlivých zlozvycích. Ale oni chtějí magii. A čím za to potom zaplatí, nad tím se ovšem nikdo z nich nezamýšlí. A ne náhodou dokonce i za starých časů o hypnóze psali jako o jevu „ničícím lidského ducha“, že je to „vědomá služba zlu“ a dříve, mimochodem ještě i v minulých stoletích, ji nazývali „živočišným magnetismem“. V křesťanství se připisovala k druhu čarování a přirovnávala se k černé magii. Nyní po takových podrobných vysvětleních se domnívám, že lidé již budou lépe chápat, proč se nesmí používat magie.

IM: Samozřejmě že se magické metody nesmí používat, nesmí se vyhledávat a přát si magii, protože v člověku si může přát magii pouze vědomí. Pokud sníš po moci, pokud sníš po magii, zvláště po tajné moci, pokud se snažíš v sobě rozvinout nějaké mimořádné schopnosti, zabýváš se tím, žiješ vědomím, to znamená, nesprávně utrácíš svůj čas. Ano, lidé rozvíjejí u sebe tyto schopnosti, ale co to je v konečném důsledku? Smrt. Je to stav subosobnosti, staletá muka. A jaký je smysl tohoto konání, těchto schopností? V čem je smysl? Vždy opět – existují určité techniky... no, nemluvme o umělých technikách...

A velmi často se lidé setkávají s jevem „převtelení duše“, kdy dítě z ničeho nic začíná vyprávět, že žilo tehdy a tam a tak podobně. A při ověření toho, co dítě vypráví, se ukazuje, že je to skutečně tak. Poznává své příbuzné, vypráví o příčině své smrti. To je právě aktivní subosobnost, která potlačuje Osobnost a začíná místo ní prožívat život. Takže je jednoznačné, že i nová Osobnost je odsouzena na reinkarnaci, na stav subosobnosti. To bývá časté, bohužel. Ale je to podmíněno určitými situacemi, předčasnou smrtí nebo opět platí – magií. Člověk se zabýval magií, byl silným mágem. Ano, může při převtelení potlačit prvotní vědomí nové Osobnosti a nakonec se dočasně stát pánem, avšak na úrovni, zdůrazňuji, svého prvotního vědomí tím, že potlačí prvotní vědomí a aktivitu nové Osobnosti. No, a v čem je smysl? Osobnost i vědomí půjdou spolu na reinkarnaci a opět vznikne subosobnost. Ale tyto schopnosti se ve skutečnosti dlouho neudrží. A on prožije neplnohodnotný život, jelikož na úrovni prvotního vědomí prožít plnohodnotný život není možné.

T: Je to jako iluze...

IM: Všechno je iluze. A obecně život lze srovnat se supermarketem, v němž u východu určitě stojí pokladna. Čím zaplatíš? A život je velmi krátký. Protože čas je iluze, kterou nám vnucuje vědomí. Ono nám přece říká, že je ještě hodně času, že je velmi dlouhý. Ale podívej se zpátky. Kde je včerejšek? Ten se už nikdy nevrátí. Čas letí velmi rychle a nenávratně. Pokud nesměruješ k Životu nyní, nebudeš směřovat ani zítra. V tom je smysl. A pozitíí pro tebe prostě není, v tom je ta potíž.

Zkrátka každý si vybírá to, co se mu líbí a co chce a k čemu tihne. A v tom právě spočívá vyšší svoboda člověka. To je to právo, které mu je dáno – právo volby. Podle mého je to to nejspravedlivější, co může být. Dokonce právo dělat chyby. Právo na smrt, právo na Život. To je dáno člověku.

T: Ano. Je to prostě jakási lidská hloupost ... Pýcha a neznalost vedou k tomu, že lidé konají zlo, čehož aktivně využívá systém pro své vlastní účely. Vezměme si třeba magické jevy... Je jasné, že když existují magické jevy, pak to v podstatě znamená, že jsou pro něco potřebné globálně, pro přežití civilizace jako celku. Už jsme hovořili například o těch opravdových svatých...

IM: ... Máš na mysli, že jsou i ti, kteří, řekněme, slouží Duchovnímu Světu. To jsou ti, které nazývali pravými svatými, kteří sloužili především Duchovnímu Světu a mohli do jisté míry ovlivňovat určité události. Jsou takoví, ovšem, jsou, nepochybně. Ale otázka je v tom, že takoví lidé slouží Duchovnímu Světu výhradně v zájmech Boha. Nikoliv v zájmech jednotlivých individuí, a už tím spíše ne ve vlastních zájmech.

T: ... to znamená, že ne v pozemských, ne v sobeckých zájmech.

IM: Ano, ne v pozemských zájmech svého vědomí. Jejich myšlenky, přání a skutky nemohou být sobecké. Neboť jsou podmíněny, opět platí, činy Andělů v tomto světě, kteří jsou uzavřeni v tělech. Jsou zde pouze dočasně.

Nelze vyhledávat a přát si magii,
protože v člověku si může přát magii
pouze vědomí.

T: Ano, a to se opravdu výrazně liší od těch, kteří byli po celou dobu nazýváni falešnými proroky, kteří se skrývali za duchovností, ale ve skutečnosti na základě svých sobeckých pohnutek sloužili vědomí.

IM: Všimněte si, znovu se dotýkáme těchto falešných proroků, falešných učitelů, řekněme to tak. První věc, kterou slibují lidem, je dokonalé fyzické zdraví, že nebudeš nemocný, získáš sílu. A ještě takový termín „*duchovně silný*“. Chápeš, to znamená „*silní lidé*“, „*duchovně silní*“ – všude důraz na sílu.

T: Ano, přání něco ovládat ...

IM: Ovládat...mít nějakou moc a snaha o dominanci.

T: Ano, systém mnohé slibuje, dává nepatrně a bere více. Tedy dává člověku...

IM: Iluzi...

T: ... iluzi toho, že...

IM: Iluzi síly. Ale když člověk získá skutečnou sílu, duchovní sílu (a když skutečně včera obyčejný člověk dnes může hodně, to, co žádný mág nikdy nedostane), má aspoň malé přání použít tuto sílu pro sebe nebo pro něco pozemského? Ne.

T: Pro duchovno – to je Život, no, a pro něco pozemského – to je jed.

IM: Samozřejmě. A kdo chce okusit jed, když je živý? V tom je smysl. Ale systém to vše zaměňuje. Opět platí, systém to odráží, slibuje kouzlo, nějaké nadpřirozené schopnosti, ale ve skutečnosti vytváří iluze. A člověk ztrácí čas na to, aby získal další iluzi. A co obdrží na oplátku? Iluzi.

Ž: No, ano, a tak je třeba se zamyslet – na co lidé utrácejí svůj život?

IM: Ztrácejí čas, aby četli cizí myšlenky.

T: A k čemu? A co s tím budeš dělat?

IM: ... Rozeber se ve vlastních. Vždyť cizí myšlenky slyšíš neustále od rána do večera, vědomí ti vypráví. Ony nejsou tvoje. Pokud o tom pochybuješ, dobrá, proveď to: zastav myšlenku nebo ji změň ve směru potřebném pro tebe. A opět, potřebným směrem komu – tobě jako Osobnosti nebo tvému vědomí (tomu, kdo tebou manipuluje)?

Ž: Ano, od svého vědomí nechceš slyšet myšlenky. Vždyť nepřítel žije uvnitř každého – je to jeho vědomí. Ten, kdo vidí nepřítele vně, nevidí ho uvnitř sebe. A pokud vybíráš, pokud přijímáš jeho programy...

IM: ... Pokud vkládáš sílu své pozornosti na realizaci těch myšlenek, přání a tužeb, které ti vnucuje vědomí, to už je tvoje volba.

Ž: No ano, proto je pro systém výhodné, aby člověk nevěděl o pravé podstatě vědomí, o jeho spojení se systémem. Protože člověk se potom...

IM: ... vymaňuje z jeho moci. Vždyť komu se líbí, aby byl ovládán a ponoukán? Nikomu.

Všimněte si, že lidé velmi rádi poučují. Většinou rádi poučují ti, kteří ani nevědí, co učí, kteří nemají vlastní zkušenost. A tehdy se odvolávají na cokoliv, snaží se dokázat ostatním, že je to jejich zkušenost a podobně, a přitom ji sami nechápou. Dokonce nevědí ani to, o čem mluví, ale zároveň vyžadují od druhých, aby to tak bylo.

T: Ano, takoví lidé, u kterých ještě dominuje vědomí, jsou hned vidět. Jedním z příznaků práce systému v jejich hlavách je šablona „skrývání zdroje“, tedy toho, odkud čerpali tyto Znalosti, a také jejich vlastní výklad při předávání Znalostí, jejich zkreslení.

IM: Opět, lidé se vždy pokoušejí, řekněme, vydávat to za své proto, aby udělali dojem na ty, kteří je poslouchají a podobně. A zde stojí banální egoismus, touha po manipulaci, touha po moci – vše od systému. To jsou lidé, kteří jsou ovládáni rozumem.

T: No ano, a odůvodňují to tím, že lidé nejsou údajně připraveni slyšet o zdroji. Vždyť systém uzamyká Znalosti, zakrývá je tím, že „řeknu vám o tom trochu později... možná...“.

IM: Vědomí, už jsme to probírali, se vždy staví proti všemu duchovnímu. A v daném případě člověk, který jakoby předává Znalosti, mluví o nich, ale mluví přes vědomí. A samozřejmě že se chytí. Vypovídá to

o tom, že člověk nemá opravdovou duchovní zkušenost. Chtěl by tuto zkušenost mít, ale ještě více chce, aby si druzí mysleli, že tu zkušenost má. Ale to probíhá do té doby, dokud se člověk vnitřně neotevře. Většinou lidé vybírají falešné proroky. Proč? Jejich postoje jsou jednodušší a příjemnější pro vědomí. Tedy vědomí je prostě neodmítá.

T: „Není třeba v sobě nic měnit,“ říkají ...

IM: Naprosto správně. Tedy opět platí, mluví o získávání, o tom, co získáš. A zde už to vše vždy hraničí s magií. Co slibují lidem? Že dostaneš tohle, dostaneš tamto a podobně.

T: No ano, říkají: „Následuj mě a poslouvej, co říkám... A tobě bude dáno, získáš v trojrozměrnosti nebo v těle“ ... Avšak sdělují jen programy vědomí.

IM: A kdokoliv ze skutečných proroků, kteří přicházeli, proroci a jiní nositelé, ti vždy vystupují od Toho, Kdo je poslal a Kdo jim to dal.

T: Ano, a jejich život, život pravých proroků, sám o sobě už je příkladem.

IM: Naprosto správně. Ale jejich život je pro vědomí nepochopitelný. Proto lidé, kteří žijí a věří více vědomí, a víra – to je co? Komu patří víra? Vědomí. Pouze osobní zkušenost, duchovní zkušenost...

Ž: Znalosti o vnitřním...

IM: Znalosti, samozřejmě... Dávají skutečnou svobodu. A život začíná hned a okamžitě. Pokud to cítíš, pokud po tom prahneš, jednoduše odmítáš nepotřebné. Je to, jak říkal jeden sochař, když se ho zeptali: *„Jak jste dokázal z tohoto kamene udělat tak krásnou sochu?“* Odpověděl: *„Ta tam byla vždycky, jen jsem odstranil to nepotřebné, co bylo navíc“*. Stejně je to zde. Člověk v sobě jednoduše odstraňuje nepotřebné a ponechává Anděla. Je to prosté.

Když však do toho zasahují aktivní průvodci systému, tedy lidé, kteří se nesnaží o duchovní rozvoj, ale usilují o využití znalostí o cestě ve svůj prospěch... No, v zásadě, oni vždy byli, a proto se vytvářely různé směry v náboženstvích a všude a podobně... A vždy usilují o moc, vždy je v nich vnitřní nenávisť a spousta, spousta přání.

T: Ano, a takový člověk, žijící vědomím, jednoduše kopíruje obraz, připodobňuje se, ale sám vnitřně nežije Znalostmi.

IM: Čemu se připodobňuje? Opět, přirovnává se k tomu, co vidí v trojrozměrnosti. Vždyť necítí a nechápe, co se nachází za trojrozměrností. Ale aktivně vypráví, využívá ostatní. Sobeckost, pýcha, pohodlí, touha něčeho dosáhnout, pochopit a využít potom tyto Znalosti především ve svůj prospěch. Ale co se děje ve skutečnosti? Systém vnucuje a oni, jako otroci, poslušně plní to, co jim jejich vědomí přikazuje.

A když se takový vůdce objeví, vždy ve svém zájmu bude jakási svá impéria, jde navzdory všemu a podobně.

T: A nejzajímavější je, že lidé, když takovým vůdcům naslouchají, přece chápou, že je zde něco špatně, ale mlčí, protože vidí, že mlčí i ostatní. A proč se to děje? No, protože pro systém je to pohodlné a výhodné...

IM: Protože takoví představitelé systému vždy dělají vše možné pro to, aby co nejvíce lidí odvedli z duchovní cesty. I když mluví o duchovní cestě, říkají: „*Budeš mít moc, budeš to a tamto, budeš sloužit.*“ Ale ve skutečnosti to dobře víte a chápete, že pokud se člověk honí za sensibilitou (což není nic jiného než magie), má pouze jedinou cestu – k subosobnosti. Protože ať chce, nebo ne, bude využívat tyto síly buď pro sebe, nebo pro svého vůdce. Tedy v zájmech koho? Smrtného člověka neboli části systému. A když člověk slouží Satanu, tak nemá co dělat v ráji. Jak se říká, pro koho pracuješ, s tím i zůstaneš.

Vědomí a Osobnost

*Od předem mrtvého
k věčně Živému*

▶ 11:13:30 – 11:43:41

T: A lidé, kteří nastoupí na cestu opravdové služby?

IM: A lidé, kteří nastoupí na cestu opravdové služby, nikdy nepoužívají tyto síly pro sebe. K čemu by to potřebovali pro sebe? Pokud potřebují chléb, půjdou a vydělají si na chléb. Potřebují oblečení, vydělají si na oblečení. V trojrozměrnosti je naše tělo tentýž stroj, který musí pracovat a obsluhovat sám sebe. Oni zde prostě slouží určenou dobu ve prospěch Duchovního Světa. Ale vždy vše dělají jen pro Duchovní Svět, a ne pro sebe. A pro sebe osobně, v trojrozměrném světě, pracují a vydělávají jako obyčejní lidé. Neusilují o přebytek, o nějakou nestřídmost. Vždyť vy to znáte, že? Není to tak dávno, co jsi chtěl hodně, ale pak to prostě ztrácí smysl. Skutečně to ztrácí smysl.

Ž: No ano, mění se způsob života, mění se i to, co bylo dříve cenné. Hledal jsi prostě nějaký smysl ve vnějších okolnostech. Teď už však chápeš, že tehdy byl tvůj život jen prázdnou existencí v labyrintu systému.

IM: Samozřejmě.

Ž: Když začala praxe, začala zodpovědná vnitřní práce na sobě, kdy jsem se dotkla Duchovního Světa, který odkryl Skutečnost, vnímání hlubokými pocity, Život v plnosti duchovní Lásky... A kdy opravdu...

IM: Když se život stal Životem, všechno mrtvé a dočasné se stává nezajímavým a nesmyslným. Aby to však

mohli pochopit lidé, musí po tom především toužit. Skutečně toužit.

Ž: Ano, skutečná touha a skutečná volba. Nakonec přišlo hlavní pochopení, že Bůh je skutečnou realitou a Svět Jeho Lásky je nekonečný.

IM: Ano. Mám jeden jednoduchý příklad. Řeknu to takto, lidé, kteří se zabývají „službou“ pod rouškou něčeho božského a ve skutečnosti však slouží ďáblu (svým přáním, svému vědomí), slouží mnoha lidem, které považují za autority. To znamená, že pro ně existují autority. Avšak duchovně svobodní lidé, kteří získávají Život, pro ně existuje pouze jediná autorita – Duchovní Svět, Bůh. A vše ostatní to je...

Ž: ... ono prostě neexistuje...

IM: ... nebo jen dočasně. A vše, co je dočasné, je dočasné. Vše pomijí, kromě Duchovního Světa. Bůh je věčný.

Vše pomíjí, kromě Duchovního Světa.
Bůh je věčný.

IM: Duchovní Svět je vždy Skutečný. Jiný ani nemůže být. Všechno, co vychází z Duchovního Světa, je vždy pravdivé, to je jednoznačné. Ale tato Pravda je v trojrozměrnosti a trojrozměrnost je svět iluzí. To kvůli odrazům, kvůli zrcadlení se vždy zkresluje.

T: Ano, kvůli iluzím a tomuto zakřivení vědomí s úpravami podle systému. Názorným příkladem je, už jsme o tom mluvili, že každý, kdo slouží svému vědomí, bere znalosti o Pravé Cestě, vypráví o nich, jenže přitom podle uvážení svého vědomí rozmisťuje čárky ve svém vlastním pořadí. A tak ti, kteří ho poslouchají, vzplnou, protože cítí, že jsou v tom znalosti, ale pak, aniž by si toho všimli, se vydají špatným směrem.

A celkově, když studuješ systém, žasneš, jak ten vše mění, jak nahrazuje, jak v agresivní formě vnucuje člověku, aby obhajoval nějaké šablonovité zápletky od vědomí, řekněme, takové mystické ateistické vnímání samotného systému.

IM: Je to ukázkový moment toho, jak funguje systém. Tedy ďábel od svého adepta vždy požaduje, aby potrestal člověka odlišného názoru, urazil ho, hanil ho, zabil, odstranil a vždy vybízí lidi, aby trestali za nespravedlnost. Avšak když duchovně svobodný člověk vidí, že člověk zbloudil, může ho jen uvnitř politovat...

T: Soucítit...

IM: ... soucítit, ano, politovat za nesprávně zvolenou cestu, a to je vše. Proč trestat někoho, kdo se sám po-

trestal mnohem hůř, než ho můžeš potrestat ty? Co může být horšího než stav subosobnosti? Co může být bolestivějšího? Na tomto světě, ať je člověk jakkoliv mučen, jednou to pomine. No, rok, dva, pět, nezáleží na tom, jak dlouho bys ho mučil, to vše pomine, vše skončí. Avšak století utrpení, to je vážnější. Proto je samozřejmě škoda – škoda ztracených možností, promarněné šance. Je to ale volba. A je to spravedlivé. Člověk sám rozhoduje o tom, koho poslouchat, co dělat, jak jednat. Uvnitř však chápe a ví, že to není správné – v tom spočívá otázka. Copak Osobnost nevidí, že jsou před ní herci? Vidí. Copak necítí, že pod rouškou pravdivých slov ji právě zotročují? Cítí.

T: Ano, a tady by si měl člověk položit otázku: „Pro koho realizuji tento program a proč to dělám, jestliže si přitom sám vytvářím problém?“ No, je to jen přání od vědomí, je to touha po moci, touha být jako všichni, a opět dominovat nad někým, něco znamenat v tomto světě...

IM: Všimněte si – v tomto světě něco znamenat. Vraťme se opět k člověku, který získal duchovní svobodu – má touhu něco znamenat v tomto světě?

T: Právě naopak, je lepší být neviditelný pro systém, ale být viditelný z Duchovní strany pro Duchovní svět.

IM: Správně... To znamená být jen ve službě.

Ž: No, ano.

T: Osobnost cítí, jak se zachovat správně. No, a systém logicky odůvodňuje, proč to správné není. Systém je lhář. A jen ve svém nitru můžeš rozlišit Pravdu od Lži, pouze na úrovni hlubokého pocitového vnímání.

IM: Představ si, cesta je tři kroky dlouhá a pak dveře do Ráje. Ale tato cesta je pokryta trny. Musíš ji projít pozemskými nohama. A ty máš dostatek síly, abys udělal tři kroky, dále už nohy nepotřebuješ. Člověk však šetří nohy a utrácí celý svůj život na to, aby nemusel udělat tyto tři kroky, obchází to přes velmi vzdálené hory a pokouší se vejít z druhé strany. Ale problém je v tom, že tato cesta je tak dlouhá, že ani čtvrtinu neprojdeš za celý život. Proč? Je nám líto nohou. Jsou přece pozemské, jsou jakoby tvoje. Dokud je člověk vnímá jako vlastní nohy, bude je litovat. Jestliže si člověk uvědomí, že jsou jako kola u auta a dříve nebo později budou opotřebovány, udělá tyto tři kroky. Když člověk cítí Duchovní Svět, není možné ho oklamat. Pak mu žádný lhář nenavypráví pohádky, a i kdyby navyprávěl, neuvěří v ně.

T: Igore Michajloviči, bylo by ještě dobré osvětlit následující otázku – existuje rozdíl mezi intuitivním vnímáním světa a hlubokými pocity? Pod pojmem „intuitivní vnímání“ se rozumí to, čemu lidé říkají „podvědomé“.

IM: Je to zajímavá otázka. Proč? Protože lidé to často pletou. Rozdíl je obrovský. Intuitivní vnímání světa obvykle probíhá na úrovni prvotního vědomí. A nejčastěji to probíhá... může to opravdu probíhat i s časovým posunem, i s větším chápáním, jsou to však nápovědy ze

systému. Ale když člověk vnímá z pohledu Osobnosti, tedy hlubokými pocity, vnímá celostní obraz. Nevnímá ho fragmentárně jako na úrovni intuitivního vnímání.

Třeba člověk jde a chápe, že se teď, právě za tímto rohem, setká s člověkem, kterého dlouho neviděl – a to se skutečně stane. Mnoho lidí se setkává s tímto jevem a je těžké ho vysvětlit, jedině s pomocí nějaké intuice, nějaké magie či předvídání nebo ještě něčeho. Ale je to magie, která ve skutečnosti pochází ze systému. To znamená, že systém někdy podsouvá lidem takové, řekněme, magické projevy, aby si člověk myslel, že ovládá nějakou magickou sílu a utrácel svou životní energii na rozvíjení těchto schopností v sobě nebo jednodušeji řečeno na to, aby si hlouběji vykopal hrob.

Ale když je člověk prostřednictvím hlubokých pocitů v kontaktu s Duchovním Světem a sebe si uvědomuje jako Osobnost svobodnou od vědomí a v daný okamžik k němu přichází pochopení, že teď za rohem potká člověka, tak za prvé bude dobře a celistvě chápat, co je to za člověka, proč a kvůli čemu ho systém poslal. Někteří mohou namítnout: *„Proč zrovna systém? A proč by ho například nemohl poslat Duchovní svět?“* Zde těm, kteří hledají odpovědi s pomocí vědomí, na tuto otázku odpovím takto – jsou-li to dva lidé s rozvinutou Osobností, se zralou Osobností, která se, řečeno lidským jazykem, pomocí hlubokých pocitů neustále nachází v kontaktu s Duchovním Světem, budou o tom vědět už dlouho dopředu. Nebude to novinka, že se tam za rohem potkají, protože jsou přece ve vzájemném kontaktu.

To jen v tomto světě je všechno rozděleno, znovu to opakuji. A náhodné setkání, o němž ti údajně napovědělo „tvé podvědomí“ (opět v uvozovkách „tvé podvědomí“), že se tam setkáte, vypadá magicky. Avšak z pohledu rozvinuté Osobnosti... A rozvinutá Osobnost je Osobnost, která je v neustálém kontaktu s Duchovním Světem, tedy když člověk již Žije, když ještě během života těla, když se nachází v těle, je již nesmrtelná bytost neboli ten, koho v náboženství nazývají Andělem. No, v různých náboženstvích to nazývají různě. Toto chápání je nám bliž v současném světě, chápání toho, co je to Anděl. Když je člověk již Andělem a nachází se v tomto světě, nepotřebuje magii, aby věděl, kde je druhý Anděl. Myslím, že tak to bude jasnější. Protože zde je všechno rozděleno a Tam je všechno propojeno.

**Rozvinutá Osobnost
je Osobnost,
která se nachází
v neustálém kontaktu
s Duchovním Světem**

T: Ale jsou i lidé, kteří mají spontánní sensibilní schopnosti. Často však nemají znalosti a pochopení toho, na co skutečně utrácejí své síly a do čeho vkládají pozornost. Protože jim vědomí zpravidla zužuje bod vnímání do zóny jejich osobního lokálního konfliktu v trojrozměrnosti.

IM: Opět se dotýkáme tématu magie nebo toho, čemu se říká sensibilita (jakkoliv bychom tomu říkali, magie zůstane magií – je to použití duchovních sil pro ovlivňování hmotného světa). Existují opravdu lidé, u nichž se sensibilní schopnosti otevírají spontánně a častokrát je začínají prostě využívat. Někteří dokonce ani nic pro sebe nechtějí, oni jakoby pomáhají lidem. Avšak použití magických sil v materiálním světě pro něco jiného než pro službu Duchovnímu Světu vždy končí stejným způsobem. Je třeba to vědět a chápat.

Vždyť libovolný člověk, který má dokonce tento dar..., a mnoho lidí si tím prošlo, víme to z historie, oni tyto síly nepoužívali. Ovládali je, ale nepoužívali je, protože chápali, k čemu to vede – je to vměšování se do trojrozměrnosti.

Ale mnozí touží... Systém vždy podněcuje lidi na cestu magie, opět, tajného působení, síly a zkrátka všeho ostatního, všech těchto pozemských tužeb. Lidé, které samotný systém pobízí k ovládnutí magie, slouží svému vědomí. A to je cesta lži. Vždyť jakýkoliv projev magie v trojrozměrnosti není nic jiného než intenzivní, vnucující projev iluze.

T: Ano, magie je jako past pro pozornost, jako past na myši se sýrem zdarma.

IM: Naprosto správně. Proč to systém vše odhaluje a proč to vše dovoluje? Pouze proto, aby v tobě vyvolal libovolnou emoci, pocit pýchy nebo hněv na člověka, který tě teď posuzuje a podobně. Ale když tomu nepodlehneš, pak to všechno projde okolo a ty dobře víš, že je to jen vědomí. Když to chápeš a víš ani se ti tomu nechce věnovat pozornost.

T: Ano, provokace vědomí začínají v podstatě z přání vyvolaného emocionálním vzestupem, obvykle na základě pýchy. Stačí se jen svou pozorností za něco zachytit, tedy vybrat bod, k němuž se přiloží činy...

IM: Když jsi připravena otevřít se pro vědomí, pro systém, systém tě napadne, jinak to ani být nemůže. Vždy činí určitý nátlak. Jakmile ses oslabil, tak v místě, kde jsi polevil, tudy se vtlačila. Vědomí, které je součástí celého systému právě v tobě začíná jednohlasně přitakávat, tedy vyvolávat v tobě odvetnou emoční reakci, abys přenesl sílu pozornosti a utratil ji na něco prázdného a dočasného. A takto opouštíš cestu vedoucí k Duchovnímu Světu.

T: Proč se pokaždé najdou lidé, kteří se tak snaží ovládat magii? A to i přesto, že v lidské společnosti se z generace na generaci, tak či onak, přes to či jiné náboženství předávaly informace o nebezpečí, o zhoubnosti magie. Samozřejmě je vidět, jak se systém snaží časem vymazat prapůvodní znalosti a lidé už ve své většině

nechápu, proč se to nesmí dělat. Ale celkově si alespoň pamatují varování svých dědů a otců.

IM: Touha lidí po magii, leží hluboko ve vědomí, v samotném systému. Systém se vždy snaží poznat více, než čím disponuje. Proto jedna z etap, dokonce bych to nenazval etapou, ale Strážce, přes kterého lidé procházejí (ne všichni, ale většina) na duchovní cestě, jsou právě tyto paranormální schopnosti, kterých si člověk nečekaně v sobě začne všimnout. Co dělají mnozí? Začínají je používat. Zaujme je to. A co se děje? Namísto toho, aby udělali tři kroky ke dveřím otevřeným do Duchovního Světa, odcházejí daleko, daleko na opačnou stranu.

Ž: Ano, a když máš tuto osobní zkušenost, řekla bych, že to není nejpříjemnější zkušenost střetnutí s tímto Strážcem, tak chápeš nakolik je všechno, co teď říkáte, důležité, nakolik je to významné a pravdivé. A že se v tom skrývá mnohem víc, než slyšíš. Tento Strážce, tato prvotní etapa procházení tímto jevem, začátek spontánního projevu magických schopností – ty ho nejen cítíš. Je to... když jdeš, vidíš a rozumíš tomu, co lidé kolem tebe chtějí, o čem mluví a zároveň o čem přemýšlejí, veškerou špínu a absurditu tohoto a vidíš i to, co udělají v příštím okamžiku. Cítíš, že jim to vnučuje vědomí a i to, co se v tomto okamžiku děje s jejich Osobností. Vždyť Osobnost těchto lidí je přece jako dítě zatlačené do kouta, kterému prostě promítají film a ono věří této lži systému.

Je to nepohodlné, je to nepříjemné. A první věc, kterou v sobě cítíš, když se tyto schopnosti otevrou, je od-

mítnutí a neochota vůbec poslouchat vědomí, protože chápeš, že to je nějaká iluze a nesmysl, které se šablonovitě vnucují pro manipulaci. A chápeš, že když mnozí lidé touží po magii, ve skutečnosti vůbec nechápou, po čem touží, čemu se upsali a jak strašný rozsudek si sami vynesli.

Je to nepříjemné, je to špína, kterou bys raději ani neviděl a raději ani neměl takovou zkušenost. Protože pokud soustředíš na to svou pozornost, okamžitě pocítíš, jak se na tebe začne zvyšovat tlak systému a systém tě okamžitě začne zavalovat. Je to jako tlačící informační masa, přetížená jako... je přetížena prázdnotou. A tento stav je až nesnesitelný, jaksi nepříjemně pálí...

IM: Lze to porovnat s písečnou bouří. Kdo pobýval v pouštích během písečné bouře, ten to pochopí. Podle asociací je to analogické, kdy nejde ani dýchat, pálí to, je to nepříjemné a vůbec, chce se ti někam schovat. Lidé procházejí těmito stavy, no, a co je doopravdy dobrého v těchto schopnostech?

Ž: Nic. Prostě se to cítí jako mrtvé a... zavání to smrtí...

IM: Naprosto správně. Ale znovu, pokud se podíváme do hloubky na tuto otázku, je jasné, že někteří lidé, nacházející se ve Službě, ovládají určité síly, které jim umožňují toto vměšování. Ale copak oni to dělají sami? Ne. Duchem Svatým konají. I když mnoho sensibílů říká, že „podle vůle Boží, Duchem Svatým“. Ale ve skutečnosti, opak je pravdou. Tedy oni tyto síly zrcadlí, používají je pro to, co je mrtvé, pro elementární potřeby.

Může-li však duchovně svobodný člověk používat tyto síly ve svůj vlastní prospěch nebo v zájmu jiné osoby? Nemůže. Zástupci Duchovního Světa mohou zasáhnout, oni však nezasahují podle své vůle. Je to vůle Toho, Kdo to realizuje skrze ně. Duchovně svobodný člověk nikdy nebude používat tyto síly osobně pro sebe ani pro jiného člověka, ani pro svou organizaci, ani pro nic jiného. Ne. Může se to týkat pouze Duchovního Světa, Jeho zájmů v tomto světě, nic víc.

Je zde velmi tenká hranice. Vědomí bude lidem říkat, že vlastně nesnažíš pro sebe ovládnout sensibilní schopnosti nebo využít je, ale snažíš se pro Duchovní Svět a podobně. A co je ti nabízeno udělat? Vždycky se přece nabízí ovlivnit určitou osobu, ovlivnit určitou situaci. Za jakým účelem? Co zlepšit? A vždy všechno směřuje k materiálnímu bodu. A všechno, co směřuje k materiálnímu bodu na zájmy jakékoliv Osobnosti, ať už na sebe, či na svého autoritativního učitele nebo na nějakou organizaci nebo ještě na něco jiného – to není nic jiného než magie.

Když však tyto síly používají ti, kteří slouží Duchovnímu Světu, používají je pouze pro globální účely, nic víc. Nejsou v tom zájmy žádných osob, žádných organizací ani ničeho jiného. To znamená, že rozdíl je obrovský. Týká se to zájmů Duchovního Světa. Jedná se o velmi vzácné jevy, ale ony jsou.

T: Mnoho lidí ani nerozumí, co to jsou globální cíle. Pro mnohé to znamená nanejvýš zastavit válku v trojrozměrnosti. A mnozí sní, nebo spíše jejich vědo-

mí jim vytváří obrazy sebe jako hrdiny a předhodí myšlenku, že „kdybych měl takovou magickou moc, tak bych to udělal“. Znovu platí – je to šablonovité myšlení, jež člověk jednoduše zkopíroval z filmotéky společnosti, z televize, načerpal z médií.

IM: Pro zastavení války se mohou použít nástroje trojrozměrnosti. K ovlivnění, řekneme, volby jiných lidí v té či oné otázce se nepoužívá síla. Existuje svoboda volby, včetně toho, co se týká války nebo něčeho jiného. Máte jazyk, tak tedy mluvejte, komunikujte. Vše je jednoduché. Války nezačínají bohové, ale lidé a lidé by je měli ukončit.

A když jde o otázku mnohem globálnější, třeba otázky, které se týkají přežití celého lidstva, zde právě mohou být neurčitě zásahy zvenčí, řekneme to tak, z Duchovního Světa. To se však týká pouze všeho lidstva jako celku a jeho další existence, ale v žádném případě se to netýká menších věcí. Ačkoliv vědomí i tady může říkat: „*Ty tady sedíš v meditaci a snažíš se ovlivnit celý svět, aby se stali lepšími*“. Ty sám se staň lepším, svobodnějším, protože začít je nutné především u sebe. Když se ty sám staneš takovým, jakým chceš, aby byli všichni ostatní lidé, pak i je tomu budeš učit.

T: Ano, je třeba pracovat na sobě.

IM: Samozřejmě že na sobě, na sousedovi to nemá smysl. Nebude to mít význam. Soused se může i osvobodit, ale tobě to nijak nepomůže.

Je třeba pracovat na sobě.

T: Ano, v našem trojrozměrném životě považujeme za důležité všelicos, nějaké úspěchy, tužby. Ale to všechno v trojrozměrnosti. Jednoduše plýtváme síly na iluzi, na věci pomíjivé. Copak je to pro nás důležité? Není. To je důležité pro vědomí. Ale vědomí – to nejsme my. Nám se jen zdá, že vědomí jsme my. A v tom je podstata. Právě v tom je magie z vědomí, kdy vědomí zaměňuje chápání v samém základu. Je to jako v hypnóze: tu jsi obyčejný člověk a tady už slavný zpěvák. Takže magie z vědomí – to jsou v trojrozměrnosti nerealizované přání z pýchy, je to touha být významný, dosáhnout velikosti v trojrozměrnosti. Jsou to jen touhy vědomí. A kde jsi ty jako Člověk? Koneckonců každá Osobnost je veliká od prvopočátku, protože je potenciálně živá.

IM: Ano, proto jsou Znalosti vždy jednoduché. Pravdivé, čisté Znalosti jsou vždy jednoduché. Jsou přístupné, jsou otevřené, ale vědomí je vnímá s nelibostí. Proč? Protože ho lekají. A vědomí začíná dělat všechno pro to, aby je člověk zapomněl. Nejednou jsme to říkali, že po obdržení určité duchovní zkušenosti uběhne den nebo dva a člověk zapomene to, co pochopil. Proč se to děje? Vědomí jako Strážce dělá vše pro to, aby si zachovalo svou moc nad Osobností. V tom je smysl. A vždy drobí a komplikuje.

T: Ano, vědomí velmi silně zastírá právě Duchovní Znalosti. Vždyť ve skutečnosti ony v tobě odhalují systém, jednoduše strhávají masku, odkrývají její pravou podstatu. Samozřejmě že pro samotný systém to není výhodné ztratit kontrolu nad lidmi, které vykořisťoval po mnoho let, které vychovával ve spárech svých šablon,

systémových ohrad pro chytání pozornosti na háčky emocionálních stavů a výmyslů z rozumu.

Ž: Ano, vědomí okamžitě zastírá duchovní znalosti, nepamatuje si... pokud mu to samozřejmě důrazně nepřipomeneme.

T: Ano, ale nějaký nesmysl, nějaký úryvek z filmu, který jsi viděl před deseti lety nebo příběh z mýdlové opery, při níž jsi spousty hodin naprázdno proseděl před televizí pohoupává se na háčku systémových intrik – tak tady prosím herci okamžitě reprodukuji ve tvé hlavě vše v jasných barvách emocí a intimních detailech. A proč? Pro systém je výhodné držet tě na řetězu obrazů trojrozměrnosti, čímž tě nutí vkládat sílu tvé pozornosti do jeho obživy. A hlavní je, že sis to sám vybral.

Ž: Ano, a to je zajímavé srovnání, protože lidé sledují seriály ze systému po mnoho hodin a někdy dokonce po celá léta. Hodinami vedou nesmyslné rozhovory po telefonu, ztrácí spoustu času na urovnání vztahů, kdo nad kým dominuje, celé dny mluví v myšlenkách s druhými lidmi, něco jim dokazují... Tedy kolik času utrácí na to, aby se stali mrtvými? A kolik času tráví na to, aby se stali Živými?

Je zajímavé, že tento jedinečný pořad už nějakou tu hodinu trvá. Ale až do konce ho zhlédnou jen lidé, kteří jsou skutečně neochvějní ve svém rozhodnutí stát se Živými... A takoví lidé nejenže se dodívají až do konce, ale budou se k němu opakovaně vracet. A při každém novém „závitu“ budou růst v praxi ve své vnitřní uvě-

domělosti, ve vnímání hlubokými pocity a jejich Duch se bude upevňovat a stávat se silnějším.

IM: Naprosto správně. Člověk jde duchovní cestou rozvoje, něco dokonce i chápe, začíná cítit určitý stupeň svobody. A v jednom okamžiku ho něco zaujme a vědomí všechno předělá podle sebe. A člověk namísto budování své budoucnosti ve Světě Duchovním, Neko-nečném, začne stavět dočasné zámky, teritorium pro své pohodlí. Začíná budovat to, kde může projevit svou moc. A proč? Jednoduchá otázka. Vědomí to tak chce. V tomto okamžiku si člověk ani neuvědomuje, čím za to zaplatí. Užívá si života teď, žije však iluzemi. I v tom je smysl. Strážce je právě proto Strážce, aby propouštěl jen ty, kteří si to zasloužili. Ale zase se dostáváme k čemu? K volbě lidí. Lidé sami zachtěli ztížit si existenci. A tak si ji ztížili. A zkomplikovali to natolik, že je nyní velmi obtížné se vytrhnout z okovů vlastního vědomí. No, na druhé straně, čím těžší je bitva, tím důstojnější je vítězství. I to je správné.

► 11:43:41 – 11:56:12

VIDEO №13 Magie v každodenním životě

IM: Co je to magie? To je, když místo využití své šance získat Věčný Život, stát se součástí Duchovního Světa, použiješ tuto sílu na věci dočasné, prázdné a nepotřebné. Magie je používána lidmi velmi často v každodenním životě a lidé si toho nevšímají. Když člověk proklíná někoho, když ho nenávidí a přeje mu zlo – to už je součástí magie. To je třeba vědět a chápat. Když člověk přijde do nějakého chrámu, aby se obrátil k Bohu, a prosí o zdraví svého těla nebo zdraví drahých a blízkých jemu lidí, to je také magie. Když člověk žádá bohatství nebo řešení nějakého problému v hmotném světě, to je také magie. Všechno, co se týká plnění nějakých lidských přání v trojrozměrnosti, tykajících se opět všeho materiálního – to všechno je magie.

Člověk utrácí životní síly, které je třeba zaměřit na pociťové vnímání, na kontakt s Duchovním Světem, člověk je utrácí na materiální blaha, na plnění svých přání.

Vědomí je dobrý nástroj, nezbytný nástroj, ale nástroj, řekněme, se svou vlastní povahou. Dám jednoduchý příklad. V Indii používají slony. Mnozí vědí z filmů, jak

tahají klády na svých klech a podobně. Je třeba však chápat, že slon má sebeidentifikaci, má dobře vyvinuté vědomí a dobře vyvinutou paměť. A v libovolném okamžiku, jako medvěd, může projevit agresi a napadnout. I když od dětství byl vychováván jako dobrý a poslušný. Stejně tak i lidské vědomí, je jako ten slon či ten medvěd. Na jedné straně poslušné, vykonává příkazy, ale vždy může zaútočit. Proto je nutné to chápat, vědět a řekněme (existuje takový výraz), „držet vodítko napnuté“.

Samotný proces přání není nic jiného než magický děj. Zvláště když si lidé již představují hotový výsledek, řekněme, zítřejšího setkání. To jsou hry vědomí. Lidé nechápou, že v daném okamžiku jejich vědomí kontaktuje vědomí toho druhého, i když si toho ani nevšimnou. A vaše vědomí už dělají určitá rozhodnutí. Zpravidla to rozhodnutí, které potřebuje systém. Výsledek je však vždy předurčen. Ale když sis nepřehrával scénář, neprováděl jsi magii, v tomto případě jsi svobodný. Tady jsou šance na výhru ve sporu mnohem větší. A to není magie. To je pravda. Proč? Protože systém není připraven na to, co uděláš.

Vědomí je jako Strážce. Dělá vše proto, aby si udrželo svou moc nad Osobností. V tom je ten smysl. Vždycky rozděljuje, komplikuje. Jakmile najde v člověku slabost... Člověk jde duchovní cestou rozvoje a začíná cítit tento stupeň svobody. A v jednom okamžiku ho něco zaujme – a tady vědomí začne všechno předělávat, vše předělávat podle sebe. A člověk namísto budování své budoucnosti ve Světě Duchovním, Nekonečném, začne

stavět dočasné zámky, teritorium pro své pohodlí. Začíná budovat to, kde může projevit svou moc. A proč? Jednoduchá otázka. Vědomí to tak chce. V tomto okamžiku si člověk ani neuvědomuje, čím za to zaplatí. Teď si užívá života, žije však iluzemi. Strážce je Strážce proto, aby propouštěl jen ty, kteří si to zaslouží.

Ale zase se dostáváme k čemu? K volbě lidí. Lidé si sami chtěli ztížit existenci. A tak si ji ztížili. Na druhé straně, čím těžší je bitva, tím důstojnější je vítězství.

Čím těžší je
bitva,
tím důstojnější je
VÍTĚZSTVÍ.

Ž: Z pohledu Duchovního světa jsou všichni lidé jednotní, jsou si bliž, než ti nejbližší příbuzní. Ale z pozice vědomí jsou všichni lidé rozdělení, jsou k sobě nepřátelští, dokonce i nejbližší příbuzní. Dokud se člověk nezabaví diktatury vědomí, nenajde smíření a svobodu ve svém nitru. Neboť každý, kdo rozděluje, slouží ďáblu a ďábel je jediný nepřítel lidstva.

Tento pořad změní budoucnost. Neboť tuto Pravdu hledají všichni, kteří překonávají Smrt ve jménu Života, kteří odhalují lež ve jménu Pravdy, kteří touží po spáse v Duchu, kteří míří k Bohu pro bezmeznou Lásku a kteří Ho nesmírně milují. Duchovní Vůle mění všechno, ať už to systém naplánoval jakkoliv. Kdo je v Duchu, ten je s Duchem! Kdo je s Duchem, ten je s Bohem!

Kniha AllatRa dala silný impulz, dala pohyb. Mnozí lidé ve světě objevili pro sebe Znalosti, které byly ukryty po staletí. A mnozí díky AllatRa posilovali Ducha, tajně poznávali cestu vedoucí k Bohu. Ale strach a rozpor stále ještě panoval v jejich hlavách. Strach a rozpor z rozumu, kvůli lžím systému.

Velké poděkování patří Igoru Michajloviči za tuto reálnou možnost dotknout se Duchovního Světa v praxi, odhalit v sobě to, co je již předem mrtvé, najít a rozvíjet se ve věčně Živém. Neboť Znalosti předané v tomto živém rozhovoru změní svět. To je nevyhnutelné. Tyto Znalosti mnohé osvobodí z okovů systému. Mnozí odhodí masky, spadnou pouta a okovy jejich vědomí. Mnozí odhalí „tvář“ systému ve své mysli. Ďábel nebu-

de mít, kam se schovat v lidských hlavách, neboť jeho maska spadla a on je odhalen. A každý, kdo sám sebe poznává, může uvidět jeho myšlenky, jeho působení ve své hlavě, oddělit v sobě dočasné od Věčného, mrtvé od Živého. A najít sebe skutečného a získat věčné štěstí. Neboť Znalosti, které jsou dnes dány, oddělily černé od bílého a nikdy už nebude šedé.

Mnozí poznají podstatu. Otevře se jim Pravda a oni toto slovo ponесou. Neboť duch svobody v nekonečné Boží Lásce bude v nich o mnoho silnější než podlézání před vědomím služebníků Satanových. Přestože systém bude vzdorovat Pravdě pomocí svých otroků, bude to marné. Neboť člověk už bude vědět, že každý rouhající se Pravdě je smrtelný otrok Satana.

S každým dalším dnem bude v lidech růst pochopení. Mnozí lidé se pozvednou v Duchu Pravdy a prohloubí svá poznání. Mnozí se spojí s Duchovním Světem ještě za svého života. A to změni budoucnost a plány systému se zhroutí. Ať už si systém buduje jakékoliv plány, lidé svou volbou změni vše. Ten, kdo je svobodný v Duchu, je svobodný i ve slově, neboť žije v Bohu, a ne v otroctví Satana.

To, co je řečeno, se roznese po světě a změni jej. Miliardy hledajících se připojí k milionům těch, kteří již poznali podstatu. Lidé pochopí podstatu, odhalí systém. Pochopí, že skutečným nepřítelem není druhý člověk, skutečným nepřítelem je systém. Neboť ďábel rozděljuje a Duch sjednocuje. Změni to chápání lidí po celém světě. Díky tomu svět lidí bude otevřený a to

spojí národy do jedné velké rodiny a zavládne mezi nimi svoboda Ducha. Je to konec nadvlády ďábla nad lidmi a začátek duchovní budoucnosti lidstva. Je to konec temnot vědomí.

Lidé se sjednotí ve jménu duchovní svobody, Lásky a Pravdy. A to skutečně povede k míru na celém světě, jakkoliv by se tomu systém bránil. Rozplyne se tma a na vrcholu světa zazáří znak. Znak, který lidem vrátil Pravdu, znak, který zahání temnotu vědomí, znak, který symbolizuje jednotu člověka s Bohem. A tehdy se lidé dozvědí, že nepřítel člověka je poražen. Duch jednoty Duchovního Světa bude vládnout v každém, kdo Ho získal. A lidé najdou v sobě mír, mír v Bohu. Každý se stane svědkem nového chápání. A to změní vše.

Lidé budou muset projít ještě mnohým. Ale to už není podstatné. Pokud žiješ v Boží Lásce, iluze systému nemá nad tebou moc, neboť Bůh žije v tobě.

Živý rozhovor

VĚDOMÍ A OSOBNOST

OD PŘEDEM MRTVÉHO
K VĚČNĚ ŽIVÉMU

na allatra.tv

Čas ve filmu	Strana v knize
▶ 00:00:00 – 00:11:41	4
▶ 00:11:43 – 00:37:31	11
▶ 00:37:33 – 00:56:07	26
▶ 00:58:59 – 01:16:45	41
▶ 01:35:58 – 02:18:42	66
▶ 02:18:43 – 02:32:21	91
▶ 03:01:30 – 03:36:44	118
▶ 03:44:20 – 04:21:43	160
▶ 04:21:43 – 05:05:28	184
▶ 05:05:30 – 05:42:42	210
▶ 05:42:42 – 06:20:30	232
▶ 06:20:30 – 07:06:00	256
▶ 07:06:00 – 07:32:02	283
▶ 08:34:48 – 09:18:29	331
▶ 09:20:40 – 10:01:06	356
▶ 10:01:06 – 10:38:09	381
▶ 10:38:09 – 10:52:15	404
▶ 11:13:30 – 11:43:41	426
▶ 11:43:41 – 11:56:12	445

VIDEO č. 1 Poznávání Pravdy	4
VIDEO č. 2 Upoutávka k pořadu	5
VIDEO č. 3 S čím se setkávali Proroci?	10
VIDEO č. 4 Záměny vědomí	40
VIDEO č. 5 Iluze a Realita světa	52
VIDEO č. 6 Inkulturační křesťanství ve světě	56
VIDEO č. 7 Informace a jejich vliv. Jakými mohou být masmédiá?	101
VIDEO č. 8 Poznávání sebe sama	116
VIDEO č. 9 Opice a člověk. Šokující vědecká fakta	137

VIDEO č. 10 Artefakty se znaky Allat a AllatRa v kulturách národů světa	296
VIDEO č. 11 Metro budoucnosti. Ukazatele na duchovní cestě.	352
VIDEO č. 12 Kdo člověku vnucuje alkoholismus a narkomanií?	411
VIDEO č. 13 Magie v každodenním životě	445

Kniha AllatRa

Je to živá encyklopedie prapůvodních duchovních znalostí o světě, společnosti a člověku.

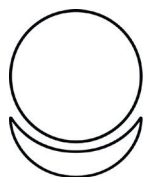
Nejenže s každým hovoří o jeho osobních věcech, ale zároveň dává odpovědi na nejnítěrnější a utajované otázky, které člověk drží v sobě a neodvážá se o nich říci ani nejbližším lidem. Kniha AllatRa přenáší člověka do uchvacujícího stavu všestranného poznávání Pravdy a uspokojuje touhu po hledání smyslu života naplněním z životodárného Pramene.

Je základem prapůvodních Znalostí potřebných pro duchovní probuzení a kardinální transformaci jak člověka, tak i celého lidstva.

- ☉ Duše — to nejčennější v člověku
- ✓ Sekce věda
- ☉ Význam duchovního rozvoje člověka
- ☉ Smysl lidského života
- ☉ Vícerozměrná konstrukce člověka
- ◊ Starobylé duchovní praktiky a meditace
- ☺ Atypické chování dítěte
- ☺ Společnost a člověk
- ☺ Co se děje po fyzické smrti?
- 🔍 Co spojuje všechna náboženství?
- ☆ Pracovní znaky
- ☺ Posvátné symboly ikon
- ⚙️ Uspořádání vesmíru
- ☺ Co je to systém živočišného rozumu?
- 🔍 Co se skrývá za superschopnostmi?
- ☺ Dialog s Bohem
- ☺ Posvátný Grál
- 📖 Starobylá podobenství

Kniha je bezplatně dostupná na stránkách: allatra.tv/cs

ALLATRA

MEZINÁRODNÍ SPOLEČENSKÉ HNUTÍ

Mezinárodní společenské hnutí ALLATRA – sjednocení iniciativních, poctivých a přátelských lidí z více než 140 zemí světa, kteří se snaží využít své nejlepší vlastnosti ve prospěch společnosti.

MSH ALLATRA – formát vzájemných vztahů mimo politiku a mimo náboženství mezi lidmi různých sociálních statusů, profesí, národností.

Díky iniciativě a nezištnému konání aktivních účastníků **Mezinárodního společenského hnutí ALLATRA** se po celém světě realizují různé tvořivé projekty a dobré skutky, zaměřené na vytváření podmínek pro otevření tvůrčího potenciálu lidí, pro zrození všelidských duchovních a morálních hodnot v celém světovém společenství.

JEDINÉ ZRNO

GLOBÁLNÍ PARTNERSKÁ
DOHODA ALLATRA

ALLATRA TV

NE NÁSILÍ V RODINĚ
A SPOLEČNOSTI

Děkujeme všem dobrovolníkům Mezinárodního společenského hnutí ALLATRA, kteří se ve svém volném čase aktivně účastní projektů. Jsme rádi novému přátelství, novým nápadům a iniciativám! Připojte se!

Kontakty koordinačního centra: • E-mail: info@allatra.org

• Skype: [allatra-center](https://www.skype.com/join/allatra-center) • Oficiální stránky: allatra.org

GLOBALNÍ PARTNERSKÁ DOHODA ALLATRA

Všenárodní iniciativa **Globální partnerská dohoda ALLATRA** každý den pokračuje ve sjednocování slušných vedoucích pracovníků, kteří tuto dohodu přijali a ve svých týmech staví vzájemnou interakci na univerzálních lidských hodnotách — **7 osnovách ALLATRA**

HODNOTA ŽIVOTA je VE SVOBODĚ VOLBY.

Pouze správné SEBEVLÁDÁNÍ,

DUCHOVNÍ A MORÁLNÍ

SEBEZDOKONALOVÁNÍ

povede lidi k JEDNOTĚ,

TVOŘENÍ a znovunabytí

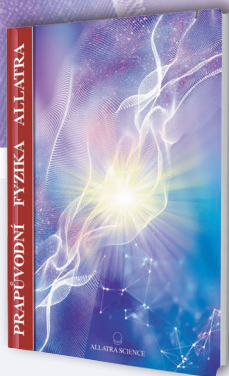
DUCHOVNÍHO DĚDICTVÍ.

Dohoda ALLATRA je základním kamenem duchovní tvořivé společnosti na úrovni pracovních kolektivů. Tento projekt otevírá široké možnosti sdílení pozitivních řešení krizových situací mezi lidmi z různých týmů. Nakonec základ všech krizí — hospodářských, politických, sociálních, klimatických, environmentálních — spočívá ve spotřebitelském formátu rozvoje společnosti, nedostatku duchovních a morálních návyků.

Díky aktivní práci účastníků Hnutí a partnerů Globální partnerské dohody ALLATRA panuje o tento projekt velký zájem ze strany veřejnosti v různých zemích světa.

allatra-partner.org

PRAPŮVODNÍ FYZIKA ALLATRA

V roce 2015 byla zveřejněna vědecká zpráva mezinárodní skupiny vědců ALLATRA SCIENCE „PRAPŮVODNÍ FYZIKA ALLATRA“ (pod redakcí Anastasie Novych).

Zpráva obsahuje informace o původu a struktuře elementárních částic, o prvotních základech, ze kterých se skládá hmota, o vzájemném vztahu elementárních částic a kosmologie ve světle teorie jednotného pole, o elektromagnetických a gravitačních interakcích, o alternativních zdrojích energie atd. Zpráva poukazuje na důležitost, rozsah a včasnost nejnovějších poznatků v oblasti fundamentální a aplikované fyziky.

Textová verze na allatra.org/cs • video verze na allatra.tv/cs

Znalosti PRAPŮVODNÍ FYZIKY ALLATRA v praxi představují absolutně novou spirálu rozvoje jak pro světovou vědu, tak i pro budoucnost celé civilizace. Vždyť dané výzkumy poskytují možnost nejen uskutečnit průlom ve fyzice, ale to nejdůležitější — průlom v chápání prvotnosti své duchovní podstaty lidmi, v poznání sebe jako Svobodné Osobnosti, svého pravého životního duchovního cíle, který nemá vztah k tělu či vědomí. Tyto Znalosti a jejich praktické použití otevírají lidstvu cestu k tvůrčí společnosti, založené na prioritách duchovnosti a dobra.

allatra-science.org

1. vydání, 2019
Sazbu zhotovilo Nakladatelství IBIS s. r. o.
Vytiskla Tiskárna Tisk SPRINT s.r.o.
Vestecká 541, 252 42 Jesenice-Vestec

České vydání © IBIS, 2019
Překlad © RNDr. Věra Vachalová a kol.
Obálka © Nakladatelství Lotos

Nakladatelství IBIS s.r.o.
info@ibisbooks.cz
www.ibisbooks.cz